

Giới thiệu My Beloved

Truyện My Beloved, anh bị gài bẫy bởi âm mưu của người em trai xảo trá, chàng không có lựa chọn nào khác là phải quay về tìm sự giúp đỡ từ cô dâu vẫn còn trinh trắng của chàng.

Người vợ mà chàng chưa từng gặp lại từ ngày cưới, khi họ còn là những đứa trẻ. Dù đã lập kế hoạch để nàng chỉ phải làm vợ chàng trên danh nghĩa, anh chưa hề tính đến việc bị bỏ bùa mê bởi vẻ đẹp của nàng. Nhưng chàng không thể nói cho nàng biết lý do thực sự tại sao tình yêu của họ có thể không bao giờ thành.

Và mặc dù chàng đã yêu cầu nàng đi ngược lại mọi điều mà nàng hằng tin tưởng, nàng vẫn không hề nhượng bộ thậm chí ngay cả khi phải đánh đổi bằng chính linh hồn nàng.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Sở chỉ huy quân sự Templar *

(*) (Poor Fellow-Soldiers of Christ and of the Temple of Solomon (Latin: Pauperes commilitones Christi Templique Solomonic), thường được biết đến với cái tên Knights Templar hay Order of the Temple (tiếng Pháp: Ordre du Temple hay Templiers) là một trong những tổ chức quân sự Thiên Chúa giáo nổi tiếng nhất. Tổ chức này tồn tại trong xấp xỉ hai thế kỷ thời Trung Cổ. Nó được thành lập do kết quả của cuộc Thập Tự Chinh thứ nhất năm 1096, với mục đích ban đầu là bảo vệ cho những người Thiên Chúa giáo hành hương đến Jerusalem sau cuộc chinh phạt.)

Cyprus, năm 1249

Chúng sẽ đưa ra yêu cầu gì để đổi lấy sự tự do cho chàng?

Sebastian, Bá tước vùng Langlais ngồi trên chiếc giá kê thấp trở ra từ bức tường đá. Nó được những người chủ cũ trong cái xà lim thuộc tu viện này sử dụng như một chiếc giường, nhưng chàng sẽ không trải qua một đêm nào nữa ở cái chốn này.

Tu viện phần nào đó giống như một cái trạm, nơi quân Templar chuyển những khách hành hương bị thương và những tù nhân được giải cứu đến. Một nơi dành cho việc trị thương và nghỉ ngơi yên tĩnh. Chàng đã có đủ sự yên tĩnh rồi và chẳng điều gì có thể làm lành vết thương trong chàng.

Tay chàng dút vào trong những ống tay áo rộng thùng thình của chiếc áo choàng tu sĩ nhưng chàng không cúi mình để thể hiện sự mộ đạo, thay vào đó, ánh mắt chàng chiếu thẳng vào cánh cửa gỗ. Một năm bị giam cầm đã làm cho khuôn mặt chàng trở nên hốc hác, và vẫn chính sự giam cầm đó giờ đây khiến chàng mất hết kiên nhẫn.

Người đàn ông bước vào phòng một giờ trước mặc một chiếc áo choàng màu trắng được chia thành 4 phần bởi chữ thập đỏ dấu hiệu đặc biệt của những Hiệp sĩ Nghèo phụng sự Đền thờ Salomon. Chỉ có tầng lớp quý tộc mới được mặc trang phục đó; hầu hết các chiến binh-tu sĩ chỉ được vận áo choàng màu đen hoặc màu nâu.

Những nét quen thuộc giữa anh ta và Sebastian không có gì đáng ngạc nhiên. Cả hai đều thừa hưởng đôi mắt của mẹ và sức mạnh di truyền từ cha họ.

“Anh may mắn đấy anh trai. Khỏi tù nhân đã chết trước khi họ có thể được chuộc ra.” Tên hiệp sĩ Templar nói như một lời chào mừng.

“Đó là lý do họ gửi cậu đến đây à, Gregory? để nhắc nhở tôi phải biết ơn vì sự sống sót của mình?” giọng Sebastian vang lên đầy khó chịu. Chàng chẳng có lý do gì để phải nhã nhặn khi bị tù đây, bị cách li với những người khác.

“Anh nghĩ vậy sao?” Gregory của vùng Langlais mỉm cười, nhưng nét mặt nhuộm đầy vẻ châm biếm. “Biểu hiện trên mặt anh không hề cho tôi thấy một sự biết ơn nào cả, anh trai à. Chưa kể đến anh còn không hề ngạc nhiên khi trông thấy tôi. Thậm chí sau cả một thời gian dài như vậy.”

Có một cái bàn nhỏ và một cái ghế đặt ở góc phòng. Trên mặt bàn là một bình rượu vang, một giỏ bánh mì, một ít pho mát làm từ sữa dê. Gregory dùng chân đẩy chiếc ghế đầu ra, đặt thanh gươm xuống với vẻ lơ đãng khi hắn ngồi xuống. Hắn vờn người tới cái bình rượu, vỗ nhẹ để kiểm tra lượng rượu bên trong. “Đến đây nào, anh không muốn thưởng thức cùng tôi sao? Rượu của tu viện là tuyệt hảo nhất đấy. Hãy cùng ăn mừng sự sum họp của chúng ta. Đã bao lâu rồi nhỉ? Sáu năm phải không?”

“Thứ lỗi nếu tôi từ chối. Tôi thích ăn một mình hơn.”

Gregory gạt gù, đặt bình rượu xuống. “Những người anh em thuộc đội quân Templar nói với tôi anh đang sống ẩn dật, Sebastian. Tôi chưa bao giờ biết anh lại có lối sống đó.”

“Sự giam cầm sẽ làm cho một con người thay đổi rất nhiều đấy Gregory.”

“Thậm chí cả vấn đề lựa chọn trang phục nữa cơ à?” anh ta đánh mất nghiền cứu bộ quần áo Sebastian đang mặc. “Tôi nhớ trước đây anh ăn vận trần tục hơn thế này nhiều.”

“Và tôi cũng nhớ là cậu gia nhập quân Templar như là một người đồng minh chuyên nghiệp. Tại sao lại phải chịu gò bó bởi các luật lệ khi cậu vẫn có thể duy trì là một thành viên phi gi áo h ội?”

Nụ cười của Gregory làm bừng sáng cả khuôn mặt với làn da nâu rám nắng. Mái tóc của hắn, từng sẫm màu như của người anh trai, giờ được nhuộm thành màu vàng nổi bật. “nhờ những sự đề bạt đấy Sebastian ạ. Quân đội Templar cần những nhà lãnh đạo. Các hiệp sĩ luôn được chào đón trong hàng ngũ của họ.”

“Và quyền lực thì luôn có sức cám dỗ làm say lòng người.”

“Địa vị của tôi chỉ là một trong những yếu tố ảnh hưởng rất ít trong vô số những yếu tố khác mà thôi.”

“Khi nào tôi được ra khỏi đây?” câu hỏi của Sebastian cắt ngang lời ba hoa rỗng tuếch đó.

Nụ cười của Gregory biến mất. “Khi anh chấp thuận một vài điều khoản nhất định.”

“Quân Templar cần gì ở tôi chứ? Lời tuyên thệ của tôi chẳng? Tôi chưa bao giờ bị yêu cầu từ bỏ đức tin của mình. Tôi khẳng định điều đó.”

“Sự tự do của anh ko dễ đạt được như thế đâu Sebastian.” Gregory lướt một ngón tay dọc theo miệng một cái chén bằng đất nung

“Vậy thì chắc là tiền bạc rồi. Tiền chuộc của tôi đáng giá bao nhiêu?”

Hắn đưa ra một con số khiến Sebastian phải hít một hơi thở sâu.

“Tôi đã thế chấp vùng đất Langlinais bằng tên anh. Đó là cách duy nhất để có được sự phóng thích cho anh.”

“Xem ra tôi có giá cao hơn là mình nghĩ đấy. Tiếc là giá trị của tôi chưa bao giờ được chứng minh trong suốt thời gian bị giam cầm.”

Ngón tay dừng lại giữa chừng trên đường đi của nó. “Tôi đã ko biết đến chuyện này, Sebastian. Cho đến khi có cuộc bàn bạc để đi đến quyết định phóng thích anh.”

Sebastian chỉ có thể đáp lại hắn bằng sự im lặng. Đã từng chỉ có những tiếng cười hoặc sự ganh đua hăng say giữa họ. Đã quá nhiều năm trôi họ ko gặp nhau, có quá nhiều kỉ ức ko thể chia sẻ giữa họ. Họ có thể sẽ ko bao giờ trở thành bạn tâm tình như trước nữa.

“Cậu đã đề nghị tôi trả số tiền đó bằng cách nào hả Gregory?”

“Đó là chuyện của anh. Anh hãy tự lấy làm may mắn khi là người thừa kế của một lãnh địa giàu có đủ để trang trải cho sự tự do của anh đi. Anh có một năm để hoàn trả cho quân đội, Sebastian, bằng với thời hạn bị giam cầm của anh.”

Cả hai người bọn họ đều biết thực hiện điều đó gần như là bất khả thi thậm chí với lãnh chúa vùng Langlinais. Gregory đứng dậy, bước về phía cửa. Đặt tay lên cái móc, anh ta quay lại. “Tại sao anh tiếp tục tham gia Cuộc Thập tự chinh, Sebastian? Đó là câu hỏi mà tôi đã mong có câu trả lời từ khi tôi biết tin anh bị cầm tù ở Ai Cập.”

Sao người nào cũng cứ hỏi đi hỏi lại câu đó thế?” Những từ ngữ vang lên đầy mệt mỏi, như thể chúng đã thường được lặp lại nhiều lần. Dù thực tế, đây là lần đầu tiên chúng được thốt ra.

“Không phải với anh, Sebastian. Anh đã thua quá nhiều cuộc chiến đấu trên lưng ngựa, Tôi cứ nghĩ là anh hẳn phải sợ chiến trường lắm rồi.”

“Người nào biết nghĩ đều tránh đụng độ với chiến tranh.”

“Ngay cả khi lẽ phải thuộc về chúng ta hay sao?”

“Một lý tưởng ko nghi ngờ gì là được tán thành nhiệt tình bởi những người ko theo đạo.” Sebastian nói một cách khô khan.

“Những lời của anh có tính dị giáo đấy.” Gregory gờm gờm nhìn Sebastian như thể muốn khắc sâu khuôn mặt chàng vào trong trí nhớ. “Anh đã từng có mặt tại Montvichet đúng ko Sebastian?”

Sebastian nheo mắt lại. “Đó mới thực sự là lí do tại sao cậu ở đây phải ko Gregory? Ko phải để chứng minh ảnh hưởng tôn giáo này, mà là muốn tìm câu trả lời cho câu hỏi đó? Làm thế nào cậu biết được?”

Gregory lại nhún vai. “Một người dân làng đã đóng góp những thông tin về anh.”

“Anh ta hẳn được khuyến khích bởi sự tra tấn đúng ko, Gregory?”

“Tại sao anh có mặt ở đó, Sebastian?”

“Lại một câu hỏi khác làm cậu mất ăn mất ngủ suốt thời gian qua hả, Gregory? Họ đã cử Magdalene đến gặp tôi đây.”

Sebastian quan sát khi có sự thay đổi trong mắt Gregory. Chỉ có sự ngạc nhiên? Ko có dấu hiệu nào của sự đau buồn hay sao?

“Bà ấy đã trở thành một tín đồ đạo Cathar. Cậu ko biết sao?”

Gregory lắc đầu.

“Bà đã ra đi thanh thản, tôi đã được báo lại. Nhưng sau đó, tất cả họ đều như vậy.”

“Họ đều là những kẻ dị giáo.” Gregory đáp, giọng sắc lạnh.

“Bà ấy là người mẹ duy nhất mà tôi và cậu biết đấy. Phải chăng vai trò của cậu trong quân đội Templar ko cho phép cậu nhớ đến điều đó hay sao Gregory?”

Gregory mở cánh cửa ra. “Nhớ trả món tiền chuộc của anh đấy, anh trai. Hoặc lãnh địa Langlinais sẽ được hiến cho quân Templar.” Hắn ngập ngừng giây lát như thể để khiến câu nói tăng thêm tính quan trọng. “Và Magdalene thì cũng chỉ là Magdalene mà thôi.”

Cánh cửa đóng lại im lìm sau lưng hắn.

Sebastian vẫn ngồi nhìn vào bóng tối. Gregory đã quên ko hỏi một câu hỏi mà chàng đã chuẩn bị trước. Ko phải là sự thật, mà là một lời nói dối được nguy trang một cách kĩ càng.

Kho báu của đạo Cathar được cất giấu ở đâu?

Sự bỏ sót đó làm chàng bối rối.

Lâu đài Langlinais

Nước Anh, năm 1251

Phải chăng mọi cô dâu đều cảm thấy khiếp sợ như thế này?

Bàn tay nàng lạnh như đá, bất chấp sự thật là bầu không khí đang trở nên nặng nề bởi sức nóng của mùa hè. Thật lạ khi lòng bàn tay nàng thấy lạnh và ẩm ướt cùng một lúc. Juliana bí mật chùi hai tay lên tấm áo choàng của nàng. Chiếc áo thêu nàng đang mặc quá dày trong thời tiết ẩm áp như thế này. Một cái mạng che mặt được gắn lên chiếc mũ không vành đặt trên mái tóc xoã dài của nàng, dải lụa buộc dưới cằm làm nàng thấy như thể mình đang bị bóp nghẹt.

Nhiều năm nay mỗi khi nghĩ đến cái ngày này nàng lại cảm thấy kinh hãi. Nàng chỉ mới được 5 tuổi khi nàng được dẫn khỏi vòng tay của mẹ để đến bên cha nàng. Căn phòng lúc đó nóng bức, ngột ngạt và chật ních người. Họ trao đổi với nhau những chuyện mà nàng khó có thể hiểu được, về thuộc địa, những lời thề ước, lãnh thổ và đất đai. “Con có nghe hiểu ko Juliana?” Nàng đã được hỏi như vậy. Nàng đã gật đầu, và nói những lời mà nàng đã được chỉ dạy trước đó. Rồi, nàng trông thấy một cậu bé ở đó, cao dong dỏng với mái tóc màu nâu và bàn chân đánh nhịp một cách nôn nóng trên sàn. Cậu ta mỉm cười với nàng, nhưng nàng chỉ quắc mắt cau có với cậu ta, rồi sau đó thụt người lại trốn đằng sau váy mẹ.

Nàng không gặp lại cậu ta nữa sau khi được dẫn ra khỏi phòng. Phải sau đó nàng mới biết được đó chính là ngày cưới của nàng và cậu trai đó chính là chồng nàng.

Tại nữ tu viện nàng được biết đến như là cô dâu của lãnh địa Langlinais, cho dù nàng chưa từng được trông thấy lâu đài đó lần nào và mới được gặp người chồng của mình duy nhất một lần. Trong suốt thời gian đó, nàng sống tại tu viện Thánh Nhân từ, được dạy dỗ để chuẩn bị cho vai trò là nữ chủ nhân của lãnh địa rộng lớn này. Nàng đã trải qua hàng năm trời bên trong những bức tường xám xịt, chờ đợi cái ngày này đến gần.

Nàng đã có những biệt danh khác được tặng bởi những cô gái trong tu viện. Họ gọi nàng là Juliana Nhút nhát hay Juliana Chuột nhắt. “Chúng chỉ là đang ghen tị với địa vị của con thôi.” Tu viện trưởng đã an ủi nàng như vậy. Cứ lờ chúng đi. Đừng cho chúng bất kì sự chú ý nào. Nàng chưa từng nói với bà sơ rằng những lời trêu chọc của bọn họ là sự thật không thể phủ nhận. Nàng rất sợ bóng tối, ghét độ cao, thậm chí ngay cả khi đứng trên một cái ghế đầu, hay luôn tránh xa cái ao nhỏ trong tu viện. Trên đường tới đây, nàng đã phát hiện ra những con ngựa có thể được thêm vào trong cái danh sách những thứ nàng chọn để tránh càng xa càng tốt.

Nhưng không phải lúc nào cũng như vậy. Nàng đã từng tỏ ra dũng cảm và thách thức một lần. Cái ngày mà nàng đối mặt với cậu trai, người đã nhìn chăm chăm vào nàng. Cũng cậu trai đó giờ đã trở thành một người đàn ông trưởng thành, và là người chồng mà nàng đang chờ đợi.

Nàng đã sống trong sự quên lãng dễ chịu, đã kết hôn nhưng không bị ép thực hiện vai trò của một người vợ. Mười năm đã trôi qua, rồi sau đó là 12 năm. Đến thời điểm khi mà hầu hết các cô dâu phải sống chung với chồng, nàng được chuyển lời rằng Sebastian, Bá tước của Langlinais, đã lên đường tham gia cuộc Thập tự chinh. Hai năm sau, anh ta trở về. Một tuần sau, nàng lại nhận được lời nhắn, giải thích rằng chồng nàng đã bị cầm tù bởi những người không theo đạo, đã được chuộc ra và được phóng thích. Vậy là không còn lí do nào nữa để trì hoãn việc đến sống cùng với anh ta.

Chuyến đi của nàng rời tu viện Thánh Nhân từ mất khoảng hơn một giờ, đoàn hộ tống nàng gồm hai mươi người đàn ông được trang bị kĩ càng, thể hiện

một thái độ tôn trọng và quyền uy được mong đợi phù hợp với cô dâu của một hiệp sĩ, vợ của một lãnh chúa. Đến hoàng hôn họ đã đi qua cổng lãnh địa Langlinois. Một giờ trước nàng được hộ tống tới một đại sảnh rộng lớn và bị bỏ lại đó bên lò sưởi. Nàng có thể nghe thấy làn gió mùa hè yếu ớt thổi qua nó, như thể đang gọi tên nàng. Juliana. Có vẻ giống một lời cảnh báo hơn là một lời chào mừng.

Khu đạo sảnh của lâu đài Langlinois để phải rộng gấp ba lần căn nhà của nàng thời thơ ấu và được trang hoàng lộng lẫy hơn nhiều. Nàng lướt theo đường nét của một bản khắc tranh bằng đá được sơn màu trên bức tường bên cạnh nàng. Đầu ngón tay nàng nhuốm màu đỏ và nàng vội chùi tay vào váy lần nữa. Đầu vẫn cúi xuống, nhưng nàng hé nhìn từ bên dưới hàng mi để xem liệu hành động của nàng có bị quan sát thấy không. Ba người đàn ông đang kê những cái bàn, và một cô hầu gái đã đặt một cái đĩa lớn trên cái bàn đầu tiên, nhưng không ai chú ý tới nàng.

Như thể không ai biết có sự hiện diện của nàng ở đó vậy. Nàng có nên đứng dậy và thông báo sự có mặt của nàng? Ý tưởng kêu gọi sự chú ý tới mình làm nàng thoái chí. Tốt hơn là chỉ việc ngồi chờ cho đến khi nàng được chào đón. Nàng quay lại với việc vụng trộm nghiên cứu căn phòng.

Nàng không thể nhận ra tất cả những bông hoa được vẽ trên tường. Nàng có khá ít kinh nghiệm trong vườn tu viện. Sơ Helena chỉ đơn thuần chỉ cho nàng chỗ có cỏ dại và Juliana ngoan ngoãn nhổ chúng khỏi mặt đất.

Tài năng của nàng nằm trong phòng viết. Nàng cũng thích ở đó hơn. Nếu may mắn với chồng, nàng có thể tiếp tục công việc ở đây, trong ngôi nhà mới đây ấn tượng.

Cái lò sưởi bên cạnh nàng là một trong hai công trình kiến trúc của căn phòng. Chúng được xây trong lòng những bức tường, những khối đá được trạm khắc trên lòng lò thành một vòng cung rộng. Sự sung túc rõ ràng thể hiện ưu thế của chồng nàng. Những cái móc sắt trên tường treo vô số những chiếc đèn dầu và những ngọn nến. Bóng đêm bị đẩy lùi bởi nguồn sáng mạnh mẽ. Lốp thảm cỏ dưới chân nàng rất sạch sẽ, trải đầy cánh hoa cúc và hoa hồng. Và có lẽ cả hoa oải hương nữa, nàng nghĩ, và hít một hơi thở sâu.

Một chỗ ở không tồi với một nữ chủ nhân.

Tất cả những chiếc bàn, sự hối hả của những hoạt động, và mùi thịt nướng làm nàng phân vân phải chăng sẽ có một lễ chúc mừng đánh dấu sự hiện diện của nàng ở Langlinois. Nếu thật vậy, nàng sẽ ngồi trên bục với chồng. Nàng sẽ phải chia sẻ cùng một bàn ăn với anh ta, và được mong chờ nở nụ cười và tỏ ra hài lòng khi được kết hôn với một người đàn ông mà nàng mới chỉ gặp duy nhất một lần khi nàng còn nhỏ xíu. Nhớ lại thì anh ta có một nụ cười khá vui vẻ và một sự thiếu kiên nhẫn đầy.

Liệu anh ta vẫn sẽ cảm thấy như vậy tới nay-đêm tân hôn của họ?

***

Một tiếng gõ cửa nhẹ mở đầu cho một lời thông báo. “Thưa ngài?” Sebastian lờ cả hai thứ đó đi.

Chàng đứng trong phòng ngủ nhìn về phía tây, hướng mặt trời vừa mới lặn, chỉ còn lấp ló đến đỉnh của nó và đang từ từ chìm dần vào màn đêm. Chàng biết quản gia của chàng đang gọi chàng. Cô gái đó đã đến. Cô dâu của chàng.

“Thưa ngài?” Jerard dường như vẫn chưa chịu bỏ đi.

Sebastian đi ra cửa, chống tay lên lớp gỗ thích dày khảm những thanh gỗ bằng sắt. Cánh cửa này đã đứng đó qua nhiều thế hệ, che chắn sự xâm nhập, nhưng giờ đây nó không thể bảo vệ chàng.

“Cô ấy đã đến rồi đúng không?”

“Vâng, thưa ngài.”

Liệu có người phụ nữ nào sẽ chấp thuận cuộc trao đổi mà chàng sẽ đưa ra? Một câu hỏi mà chàng chưa tìm thấy câu trả lời. Hàng tháng nay, chàng đã muốn trốn tránh khoảnh khắc này. Đã trì hoãn đến khi nó trở nên nguy hiểm nếu cứ tiếp tục như vậy.

Chàng mới gặp nàng một lần, trong ngày cưới của họ. Khi cha nàng đứng sau bàn đọc to văn bản sẽ trao nàng và những vùng đất làm của hồi môn của nàng vào sự chăm sóc của các Bá tước xứ Langlinois, nàng lấp ló sau váy mẹ, đôi mắt xanh sáng như lá cây tươi. Nàng đưa tay lên che miệng. Mẹ nàng liền đẩy tay nàng ra, nhưng chỉ một lát sau nó lại trở lại đó. Chàng đã nháy mắt với cô bé, và như một con cú nhỏ lấu lỉnh, nàng luồn lại chàng, đôi mắt mở to một cách bất kính. Cuối cùng, nàng thè lưỡi ra với chàng, và chàng đã bật cười, thích thú.

Cuộc hôn nhân của họ là sự liên minh giữa hai ông bố. Cha nàng là người phụng sự của cha chàng, và tự hào vì được đứng ngang hàng với dòng họ chàng, bằng cách gắn kết con gái ông ta với những Bá tước vùng Langlinois. Trước khi cha nàng tham gia vào cuộc Thập tự chinh, ông ta muốn tương lai của cô con gái được bảo đảm, vì vậy cô dâu vừa được 5 tuổi đã bị đánh thức khỏi giấc ngủ trưa để làm đám cưới với chàng. Sebastian sẵn sàng làm mọi thứ vì cha chàng, bao gồm cả việc cưới một đứa trẻ mà chàng không hề được gặp lại cho đến khi nàng trưởng thành. Cuộc trao đổi đã được thực hiện và kho bạc của Langlinois tăng thêm bởi đất đai hồi môn của nàng ở Merton. Chàng nhận thấy thật mỉa mai khi chàng đã phải hiến tặng cả những vùng đất đó cho quân Templar để trả món tiền chuộc của chàng.

Chàng không có mấy ấn tượng khi nhớ lại hồi đó, chàng chỉ là một cậu trai 12 tuổi. Nhiều năm trôi đã làm tăng những vùng cơ bắp trên tay chân chàng, và thân hình chàng đã cao hơn nhiều. Nàng ta sẽ nhận ra những điểm khác biệt chứ?

Chàng gần như bật cười ngay sau đó. Dĩ nhiên là nàng sẽ nhận ra sự thay đổi của chàng. Chàng sẽ may mắn, nếu như nàng không vừa la hét vừa bỏ chạy khỏi lâu đài.

Lại một tiếng gõ cửa khác. Tiếng gọi tới thời khắc của sự thật. Chàng hé cánh cửa chỉ vài inch.

“Đưa cô ấy lên đây.” Bây giờ chàng sẽ nói những lời mà sẽ mở đầu cho vở kịch khôi hài hết sức thú vị này. Nàng sẽ nói gì? Nàng sẽ là một mối hoạ hay một sự may mắn? Chàng sẽ biết trong ít phút nữa.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

"Thưa phu nhân?" một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên bên tai nàng. Juliana quay lại và thấy một người đàn ông mỉm cười với nàng. "Tôi là Jerard, thưa phu nhân, quản gia của chồng phu nhân. Tôi được lệnh dẫn đường cho phu nhân."

Người đang nói chuyện có dáng người rất cao và gầy, mặc một cái áo ngoài và một cái bít tất dài màu đỏ tía. Một tay anh ta đặt trên cán thanh gươm ngăn cài vào thắt lưng bằng một cái đai bằng da. Mái tóc màu vàng hoe của anh ta được cắt ngắn, bao quanh khuôn mặt góc cạnh và rám nắng, giờ đang tỏ vẻ rất nghiêm nghị. Khuôn mặt đó mang lại cho nàng một ý nghĩ hài hước và lạ lùng. Như thể biểu hiện nghiêm túc mà anh ta đang trưng ra lúc này là cố ý và không phải là bản tính thật sự của anh ta.

Dạ dày nàng thót lại, nhưng Juliana vẫn đứng dậy, đi theo anh ta vượt qua căn phòng lớn. Đã có khá nhiều người ở đó, âm thanh của tiếng nói, tiếng cười đùa, nhưng nàng không chú ý xem đó là ai. Sự chú ý của nàng dồn hết về để lấy lại sự bình tĩnh và sự thật là đầu gối nàng thấy như thể chúng đang lão hoá khi nàng bước đi.

Người quản gia dẫn nàng đi xa về phía cuối căn phòng, nơi có một cái cầu thang dốc đứng dẫn vào một cái hành lang kín đáo bên trong.

Một ngọn đèn dầu nhỏ soi sáng một bức tranh về một khu rừng rậm rạp, âm u và tràn ngập một màu xanh thăm thẳm. Chính giữa bức tranh, một cái hồ sáng lấp lánh với vẻ rực rỡ mà nàng đã phải chạm thử vào bức tường để xem liệu ngón tay của nàng có bị ướt không.

Jerard mở cánh cửa thứ hai trong ba cánh cửa. Nàng miễn cưỡng rời khỏi bức tranh và đứng lại ở ngưỡng cửa khi anh ta quay lại, đi về phía cánh cửa đối diện, và gõ nắm tay lên lớp gỗ có thanh nẹp bằng sắt.

"Cô ấy đã đến, thưa ngài." Anh ta nói với cánh cửa gỗ đóng kín.

Không phải là cô dâu của ngài, không phải Juliana hay phu nhân. Chỉ là cô ấy. Nó đã loại bỏ nàng khỏi địa vị của nàng trong cuộc sống. Chỉ là vấn đề giới tính, đàn ông với đàn bà. Nàng chỉ là một người đàn bà bình thường với chồng nàng, người mà sự khinh thường đối với nàng phải lớn lắm đến mức anh ta thậm chí còn không thèm tự đi đón nàng mà cử quản gia của anh ta dẫn độ nàng đến.

Nàng quay lại, điều chỉnh lại hai vai và bước vào phòng. Một ngọn đèn dầu nhỏ, ngọn lửa lập loè của nó đẩy lùi bóng tối trên những bức tường, chiếu sáng căn phòng, để lộ ra những cái rương của nàng đã được sắp xếp ở cuối chân giường.

Căn phòng ngủ được trang hoàng đẹp đẽ như căn phòng lớn, sáng sủa với ván ốp tường màu trắng có những bức hoạ hoa hồng đỏ son trên chúng. Juliana ngồi xuống giường, nhấn mình xuống lớp nệm lông dày với sự ngạc nhiên. Những ngón tay nàng miết lên tấm ga trải giường trắng như tuyết, mong đợi chúng thô cứng khi chạm vào. Nhưng thay vào đó, chúng mềm mại vô cùng, như thể được giặt giũ thường xuyên. Nàng đứng dậy và mở cái tủ cao kê bên tường. Nó trống không và có mùi gỗ mới. Một cái bàn dài và hai cái ghế trông rất hài hòa với những thứ đồ gỗ còn lại.

Nhưng chính cái cửa sổ mới là thứ thu hút sự chú ý của nàng. Nó không đơn thuần chỉ là một cái khe hẹp, mà rộng và cao gần bằng nàng, ngự trên một cái khung mà những khối đá của nó được trạm khắc rất tinh tế. Nhưng không phải kích cỡ của nó làm nàng kinh ngạc. Cánh cửa sổ được tráng một lớp kính không chỉ có màu trắng xanh như bình thường mà còn trong như nước vậy. Khi nàng nhìn xuống bên dưới, nàng có thể trông thấy một cái sân trong mà đường nét của nó mờ mờ trong bóng tối. Trong suốt thời gian ban ngày ánh mặt trời hắt phải tràn ngập cả căn phòng. Nàng chà ngón tay lên lớp kính, phát hiện ra nó vẫn còn ẩm khi chạm vào.

Nàng quay người lại và cố kiếm một tiếng kêu kinh hoàng.

Một bóng ma đang đứng đó quan sát nàng. Bóng của nó mờ nhạt trong ánh sáng. Không đúng, chỉ là một người đàn ông ăn mặc theo kiểu tu sĩ. Nhưng anh ta có vẻ rất cao, ngực rộng, đến mức anh ta choán hết cả lối vào. Thực vậy, anh ta trông còn đáng sợ hơn cả người chết.

"Anh là Thần chết à?" Nàng cất tiếng hỏi với giọng thì thầm run rẩy.

"Đến để phán xét nàng trong giờ phút cuối cùng chăng?" Giọng anh ta trầm, âm âm như sấm. Anh ta đang nói thật hay chỉ là những lời nàng tự tưởng tượng ra?" Nếu ta thật là Thần chết thì nàng sẽ thú tội điều gì? Hay là nàng sẽ yên lặng để biểu thị một linh hồn trong sáng?"

Vậy là không phải Thần chết. Thần chết không nói với chất giọng bóng gió mỉa mai như thế. Nàng cảm thấy một sự yếu ớt ngớ ngẩn, như thể hai đầu gối nàng sắp rụng ra đến nơi.

"Vậy anh hẳn là người cuồng tín?" nàng hỏi, nghe thấy cả sự run sợ trong giọng nói của nàng và ước gì nàng có thể che giấu được nó.

"Không."

Chiếc mũ trùm đầu của anh ta che khuất khuôn mặt khiến nàng không thể nhìn thấy bất kì dấu hiệu nào để phác hoạ nó. Nàng nắm chặt bàn tay lại bên sườn, cố bắt mình hít một hơi thở sâu, để hỏi một câu hỏi khác.

"Một tu sĩ chẳng?"

Câu nói bật ra nhẹ hẫng, có vẻ nhuốm sự dịu dàng. "Ta là chồng nàng, thừa phụ nhân."

Tay nàng đưa lên cổ họng như để giữ trái tim nàng khỏi bật ra khỏi đó.

Nàng trông lạ lẫm với chàng, dù có những nét gợi nhớ đến cô bé mà chàng đã gặp một lần trước đây. Hình dáng đôi môi nàng, sự cân đối của khuôn mặt, màu mắt nàng, mái tóc nàng. Nhưng trong khi cô bé nhìn trả lại chàng không hề sợ hãi, rõ ràng là người phụ nữ này đang rất sợ. Đôi mắt nàng không rời khỏi chàng, như thể hi vọng ghim chặt chàng ở chỗ đó và ngăn chàng không bước đến.

Thật mê hoặc. Chàng không nên có cảm giác đó. Hay một loạt nhưng cảm xúc khác, tất cả đều lạc ra khỏi khoảnh khắc này: sự kinh ngạc sôi lên với tính hiếu kì và niềm thích thú lạ lùng nhất. Bàn tay nàng đang ôm lấy cổ một cách cẩn thận, ngón cái và các ngón xoè rộng khác, đều lem nhem mực. Khi chàng quan sát nàng, nước da nàng dường như càng trở nên trắng hơn, mỏng manh đến nỗi trông như là tuyết có sự sống vậy. Sự nhột nhạt đó càng làm nổi bật màu hồng đào của làn môi nàng, sự sáng chói đến sùng sốt của đôi mắt mang màu của cỏ non mùa xuân, mái tóc nàng có màu như bầu trời đêm Ả rập. Nàng chớp mắt mấy lần, rất nhanh, miệng nàng hé mở, tay nàng vẫn chạm ở cổ họng như thể để đo nhịp đập chặt vật của trái tim.

Chàng hầu như đã chia tay ra, những ngón tay chàng cố cảm nhận làn da nàng trước khi chàng chợt nhớ ra.

Chàng không nghi ngờ gì về ấn tượng của sự xuất hiện của chàng với nàng. Một hình ảnh đầy kinh hãi của một tu sĩ trong chiếc áo choàng và mũ trùm đầu. Một tu sĩ chỉ ở vẻ ngoài chứ không phải trong tâm hồn. Mũ trùm đầu của chàng đã trượt ra vài inch khỏi khuôn mặt chàng, bóng tối là vật cản để không ai có thể nhìn rõ chàng. Phần còn lại được che phủ tương ứng bằng một đôi găng tay làm thủ công bằng len và da màu đen. Một hình ảnh khó mà cho nàng một cảm nhận an toàn, Sebastian.

Nhưng bằng cách nào đó, chàng phải làm được. Nàng phải chấp thuận, vì tương lai của chàng và cả Langlinais đang nằm trong sự nguy hiểm.

Không có ngọn lửa nào được thắp lên trong lò sưởi, nhưng nàng ước gì, một cách hoang phí, giá mà có một ngọn lửa ở đó. Nàng có thể quay lại và xoè tay ra về phía sự ấm áp của nó. Cho phép nàng có một ít thời gian trong khi nàng có thể nghĩ ra được cái gì đó, làm một cái gì đó hơn là dán mắt vào hình dáng tấm áo choàng đen của chồng nàng.

"Sao nàng không ngồi xuống?" chàng hỏi, và nàng nặng nề đặt mình xuống cái ghế dài.

Trong tất cả những suy nghĩ mà nàng có về cuộc hôn nhân này, trong tất cả những nỗi sợ hãi và lo lắng, nàng chưa bao giờ tưởng tượng được nàng phải đương đầu với hoàn cảnh này. Một người đàn ông, trùm kín đầu và bọc quanh người toàn màu đen, phục sức bằng màu sắc của màn đêm với giọng nói nghe như sấm rưng.

Trái tim nàng đập thịch thịch run rẩy trong lồng ngực.

Chàng ngồi ở một góc phòng trên một chiếc ghế với chân ghế tạo thành hình chữ X. Tay áo choàng tu sĩ của chàng vén lên từ cánh tay, để lộ bàn tay mang găng. Chàng chấp tay lại với nhau và đút chúng dưới lớp áo. một cử chỉ thực hiện nhanh đến mức nó dường như là bản năng thứ hai của chàng.

"Ta đưa ra một lời đề nghị cho nàng, thừa phụ nhân của ta, điều mà nàng sẽ phải đưa ra quyết định trước khi ta rời khỏi căn phòng này."

Nàng trải rộng hai bàn tay trên váy, ước gì nàng có thể tự giải thoát khỏi sự ẩm ướt của chúng. "Chúng ta đã có sẵn sự rèn luyện cho một bản giao kèo rồi, thừa ngài, hôn nhân của chúng ta. Ngài còn mong chờ thêm một sự thoả thuận nào khác nữa chẳng?"

Im lặng, trong khi chàng dường như đang đo lường trọng lượng trong những lời nói của nàng. Chúng có làm chàng ngạc nhiên không? đến bản thân nàng còn bị sốc vì những ý nghĩ vừa được thốt lên thành lời đó. Nàng không thường hành động như vậy. Duy trì sự im lặng xem ra dễ dàng hơn nhiều. Như thế, nàng có thể chỉ bị nhạo báng vì tính nhút nhát, chứ không phải vì những ý nghĩ của nàng.

Sebastian thăm dò nàng. "Nếu nàng đồng ý diễn vai vợ của ta, nàng sẽ nhận được Langlinais làm phần thưởng."

Juliana nhìn lại chàng với vẻ kinh hoàng và bối rối. "Tôi sẽ không đóng giả, thừa ngài. Tôi là vợ của ngài."

"Mà không có đêm tân hôn." Chàng giải thích một cách nhẹ nhàng. "Hay là hi vọng có nó."

Giáo hội tán thành hai lối kết hôn, thứ nhất là để biểu thị cho "lời thề ước cho tương lai" do những người trẻ tuổi thốt ra. Loại hôn nhân đó chỉ có giá trị sau đêm tân hôn. những lời tuyên thệ khẳng định "giá trị hiện tại" có thể thay đổi khi chú rể ít nhất 14 tuổi, và cô dâu là 12.

Họ đã buộc phải trải qua một buổi lễ kết hôn khi họ còn là những đứa trẻ, để chứng tỏ một sự chuyển nhượng hoà bình những vùng đất làm của hồi môn của nàng ở Merton. Nhưng bằng những lời nói đó, chàng muốn tuyên bố rằng đám cưới của họ sẽ không bao giờ được công nhận là hợp pháp và có sự

ràng buộc.

"Ngài muốn tôi giả vờ rằng mình không còn là một trinh nữ à?" Sự thẳng thừng trong cách diễn đạt lại một lần nữa làm nàng ngạc nhiên. Nàng không quen với sự bộc trực đó. Có lẽ lí do đơn giản là vì cuộc gặp mặt này quá ư bất ngờ, lời đề nghị thì hết sức kì cục, và sự mặc cả anh ta đưa ra thật lạ lùng và gây lúng túng.

"Đúng vậy," chàng nói. Chỉ có vậy. Không có thêm lời giải thích nào. Chỉ có một từ "Đúng vậy."

"Nếu tôi không đồng ý thì sao?"

"Vậy thì nàng sẽ bị gửi trả về tu viện ngay ngày mai."

Anh ta chìm trong bóng tối, nhưng nàng có ấn tượng như thể anh ta đang quan sát nàng từ rất gần. "Tại sao tôi lại phải chấp nhận một việc như vậy, thưa ngài?"

"Tại sao không? Ta đã đề nghị trao cho nàng quyền tự do làm gì với Langlins tùy theo ý của nàng."

Nàng ngó xuống đôi tay. Sự tự do ư? với một nông nô thì đó là khả năng tự làm chủ cuộc sống của anh ta. Còn với nàng nó có ý nghĩa gì? Không có sự hôn phối trên giường, hiển nhiên rồi. Nhưng liệu có điều gì khác bao gồm trong sự tự do giả tạo mà anh ta mời chào hay không?

"Ngài có một người thư kí ở đây không? Và cô lẽ là một cái thư viện nữa?" Câu hỏi của nàng bật ra trước khi nàng kịp nghĩ qua.

"Nàng không muốn có một chuyến tham quan Langlins trước khi quyết định à?" Có dấu hiệu của sự hài hước trong đó, dù chỉ là một ít, một sự thích thú khô khan.

Nàng nhìn về phía trước, mong rằng nàng không nhìn thấy hình ảnh của chính mình trên ô cửa sổ tối đen. Chiếc mũ của nàng sáng trắng, da nàng tái nhợt như chiếc khăn trùm đầu. Nàng ngoảnh mặt đi. Nàng nên suy nghĩ về sự trao đổi mà anh ta đề nghị có giữa họ hơn là quan tâm đến vẻ ngoài của nàng.

"Ngài muốn tôi nói dối về cuộc hôn nhân của chúng ta."

Khuôn mặt sắp bóng của anh ta quay lại phía nàng. "Ai dám tra hỏi nàng về chuyện đó chứ? Ai mà muốn biết liệu nàng có nằm ngủ cạnh chồng mình không? Không ai ở Langlins dám làm thế."

"Tôi có thể có thêm thời gian trước khi có quyết định không, thưa ngài?"

"Không."

Không hề có sự lưỡng lự trong giọng nói của anh ta như thể kế hoạch này đã được lập nên từ rất lâu rồi và anh ta đang nôn nóng chờ nàng tham gia vào nó.

"Ngài muốn tôi lựa chọn ngay lúc này?"

"Đúng."

"Là một người vợ mà không hiểu gì về chồng mình ư?" Nàng ép chặt tay lên đùi.

"Đúng."

"Hoặc là phải quay lại tu viện?"

"Đúng."

Anh ta không nói gì khác hơn được à? Cho nàng vài lí do? Hay nàng đơn giản chỉ là một phần tài sản của anh ta chẳng? Đúng, đúng và chỉ có đúng.

"Vì sao không thể có một hôn nhân thật sự giữa chúng ta, thưa ngài?"

Hai tay nàng xoắn vào nhau, một thói quen nàng nghĩ đã phát triển từ khi nàng còn bé. Nàng đã được chữa trị nó bằng cách trói hai tay nàng sau lưng. Nàng cũng không còn xoắn lộn tóc quanh ngón tay nữa, một thói quen khác mà nàng đã bị bắt từ bỏ khi một nữ tu đã đơn giản là cắt bỏ mái tóc nàng chỉ còn cách da đầu nàng một inch. Nàng đã khóc cả tuần liền, nhưng nàng không bao giờ lặp lại thói quen đó nữa, thậm chí ngay cả khi tóc nàng cuối cùng đã mọc dài như cũ.

"Thật đáng tiếc là ta không thể trả lời câu hỏi của nàng," chàng nói.

Thấy chưa, đã có thêm những lời khác từ anh ta, những vẫn không phải là một câu trả lời.

Nàng lại ngó xuống đôi tay. Nếu nàng quay trở lại Tu viện, nàng sẽ vĩnh viễn là một người vợ mà không có chồng. Nàng biết cả hai người họ đều không thể bãi bỏ hôn ước. Để làm được điều đó thì buộc phải chứng minh rằng họ có mối quan hệ họ hàng gần hơn 4 đời hoặc là mỗi người họ công nhận hôn ước được thực hiện trái với sự tự nguyện của anh ta.

Nhưng lúc đó họ đều còn nhỏ, háo hức làm vừa lòng những ông bố. Cũng như chẳng có mối liên quan nào giữa họ cả. Chỉ có một sự công hiến; cha nàng là người phụng sự trung thành của cha anh ta. Mà có chắc hôn ước của họ sẽ bị bãi bỏ nếu anh ta không ngủ với nàng không? Nàng chả biết gì về những điều luật ảnh hưởng đến những chuyện này, nhưng nàng nghi ngờ rằng cuộc sống của nàng sẽ tốt đẹp hơn bởi việc huỷ bỏ hôn ước một cách đơn giản như thế. Rồi nàng sẽ lại phải kết hôn lần nữa, đất đai hồi môn được lấy lại và trao cho người đàn ông khác. Sự thật là nàng đã kết hôn với lãnh chúa của cha nàng có nghĩa là phải cần đến nhà vua để xét xử vụ này. Juliana nhút nhát, thỉnh cầu với đức vua. Nàng lấy đâu ra sự can đảm đó chứ?

Ở tu viện nàng sẽ lại có thể làm tiếp công việc dang dở, nhưng bị hạn chế trong những bức tường màu xám, lệ thuộc vào một thời gian biểu khuôn mẫu. Tại Langlais sẽ không có tiếng chuông rung. Nàng sẽ không phải thức dậy trước bình minh và làm việc cho đến tận chiều tối. Nàng sẽ không bao giờ phải nhô cổ trong vườn nữa.

Nàng nhìn anh ta chăm chăm trong im lặng. "Ai dám hỏi chứ?" anh ta đã nói thế. Thật vậy, anh ta có thể đứng. Nàng có thể sẽ không bao giờ bị buộc phải đến xin ý kiến của đức vua hoặc là nói dối. Thực tế, một cuộc sống ở nơi đây sẽ là một sự may mắn.

"Bất cứ quyết định nào nàng đưa ra lúc này, thừa phụ nhân của ta, sẽ không thể thay đổi được nữa đâu đấy." Đó dường như là một lời đe dọa rất đáng lo ngại.

"Ngài có chắc ngài không phải là người tu hành khổ hạnh đấy chứ?" nàng hỏi nhẹ nhàng.

Trong một lúc anh ta không trả lời.

"Một nhà tu hành khổ hạnh ư?" Anh ta có bị lúng túng bởi câu hỏi của nàng không? "Vậy nàng có tin ta là một người biết hối lỗi không?" Giọng anh ta có âm điệu rất kì lạ với một người đàn ông. Rất trầm nhưng cũng rất nhẹ. Như thể anh ta đã không thường dùng nó vậy và bây giờ đang bắt đầu làm quen với nó.

"Đó là điều duy nhất tôi có thể hình dung, thưa ngài."

Anh ta quay mặt đi, cái đầu trùm kín hướng thẳng về phía cửa sổ. "Ta không mặc áo sơ mi, và trang phục của ta thế này là có mục đích, nhưng không phải là sự tự hạ mình đâu. Nếu có gì lạ, thì đó là do hoàn cảnh buộc ta phải thế." Anh ta nẩy lên, như thể bị chính lời nói của mình làm hoảng hốt.

"Ngài có bị thương ở vùng Đất thánh không, thưa ngài?"

"Nàng không cần phải làm như thế đâu, nàng biết đấy," anh ta nói, giọng trầm âm trầm đầy vẻ quan tâm. "Nàng đang cố tìm lời giải thích dù việc đó là vô nghĩa."

"Nhưng tôi không hiểu gì cả."

"Nàng ko cần biết điều đó." Giọng anh ta dịu dàng, gần như buồn rầu. "Và ta không thể khiến nó rõ ràng hơn được đâu, Juliana ạ."

Nàng nhìn anh ta, giật mình. Đó lần đầu tiên anh ta gọi tên nàng. Nàng chưa từng thấy nó dễ chịu như thế trước đây, một từ bao gồm những âm tiết âm vang. Nó bật ra từ miệng anh ta như là một dòng suối cuộn lên và đánh bóng những viên đá. Nàng đỏ mặt và nhìn đi chỗ khác, nghiên cứu căn phòng ngủ rõ ràng là dành cho nàng. Nhưng không cần chia sẻ với ai khác. Chỉ mình nàng. Sẽ không có bàn tay đàn ông chạm vào nàng. Vì cái sự riêng tư đó nàng không nên sợ anh ta, và chưa kể đến, anh ta có lẽ là người đàn ông rụt rè nhất mà nàng từng gặp.

Anh ta đề nghị cho nàng sự tự do. Nhưng nó là một món quà quá lớn, nó lấp lánh trong ánh mặt trời và lan rộng trên một cái đĩa bằng vàng. Tại sao anh ta làm như vậy? Hay là anh ta không có khả năng có con. Nàng thấy hai má mình ửng lên. Có quá nhiều câu hỏi, mà sau cùng, anh ta đang ngồi chờ câu trả lời cho câu hỏi quan trọng nhất.

Nàng có nên đóng giả cho cuộc hôn nhân này không? Một đòi hỏi lạ lùng từ chú rể mà nàng không biết rõ, một người chồng nàng đã cưới nhiều năm qua mà chỉ gặp có một lần.

Anh ta đứng dậy và di chuyển sang phía bên kia cửa sổ, cùng phía căn phòng có chiếc ghế dài nàng đang ngồi. Họ gần đến mức có thể chạm vào nhau.

Một mùi hương ngọt ngào dường như toả ra từ quần áo của anh ta, hình như là mùi quế. Nàng tự hỏi liệu có phải anh ta cất loại hương liệu quý đó trong cái vật hình cầu bằng bạc trên cái thắt lưng vải sọc của anh ta. Anh ta không giống người đàn ông mà nàng hình dung. Bây giờ nàng còn thấy anh ta xa lạ hơn cả khi nàng mới bước chân vào căn phòng lớn.

Người ta đã lan truyền những câu chuyện về những thành tích chói lọi của anh ta, số những trận thi đấu mà anh ta đã chiến thắng, cái chết của cha anh, việc anh ta lên đường chiến đấu cho vùng Đất thánh. Những câu chuyện đó thậm chí len lỏi cả vào trong tu viện.

Trước ngày hôm nay, nàng đã tưởng tượng về vẻ ngoài của anh ta, đã tìm hiểu về những chiến tích của anh và nối kết chúng với những gì nàng biết về thế giới, hình ảnh của anh ta gần như là rõ nét trong tâm trí nàng. Anh ta sẽ rất cường tráng. Những hiệp sĩ ít phải như thế, để có thể mang thương, áo giáp và gươm. Anh ta sẽ cao lớn. Cậu trai mà nàng từng gặp một lần dường như là cao trội hơn hẳn nàng. Anh ta sẽ đẹp trai. Lại một lần nữa, cậu trai người cười toe toét với nàng khá duyên dáng với nụ cười sáng chói và gương mặt bảnh bao.

Nàng đã tạo nên một bức tranh chi tiết và phong phú về người chồng của mình. Trừ việc anh ta hoàn trả lại toàn bộ suy nghĩ của nàng một màu đen kì quái, làm rối chúng bằng vẻ ngoài thực tế của anh ta. Người đàn ông đứng bên cạnh nàng mang đầy dấu hiệu của sự huyền bí và những bí mật mà nàng không mong mình khám phá ra. Có điều gì đó ở anh ta cảnh báo nàng không nên tìm hiểu xa hơn, thứ gì đó chôn giấu trong những câu nói nghe thì có vẻ

nhẹ nhàng của anh ta. Nàng biết, không cần phải đánh cược, anh ta sẽ không trả lời gì thêm cho những câu hỏi của nàng.

Quay về tu viện sẽ an toàn hơn, để sống tiếp giữa những nữ tu và làm công việc của nàng. Sẽ khôn ngoan hơn khi để ý đến những luồng điện nàng cảm thấy trong không khí, dấu hiệu của sự nguy hiểm và sự căm dỗ của giọng nói làm nàng run rẩy.

Nàng đứng dậy, đương nhiên là nàng sẽ từ chối anh ta. Chắc chắn rồi. Họ đối mặt với nhau, liên minh của hai kẻ xa lạ. Nàng hé miệng để thốt lên những lời từ chối mỗi quan hệ kì lạ anh ta đề nghị, nhưng những lời nói đó không bật ra. Tiếng vọng ma quái từ những giọng của bọn con gái chế nhạo sự thiếu can đảm của nàng, nỗi sợ của nàng với tiếng cành cây lách cách trên mái nhà, với bóng tối lơ lửng. Trong sự im lặng, tiếng cười của chúng ập đến, sự nhạo báng của chúng âm vang. Khi nàng đứng đó nhìn anh ta, nàng nhớ lại những lần nàng thấy khiếp sợ. Phải chăng đó là sự chuẩn bị cho giờ phút này, cho quyết định này?

Nhưng nàng không thể mãi mãi là một Juliana nhút nhát. Cuộc sống của nàng đã đông đầy bằng nỗi sợ của nàng. Cả tương lai của nàng cũng bị giới hạn vì chúng hay sao? Nàng, sau hết, là cô dâu của Langlmais. Nàng thắng hai vai lên, cương quyết sẽ không được sợ hãi lần này.

"Tôi sẽ ở lại, thưa ngài." Nàng nói, và không hiểu bằng cách nào còn có thể mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Một người phụ nữ thấp bé mặc một chiếc áo choàng xanh đậm bên ngoài chiếc váy màu vàng nhạt hồi hải bước vào phòng ngay khi Sebastian rời đi. Chiếc khăn trùm đầu màu trắng tinh của bà ta làm nổi bật khuôn mặt tròn xoe, quanh đôi mắt nâu thân thiện đã xuất hiện vài nếp nhăn.

"Tôi tên là Graziđe, thưa phu nhân. Tôi được phân công làm người phục vụ cho cô."

Juliana không quen với việc có người phục vụ cho mình nhưng nàng vẫn mỉm cười.

Graziđe bận rộn với việc tháo dỡ những cái rương của Juliana. "Phu nhân, tôi chưa từng nhìn thấy thứ gì đẹp như thế này." Bà ta chuyển ngọn đèn dầu lại gần những chiếc váy trải trên giường để xem xét kĩ hơn tay nghề thủ công làm ra những chiếc váy đó.

"Tu viện nổi tiếng về kĩ năng thêu thùa, Graziđe ạ. Tôi may mắn vì sự hào phóng mà cha tôi mang lại."

"Tôi ước gì được một nửa tài năng này, thưa phu nhân." Cái nhìn của bà ta trông thật thâm nảo. "Nhưng tất cả chúng ta đều không thể cùng là sơn ca, phải không ạ? Có vài người trong chúng ta phải mãi mãi là chim sẻ." Những lời bình luận của Graziđe làm nàng mỉm cười. Tuy nhiên những hành động tiếp theo của bà ta làm nàng bị sốc. Người đàn bà tháo lớp vải lanh buộc trên chiếc mũ không vành của nàng và gỡ nó ra khỏi những vòng hoa cài tóc của Juliana, sau đó cúi xuống và túm lớp vải của chiếc áo choàng của nàng và bắt đầu kéo nó qua đầu nàng.

Những lời phản đối của Juliana không có gì hơn là một tiếng thì thầm nhỏ, nhưng nàng giật lớp vải lại và giữ chặt lấy nó trong những nắm tay.

Graziđe nhăn nhó trong sự lúng túng. "Thưa phu nhân, cô phải thay bộ trang phục đi đường đi chứ ạ."

"Tôi có thể tự làm được."

"Nếu cô muốn thế, thưa phu nhân," bà ta nói, nhưng cùng lúc đó bà ta cầm lấy trang phục đang bị túm chặt trong tay Juliana. "Chúng ta có thể làm cùng nhau." Bà mỉm cười một nụ cười hân hoan và ầm ập.

Juliana cảm thấy như một chiếc lá trong cơn bão vậy.

"Chúng tôi đều đang chờ đợi cô, thưa phu nhân," bà nói khi kéo chiếc váy qua đầu Juliana. "Đã lâu lắm rồi từ khi lâu đài hạnh phúc có một đôi tình nhân trẻ. Tại sao ư, lần cuối cùng là khi phu nhân của chúng tôi còn sống và bà đã mất nhiều năm trước. Ngài John- cha của đức ngài - đã già khi ông ra đi 5 năm trước."

Chiếc váy đã tháo ra được đặt cẩn thận lên giường. "Langlmais là một nơi đẹp tuyệt vời, thưa phu nhân. Tôi đảm bảo cô sẽ thích sống ở đây. Tại sao ư, ông chủ của chúng tôi là người độc công tốt bụng và rộng rãi nhất. Con trai của tôi cũng được ban cho một công việc và hiện đang là thợ mộc của lâu đài." Bà ta chỉ ngừng nói một chút để hỏi Juliana thích mặc bộ váy nào hơn.

Juliana chỉ cho bà ta.

"Và lễ chúc mừng." Graziđe vung vẩy trong không khí. "Trời, mọi người đều được mời tham dự. Tất cả 50 người giúp việc trong lâu đài. Có cả những người hát rong và nhạc sĩ, thưa phu nhân, và một bữa tiệc cạnh tranh với bất kì bữa tiệc nào khác vào thời của ngài John. Ôi, những ngày đó thật tuyệt, phu nhân Juliana. Chúng tôi đã làm lễ chúc mừng trong hầu hết các dịp. Lớn nhất là khi Ngài John phong tước hiệu hiệp sĩ cho hai người con trai." Bà ta thờ dãi, đặt hai tay lên hông, và nhìn vào khoảng không như thể để xác nhận lại sự kiện lớn đó.

Sự im lặng đó không kéo dài lâu.

“Nhưng tôi e rằng những ngày đó đã qua rồi. Ông chủ không còn khuyến khích khách đến với Langlinais nữa. Ngài ấy giữ nó cho mình. Nhưng cô vẫn có thể luôn tìm thấy ngài trên đỉnh tháp phía đông, đang quan sát chúng tôi.” Bà ta mỉm cười và lắc đầu.

Cuối cùng khi Grazide giúp nàng chui vào trong chiếc váy sạch sẽ Juliana thấy hết sức ngỡ ngàng. Bộ váy mát lạnh trên làn da nóng rực của nàng. Nàng chưa từng ở trần trước người khác từ khi nàng được 5 tuổi và được mẹ nàng chăm sóc.

“Không có gì xảy ra ở Langlinais mà ngài ấy không biết, từ số những con gà mái đang nằm ổ đến những mái nhà cần lợp lại. Nhưng, ngài vẫn luôn như vậy, thừa phụ nhân, quan tâm đến những người của ngài. À, ít nhất là như thế khi ngài thôi cư xử ngông cuồng. Họ rất thân thiết, ngài và em trai. Không ai bị gửi đi làm con nuôi, không nghi ngờ gì bởi vì đã có quá nhiều đứa trẻ bị chết trước khi hai người họ ra đời.” Grazide thở dài. “Cha họ đã dạy họ trở thành những hiệp sĩ và đã có rất nhiều cô gái khi đó tìm đủ mọi lí do để đến gần khi họ đang luyện tập.”

Grazide đặt một cái vòng lên tóc nàng, bước lùi lại để chiêm ngưỡng thành quả của bà ta.

“Nhưng bây giờ cô đã đến Langlinais, thừa phụ nhân. Tôi nghĩ, đôi khi, ngài ấy quá nghiêm nghị. Một cô dâu mới đúng là thứ ngài ấy cần. Tôi biết nghe có vẻ kì lạ, phụ nhân ơi, nhưng có thể ngài ấy quá mộ đạo. Chúng tôi hiếm khi gặp ngài, khác với việc nhìn thấy ngài trên ngọn tháp. Nhưng tôi biết ngài sử dụng phần lớn thời gian trong nhà nguyện.”

Sự đồng tình, trong một thoáng, làm ngực Juliana nặng như chì. Vậy anh ta đã nói dối sao? Có thật anh ta không phải là một kẻ cuồng tín.

Nàng đứng dậy, để cho Grazide buộc cái áo choàng không tay qua vai nàng. Những bông hoa màu vàng và đỏ tươi thêu trên đó chắc chắn giúp cho chiếc áo có thể dựng lên mà không cần hỗ trợ.

“Cô trông như một nàng công chúa vậy, thừa phụ nhân.” Grazide nói. Bà ta mỉm cười với nàng, rõ ràng là rất hài lòng.

Thoáng một cái, Grazide rời đi, và căn phòng trở nên quá tĩnh lặng. Juliana ngồi lên chiếc ghế dài đặt trước cửa sổ, chiếc áo choàng cuộn lên khi nàng ngồi xuống.

Nàng đã được phục sức cho lễ ăn mừng đang được tổ chức bên dưới phòng ăn lớn. Ở đó, vị lãnh chúa và người vợ mới sẽ nhận lời chúc mừng từ các nông nô, các hiệp sĩ của lâu đài, các vị khách và những người quyền cao chức trọng được mời tới một dịp quan trọng như thế này. Liệu anh ta có tới đón nàng không? Hay anh ta sẽ đợi cho đến khi sự vắng mặt của họ làm cho những lời phỏng đoán lan rộng hơn? Những bản balat đầy sức sống về Sebastian của Langlinais và sự nồn nóng của anh ta sẽ được cất lên để làm tăng tính hợp pháp cho hôn lễ của anh ta chứ?

Juliana nhìn về phía chiếc giường. Lí do mà chồng nàng không muốn lên giường cùng nàng là gì?

Bây giờ đây, nàng ước rằng nàng chưa bao giờ đọc *Ars Amatoria** của Ovid. Nàng đã tự bảo chữa nó là để chuẩn bị cho đêm tân hôn của nàng. Thay vì thế, bài thơ về nghệ thuật ái tình chỉ càng làm nàng thêm tò mò. Vì vậy, tác phẩm thi ca cổ mà nàng đọc và làm nàng kinh ngạc, với những lời lẽ vẫn có thể khuấy động cảm xúc thậm chí sau nhiều năm tháng như vậy.

(*)Thuật yêu đương (*Ars Amatoria*) là bộ sách gồm ba cuốn viết theo thể văn vần, của nhà thơ La Mã danh tiếng tên đầy đủ là Publius Ovidius Naso, nhưng phương Tây thường gọi tắt là Ovid. Hai cuốn đầu (viết trong khoảng năm 1 trước Công nguyên tới năm 1 đầu Công nguyên) chủ yếu bàn về nghệ thuật quyến rũ, cám dỗ, chinh phục phụ nữ, giữ chân người tình để họ khỏi bỏ rơi đàn ông. Cuốn thứ ba nhằm hướng dẫn phụ nữ cách quyến rũ đàn ông sao cho hiệu quả nhất.

Đến với em, người yêu đầu, và hãy ban cho em một nụ cười. Để về ngọt ngào quay về trên đôi môi anh. Hãy cầm bàn tay em đặt lên ngực anh để em có thể cảm nhận được sự sống của anh, và khát khao cùng với nó.

Ngọn đèn dầu yếu dần trong đêm. Nàng bước lại bên cửa sổ, nhìn xuống khu vườn. Một ngọn đuốc được cắm lên giá soi sáng con đường bộ. Ánh sáng và âm nhạc, cùng với tiếng cười thoảng qua và màn đêm đang đón chào những người tham dự cuộc vui.

Có mùi vị của nỗi cô đơn mà nàng không hề mong đợi. Thứ gì đó trong thoả thuận lạ lùng này mà nàng đã không làm sao nghĩ ra được.

Sẽ dễ dàng hơn rất nhiều nếu nàng chỉ việc quay về tu viện. Tại đó, nàng sẽ được phép dùng phòng viết một giờ mỗi ngày, và dù rất hiếm nhưng trong những dịp đặc biệt nàng có thể dụ dỗ bà tu viện trường chơi một ván cờ. Trong tu viện, không cần đến sự có mặt của đàn ông. Phụ nữ không quan tâm đến tình yêu. Hay là có cảm giác lo sợ với lời đề nghị bí ẩn.

Sẽ khá hợp lý nếu nàng tiếp tục ngồi một mình trong đêm và suy ngẫm về tương lai. Nhưng nàng là Juliana Chuột nhắt, luôn bị bóng tối làm cho kinh hãi. Nàng quay lại với chiếc ghế dài và ước gì ngọn đèn dầu sáng hơn.

Sebastian quỳ trong Nhà nguyện. Một ngọn nến lẻ loi trên bàn thờ đá toả ánh sáng dịu dàng lên hình dáng của chàng. Đầu chàng cúi thấp, trán tì lên thanh chắn bằng gỗ bao quanh thánh đường. Hai cánh tay chàng giang rộng, hai bàn tay ghi chặt lấy lớp gỗ thô cứng. Bộ áo choàng tu sĩ màu đen đan bằng len thô của chàng dài qua cả cổ tay và loà xoà trên mặt sàn đá.

Sau lưng chàng khu nhà nguyện đơn sơ hoàn toàn trống trải và im ắng. Tiếng cười đùa vọng lại đằng sau cánh cửa khung sắt quả thật là sự trớ trêu đáng mỉa mai nhất. Một buổi lễ chúc mừng ca ngợi cuộc hôn nhân của vị lãnh chúa vùng Langlinais. Nhưng họ sẽ không bao giờ kết hợp thật sự với nhau.

Thanh gỗ hằn sâu vào trán chàng, những găm gỗ cửa vào da chàng. “Lạy chúa,” chàng nói. Không có gì đáp lại chàng. Không hề có động tĩnh gì xảy ra. Chúa vẫn làm thinh. Cả đến những tạo vật của ngài cũng vậy. Những con cú làm tổ gần đó tỏ ra trang nghiêm và im hơi lặng tiếng. Nếu có một con chuột đào hang trong nhà nguyện của Langlinais thì sự hiện diện của nó cũng không được để ý tới.

Chiếc mũ trùm ngả xuống trên vai chàng, khuôn mặt chàng để lộ ra. Chỉ có bóng tối, thâm trầm và an ủi, bảo vệ chàng khỏi những đôi mắt tò mò. Chàng lại cúi đầu xuống, hạ mình một cách miễn cưỡng không phải vì sự trung thành hay lòng mộ đạo mà bởi một nỗi chán chường không thể diễn tả bằng lời và sâu thẳm như bầu trời đêm.

Chàng nên cầu nguyện vì lí do gì đây? Xin tha thứ cho tội sát nhân, thậm chí nhân danh lòng trung thành ư? cho những tội lỗi gây ra cảnh đổ máu? Hay vì đã thật sự thích thú với những cảnh đó? Có lẽ chàng nên cầu xin cái chết, sự lãng quên đến nhanh chóng và ngay lập tức. Một sự kết thúc mau lẹ, như những cái chết mà chàng đã chứng kiến trên chiến trường. Thế này chẳng là gì so với chiến tranh, không phải sao? Một cuộc chiến đơn độc, với Thần chết một bên và chàng ở phía đối diện, những đối thủ không cân sức mà kết quả là hiển nhiên. Chàng đã từng luôn có thể nắm giữ sức mạnh của thần chết trong tay. Với mỗi ngày trôi qua, khoảng cách càng rút ngắn trong gang tấc, cho đến một buổi sáng chàng và Tử thần sẽ đứng mũi chạ mũi và Sebastian sẽ hít được cả hơi thở hư vô của chính chàng.

Nhưng chàng không mong nhìn thấy những kẻ thù cũ của chàng nhỏ nước mắt khóc thương hay khoái trí trước vẻ bề ngoài của chàng. Chàng đã cười ngửa xông thẳng vào chiến trường mà không hề có một khoảnh khắc thấy sợ hãi. Chàng đã đứng lên với thanh gươm giờ cao bằng cả hai tay và dự kiến khi nào thì phải đưa ra những nhát chém chí tử. Đó là cách chết mà chàng ưa thích. Không phải theo cách này.

“Xin Chúa.” Một lời cầu xin khẩn thiết từ trong yết hầu.

Hai nắm tay siết chặt thanh chắn thánh đường, đầu chàng cúi gằm trong lời thỉnh cầu. Chàng không phải loại người từ bỏ đạo, không hề tin tưởng vào sự cứu rỗi linh hồn. Đúng vậy, không phải vì sự cứu rỗi cho linh hồn mà chàng có mặt ở đây? Chàng không còn gì ngoài một cái xác không hồn. Chàng có thể tự sát bằng chính thanh gươm của chàng hoặc đơn giản hơn là lao xuống biển, bộ áo giáp của chàng sẽ kéo chàng chìm sâu xuống. Chàng có thể sử dụng những cây nấm độc hay hàng trăm cách thức khác hứa hẹn những giấc mơ ngọt ngào mà không bao giờ phải thức tỉnh. Hay tự ném mình xuống từ trên ngọn tháp phía đông với những tiếng gào thét và nguyện rửa.

Đã quá muộn để hối tiếc vì chàng đã không làm như thế. Quá muộn để ước mong chàng chưa bao giờ nhìn thấy vợ chàng. Nhìn thấy Juliana.

Chàng bắt chéo hai cánh tay và gục mặt lên đó. Lốp vải len chà xát vào má chàng.

Những cảm xúc. Chàng sẽ đánh mất điều đó. Ngày tháng của chàng bây giờ đang được đo đếm, cẩn thận đánh dấu với sự mất đi của cảm xúc. Mỗi sáng chàng thức dậy và tự kiểm tra lại mình, vuốt một ngón tay lên tấm ga trải giường để đảm bảo rằng chàng vẫn còn xúc giác. Một ngày nào đó chàng sẽ bắt đầu nhận thấy sự khác biệt. Ngày đó chàng sẽ rời bỏ thế giới mà chàng đang sống. Chỉ một vài năm sau thôi, người ta sẽ loan báo tin chàng đã chết. Một cái chết bí ẩn, một cái chết mà sẽ để lại Juliana được bảo vệ khỏi những tin đồn bẩn thỉu có thể làm tổn hại tương lai của nàng. Một goá phụ còn trinh trắng.

“Lạy Chúa,” chàng nói một lần nữa, và lần này lời cầu nguyện không phải cho chàng, mà cho lợi ích của người con gái mà chàng đã triệu tới bên chàng. Chàng ước mong cho nàng được che chắn khỏi chàng, được bảo vệ khỏi sức mạnh của quân Templar, tránh xa khỏi những nguy hiểm.

Đó là một lời cầu xin dễ đáp ứng, so với những lời cầu xin lớn hơn của chàng.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Tiếng gõ nhẹ trên cánh cửa khiến Juliana thờ dãi và cổ lờ nó đi. Buổi sáng đã diễn ra yên bình, với đầy việc phải làm. Grazie sẽ giống như một con gió lốc theo đúng nghĩa của từ đó trong sự im lặng này. Nhưng tính phục tùng đã thấm sâu trong nàng và không dễ gì lờ đi. Nàng trả lời vọng ra, và cánh cửa bật mở nhẹ nhàng.

Trải trước nàng là lọ mực bằng sứ động vật mà nàng đã chuẩn bị sẵn và hai tờ giấy da, một cái vẫn gắn vào cái khung gỗ. Bản gốc của bộ sách bách khoa nàng đang sao chép được đặt một cách cung kính trên lòng nàng. Nàng đã hứa với bà tu viện trưởng sẽ hoàn thành cuốn Niên sử. Trên cái hòm bày rất nhiều những bao da khác nhau chứa mực viết, loại bột tạo nên màu xanh dương nàng dùng để đánh dấu màu những chỗ cần thiết. Nàng không có màu đỏ son và do đó không thể viết tên Chúa vì nó chỉ có thể được biểu thị bằng màu đỏ. Vậy nên, nàng sẽ để trống những chỗ đó, để bà tu viện trưởng có thể hoàn thành bản viết tay.

Ánh sáng mặt trời từ khung cửa sổ lớn trong căn phòng của nàng thật rực rỡ. Sự bất mãn duy nhất của nàng là nàng không có một mặt phẳng thích hợp để ngồi viết. Một cái bàn làm việc cần phải thoả mãn những yêu cầu nhất định, không thứ đồ gỗ nào trong phòng đáp ứng được những yêu cầu đó. Vì vậy, nàng chỉ có thể làm một việc để tiếp tục công việc tinh tế của nàng. Nàng ngồi trên sàn nhà và sử dụng mặt trên bằng phẳng của cái hòm để làm bàn. Hẳn bà tu viện trưởng sẽ không tranh cãi về tư thế của nàng, cả với sự thật là chiếc váy thêu đắt giá nàng đang mặc sẽ bị hỏng bởi sự thô ráp của lớp sàn gỗ. Tu viện trưởng thường quên đi vai trò của bà khi ở bên nàng một cách triu mến.

“Juliana?”

Nàng quay đầu lại, ánh mắt nàng lướt từ đôi ủng của anh ta lên đến đỉnh chiếc mũ trùm đầu, một cuộc hành trình chớp nhoáng suy xét chiều cao của anh ta.

“Những cái ghế không hợp với sở thích của nàng sao?” giọng anh ta, sâu và trầm, làm nàng rung mình. Nàng đẹp quỳn bách khoa sang một bên và đứng dậy.

Anh ta cúi đầu xuống, như để quan sát những đồ dùng cá nhân của nàng nằm la liệt trên sàn.

“Nàng không kể với ta nàng là một học giả đấy, Juliana. Đó là lí do tại sao nàng muốn biết liệu ở đây có thư kí không phải không?”

Nàng xoắn hai bàn tay vào nhau. “Hildegard của Bingen là một học giả, thừa ngài, một người rất nổi tiếng. Có rất nhiều phụ nữ đầy tài năng trong lịch sử, mặc dù tên tuổi của họ thường bị gạt khỏi những bản viết tay của chính họ.” (Hildegard of Bingen, còn được gọi là thánh Hildegard, sinh năm 1098, mất năm 1179, triết gia, nhà ngôn ngữ học, họa sĩ, nhà tự nhiên học và soạn nhạc người Đức. Bà là một tu viện trưởng người nổi tiếng với những tác phẩm văn học và âm nhạc. Bà cũng viết cả đề tài khoa học và y dược, cũng như tham gia nhiều thể loại chính trị.)

“Nàng không cần đề phòng thế đâu. Nhưng nói cho ta biết, tại sao nàng lại ngồi trên sàn?”

“Tôi cần một mặt phẳng để có thể viết được.”

Anh ta quay người và bước qua cửa, sau đó dừng lại và quay lại chỗ nàng. “Có lẽ có một giải pháp đấy,” anh ta nói. “Nàng sẽ đi cùng ta chứ?”

Juliana đi theo anh ta tới chỗ góc khuất của hành lang. Cuối chỗ đó là một cánh cửa nàng không để ý thấy tối qua.

Ngay cả ngôi nhà cũ của nàng hồi nhỏ cũng có nhiều tầng với nhiều phòng ngủ riêng biệt hay một tầng mái bên trong. Nhưng hầu hết các căn nhà đều chỉ có một hành lang ngoài nối với các phòng ngủ. Vào mùa đông, thật khó khăn khi di chuyển từ nơi này đến nơi khác, nhưng ở Langlais không cần phải chịu đựng những chi tiết đó. Tại đây, mỗi buồng ngủ không dẫn tới một buồng khác, mà là tới một hành lang. Nó có mức độ riêng tư mà nàng chưa từng tưởng tượng đến.

“Nó là một căn gác nhỏ,” anh ta giải thích, mở cánh cửa ra. “Chúng ta không có tu sĩ,” anh ta nói, “nhưng từ đầu căn phòng được xây để người đó sử dụng.”

“Không có sự truyền giáo ở Langlais sao?”

“Chúng ta không có tu sĩ,” anh ta nhắc lại, không đưa ra thêm lời giải thích nào.

Nàng cũng chẳng tìm thấy ai sau khi gõ vào căn phòng.

Căn phòng có một không gian yên tĩnh chắc chắn đảm bảo cho sự thoải mái của nàng trong tương lai. Anh ta di chuyển cái thanh sắt chắn ngang những cánh cửa chớp. Mặt trời buổi sáng tràn ngập không gian nhỏ qua cái khe hở hình cung. Nhưng đó vẫn chưa phải là niềm vui lớn nhất. Nằm ngang những bức tường bao quanh không gian chưa đầy 4 feet là một khối gỗ sồi, đã được bào nhẵn và sẽ hứa hẹn là một mặt phẳng hoàn hảo cho việc viết lách.

“Thứ này có làm nàng hài lòng không?”

Nàng gật đầu, vẫn hơi thấy sợ.

“Nó có đủ cao để nàng có thể ngồi trên một cái ghế đầu không, Juliana?”

“Tôi chưa bao giờ được sở hữu một nơi thế này, thưa ngài. Hay là một cái bàn để viết. Thậm chí cả ở tu viện.”

“Chắc hẳn phải có một vài sự đền bù cho việc nàng đồng ý ở lại Langlais”

A, một lời nhắc nhở về thỏa thuận đã có giữa họ. Nàng ngược nhìn anh ta, bây giờ mới nhận ra anh ta đang đứng rất gần nàng. Căn gác nhỏ dường như càng nhỏ hơn bởi sự có mặt của anh ta.

“Ta sẽ cử Jerard đến để giúp nàng chuyển giấy tờ và dụng cụ của nàng sang đây,” đột nhiên anh ta cắt lời.

Anh ta bỏ đi ngay sau đó. Chỉ độ một phút sau, Jerard xuất hiện cùng với hòm và dụng cụ của nàng từ phòng ngủ. Một chuyến nữa mang theo tất cả thứ nàng bày trên sàn. Viên quản gia giúp nàng tháo dỡ các đồ dùng, sắp xếp chúng lên giá một cách gọn gàng. Anh ta không hỏi gì, nhưng nàng có thể thấy anh ta tỏ ra rất hiếu kì.

“Đó là những màu mực của tôi,” nàng nói, khi anh ta trao cho nàng hai bao da nhỏ.

“Nó trông như bột ấy.”

Nàng cười vui vẻ. “Đúng, cho đến khi nó được hoà với nước. Màu mực yêu thích của tôi dùng rượu làm nguyên liệu pha chế.”

“Cô có thích việc này không ? trở thành một học giả ấy?”

“Có chứ,” nàng chỉ nói vậy. Đó là tài năng duy nhất và cũng là niềm vui sướng nhất của nàng.

Nàng không nói gì về việc nàng đã không biết phải làm gì với chính mình vào sáng nay. Lòng nàng trĩu nặng những thắc mắc. Nàng có nên ra khỏi phòng ngủ không? Hay cứ ở lại bên trong? Nếu nàng thật sự đã qua đêm với chồng, phải chăng nàng sẽ có những thay đổi mà người khác sẽ nhận thấy? Nàng không biết hỏi ai về những vấn đề này. Chỉ có một người chồng mới có thể biết được, nhưng anh ta đã khẳng định rõ ràng là anh ta sẽ không bao giờ hoàn thành vai trò đó.

Vì vậy, nàng nghĩ ra một kế để giam mình trong phòng, nàng cố tìm sự an ủi trong những công việc quen thuộc và bình thường nàng vẫn làm.

Nàng đi ra khỏi căn gác và trở về phòng. Chồng nàng đang đứng ở giữa phòng, bên cạnh giường ngủ của nàng. Khi nàng bước vào, anh ta quay lại, về u sầu trong bộ quần áo của anh ta thậm chí còn ảm đạm hơn bởi ánh sáng từ cửa sổ. Anh ta như không thuộc về nơi này, một căn phòng tràn ngập ánh sáng.

“Ngài cho tìm tôi có việc gì không, thưa ngài? Hay là ngài đã thay đổi suy nghĩ rồi?”

“Không đâu, Juliana.”

Nàng nhìn ra chỗ khác, niềm hi vọng của nàng bị dập tắt. Đúng thế, trong một thoáng, nó đã tồn tại, tươi sáng và khiến nàng háo hức. Một sự kết hợp với con người xa lạ này sẽ là một việc không thú vị gì, nhưng thế còn đỡ bí ẩn hơn là cái thoả thuận mà anh ta mong có giữa họ.

Nàng đã mong đợi kết thúc sự trong trắng của nàng đêm qua, và đã lo sợ sự xâm phạm từ sự động chạm của người chồng. Nhiều ngày liền nàng cứ nghĩ đến việc nằm cạnh một người lạ và bàn tay anh ta đặt trên người nàng là lại thấy kinh hãi. Anh ta có quyền làm như vậy, hôn hít nàng, và tìm hiểu thân thể nàng thậm chí còn tưởng tượng hơn chính nàng nữa.

Có chắc đó không phải là nỗi thất vọng mà nàng đang cảm nhận?

Anh ta đặt tấm ga trải giường lại, làm lộn xộn sự ngăn nắp mà nàng đã gấp và sắp xếp chúng một cách cẩn thận. Nàng có thể là nữ chủ nhân của Langlinois, nhưng nàng cũng đã được dạy dỗ để tự chăm lo cho mình. Những người hầu chỉ nên dành để chăm sóc những người ốm yếu hay già cả, mà nàng thì không thuộc cả hai trường hợp đó.

Anh ta mở một cái lọ nhỏ và nghiêng miệng nó xuống mặt giường. Nàng quan sát khi những giọt máu rơi lôm đôm trên lớp vải, đứng im lặng cho đến khi nó thấm vào lớp nệm.

“Có cần thiết không, thưa ngài?” Hai má nàng nóng bừng khi sự nhận thức loé lên trong đầu.

“Sẽ không được có bất kì nghi vấn nào về tính hợp pháp của cuộc hôn nhân giữa chúng ta, Juliana ạ.”

Nàng không có phản ứng nào với câu nói đó. Chỉ có quá nhiều thắc mắc, mà không câu nào anh ta dường như có ý định trả lời.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Tuần thứ hai ở Langlinois trôi qua, một chuỗi những công việc thường ngày của Juliana đã hình thành. Một ngày của nàng bắt đầu ngay từ lúc bình minh, khi nàng được đánh thức không phải bởi tiếng chuông, mà bởi sự sôi nổi dễ chịu khi lâu đài bắt đầu tỉnh giấc.

Grazide thu dọn chậu nước rửa mặt buổi sáng của nàng, và sau đó biến mất khỏi căn phòng trong khi nàng thay đồ. Nàng đã yêu cầu Grazide làm vậy sau mấy ngày thấy hết sức ngượng ngùng. Sự xấu hổ thành thật của nàng đã thể hiện những gì mà nàng không thể nói ra. Sau khi nàng mặc đồ xong, Grazide trở lại phòng để tết tóc cho nàng. Sáng nay bà ấy vẫn liến thoắng như mọi lần.

“Ôi, cô thật xinh đẹp tuyệt vời, thưa phu nhân,” bà nói một thôi một hồi. “đúng là rất phù hợp với vai trò của nữ chủ nhân. Cô và ngài lãnh chúa sẽ ăn tối cùng chúng tôi tối nay chứ ạ?” Cái nhìn của bà ta chứa đựng một niềm hi vọng và một nét tinh tế thoáng qua trong Grazide.

Juliana không bao giờ biết cách phản ứng lại với những câu hỏi trực tiếp như vậy, một trong những câu mà nàng luôn nhận được mỗi sáng. Lần nào nàng cũng cố tìm cách trốn tránh trong im lặng.

“Có lẽ ngài ấy quá bận để làm tròn vai trò của một chú rể, thưa phu nhân.” Grazide ngẩng đầu lên và cười với nàng, một cái nhìn suy đoán hiện lên trên mặt bà.

“Tôi sẽ không lấy làm ngạc nhiên nếu ngài ấy là một người nghịch ngợm, thưa phu nhân. Khi còn nhỏ, ngài ấy đã như vậy rồi. Một lần, ngài ấy và ngài

Gregory nắm tay nhau đi qua một cây cầu bắc ngang dòng sông. Ngài và Gregory đã suýt bị chết đuối khi họ cùng bị ngã xuống dòng nước chảy xiết. Tôi còn nhớ Magdalene đã hoảng hốt thế nào khi bà ấy biết chuyện. Bà đã véo tai họ và bắt họ đi ngủ mà không có bữa tối.”

“Magdalene?”

“Người hầu của cha ngài ấy. Một phụ nữ đáng mến. Và tôi vẫn không hiểu tại sao bà ấy lại từ chối lời cầu hôn của ngài lãnh chúa quá cố.”

Grazide thắt những cái nơ lên đỉnh đầu nàng trông như một cái vương miện. “sau khi ông ấy mất, thật tội nghiệp, bà ấy đã trở về quê nhà.” Grazide cúi đầu xuống cho đến khi bà ta nhìn rõ mặt Juliana. “Bà ấy là người Pháp mà, cô biết đấy.”

“Gregory là ai thế?”

Grazide bật cười. “À, tôi có thể nhận ra hai người chưa có nhiều thời gian để chuyện trò. Gregory là em trai duy nhất của ngài bá tước. Không phải không có nhiều đứa trẻ được sinh ra trước đó, chúa ban phúc cho những linh hồn bé nhỏ đó. Và đều do mẹ ngài sinh ra. Phu nhân tội nghiệp đã qua đời khi hạ sinh một người con trai khác. Nhưng chúng đều ra đi không vì lí do này thì cũng vì lí do khác.” Bà vỗ vỗ lên vai Juliana để làm yên lòng nàng. “Nhưng chúng tôi không nghĩ những chuyện đó sẽ lặp lại với cô đâu, thừa phu nhân.”

Lại một câu nữa Juliana không biết bình luận thế nào, nhưng như thường lệ, Grazide dường như cũng không mong đợi nó. Nàng nghi là bà có khả năng giữ im lặng để nghe câu trả lời. “Ngài ấy và ngài Gregory luôn cố tìm cách đánh bại người kia trong một trò chơi hay một vài việc khác. Người này ở đâu, thì người kia cũng ở đó. Thật ra có lẽ đó là lí do mà ngài bá tước bị gãy chân.”

“Sao bà không bao giờ kể về Sebastian khi đã trưởng thành, Grazide? Thậm chí ở tu viện chúng tôi cũng đã từng nghe những câu chuyện về những cuộc chiến mà anh ấy đã thắng.” Thực ra, đó là một điểm sáng trong cuộc sống của nàng. Một nghịch lý khi người đàn ông nàng không biết rõ lại có thể mang lại cho nàng sự nổi tiếng. Những cô gái trong tu viện thường thì thăm về anh ta, hay hỏi nàng những câu hỏi về chồng nàng, và tỏ ra thất vọng một cách lạ lùng khi nàng từ chối nói về anh ta. Nàng có thể kể gì với họ chứ? Rằng người đàn ông họ bàn đến với nỗi kính sợ rất đàn bà đó cũng chỉ là một người lạ với nàng ư?

“Thực vậy đấy, thừa phu nhân, ngài ấy là một chiến binh hoàn hảo. Nhưng những ngày tháng chiến đấu của ngài ấy cũng là những ngày đau buồn. Với căn bệnh và sự ra đi của cha ngài và ngài Gregory thì bỏ nhà ra đi để tìm vận may, có nhiều những kỉ ức đau buồn hơn là hạnh phúc.” Bàn tay của Grazide vẫn ở trên cái vương miện cài trên tóc nàng khi bà ta dường như đang nhìn vào trong quá khứ. “Có lẽ nó giống như là tôi thích nhớ về những thời gian vui vẻ hơn, thừa phu nhân, khi ngài ấy còn nhỏ và con trai tôi Ned cũng vậy. Cả hai đều đã lớn lên thành những người đàn ông rồi.” Bà ta lại vỗ vai Juliana. “Nhưng tôi đang nói gì thế này? những thời khắc vui vẻ đã lại ở đây rồi, không phải sao? Và cô cùng với ngài lãnh chúa sẽ làm cho lâu đài tràn ngập trẻ con.” Bà ta cười sáng ngời.

Tuy nhiên, sự thật là sẽ chẳng có đứa trẻ nào ở Langlinais cả. Ít nhất không phải của nàng. Juliana đứng dậy và cho phép Grazide rời khỏi, những giây phút dễ chịu của buổi sáng đã bị xua tan một cách đột ngột như sương mai.

Nàng bước vào căn gác và đóng cửa lại. Không gian nhỏ mang lại sự thoải mái duy nhất khỏi những thắc mắc đang ăn mòn nàng.

Juliana phát hiện ra quả là một kì công khi nàng tự giả vờ là có một cuộc hôn nhân hạnh phúc. Rút cục, nàng lại chẳng cần thuyết phục ai cả. Mọi người đều đoán rằng nàng hài lòng khi được trở thành vợ của Sebastian xứ Langlinais, được sống ở một nơi đẹp tuyệt vời. Không có trách nhiệm nào nàng được mong đợi phải hoàn thành, không phải đóng vai trò là một bà chủ. Không có thứ gì về lâu đài bị thiếu sót, không có việc gì yêu cầu sự hiện diện hay tham dự của nàng.

Hàng giờ liền nàng được phép làm bất việc gì nàng thích, không tồn tại như một sự trao đổi cuối cùng của cha nàng, vì vinh quang của tu viện, hay vật sở hữu của người chồng mà nàng không biết.

Bà tu viện trưởng đã nói rằng nàng là một học sinh giỏi. Để làm hài lòng bà, Juliana đã cố học chăm chỉ hơn. Bà tu viện trưởng là một phụ nữ đầy tài năng, người tin rằng kiến thức là đề chia sẻ, vì vậy Juliana được phép đọc bất cứ bản viết tay nào trong tài sản của tu viện. Cho nên, sự giáo dục của nàng có những điểm mạnh cũng như những điểm yếu. Nàng rất thông thạo thơ ca và những triết gia Latinh, nhưng lại ít hiểu biết hơn về những tư tưởng đương thời và không biết gì về tiếng Hi Lạp.

Những nhà tư tưởng lớn viết về những sự thiếu hiểu biết và kiến thức, về tình yêu và những triết lí sống. Nhưng họ ít khi nhấn mạnh vào niềm hạnh phúc. Không một bản viết nào nàng từng đọc nói về niềm vui, mãnh liệt đến mức có thể làm thay đổi suy nghĩ và trong sạch linh hồn.

Juliana, với tuổi trẻ và hoàn cảnh sống cách biệt, đã từng biết đến những khoảnh khắc sung sướng mãnh liệt. Những mùa trong năm cho nàng niềm vui. Tiếng hát tuyệt vời của con chim cổ đỏ đầu tiên khi mùa xuân đến, âm thanh của một con ếch ồm ộp trong một đêm mùa hè. Sự xôn xao của con gió lùa qua những tán lá trên một cái cây mùa thu. Tuyệt đầu mùa. Tất cả những khoảnh khắc vui tươi đó đã gói gọn trong tâm trí nàng, để giúp nàng trải qua những ngày nàng bị phạt phải quỳ trước thánh đường hay bị cấm đến phòng viết. Nàng rất giỏi phân tích những giây phút khiến nàng thoải mái nhất. Nàng có thể đặt một khoảnh khắc hoàn hảo vào trong trí nhớ đơn giản bằng cách nhắm mắt lại và tỉ tay lên ngực và tự nói với nàng, “Đây này, đây là thứ mình sẽ ghi nhớ.” Những ngày ở trong căn gác cũng giống như thế, những kỉ ức nàng sẽ không bao giờ quên.

Mảnh giấy da vẫn trắng trước mặt nàng, mặt trời chiếu sáng trên những đường vân rất đẹp. Nàng đã tự chuẩn bị nó, nghiền nát những mảnh da chưa thuộc, làm sạch nó, rồi lại giả nhỏ. Không hề còn sót lại sợi lông nào trên mảnh da, không có kí hiệu nào mà không được sắp xếp một cách chính xác, hay dấu hiệu của việc nàng không dồn hết công sức của mình vào đó.

Có điều gì đó về sự trống không của mảnh giấy da chưa được đụng đến, sự trống trải của nó làm tâm trí nàng bị khuấy động. Những từ ngữ chưa được sao chép, không có sự phát sáng của màu sắc trên trang giấy thu hút đôi mắt nàng.

Một ngày nào đó, có lẽ, nàng sẽ làm việc với màu vàng. Nàng hình dung nó sẽ như thế nào khi đặt một tờ giấy vàng lên mảnh da trống, ép nó vào những thớ của mảnh vải da. Sau đó, từ từ, phần cần được lên màu sẽ tách ra. Nàng chưa bao giờ có dịp làm việc với giấy vàng, nó đắt như màu mực đỏ son mà chỉ có bà tu viện trưởng được sử dụng.

Trong một lúc nữa thôi, màu mực của nàng sẽ được xử lý xong để bắt đầu, màu sắc sẽ thay đổi từ trong suốt sang màu xanh nhạt. Nó sẽ viết nên ba chữ cái với những cái bút lông ngỗng nàng đã chuẩn bị. Trên mảnh giấy da, đầu tiên sẽ xuất hiện màu xanh dương, sau đó dần dần sẫm lại thành màu đen. Và rồi, những từ nàng sao chép sẽ tồn tại vĩnh cửu.

Mỗi chữ cái đầu của một chương mới, nàng để lại kí hiệu của nàng, một bức tranh nhỏ của chính nàng. Nàng không có mái tóc vàng hoe và bóng mượt, nhưng cô gái trong hình trang trí của nàng sẽ có. Tóc nàng có màu đen như trái tim của một kẻ tội đồ, mắt nàng có màu sắc kì lạ khiến nàng từng bị trêu chọc từ khi nàng còn nhỏ. Mỗi lần nàng vẽ cô gái nhỏ, treo trên cái đuôi của chữ Q hay ngồi trên thanh ngang của chữ A, một nụ cười đến cùng công việc của nàng. Có lẽ để lại hình trang trí của nàng trên những trang giấy quan trọng như vậy là một việc thật vô nghĩa, nhưng nó là chữ kí duy nhất nàng được cho phép dùng. Theo cách của những nhà học giả, qua nhiều thế kỉ, để lại một dấu hiệu của chính họ trên công việc mà họ đã hoàn thành. Theo cách này, nếu những ghi chú ngoài lề của nàng bị xoá đi, sẽ vẫn có một dấu hiệu của nàng còn lại trong cuốn sách mà nàng đã chăm chỉ sao chép.

Một tiếng động làm ngắt quãng sự mơ mộng của nàng, một cái lướt nhẹ tạo nên chữ B hoa. Nàng tạm dừng tay, chiếc bút lông lơ lửng, không phải trên mảnh giấy da tránh trường hợp làm rớt mực lên mặt giấy và làm tiêu tan công việc của cả một ngày, mà phía trên cái đĩa nông bằng đất nung đặt bên cạnh cho mục đích đó.

Nàng đã làm việc trong bao lâu rồi nhỉ? Nàng nhìn thẳng lên phía trên, ngắm nghía quang cảnh phía trước lần đầu tiên. Những ngọn đồi nổi tiếp và thung lũng mù sương. Từ chỗ của nàng trong căn gác, độ cao trông không có vẻ đáng sợ. Những rõ ràng là một ngày đã trôi qua tốt đẹp.

Nàng nhấp nháy mắt, giờ mới chú ý thấy sự đau nhức giữa hai vai. Nhờ Jerard nàng không cảm thấy cơn đau nhức đó ở phần lưng dưới. Cái ghế đầu nàng ngồi đã được đóng với độ cao chính xác. Nàng đứng dậy và vươn người, co duỗi những ngón tay.

Sau đó, nàng làm như mọi ngày, thu dọn những vật dụng, chú ý thấy những cái bút lông của nàng cần được thay thế sớm; hai cái đã trở nên xơ xác. Một trong những mảnh giấy da của nàng bị quăn góc, do cả sự ẩm ướt và sự làm phẳng không đúng quy cách của nàng. Nàng sẽ sửa cho thẳng vào ngày mai. Nhưng nguồn cung cấp mực mới là nỗi bận tâm lớn nhất của nàng. Nếu nàng không bắt đầu một mẻ mới, nàng sẽ phải chờ cho đến khi nó được xử lí xong để có thể sử dụng được.

Ngày sáng mai, nàng sẽ bắt đầu đi tìm nguyên liệu.

Liệu mỗi ngày sẽ dễ chịu như ngày vừa qua chứ? Nếu vậy, nàng có thể chịu đựng được cuộc hôn nhân của nàng dễ dàng thôi.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Sebastian đứng lên và bước về phía cửa sổ hình vòng cung ngắm nhìn lãnh địa của chàng. Phòng ngủ của chàng bố trí giống hệt như phòng Juliana, điểm khác biệt duy nhất là cửa sổ của chàng không có lớp kính và cũng không rộng bằng, dù từ đây chàng vẫn nhìn được bao quát vùng nông thôn. Sẽ thật ngu ngốc khi lãng phí nhiều tiền bạc vào một thứ mà có thể sẽ bị phá huỷ một cách dễ dàng trong tuyến phòng ngự của Langlinais. Mặc dù lâu đài chưa từng chứng kiến một sự vây hãm nào trong hơn hai trăm năm qua, nhưng thật khó để quên rằng họ đang sống trong một khu vực vô trật tự, trong một thời đại hỗn loạn.

Đây là khoảng thời gian mà chàng yêu thích trong ngày. Những con chim vẫn còn đang say ngủ; còn một giờ nữa mới đến buổi bình minh khi trời đã hừng sáng nhưng mặt trời vẫn chưa xuất hiện ở đường chân trời. Sáng nay sương mù đã tan, để lại bầu không khí tinh khiết mà thường chỉ thấy sau một cơn mưa rào.

Quê hương đã trở thành sao bắc cực, là mục tiêu mà chàng luôn hướng đến trong suy nghĩ suốt những tháng ngày cô đơn khi chàng bị giam cầm. Cha chàng đã qua đời, mẹ chàng đã mất từ lâu, em trai thì phục vụ dưới trướng quân Templar, chỉ còn lại một mình chàng đơn độc canh giữ và bảo vệ Langlinais.

Chàng đã sáng suốt khi ra lệnh cho Jerard trở về Anh ngay sau khi anh ta được phóng thích. Người cận vệ của chàng đã trở thành quản gia và chứng tỏ lòng trung thành của anh ta với quê hương của chàng như đối với Sebastian. Chính Jerard là người đã giữ gìn sự thịnh vượng của Langlinais trong thời gian chàng ngồi tù. Và khi chàng trở về, Langlinais đứng sừng sững như một ngọn hải đăng màu trắng trên đất liền, chào đón Sebastian với một thái độ kính trọng hoàn toàn và nhiệt liệt, xứng đáng với vị trí lãnh chúa của chàng.

Chàng dứt tay vào hai ống tay áo, hướng về phía đông để ngắm mặt trời đang bắt đầu cuộc hành trình của nó trên những ngọn đồi của Langlinais. Lại một nghi thức nữa. Một nghi thức đánh dấu trình tự hàng ngày của chàng. Chàng quan sát bức tranh toàn cảnh bày ra trước mắt với những cảm nhận luôn mới mẻ vào mỗi sáng. Bên trái chàng là ngôi làng nhỏ. Phía trước nó là bãi chăn thả chung, một nhà xưởng và những khu nuôi cừu.

Một vài mảnh đất được chia cho dân làng. Những người sống ở đó có nghĩa vụ với chàng cũng như chàng chịu trách nhiệm với họ. Vì lợi ích của chàng và cả của họ mà chàng đã phải lên kế hoạch để bảo vệ thế giới này. Chàng sẽ không để nó phải chịu sự đè nén và áp bức của quân Templar. Những tên tu sĩ kiêm chiến binh sẽ trục xuất người của chàng và chiếm đóng quê hương chàng. Trừ phi chàng có thể ngăn bọn chúng không tới đây.

Hôm nay những cánh đồng sẽ lại mọc đầy cỏ dại. Những cây kế không được cắt bỏ trước ngày Hạ chí vì người ta tin rằng chúng sẽ mọc lại nhanh gấp ba lần nếu bị cắt xén quá sớm. Làng có một truyền thống là sẽ đánh dấu ngày đó với trò Rút rom. (drawing of straws: Một kiểu bắt thăm, một người cầm trong tay những đoạn rom bằng nhau trong đó có một cọng ngắn hoặc dài hơn, lần lượt từng người rút một cọng, ai rút được cọng ngắn hoặc dài là người thua hoặc thắng cuộc tùy luật của trò chơi). Những cậu bé thắng cuộc sẽ đi vòng quanh những cánh đồng với những ngọn đuốc sáng rực để xua đuổi những con rồng. Chàng nghĩ rằng không người dân làng nào thực sự tin vào sự tồn tại của những sinh vật đuôi dài và thờ ra lửa. Chỉ đơn giản là họ thích thú tham gia ngày lễ mà thôi. Tuy nhiên, tiếp đến sẽ là Ngày hội mùa tháng Chín. Cho đến khi đó sẽ có những tuần làm việc đến kiệt sức để thu dọn cỏ khô, sau đó gặt lúa mì và lúa mạch đen.

Người dân Langlinais sẽ nộp phần thuế thóc vào kho của chàng khi tiếng kèn lệnh vang lên, nghi thức này sẽ được thực hiện với sự trang nghiêm. Và chàng sẽ yêu cầu Jerard đến gặp và gửi lời cảm ơn của chàng tới họ. Họ sẽ nhớ lại khi cha chàng tiếp đãi họ bằng những câu chuyện về những cuộc Thập tự chinh, những buổi liên hoan với bia và rượu đỏ ê hề, khi ngày nộp thuế là một nghi lễ tràn ngập âm nhạc, khiêu vũ và sự vui vẻ.

Cha chàng là một người đàn ông dữ dội, người đã làm tăng sự giàu có của dòng họ bằng những chiến thắng trong vô số trận thi đấu qua hàng năm dòng, mua lại những bộ áo giáp và những con ngựa thắng cuộc và đơn giản là bán lại chúng một cách dứt khoát. Nhưng đồng thời ông cũng nổi danh vì sự công bằng. Ông đã có một cuộc hôn nhân tốt đẹp với một người phụ nữ vùng Poitou, và mang lại cho vùng đất của ông sự khao khát mãnh liệt cho một triều đại. Nhưng mười một người con của ông được sinh ra, bảy trong số đó là con trai, chỉ còn hai người sống sót và cả hai đều không ở bên cạnh ông khi ông qua đời.

Họ đã không được nuôi dạy theo cách thông thường. Một lần John Langlinais đã nói với những đứa con trai rằng ông tự thấy mình thừa khả năng để nuôi dạy họ một cách đúng đắn. “Các con là những con sư tử nhỏ,” ông nói. “Sao ta lại bắt một người bạn phải chịu đựng các con chứ?” Những nhiệm vụ của họ dưới sự giám sát của cha chàng hết sức nặng nề, ước mong một ngày có thể dài gấp đôi. Đầu tiên, là để đủ thời gian dạy họ tất cả những nhiệm vụ mà họ phải thành thạo, và sau đó cho họ nếm mùi thảm hại.

Sebastian mỉm cười, nghĩ về nụ cười đầy tự hào của cha chàng vào cái ngày chàng được phong tước hiệp sĩ. Chàng khi đó vừa đến tuổi 20, háo hức được kiểm chứng lòng can đảm của mình trên chiến trường. Thậm chí háo hức hơn cả để tìm hiểu thế giới. Chàng đã làm được, và quay trở về quê nhà với bí mật này, bí mật mà người của chàng chưa phát hiện ra.

Cha chàng qua đời không phải vì một cơn đau tim như nhiều người khác vào tuổi đó. Mặc dù hình vẽ khắc trên bia mộ của ông thể hiện dáng vẻ của một người đàn ông độ ba mươi ba tuổi theo phong tục truyền thống, nhưng John Langlinais đã ra đi ở tuổi sáu tám.

Và khi đó Sebastian đang ở Paris, không hay biết gì.

Một sự chuyển động thoáng qua góc tầm nhìn của chàng làm chàng xao lãng. Chàng quay đầu lại và nhìn thấy nàng. Cô dâu của chàng đang dạo bước về phía cánh cổng phía đông, mang theo một cái giỏ trên tay. Nàng không hề đội mũ cũng như khăn trùm đầu, mái tóc nàng chỉ được viền bằng một cái vương miện. Nàng sai bước dài, thể hiện biết rõ mục tiêu và đích đến trong từng bước đi.

Người phụ nữ đã làm mê hoặc tất cả những người sống tại Langlinais, nếu Jerard nói đúng. Nàng hiếm khi ra lệnh, đối xử hoà nhã với tất cả mọi người với sự công bằng đáng kinh ngạc. Chàng đã được báo lại, là nàng hầu như hoàn toàn chú tâm vào công việc của mình.

Chàng quan sát nàng, thoải mái với khoảng cách giữa họ. Làn gió ban mai nhảy múa vui vẻ quanh mắt cá chân nàng, cuộn vấy nàng lên một cách nghịch ngợm, làm lộ ra hình dáng đôi chân nàng dưới lớp vải. Nàng đang nghĩ cách rời bỏ chàng chăng? rời bỏ Langlinais? Một nụ cười giễu cợt suy nghĩ đó. Như thế nào, Sebastian? Với hành trang không có gì khác ngoài một cái giỏ ư? Sự hiếu kì của chàng bị khuấy gọi, ngay cả khi nàng đẩy cánh cổng mở ra và đi vào rừng.

Nàng đã tìm thấy cái giỏ trong kho. Nó không chính xác là thứ nàng cần, nhưng một cuộc kiểm tra lướt qua cũng không phát hiện được bất cứ cái chai hay lọ sành nào. Nàng sẽ phải ứng biến, nhưng rồi nàng cũng đã quen với việc này. Tu viện Thánh nhân từ là một nơi keo kiệt. Thề nguyện một cách nghiêm túc, họ không chỉ căm ghét sự lãng phí, mà còn thường xuyên thiếu thốn những vật dụng cơ bản trong một phòng viết. Nhưng Juliana đã nhận ra rằng nghèo khó cũng có thể là một kinh nghiệm rất đáng quý. Nàng chưa bao giờ lãng phí một mảnh giấy da nào, và nàng có thể pha chế ít nhất là ba màu mực.

Người gác cổng đang ngủ gật, tựa vào hàng rào gỗ cao, cổ ông ta đặt ở một tư thế kì cục. Ông lão Simon đã tặng nàng một con mèo nhỏ khắc bằng gỗ như một món quà chào mừng đến Langlinais. Nàng mỉm cười, đi nhón gót qua ông ta, đóng cổng lại thật nhẹ và hướng vào rừng.

Nàng dừng lại trước một gốc sồi lâu đời, đi vòng quanh thân cây trong vài phút, kiểm tra mặt đất. Nàng chuyển sang cây thứ hai, rồi thứ ba. Đến cái cây thứ tư, nàng tìm thấy thứ nàng cần. Nàng bắt đầu nhặt những miếng mụn sỏi, chất chúng vào trong giỏ của nàng. Nàng có thể lược phần chóp quả đầu (chả biết là quả quai gi), nhưng mụn sỏi sẽ cho loại mực nàng cần, hỗn hợp màu xanh đen bền và không bị phai đi.

Nàng khom người và lại tìm được một mẫu khác và đặt nó vào giỏ. Nàng may mắn khi tìm được một cái cây bị côn trùng phá hoại. Nếu không thì, nàng sẽ phải rạch vỏ cây, một hành động đôi khi có thể làm hư hại một cái cây. Nàng phải tự trừng phạt vì sự lè mề này mới được. Nàng càng nhanh kết thúc công đoạn này, công việc của nàng càng sớm được tiếp tục.

Chàng tự nhủ thật ngu ngốc khi có mặt ở đây. Nhưng nàng không ở bên trong, và chàng thì thấm đẫm sự hiếu kì về người phụ nữ mà hoàn cảnh đã đưa đây nàng thành vợ chàng. Chàng đứng giữa căn gác với đôi mắt nhắm nghiền, đánh hơi trong không khí như con sói tìm kiếm bạn tình. Hương hoa hồng, thoang thoảng như thể làn gió nhẹ đã cuốn mùi hương vào từ cửa sổ. Nhưng thực ra nó lại bắt nguồn từ mùi hương tự nhiên toả ra từ chính người con gái

đó.

Nàng sắp xếp đồ dùng rất ngăn nắp.

Ở đây có một đồng bút lông ngỗng, vài cái đã được cắt tỉa và sẵn sàng, một vài cái khác vẫn chưa hoàn thành xong. Một cái đĩa nhỏ trên đó còn dính một giọt mực khô. Chính giữa là một quyển sách bọc bằng gỗ, gáy sách bằng da cho biết không chỉ tuổi tác mà còn cả công dụng của nó. Bên cạnh là một mảnh giấy da, đã được hoàn thành một nửa, những chữ cái được viết một cách nắn nót.

Chàng đã học đọc theo cách mà chàng đã làm hầu hết mọi thứ khi là một cậu bé, với một sự miễn cưỡng giả vờ và một niềm thích thú ngấm ngầm. Magdalene đã dạy chàng tiếng Latinh và Hi Lạp, và cả những con số, để chàng sẽ không cần đến một học giả viết hay đọc cho chàng nghe. Nhưng trên hết, bà đã biến những bài học của chàng thành những điều hết sức lí thú. Chàng đã phát hiện rằng chàng rất thích học, thích khám phá những khả năng trí tuệ của chàng.

Tại sao chàng lại nghĩ đến Magdalene rõ nét như vậy ngay lúc này? Bởi vì bà ấy là một người phụ nữ có học thức cao? Hay bởi vì lúc này bà cũng sẽ có cùng cảm nhận với chàng? Bị ấn tượng bởi sự khéo léo của người đã ghi chép những những dòng chữ trên mảnh giấy da trước mắt chàng.

Chàng không chạm vào bất cứ thứ gì, chỉ hạ thấp bàn tay vẫn đang mang găng da xuống, cho đến khi nó chỉ còn cách một inch với những vật dụng mà Juliana sử dụng hàng ngày. Nó nắn nắn ở đó như thể để thu lấy hơi ấm của một bàn tay không hiện diện, chạm vào một ngón tay mà sẽ vuốt nhẹ lên mảnh giấy da vào ngày mai.

Một âm thanh, không lớn hơn tiếng gió thổi, làm chàng bất động. Chàng hít thở âm thầm, mỗi giác quan đều cảnh báo sự nguy hiểm. Những năm qua chàng đã chối bỏ sự sống chứ không bao giờ mất đi sự cảnh giác. Thậm chí ngay ở Langlais.

Chàng nên đi khỏi đây ngay, rời khỏi căn phòng nhưng chàng không làm thế. Sau đó, chàng đã tự hỏi phải chăng chàng đã cố tình lơ đi sự cảnh báo đó để được nhìn thấy nàng.

Nàng bước vào phòng một cách vội vã, nhưng đột ngột dừng lại khi thấy chàng.

Đó là thời khắc chín muồi để nói với nàng một lời xin lỗi, để giải thích rằng chàng không có ý làm nàng giật mình hay để làm thỏa mãn sự hiếu kì của chàng một cách công khai. Nhưng những từ ngữ bị nghẹn lại bởi cảm xúc kinh ngạc của chính chàng. Chàng đã không hề tưởng tượng ra nàng, cũng như không biến nàng thành một ai khác mà không phải là nàng. Quá cao để được coi là mảnh mai, quá rực rỡ để được gọi là đẹp theo truyền thống. Nhưng nàng vẫn làm chàng gọi nhớ đến mùa xuân. Hay có lẽ là thứ gì đó mãnh liệt hơn. Tóc nàng được búi gọn trên đầu bằng những dải nơ. Chàng muốn nhìn thấy nó buông xuống trên vai nàng, một dải tóc xoắn đen như gỗ mun mà không hề bị gò bó.

“Tại sao nàng lại vào rừng?” Câu hỏi bật ra khỏi môi chàng trước cả khi chàng biết nó có ở đó, nhưng sự hiếu kì vẫn là cảm giác an toàn nhất mà chàng có lúc này đây.

Đôi mắt nàng mở to, như thể nàng bị kinh ngạc khi chàng biết từng cử động của nàng. Cả hai tay nàng di chuyển để ghi chặt quai giò, như thể để bảo vệ cho những miếng da y bên trong.

“Tôi đi nhặt những miếng mụn sồi.” nàng đáp. Giọng nàng vang lên run run. E thẹn ư? Hay là sợ hãi? Có vẻ là cái sau. Chàng không trở nên bớt đáng sợ hơn với cái nhìn thoáng qua thứ hai.

“Và mụn sồi là gì vậy?”

Nàng ngược lên nhìn chàng. “Trứng của ong bắp cày tạo mụn cây. Nằm trên vỏ cây sồi. Mụn cây được hình thành quanh quả trứng.”

“Nàng muốn tìm những thứ đó làm gì?”

Nàng ngó xuống cái giò. “Để làm mực.” Nàng rút một miếng ra từ dưới mảnh da y. Nó trông như một quả bóng nhỏ bằng vỏ cây với một chỗ nhỏ lên ở cuối. Đó không phải là thứ làm chàng thấy thích thú. Mà là sự run rẩy rõ ràng của những ngón tay nàng. Nàng vẫn đang sợ hãi, thậm chí đến tận bây giờ.

“Nàng sẽ làm gì khi đã có chúng?”

“Luộc sôi chúng. Sau đó thêm vào một ít rượu, và một lượng gì sắt nhất định.”

“Và loại mực này có bền không? Nó sẽ không bị chuyển màu chứ?”

“Chỉ lúc đầu thôi, thưa ngài. Nhưng khi viết lên giấy nó sẽ duy trì như vậy.” Nàng không ngẩng đầu lên khi nói, nhưng dường như để chú tâm vào cái giò.

Chàng quay người chuẩn bị bỏ đi. Đó là sự từ tế của chàng với nàng. Trước đây, đàn bà đã cười với chàng, dụ dỗ chàng vào giường với họ và đôi khi là vào cả trái tim họ. Chàng đã chấp nhận một cách thanh thản với sự thật là chàng thích thú với những trò giải trí xác thịt đó, khoái cảm hoàn toàn mà chàng nhận được xoa dịu những khoảnh khắc cô đơn của chàng trong da thịt mềm mại sẵn sàng của những người đàn bà dễ dãi. Chàng sẽ không bao giờ có nó một lần nữa. Nhưng kỉ ức cũng phần nào có lợi cho chàng. Như bây giờ đây, để phỏng đoán.

“Tôi đã làm phật lòng ngài điều gì chẳng, thưa ngài?”

Chàng quay lại. Nàng đang nhìn chàng, đôi mắt xanh màu lá mở to và bừng sáng.

“Chúng ta phải cư xử như những người xa lạ ư? Nếu chúng ta không thể là vợ chồng, ít nhất cũng có thể làm bạn chứ?”

“Bạn bè ư?” chàng hỏi.

Nàng tiến một bước về phía chàng, thật chậm rãi và ngập ngừng đến mức chàng đã có cơ hội để bỏ đi trước khi nàng đến gần hơn. Chàng đã làm vậy, thậm chí cả khi chàng nguyên rủa sự bất buộc của nó. Khuôn mặt đỏ bừng của nàng thể hiện nàng đã chú ý thấy cử chỉ đó.

“Nếu không có gì khác, thưa ngài, thỉnh thoảng chúng ta không thể trò chuyện sao?” nàng nói, lấp bắp đến khi dừng lại. Nàng lại ngó xuống sàn.

“Nàng muốn nói chuyện với ta?” ý tưởng đó quá mới lạ đến mức chàng muốn nâng cằm nàng lên và nhìn vào mặt nàng một lần nữa, để đọc sự thành thật trong yêu cầu đó qua đôi mắt nàng.

Cái gật đầu của nàng là một sự thừa nhận khá rõ ràng.

“Nàng không thấy ai khác ở Langlinois có thể làm bạn cùng hay sao?”

“Mọi người đều ngừng nói chuyện khi tôi đi vào phòng ăn,” nàng đáp. “Không thì họ chỉ mong phục vụ tôi thôi.”

“Điều này làm nàng phiền lòng?”

“Tôi không thấy thoải mái với sự khúm núm quá kiên định như vậy, thưa ngài.”

“Vậy mà nàng lại thể hiện điều đó với ta đây,” Nàng ngược lên nhìn chàng, kinh ngạc. “Tên của ta là Sebastian.”

Im lặng, trong khi nàng đứng đó, hoàn toàn câm lặng. Chàng đã nhẫn nại hết mức có thể rồi. Chàng nên rời khỏi phòng ngay mới phải, nhưng thay vào đó, chàng lại dò hỏi nàng xa hơn.

“Nàng không sợ ta sao, Juliana?” Không báo trước, sự hiếu kì của chàng lại nhiệt tình bật ra.

Nàng thẳng người lên, nhưng chàng nhận thấy cái siết của nàng trên quai giò trở nên chặt hơn, quá sức đến mức chàng có thể nhìn thấy những khớp ngón tay nàng trắng bệch ra.

“Có chứ,” nàng thở ra. “Tôi có sợ.”

“Vậy mà nàng vẫn muốn nói chuyện với ta.”

“Chỉ là tôi không quen với trạng thái cô độc như vậy.” Nàng đi chuyển, và sau đó một bước nhỏ. Không phải về phía chàng mà là lùi lại.

“Sao nàng không trò chuyện với Graziade?”

“Đúng hơn là bà ấy nói chuyện với tôi, thưa ngài. . . Sebastian,” nàng nói, chữa lại nhanh chóng. Nàng lại nhìn lên. Đó là lần đầu tiên chàng trông thấy bóng nụ cười của nàng thấp thoáng trên môi. Nó làm nàng trông đẹp tuyệt.

Môi chàng nhếch lên với sự thích thú không mong đợi. “Nàng không thay đổi nhiều mấy, so với cô bé sinh động mà ta còn nhớ.” Chàng cười lớn. “Nếu chuyện đó xảy ra, chúng ta sẽ bàn luận về điều gì?” chàng hỏi nàng một cách thẳng thắn.

Biểu hiện của nàng quá rộng mở, quá dễ bị tổn thương. Chàng muốn nói với nàng rằng câu hỏi đó không hề xứng đáng với cái nhìn đầy biết ơn như thế. Chàng vẫn chưa quyết định được liệu việc bầu bạn với nàng có phải chỉ đơn thuần là lòng tốt hay là một sự ngớ ngẩn vô lý nữa.

“Có đề tài nào có thể chấp nhận được mà tôi nên nêu ra không?”

“Thời tiết chẳng hạn,” chàng nói, không hề dừng lại. “Và chính trị, bởi vì ta thích những cuộc tranh luận thú vị. Phép Logic và siêu hình của Aristốt. Hay về Averroes, Maimonides, Charlemagne, Eleanor vùng Aquitaine gây chấn động, hay thậm chí là cả Saladin nữa.”

“Tôi không hề có khái niệm gì về hầu hết những cái tên đó. Ngài sẽ nói cho tôi biết về họ chứ? Tất cả và mọi điều?” Nàng lại nhìn xuống sàn nhà. “Nếu chúng ta có thể nói chuyện với nhau.”

Tại sao nàng lại quá nhút nhát như vậy chứ? Điều gì đã thay đổi cô bé táo bạo thành người phụ nữ rụt rè? Một câu hỏi mà chàng không nên tự hỏi mình, bởi vì nó làm mềm yếu quyết tâm, xua đuổi sự phòng vệ của chàng và làm chàng tò mò theo một cách thiếu khôn ngoan.

“Ta sẽ xem xét việc đó, Juliana ạ.” Chàng nói, những lời nói đang soi xét chàng bởi chính lương tâm chàng. Thật ra, sẽ sáng suốt hơn nếu chàng không làm như vậy. Chàng rời khỏi phòng, tự hỏi liệu ánh mắt nàng có đang dõi theo chàng hay không.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Beloved* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Đêm đó chàng đã mơ về nàng.

Ảo ảnh và thực tế đan xen trong tâm trí khiến chàng không thể dễ dàng phân biệt cái nào là thật và cái nào chỉ là những ước mơ thầm kín của riêng chàng. Nhưng nàng đã đến với chàng vào khoảnh khắc trước bình minh, người phụ nữ của sự sôi nổi và dịu dàng. Thậm chí trong khi ngủ, chàng cũng không nghĩ đến việc xua đuổi nàng đi.

Nàng ngồi trên mép giường của chàng, bàn tay nàng mát lạnh trên trán chàng. Thật là một bàn tay thanh nhã, những ngón tay nàng dài và thon thả với đầu móng tay cắt tròn mềm mại. Có những vết mực dính trên những ngón tay nàng, và nàng ngoảnh mặt đi khi chàng phê bình nó, mỉm cười. Chàng vờn người tới và cho phép bàn tay chàng khum lấy một bên má nàng, quay đầu nàng lại để mắt nàng nhìn vào mắt chàng. Thậm chí trong bóng tối, chàng vẫn có thể nhìn thấy màu đỏ đang bao phủ đôi má mịn màng của nàng, nụ cười nhẹ thoáng hiện lên trên môi nàng.

“Đừng ngượng ngùng. Nàng có ghê sợ những vết sẹo của ta không?”

Nàng lắc đầu, sau đó rướn người tới để đặt bàn tay nàng lên ngực chàng như thể nàng công nhận chàng là một phần thưởng. Một cử chỉ mang tính chiếm hữu, một cử chỉ mà chàng hoàn toàn tán thành khi chàng cũng đặt bàn tay chàng lên tay nàng, ép chặt lên làn da chàng như thể để ghi nhớ sự tiếp xúc của nàng, dấu hiệu của nàng, trên cơ thể chàng.

Trong những giấc mơ, chàng có thể ước ao và biến nó thành hiện thực. Nụ hôn của nàng là nụ hôn của người đàn bà khao khát tìm hiểu bạn tình, nhưng sự tiếp xúc vẫn chứa đựng vẻ trong trắng. Lưỡi nàng lăn theo những đường nét đôi môi chàng, miệng nàng mở ra mời gọi sự xâm nhập dịu dàng của chàng. Tiếng thì thầm của nàng làm chàng say mê, dẫn dắt chàng vào sự mơ hồ với nụ hôn của nàng. Sự sôi nổi và ngây thơ của nàng như một loại bùa mê làm say lòng người. Và thậm chí sự treu ghẹo dịu dàng và khéo léo của nàng còn gây nghiện hơn cả một mẻ rượu được ủ lâu năm.

Màn đêm làm nàng trông như một bức phác hoạ thanh tú bằng than chì trên nền trắng như tuyết và bóng tối, hình dáng mờ ảo với màu hồng của đôi má, núm vú và đôi môi. Thậm chí đôi mắt nàng trong bóng tối, vẫn sáng bừng vì xúc động.

Nàng quỳ xuống bên chàng, và đẩy tấm chăn trải giường khỏi cơ thể chàng. Những ngón tay nàng lướt trên những vết sẹo từ trận mạc của chàng trong sự quả trách dịu dàng và xoa bóp đầy âu yếm.

Ánh sáng bao quanh nàng như được tạo thủ công từ một tia sáng của mặt trăng. Một màu sắc dịu êm, nó như được tạo ra để dành riêng cho Juliana. Tiền nữ ban đêm của chàng. Nàng cúi xuống và hôn lên ngực chàng, và chàng rung mình, da thịt chàng chưa bao giờ được âu yếm một cách ngọt ngào như vậy trước đây. Nàng đưa bàn tay xuống đôi chân chàng, nắn lại trên đầu gối chàng. Sau đó, đột nhiên chàng thấy nàng đang quỳ giữa đôi chân gang rộng của chàng, bàn tay nàng lướt từ đầu gối lên đến đùi trong một sự treu chọc đầy thích thú và khiêu khích. Gần hai năm nay chàng đã có cảm giác khao khát được chạm vào, như thể làn da chàng đói khát vì điều đó. Nàng dường như biết rõ chuyện đó, khi nàng làm một đường vuốt ve dài ngược lên với lòng bàn tay ép xuống, rồi lại lướt ngược xuống với mu bàn tay nàng như thể để tự làm quen với mỗi đường nét, mỗi chỗ lõm, mỗi bắp thịt trên cơ thể chàng. Cả hai bàn tay nàng ép lên vùng bụng chàng, sau đó những ngón tay đùa giỡn khi chúng nhảy múa thấp dần xuống. Chàng uốn cong người lên, khao khát những cái vuốt ve dịu dàng của ngón tay nàng theo cách mà chàng có thể không bao giờ dám nói ra.

“Sebastian.” Miệng nàng thốt ra tên chàng. Chàng ước gì nàng sẽ lặp đi lặp lại nó, tên chàng phát ra từ miệng nàng nghe thật tuyệt. Nàng khiến cho cái tên của chàng giống như một thứ gì đó hùng mạnh khác thường, một bằng chứng của lòng kính trọng.

Lời thỉnh cầu trong giấc mơ của chàng được chấp nhận và nàng cúi xuống gần chàng hơn, mái tóc đen như mun của nàng như một thác nước lướt qua mặt chàng trong một sự tiếp xúc nhẹ như tơ nhện, tên chàng trên môi nàng như đang cầu khẩn sự đam mê.

Chàng đang lênh đênh trong đám mây của nàng, đầu đón một cách ngọt ngào và gần như đang nức nở với sự sung sướng. Nàng hít lấy hơi thở của chàng và trao lại cho chàng hơi thở của nàng. Tiếng thở dài của nàng là vọng lại của chàng, như nàng là chàng và chàng cũng là nàng theo cách mà những giấc mơ thường diễn ra.

Nàng là ánh trắng màu trắng và bóng mát đen huyền, một tạo vật của màn đêm để quyến rũ chàng vào niềm vui sướng bị ngăn cấm. Thậm chí mùi hương của nàng cũng tác động lên sự khao khát của chàng, những giác quan của chàng quá hoà hợp với của nàng đến mức nó gần như trở thành sự đau đớn. Trong khi chàng bị cảm đoán, bị hạn chế và bị chối từ trong trạng thái tỉnh táo, chàng được tự do và khuyến khích trong sự mơ mộng đầy mãn nguyện này.

Đôi tay chàng, tỏ ra đầy tài năng với một thanh kiếm, với những công cụ chiến tranh, giờ đây tràn đầy sự uyển chuyển của một người tình. Những ngón tay chàng miết qua làn da nàng, mỗi sự đụng chạm dứt khoát và riêng biệt gây ra một cơn chấn động trong nhận thức của họ. Nàng đang ở trên mình chàng, đầu nàng ngửa ra sau khi bàn tay chàng khum lấy một bên vú nàng, ngón cái của chàng chà lên đỉnh của nó. Chàng ra hiệu cho nàng đến gần hơn và nàng tự giữ vững mình trên chàng, không còn vẻ ngây thơ mà như một người đàn bà đầy khiêu gợi. Mùi vị của núm vú nàng trong miệng chàng, chỗ da thịt nóng bỏng trên lưỡi chàng quá thật để được tạo ra từ sự mơ hồ và sự khao khát.

Nàng đột nhiên ở quanh chàng, trên người chàng, che phủ chàng, sự cuồng nhiệt của nàng hầu như ám ảnh chàng như những từ ngữ nàng thì thầm bên tai chàng, âm thanh của tên họ, một giọng trầm bổng của sự khao khát và thoả mãn trong cùng một hơi thở.

Nhịp đập tim chàng to và mạnh đến nỗi nó dường như tạo ra một sự trống rỗng trong dạ dày chàng. Máu chàng chảy nhanh và tâm trí chàng không hoạt

động. Chàng biết rõ mùi vị của nàng. Mùi hương của nàng lưu lại trong mũi chàng, những tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ vang lên trong tai chàng. Chàng trở thành nàng trong khoảnh khắc đó, hay có lẽ đó chỉ đơn giản là diễn ra trong mơ, đặc biệt khi nó được mong ước một cách nhiệt tình và sau đó tan biến mãi mãi.

Sau đó, nó kết thúc. Kết thúc không phải với sự thỏa mãn hay thậm chí là sự giải phóng cơ thể. Chỉ đơn giản là nàng biến mất. Một phút trước nàng vừa chạm vào chàng, đem lại sự sống cho tất cả những mơ ước không thể bày tỏ và những suy nghĩ thầm kín đó. Ngay phút sau nàng đã bỏ đi, và chàng bừng tỉnh trong căn phòng vắng lặng vài giờ trước khi mặt trời lên. Vậy mà chàng vẫn nghe văng vẳng tiếng nói của nàng, tiếng thì thầm ngọt ngào khi nàng gọi tên chàng. Nó dường như chìm dần vào hư vô, một lời cầu khẩn được nói ra trong tiếng thì thầm. Hay có lẽ đó là tiếng kêu của chính chàng? Trong lồng ngực chàng có một cảm giác kì lạ gần như là sự trống rỗng.

Chàng ngồi bên cạnh giường, rõ ràng giấc ngủ sẽ không quay lại đêm nay.

Chàng bước tới cái bàn được dùng như bàn làm việc của chàng, ngồi xuống và xem xét những bản kê khai mà chàng đã cần cù hoàn thành trong ánh sáng của ngọn đèn dầu. Nó vẫn luôn cháy sáng, giúp chàng vượt qua những thời khắc như thế này khi mà màn đêm ngọt ngào một cách giả tạo và những bức tường thì quá ngọt ngào.

Langlinois lấy làm kiêu hãnh với hai quân gia. Jerard làm việc để đảm bảo mệnh lệnh của chàng được tuân theo. Sebastian sắp xếp việc mua hàng dự trữ và tính toán lợi nhuận mót từ tất cả những mảnh đất cho thuê của chàng. Chàng làm vậy trước hết là để giữ cho mình luôn bận rộn. Hầu hết đàn ông đi săn, hoặc giết thì giờ trong những cuộc thi đấu hay làm khách ở những lãnh địa khác. Nhưng chàng đã từ lâu không thể hoà hợp với mọi người. Sự an toàn duy nhất của chàng là tại Langlinois. Lâu đài cũng không mở cửa đón những vị khách thông thường, và trong khi sẵn sàng để cho những khách du lịch mượn chuồng ngựa làm chỗ nghỉ chân, không người lạ nào được phép vào trong phòng ăn lớn. Nhưng nó không phải là để ngăn chặn nỗi buồn tẻ của chàng rằng chàng biết rõ mọi điều về Langlinois, mỗi đồng xu được tiêu hay mỗi lợi nhuận được tạo ra. Nó bởi vì chàng cần phải biết, một cách chi tiết trong chừng mực, tình trạng tài chính của Langlinois, để cố gắng cứu lấy vùng đất của chàng một cách có hiệu quả hơn.

Cuộc nghiên cứu các con số lúc giữa đêm của chàng không làm thay đổi tổng số. Thậm chí với một mùa thu hoạch thắng lợi, chàng sẽ vẫn phải làm đơn xin gia hạn thời gian hoàn trả món tiền chuộc của chàng. Nó có thể là một quyết định hay ho chứng tỏ một sự ngu xuẩn. Quân Templars không chấp nhận gia hạn mà không tăng lãi. Chàng viết lá thư, bị mắc bẫy trong chính trách nhiệm của chàng một cách thích đáng như chàng đang bị giam hãm trong thân thể chàng.

Bóng đêm đập choạng phủ dọc theo đôi chân. Vào những lúc thế này, khi chàng không thể ngủ, chàng thường đi lên đỉnh ngọn tháp phía đông, mang theo một cây đuốc để báo hiệu với những người kị binh gác tường ngoài và đứng thành hàng trên khu tường thành dưới tháp là mọi chuyện đều ổn cả. Họ đã quen với cái bóng của chàng, khi chàng đứng đó trong nhiều giờ, quang cảnh toàn vùng đất của chàng đắm chìm trong bóng tối.

Nhưng thay vì đi đến tháp, chàng nhận thấy mình đang đứng trước cửa phòng của Juliana. Nó quá gần, chỉ cách một cái hành lang. Và cuối hành lang, một cánh cửa dẫn tới khu nhà nguyện. Thật tiện làm sao, nơi ẩn náu của linh hồn chàng quá gần trong gang tấc. Chàng nên ở đó chứ không phải ở đây.

Nếu chàng mở cửa và vào bên trong, nó sẽ là một sự xâm nhập giống như chuyến xâm nhập vào căn gác. Cuối cùng, chàng vẫn đẩy cánh cửa phòng nàng, phân vân khi chàng làm vậy liệu Grazide có ngủ bên trong căn phòng không. Chàng đứng nơi ngưỡng cửa, nghe ngóng, giác quan của chàng hoà hợp với bóng tối như thể chàng là một tạo vật của bóng đêm. Có những tiếng thở nhẹ, một bàn tay trượt trên lớp ga trong giấc ngủ. Nhưng Grazide không ở đó.

Căn phòng chuyển sang màu xanh da trời từ ánh trắng nấp sau những đám mây và toả mùi hương hoa hồng.

Sebastian đứng ở cạnh giường, ánh mắt chàng lướt trên Juliana.

Tóc nàng xoã dài đen mượt trên gối. Nàng cuộn người sang một bên. Một bàn tay nắm chặt lại đặt trên môi, bàn tay kia xoè rộng trên tấm chăn. Khi chàng quan sát, hơi thở của nàng dường như bị thít lại rồi lại giải phóng ra, như thể nàng thở dốc trong khi ngủ.

Chàng đã không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc triệu hồi nàng. Chàng đã tự lấy lý do cho việc trì hoãn sự trói buộc với cô dâu của chàng với thực tế đơn giản là chàng đã phải tham gia cuộc thập tự chinh, và rồi sau đó đã bị bắt và giam cầm. Nhưng sau khi chàng trở về Langlinois, sẽ có sự nghi ngờ bị xúi giục khi không gọi nàng đến. Và cứ như vậy, gần một năm đã trôi qua trước khi chàng làm việc đó.

Nàng không hề biết được vai trò của nàng là vợ chàng có yếu tố sống còn đến mức nào hay quyết định ở lại của nàng quan trọng như thế nào với chàng.

Nàng đã mỉm cười. Khi ở trong căn gác. Một nụ cười nhẹ buồn buồn như của một người bị làm tổn thương. Nụ cười đó đã xoáy vào thứ gì đó bên trong chàng, thứ gì đó đã chôn sâu và chết từ lâu. Hay ít nhất là chàng nghĩ như vậy. Nụ cười của nàng, hầu như chỉ là một cái nhếch môi, đã khuấy động làm nó sống dậy một lần nữa. Thúc đẩy nó đơm hoa kết trái và hoàn thiện một cách mạnh mẽ.

Niềm khao khát mãnh liệt.

Họ không nên đưa nàng ra khỏi tu viện, không phải là một người trong sáng như nàng. Nàng đã gần như thể hiện sự ngây thơ của nàng trên đôi má, thật quá thánh thiện, quá trẻ trung nhạy cảm. Thật đau khổ khi phải chứng kiến một sự thuần khiết như thế, khi ở trong cùng một căn phòng với nó.

Nếu chàng có thể trả nốt số nợ còn lại trong món tiền chuộc của chàng, sau đó Langlinois sẽ được an toàn trong tay nàng. Một ngày nào đó trong tương lai chàng sẽ đơn giản là rời khỏi thế gian. Sự hiện diện của Juliana sẽ là giấy thông hành của chàng. Trong khi chúng có thể tước đoạt Langlinois từ chàng, chúng không thể giành lấy nó từ nàng.

Chàng đã không hề để tâm đến người phụ nữ chàng sẽ lợi dụng như con tốt của chàng. Vậy mà giờ đây, chàng thấy hối hận vì đã không suy nghĩ đến

nàng. Juliana còn quá trẻ để bị lợi dụng trong cuộc chơi này, quá trong sáng để dính vào với những tay chơi mà từ lâu đã đánh mất sự ngây thơ và lòng tốt của họ.

Nàng đã run rẩy trước chàng. Song nàng vẫn đứng vững. Một người phụ nữ làm say đắm. Trong một thời điểm khác. Một hoàn cảnh khác. Có lẽ chỉ trong những giấc mơ của chàng, nơi sự đam mê của chàng hoàn toàn được tháo cương.

Kiểu phụ nữ nào đi tạo mực vào lúc bình minh? Người trông rất háo hức khi nói về gi sắt và rượu? người bước đi với những bước chân vui vẻ và có những vết mực dây trên những ngón tay. Người toả mùi hương hoa hồng và đã hỏi liệu chàng có phải là Thần chết bằng một giọng run run. Người đã chạm vào chàng trong tuồng tượng vài giờ trong giấc ngủ của chàng.

Chàng ước gì chàng đã không mang nàng đến đây.

Juliana chờ đến khi cánh cửa đóng lại và chỉ sau đó nàng mới dám hít thở sâu. Nàng vốn hay ngủ say suốt từ trước tới nay, nhưng đó là khi ở cùng với những cô gái khác. Bóng đêm không phải là thời gian quá tĩnh lặng khi nó là một trong những âm thanh cảm. Tiếng ngáy của sư Etherida, tiếng làm bầm trong cơn mê của một người say ngủ khác, sự chuyển động của những thân hình trên một tấm đệm lên cỏ khô, một âm thanh ghê sợ khi một cái gối xếp cũ nát giống như một viên gạch mềm bị nện thành thạch xuống.

Buổi đêm ở Langlinalis chìm trong im lặng, như thể căn phòng ăn lớn và những phòng ngủ gia đình đều cảm nín dưới những đám mây vô thanh. Bởi vậy, nàng thường hay cựa quậy và ít thấy thoải mái hơn.

Nàng đã ngay lập tức biết đó là anh ta. Anh ta không trộn lẫn với những cái bóng nhiều như anh ta muốn. Đó phải chăng là hiệu quả của tấm áo choàng thấy tu anh ta mặc, hay anh ta thật sự to lớn như khi anh ta xuất hiện?

Trái tim nàng vẫn đập một cách hoang dại, một nhịp điệu âm vang to không kém tiếng vỗ của đại dương vào bờ đá. Nàng đã trông thấy điều đó trên đường đến tu viện từ rất nhiều năm trước, đã bị sưng sờ với tiếng va chạm của sóng trên mặt đá, và âm thanh như sấm rền của sức mạnh biển khơi. Giờ đây, trái tim nàng nghe cũng giống như vậy.

Nàng không thể nhớ có lần nào nàng từng thấy sợ hãi và tò mò và bị khuấy động bởi lòng trắc ẩn trong cùng một lúc như vậy không. Nỗi sợ thì còn dễ hiểu. Nàng thấy sợ hoàn cảnh này. Sự tò mò cũng vậy. Tại sao anh ta lại quy định cuộc hôn nhân của họ trở nên kì lạ như thế? Sự thương cảm mà nàng cảm thấy bởi vì anh ta rõ ràng là quá xa cách với những người khác. Nhưng tại sao chứ?

Anh ta đã đứng đó một cách im lặng, một hình dáng bị che giấu trong tấm áo thầy tu. Vật trang sức duy nhất của anh ta là một sợi thừng thắt mấu. Anh ta liệu có thực không, hay chỉ là một vài con ác mộng mà nàng vừa bừng tỉnh khỏi?

Khi lần đầu tiên trông thấy anh ta, nàng đã thật sự nghĩ anh là Thần chết, đã nửa mong đợi anh ta chia ra một ngón tay xương xẩu qua ống tay áo và kết tội nàng vì tất cả những hành vi vượt quá giới hạn, mà hầu hết số đó nàng không nghi ngờ gì là đã phạm phải. nàng được nuôi dạy trong tu viện nhưng lại quá thiếu sót để được thánh thiện như những bà sơ dạy dỗ nàng.

Một phản gương mặt anh ta đã lộ ra ở chỗ mở của chiếc mũ chùm đầu. Rút cục, không phải là một bóng ma, mà là một người đàn ông. Một khuôn mặt được che phủ trong những cấp độ của màu sắc, từ màu đen cho đến màu ghi nhạt nhất. Một chiếc mũi cứng cáp, một cái miệng mạnh mẽ, một cái cằm trông cực kì buồng bình. Nàng có thể tưởng tượng thấy khuôn mặt đó đội một cái mũ giáp, cơ thể anh ta không phải trong một tấm áo tu sĩ mà trong một bộ áo giáp, và áo choàng hiệp sĩ, với thanh gươm giờ cao.

Nàng đè chặt bàn tay lên lớp vải che phủ trên ngực nàng, nhận thấy sự rung động của trái tim nàng khi nó dần dần chậm lại. Có lẽ nó đã bị đánh thức quá nhanh khỏi một giấc mơ mà dường như rất quyền rũ và ngọt ngào.

Nàng đã không trò chuyện với anh ta. Nàng thấy quen thuộc hơn với sự liên lạc đơn độc của những từ ngữ được viết ra. Có lẽ nếu nàng có ai đó giải bày tâm sự qua năm tháng, thì sẽ dễ dàng hơn để nhận xét về dáng vẻ của anh ta, để chất vấn anh ta về nó. “Hãy chuyển sự quan tâm của con tới Chúa.” Bà tu viện trưởng đã nói vậy, gạt bỏ những mong ước có một người bạn của nàng với một nụ cười thương xót nhưng hơi có phần cảm thấu. Juliana sẽ có thể, nếu nàng biết cách, hỏi thăm về những chuyến du hành của anh ta ở Vùng Đất thánh. Hay đề cập nhiều hơn những câu hỏi mà vẫn chờ sẵn để bật ra ở đầu lưỡi nàng. Tại sao anh ta không triệu hồi nàng sớm hơn? tại sao anh ta lại ăn mặc như vậy? tại sao anh ta sẽ không bao giờ chạm vào nàng?

Nàng ghi chặt cái gối vào ngực và nhìn lên trần nhà. Giấc ngủ dường như đã trôi xa như những câu trả lời cho vô số những thắc mắc của nàng.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Sebastian quay lại khi cánh cửa bật mở, và nhanh chóng chớp lấy đôi găng tay của chàng. Jerard biết bí mật của chàng, nhưng Sebastian không muốn anh ta phải chịu cú đánh của những dấu tích đó mỗi ngày.

“Người trông khó chịu thế, Jerard.”

“Tôi vừa trải qua một buổi trưa khá dễ chịu, thưa ngài, tranh cãi với hai gã đàn ông.” Anh ta đặt một vật được chạm khắc lên bàn. Sebastian nhắc nó lên, quan sát nó một cách kĩ càng. Ông lão Simon đã khắc hình Juliana bằng gỗ một cách hoàn hảo.

“Ta có thể đoán ra một trong hai người tranh cãi với anh là ông lão Simon phải không?”

“Ông ta đúng là một kẻ bướng bỉnh, thưa ngài. Tôi phát hiện ra ông ta lại ngủ quên. Ông ta bèn gửi vật này cho ngài như một lời xin lỗi cho những hành vi của mình.”

“Ông ấy luôn làm như vậy với cha ta. Em trai ta và ta đã được ông già Simon tặng cho cả một binh đoàn La mã khắc bằng gỗ đầy.” Chàng rời mắt khỏi việc ngắm nghía đồ vật đó. “Một khi đã có những tiền đồn được dựng lên trên những ngọn đồi quanh Langlinais, thì chuyện ông ấy ngủ gật cũng không có vấn đề gì đâu. Cứ mặc kệ ông ấy. Dù sao ông ấy cũng già cả rồi. Còn ai gây ra sự tức giận của anh nữa vậy?”

“Người chủ cối xay ạ. Hắn ta muốn thay thế cối xay đá cũ.”

“Có cần thiết không?”

“Tôi nghĩ hắn ta đang làm trò thôi,” Jerard nói với một cái bĩu môi. “Bằng cách bỏ cối cũ và dùng nó để xây dựng cối xay cho riêng hắn.”

Sebastian mỉm cười. “Vậy ra anh ta là một người bị bao vây bởi tham vọng. Thăm dò anh ta về chuyện đó đi, Jerard. Nói với anh ta chúng ta sẽ bảo trợ cho một cối xay thứ hai nếu anh ta chịu dạy nghề cho hai thanh niên trẻ từ Langlinais. Thậm chí một người tham vọng hắn cũng cần những người học việc chứ.”

Jerard nhăn nhó. “Ngài có nghĩ hắn ta sẽ đồng ý không ạ?”

“Nếu anh ta không chịu, thì ít nhất anh ta cũng nên biết chúng ta đã rảnh hết những kế hoạch của anh ta rồi.”

“Tôi thì chỉ muốn sớm trục xuất hắn ta thôi thưa ngài.”

“Anh chỉ giỏi đe dọa thôi, chứ có bao giờ thực hiện đâu. Trong những năm ta đi xa, ta không tin anh đã từng trục xuất bất cứ nông nô nào.”

Màu hồng xuất hiện trên má Jerard. “Khi đó là khoảng thời gian rất bất ổn thưa ngài. Chúng tôi không biết khi nào, hay thậm chí, là liệu ngài có trở về không. Tất cả chúng tôi phải đoàn kết với nhau.”

“Vậy thì hãy nhớ đến những ngày đó khi những chuyện như người chủ cối xay bắt đầu làm anh bức bối, Jerard. Đó là lí do những người đàn ông đã từng chiến đấu bên nhau trở thành những người bạn tốt. Một mục tiêu chung sẽ liên kết những người xa lạ.”

Jerard thờ dãi. “Tôi sẽ cố ghi nhớ vậy, thưa ngài.”

Sebastian quay đi và nhìn ra ngoài cửa sổ. Một khoảng lặng khi không ai cất lời. Jerard bận rộn với việc bày biện cái khay đựng bữa trưa của Sebastian. Sebastian, quay lưng lại, đang phiêu du trong thế giới suy nghĩ của chàng.

“Anh có nghĩ đã đến lúc ta tự đi đây không, Jerard?” chàng quay lại.

“Không đâu, thưa ngài,” Jerard nói, anh mất anh ta bắt gặp ánh mắt Sebastian. “Chưa đến lúc cần thiết.”

“Đúng, nhưng nó có phải điều khôn ngoan hơn không?”

“Sao ngài lại hỏi tôi điều ấy, thưa ngài?”

“Nàng muốn trò chuyện với ta, Jerard ạ. Để chia sẻ những suy nghĩ. Anh có nghĩ vợ ta thấy cô đơn không?”

“Tôi không biết, thưa ngài.” Một cái nhún vai nhẹ nhấn mạnh những từ ngữ của anh ta.

“Nàng có kết bạn được với bất cứ người phụ nữ nào ở Langlinais không?”

“Thật ra, thưa ngài, phu nhân gắn chặt trong công việc giống như ngài vậy. Tôi nghĩ trở thành một học giả có ý nghĩa rất lớn với phu nhân.”

Sebastian cũng đã có suy nghĩ tương tự.

“Ngài thấy lo lắng về việc phu nhân sẽ phát ốm với việc làm bạn với ngài sao ạ?”

“Đó là nỗi sợ lớn nhất của ta đấy Jerard..”

“Nó sẽ không làm cô ấy phát ốm đâu thưa ngài, nếu không thì tôi đã không chịu nổi từ lâu rồi. Chuyện gì có thể gây hại khi dành ra vài giờ với cô ấy chứ ạ?”

“Đây là vì sự cứng đầu đã khiến anh muốn kiểm tra giả thuyết của mình đấy thôi, Jerard.” Chàng nhẹ giọng với một nụ cười.

“Có lẽ vậy, thưa ngài.” Có một nụ cười đáp lại trên khuôn mặt Jerard.

“Về ngoài của ta có khác biệt với anh không, Jerard? Có khác với những người đàn ông khác không?”

“Tôi không biết ngài muốn tôi đáp lại như thế nào nữa, thưa ngài.”

“Với sự thành thật nhất,” chàng nói. Chàng duỗi tay sang hai bên. “Khi anh nhìn thấy ta như thế này, ngay lúc này đây, nó có thể hiện như là ta có một bí mật được che dấu không?”

Sự thấu hiểu đến với một nụ cười. “Nó không thể hiện rõ đâu, thưa ngài. Không có thứ gì làm cô ấy cảm thấy sợ ngài đâu ạ.”

“Thật là một việc ngu ngốc khi ngắm nghía thế này, Jerard. Ta biết mà.”

“Có lẽ một vài điều không có nghĩa lý gì khi suy nghĩ đến, nhưng chỉ có tác dụng khi thực hiện thôi, thưa ngài.”

“Làm bạn có thể là việc tệ nhất chúng ta có thể chia sẻ, anh biết đấy.” Chàng quay lại phía cửa sổ. “Ta tự nhận thấy mình đang thích nàng, Jerard ạ.”

Sebastian đã theo dõi nàng dạo bước quanh Langlinois, trò chuyện với những người nàng gặp. Nàng không dùng bữa tối chung với ai, chỉ ngồi trên bệ và nở nụ cười mỉm với bất cứ ai trong tầm nhìn của nàng. Juliana u sầu, người dừng lại và nựng tất cả những con chó trong lâu đài và làm bạn với những con mèo thơ thần qua Langlinois.

Liệu có tốt hơn không nếu bây giờ chàng tự giấu mình đi? Đơn giản là biến mất trong sự cô độc của chàng? Nhưng chắc chắn, chưa phải lúc này. Chưa cần thiết. Tốt hơn hết là bây giờ, Sebastian, trước khi quyết tâm của người chưa mất đi cả. trước khi người hoàn toàn bị mê hoặc và bị hấp dẫn. Thật khó để chấp nhận tương lai của chàng. Điều gì sẽ xảy ra nếu nó trở nên bất khả thi?

Mái tóc nàng trở nên rơi ra khỏi sợi dây buộc tóc chắc chắn tối qua. Những lọn tóc thanh mảnh bao quanh khuôn mặt nàng và, như thường ngày, có một vết dơ trên má nàng, một dấu hiệu chứng tỏ nàng đã làm việc với bộ sách bách khoa hầu như suốt cả ngày.

Nếu chàng cẩn trọng, nàng sẽ không bao giờ khám phá ra bí mật của chàng. Và chàng cũng biết rõ rằng, chàng có thể sẽ không bao giờ được chạm vào nàng. Nhưng chàng tha thiết muốn. Và chàng cũng biết điều này, chàng là một tạo vật mang đầy sự hiếu kỳ, là một người đàn ông yêu thích khám phá. Chàng đã được dạy về nghệ thuật ái tình khi mới mười ba tuổi, đã đọc cuốn “Những bí mật của đàn bà” của Albertus nói về vai trò của một người đàn ông là đem lại khoái cảm cho người phụ nữ và ghi nhớ điều đó vào trong tim khi còn rất trẻ. Chàng đã, dĩ nhiên, tiếp tục đánh giá kỹ năng của chàng qua suốt thời trai trẻ, đánh dấu những chiến công trong những cuộc thi đấu với những cuộc chinh phục khác, nữ tính và mềm mại hơn. Những năm chàng ở Paris và Italy không phải là chàng không có những mối quan hệ tình dục.

Chàng nhận thấy mình muốn biết tiếng cười của nàng nghe như thế nào, nàng mơ về những điều gì, liệu nàng có sự hóm hỉnh như trí thông minh của nàng không?

Chàng có thể chịu đựng được nó không? Điều đó còn cần thêm thời gian để xác định.

Đó là một sự lo xa để thực hiện, để lên kế hoạch cho sự hành hạ này. Làm sao chàng có thể tin bản thân mình được miễn trừ khỏi sự ham muốn? Chàng đã không chạm một người đàn bà nào trong một thời gian quá dài, khiến người con gái được trói buộc với chàng bởi ý Chúa và nghi thức phải chịu nỗi cô đơn. Người với làn da có màu của những đoá hoa đang nở rộ, với đôi môi mềm mại và đầy đặn.

Chàng đã bị rung động bởi sự xuất hiện của nàng vào buổi sáng khi chàng đến phòng của nàng. Ánh sáng vây quanh nàng, và nàng ngồi gọn trong luồng sáng đó, đang đọc những từ Latinh trong cuốn bách khoa của nàng với đôi môi mấp máy hết sức mềm mại.

Chàng sẽ không chạm vào nàng, danh dự và linh hồn chàng sẽ rơi vào cảnh nguy hiểm nếu chàng làm vậy. Nhưng để ngồi bên nàng, để trò chuyện với nàng, để thưởng thức được mùi hương trên làn da nàng và không chỉ là kí ức của nó lưu lại trong không khí, những điều này dường như rất khẩn thiết. Có lẽ, hơn cả thế, hơn cả sự thận trọng hay là sự khôn ngoan.

Chàng sẽ hỏi nàng loại sách nào nàng thích sao chép, màu nào là màu sắc ưa thích của nàng. Nàng có thể chỉ cho chàng cách nàng chế tạo những màu mực rực rỡ đã nhuộm màu cho những chữ viết hoa đầu trang. Chàng có thể, nếu đủ can đảm, kể cho nàng một ít về những năm trước, đủ để nàng thu gom những điều thú vị của chúng, nhưng không đủ để nàng có thể thấu hiểu toàn bộ.

Chàng sẽ biết tất cả những sắc thái âm vực của giọng nói nàng, dịu nhẹ và vừa đủ rõ. Chàng có thể nhìn thấy nụ cười của nàng lần nữa, hoặc là nghe tiếng nàng cười. Nàng đã bật cười lần nào từ khi đến Langlinois chưa nhỉ? Vợ chàng, thật là một tạo vật nghiêm nghị, với đôi mắt màu xanh lá cây nghiêm túc, và cái miệng đầy đặn bậm lại trong sự chăm chỉ nghiêm cứu. Nàng là một học trò hăng hái, một người ham hiểu biết. Nhưng, nàng đã tỏ ra rất giống chàng, tách biệt và xa lánh những người khác.

Liệu nàng sẽ thích một người bạn tâm tình như thế nào? Và chàng có ngốc nghếch không khi muốn biết điều đó?

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

“Cô không để bất cứ thứ gì làm phiền cô, phải không, thưa phu nhân?” Jerard hỏi.

Nàng ngẩng đầu lên, hấp háy mắt vài lần, sau đó mỉm cười với vị khách của nàng. Căn gác là một nơi yên tĩnh, nhưng thậm chí vậy nàng cũng không nghe tiếng Jerard đi vào.

“Tôi là người rất cẩn thận. Những thứ như vậy sẽ thu hút sự chú ý.”

“Đó là lí do tại sao tôi đợi cho tới khi cô chuyển tay,” anh ta nói.

“Cám ơn anh. Hầu hết mọi người sẽ không chú ý đến điểm này.”

“Tôi đã trải qua nhiều năm làm một người cận vệ,” anh ta đáp lại. “Những nhiệm vụ như thế làm cho tôi có khả năng chú ý đến những thứ mà người khác bỏ qua.”

“Để bọc hậu cho lãnh chúa của anh phải không?”

Anh ta mỉm cười. “Việc đó, và cả để đánh bóng áo giáp và khiên của ngài nữa, chính lại thương, đảm bảo cho ngựa của ngài không bị khập khiễng. Một ngàn nhiệm vụ mà một người cận vệ phải thực hiện trước khi được ra lệnh. Mặt khác, hình phạt thì không thoải mái chút nào cả.”

“Anh đã bị đánh bao giờ chưa, Jerard?”

“Chủ nhân của tôi có cái nhìn còn đáng sợ hơn là một cú đánh đấy, phu nhân Juliana. Tôi gần như ước gì ngài ấy thỉnh thoảng sẽ tấn công tôi. Nó còn dễ hơn là làm ngài ấy thất vọng.”

“Tôi có một bà tu viện trưởng cũng tương tự như thế. Bà có một cách thờ dài làm xương cốt tôi đau nhói khủng khiếp.”

Họ trao đổi một nụ cười bí ẩn.

“Phu quân của tôi là một người đàn ông vây quanh bởi những bí mật, đúng không?”

“Tôi không thể nói gì được, thưa phu nhân.” Nụ cười của anh ta chuyển thành sự bức bối cảnh báo anh sẽ không nói gì thêm nữa.

“Tôi được lệnh chuyển tới cô vài thứ, thưa phu nhân Juliana.” Anh ta trao cho nàng một cái tráp bằng bạc, một hoạ tiết tinh vi được khắc trên cái nắp tròn của nó. Nàng mở nó ra từ từ, sau đó giật mình với thứ đựng trong đó. Nó như thể Sebastian đã muốn tặng thêm sự bí ẩn của anh ta bằng việc trao cho nàng món quà kì lạ này.

Jerard nhìn xuống cái hộp đựng đầy mặt gì sắt nàng cầm trong tay. “Có thứ gì làm cô hài lòng không, thưa phu nhân?”

“Có.” Nàng nói chậm rãi. “Tôi thấy là có đấy.”

Anh ta rời căn gác, nơi mà vừa nãy, anh ta làm cho không gian nhỏ bé dường như càng chật chội hơn. Nhưng thực ra Sebastian còn cao lớn hơn. Nhưng nàng chưa từng chú ý đến việc căn phòng trông như thế nào những lần anh bước vào nó. Sự chú ý của nàng bị làm sao nhãng bởi người đàn ông đó.

Nàng ngó xuống cái tráp trên tay nàng. Nó nhỏ nhắn vừa khít trong lòng bàn tay nàng. Một món quà kì lạ. Anh ta đã nhớ đến nguyên liệu chế tạo mực của nàng. Nàng đóng cái hộp bạc lại, ép những ngón tay nàng lên nó thật chặt. Anh ta có đựng vào nó không? Phải chăng hơi ấm mà nàng cảm thấy trên lớp kim loại là từ những ngón tay của anh ta, hay là do sự nắm chặt của chính nàng?

Một cách miễn cưỡng, nàng quay lại với công việc, đặt cái hộp trong một góc, nơi nàng có thể luôn nhìn thấy nó. Nàng làm việc qua cả bữa giữa ngày, xua Grazie đi khi người hầu luống tuổi đỡ nàng đi xuống phòng ăn. Nàng quyết tâm hoàn thành chữ Q mà nàng bắt đầu từ gần một tuần trước.

Căn phòng tối dần khi làm làm việc, cho đến khi nàng nhận ra nó không phải là một đám mây che lấp mặt trời đã làm mờ đi bản viết của nàng, mà là màn đêm đã buông xuống. Nàng đặt trang giấy da sang một bên để nó có thể hong khô hoàn toàn và rút chỗ mực nàng chưa dùng hết vào một cái lọ nhỏ. Nó đã sậm màu vì được dùng quá nhiều. Hoà mực phức tạp hơn hẳn so với việc chỉ đổ một vài loại nguyên liệu vào với nhau. Đánh giá khi nào là lúc thích hợp để sử dụng nó cũng rất quan trọng. một màu mực nhạt sẽ phai rất nhanh, còn nếu quá đen thì nó sẽ thấm qua cả lớp da.

Nàng đóng cửa căn gác lại, dạo bước về phòng ngủ khi nàng nghe thấy giọng Sebastian. Tò mò, nàng thả tay khỏi cánh cửa và đi về phía cuối hành lang.

Nàng ép lòng bàn tay lên lớp gỗ bọc sắt. Những từ ngữ rì qua cánh cửa và thấm vào tai nàng. Chúng gọi cho nàng nhớ đến một đứa trẻ đang khóc trong bóng tối. *Intellige clamoren meum.* (tên một bài thánh ca thuộc thể loại Gregorian). Xin hãy thấu hiểu tiếng khóc của tôi. (một câu trong bài hát).

Nàng móc ngón cái vào chốt, đẩy cánh cửa ra. Nó bật mở trong im lặng. Vì hành lang quá tối không có một chút ánh sáng nào để làm lộ sự hiện diện của nàng.

Cánh cửa nàng mở ra là một lối vào nhà nguyện dành cho gia đình. Nàng đã phát hiện ra nó buổi sáng đầu tiên sau khi nàng đến Langlinais. Một lối đi hình vòng cung khắc gỗ dẫn đến bệ thờ, trên đó là một cửa sổ lớn tạo hình một bông hoa, những cánh hoa của nó được làm thủ công từ loại kính đục màu xanh lá cây, giờ đây có màu đen của màn đêm. Trên cái bệ thờ phủ khăn trắng là hai ngọn nến thấp sáng, nhưng không có cái cốc hay đĩa nào cả. Có những tấm trưng treo trên tường mô tả những cảnh trong kinh thánh, mặt sàn bằng đá son màu đỏ tía và trải một lớp sỏi. Nhưng bốn cái ghế dài xếp thành 2 hàng bên bệ thờ không được trang trí với những cái đệm, và cũng không có bất cứ dấu hiệu nào của sự giàu có.

Nàng đi chuyển vào trong phòng, kéo cánh cửa mở hờ một nửa phía sau. Bốn cái cột có rãnh chống đỡ mái nhà, tạo thành hình vòm và oai vệ chống đỡ cho độ dốc của nó. Nàng đi chuyển sang một bên, để cái cột không làm khuất tầm nhìn của nàng với bệ thờ.

Sebastian quỳ ở đó, đầu cúi xuống. Những từ ngữ của anh ta được lặp đi lặp lại. "Sustinui qui simul con-tristaretur, et non fuit; consolantem me quaesivi et non inveni. Intellige clamorem meum."

Nàng chưa bao giờ nghe thấy một lời cầu nguyện tha thiết như thế. Tội hi vọng có ai đó khóc cùng với tôi, nhưng không có ai cả. Tôi tìm kiếm một người an ủi tôi, nhưng không tìm thấy ai. Xin hãy thấu hiểu tiếng khóc của tôi.

Nàng không nên đứng đó nghe lên lời cầu nguyện của một người đàn ông. Những ý nghĩ được nói ra của một linh hồn. Hành động của nàng là một sự xâm phạm thiếu đúng đắn nhất, một sự xen ngang giữa Chúa và một con chiên. Tuy vậy, nàng không hề di chuyển trong một thời gian dài, chết đứng bởi hơi hướng của sự đau thương và nỗi tuyệt vọng tràn ngập trong căn phòng.

Anh ta đang van xin điều gì?

Đôi môi nàng lặp lại những từ trong bài thánh ca Latinh mà anh ta thốt ra. Một lúc lâu sau, có một âm thanh khác, tiếng một nắm tay dấm vào lớp gỗ. Nàng nhảy dựng lên, thảng thốt. Một lời nguyện rửa, to và rõ ràng như tiếng hót chào ban mai của một con chim sẻ, vang vọng trong căn phòng biểu tượng của sự tôn nghiêm. Nàng lỏng hai bàn tay lại mà đưa lên che miệng, những đốt ngón tay ép lên môi.

Một người phụ nữ dừng cảm sẽ bước đến và quỳ xuống cạnh anh ta. Người phụ nữ đó có thể thậm chí hỏi anh ta vì sao anh ta lại cầu nguyện theo cách như thế, với sự khấn nài và sự chỉ trích được thốt ra trong cùng một hơi thở. Nàng sẽ đặt những ngón tay lên môi anh ta hoặc là quỳ bên cạnh anh ta trong một lời cầu khấn tha thiết mong Chúa sẽ xá tội cho anh ta. Nguyên rửa là một việc rất khủng khiếp trong một nơi được dùng để thờ cúng Chúa.

Nàng có thể ao ước là một người phụ nữ dừng cảm không biết đến sợ hãi, nhưng buồn thay nàng vô cùng thất bại trong vai trò đó. Nàng bước lùi lại như thể để tự nhấn mình vào sâu trong bức tường.

Một âm thanh nhỏ thoát ra khỏi nàng. Một tiếng thờ dài, hay có lẽ là lời cầu nguyện của chính nàng. Nó không đủ lớn để nghe thấy, nhất là bởi Sebastian, người đang chìm trong những lời van xin mãnh liệt của anh ta tới thiên đàng. Vậy mà, nó hẳn bị phát hiện, bởi vì anh ta đã ngừng lời. Một khoảng lặng, không hề có sự chuyển động, không từ ngữ nào được cất lên. Tất cả mọi âm thanh đơn giản là im bật, mọi thứ ngoại trừ nhịp đập từ trái tim và hơi thở yếu ớt của nàng.

Những ngón tay nàng run rẩy ở góc miệng. Sự tĩnh lặng lớn dần lên, một phút kéo dài thành hai, sau đó là ba.

Sebastian đứng dậy. Anh ta quay người lại, chậm rãi, như thể mong là nàng đã biến mất trước khi anh ta nhìn thấy. Trong khi cử động, anh ta kéo cái mũ trùm đầu lên che kín mặt. Nhưng vẫn không kịp. Gần như là không kịp. Nàng đã nhìn thấy anh ta, rõ ràng nhờ ánh sáng từ những ngọn nến.

Một lần, nàng đã nhìn thấy một tác phẩm điêu khắc La Mã, được tìm thấy khi một người nông dân đang cày xới thửa ruộng của anh ta. Những người dân làng đã mang nó đến tu viện, hi vọng bà tu viện trưởng sẽ có thể cho họ biết liệu một thứ như vậy có giá trị hay không, hay là họ nên đập nó đi. Bức tượng, cao gần bằng người thực, tạc hình một người đàn ông trẻ không mặc gì trên người ngoại trừ một cái mũ giáp có trang trí một đôi cánh. Anh ta đứng với một chân đặt trước chân kia, một bàn tay gác lên phần hông ưỡn về phía trước, bàn tay còn lại ở sau lưng, đang nắm một vật hình cầu nhỏ. Khuôn mặt trông rất mạnh mẽ, gần như là lão xược. Đôi môi cong lên đầy đặn, chiếc mũi kiêu hãnh, vầng trán rộng. Gò má cao dốc xuống một cái cằm chẻ mềm mại và sắc nét. Đó là khuôn mặt của một người đàn ông mặc dù còn rất trẻ nhưng vẫn làm người khác e sợ trước sức mạnh của anh ta.

Một khuôn mặt không khác gì so với Sebastian của vùng Langlinais.

Nàng đã chuẩn bị cho một tình huống khác, đã nghĩ rằng anh ta không lành lặn hoặc là bị biến dạng hay có sẹo. Nàng không hề nghĩ là anh ta lại đẹp đến như thế.

Họ đứng đó nhìn nhau trong im lặng.

Anh ta đã hứa sẽ cho nàng Langlinais, nhưng anh ta cũng đem đến cho nàng sự rối loạn. Nàng bị bỏ lại với vô số những câu hỏi mà không có câu trả lời. Và giờ đây anh ta đứng trước mặt nàng không hề có sự ngại ngùng. Một bí ẩn nữa, một câu đố nữa.

"Đi ra khỏi đây, Juliana," anh ta nói nhỏ nhẹ, giọng dịu dàng một cách lạ lùng. "Ngay lập tức."

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 10

Mỗi giây phút trong cuộc sống của Juliana tại Tu viện Thánh Nhân từ đều được đưa vào khuôn phép một cách chính xác. Có những tiếng chuông báo hiệu giờ giấc và công việc phải làm vào thời điểm đó, có tiếng nài xin nhỏ nhẹ của người nữ tu phụ trách một nhiệm vụ nhất định, giai điệu của bài thánh ca tiếng Latinh như một lời kêu gọi tới các vị thánh thần.

Nàng được mong đợi phải trung thành với những quy tắc của cộng đồng, thậm chí mặc dù nàng chỉ được nuôi dạy tại tu viện trong khi chờ đợi sự triệu hồi từ đức lang quân của nàng. Nàng đã bị giám sát gắt gao như tất cả những tân nữ tu khác. Tất cả những nét đặc trưng về cách cư xử và cái tôi của bản thân đều bị nới lỏng như sự ương ngạnh cần phải được sửa đổi hoặc loại bỏ. Ví dụ, nàng đã không được phép bước ra khỏi cổng tu viện dù với bất kỳ lý do nào. Nàng cũng bị cấm ở trong vườn nếu chỉ để thưởng thức hương thơm của những bông hoa mới nở. Thời gian nàng ở đó được chỉ định để nhỏ cỏ, chứ không phải để biếng nhác. Nàng biết cái quy trình cuộc sống như vậy là không bình thường, nếu không nói là thảm hại, để hưởng một sự tự do bất ngờ với địa vị là nữ chủ nhân của Langlinais.

“Tôi muốn đi dạo,” nàng thông báo với Grazielle vào buổi chiều hôm đó. Thay vì phản đối, người phụ nữ đó chỉ đơn giản gật đầu, mà vẫn không ngừng câu chuyện của bà ta với những người khác.

Juliana đứng đó trong phòng ăn lớn, chùng hững. Nàng đã sắp xếp những lí lẽ của mình về sự riêng tư nhưng cuối cùng hoá ra chúng lại không cần thiết.

Nàng tháo bỏ chiếc mũ, chỉ để lại những sợi tóc. Áo choàng của nàng đủ nhẹ để nàng không bị nhể nhại mồ hôi trong cái nóng này. Buổi chiều quang đãng và yên tĩnh, tiếng vo ve của một con ong mật là âm thanh duy nhất nàng nghe thấy khi rời khỏi phòng ăn. Dòng sông Terne chảy cuộn cuộn dưới chân bức tường thành phía nam, con gió nhẹ làm mặt nước gọn sóng lăn tăn và không khí dịu mát hơn. Từ nơi nàng đang đứng, nàng có thể nhìn thấy sự trải dài của Langlinais khi nó cong cong trong hình dáng nửa vầng trăng, những bức tường của nó chạy dọc theo những đoạn nhấp nhô của dòng sông.

Nàng đã có đến hai mái nhà - một là nơi nàng đã trải qua năm năm đầu của cuộc sống và hai là tu viện. Cả hai nơi đó đều không thể sánh được lâu đài Langlinais. Sau hai tuần vừa qua, nàng đã phát hiện ra rằng từ phòng ngủ của nàng có thể nhìn thấy được khu vườn sau nhà bếp. Vẻ đẹp của nó không chỉ đơn thuần để trang trí. Có nhiều loại cây ăn quả; và cả những khoảng đất rộng trồng thảo mộc, thêm vào đó là một cái ao đầy cá. Những khu vườn hoa kiêu hãnh với những chủng loại hoa phong phú, mà hầu hết trong số đó nàng không thể nhận diện được. Nhưng nàng nhận ra cây anh túc, hoa hồng, cây vòi voi, và cây hoa viôlét.

Nàng hít một hơi thở sâu. Không khí ấm áp và dường như tràn đầy mùi thơm.

Langlinais luôn đông đúc với những con người liên tục di chuyển khắp nơi để làm việc, với sự hăng say và và rất hiếm có những dấu hiệu của sự sa nhãng. Những cô gái trẻ nhỏ có trong khu vườn thảo mộc, chị thợ giặt và những người phụ việc, những thợ học việc trong lò rèn, những người làm bếp, tất cả đều tỏ ra siêng năng và mỗi người đều dành sẵn một nụ cười cho nàng khi nàng đi ngang qua, mặc dù họ không nói một lời nào cả. Không hề có tiếng càu càu, và nếu có lời bình phẩm nào phát ra, nó cũng là dạng mà một người chủ ý khiến cho người bạn của mình phải nở ra một tràng cười. Thật vậy, tiếng cười đùa mới là âm thanh phổ biến trong sân và tường ngoài, chứ không phải là tiếng lầm bầm ca thán.

Không có nỗi sợ ở đây, không có sự ỉu rĩ, chỉ có âm thanh của sự mất nguyên và hết lúc này đến lúc khác một bài ca được đồng thanh cất lên và làm hoàn hảo thêm cho một buổi sáng mùa hè như con gió nhẹ gọn sóng trên mặt sông Terne.

Con đường mòn nàng đang đi được lát bởi những viên đá cuội, lấp lánh màu vàng nâu dưới ánh mặt trời. Một chú ong lao tới trước mặt nàng rồi lại nhanh chóng bay đi. Không khí ấm áp cho đến khi nó dường như ngát hương bởi mùi thơm của những đoá hoa đang nở rộ và mùi cỏ non. Những bức tường dọc theo bờ sông phủ đầy những mảng địa y xanh rờn. Nàng tự hỏi nó sẽ cho ra màu sắc như thế nào nếu được dùng làm mực.

Nàng tự cười mình. Thậm chí ngay cả bây giờ, nàng cũng không thể kiềm chế được việc cứ suy nghĩ về công việc của nàng. Hay là về Sebastian.

Nàng đã từng có một người bạn ở tu viện trong một thời gian ngắn. Anne đã được gửi tới đó trước đám cưới của chị, để học những điều mà những bà sơ có thể dạy cho chị ấy. Chị lúc đó đã 13 tuổi và đã được định sẵn là sẽ kết hôn với một quý tộc. Nàng và Anne trong một vài tuần lễ, đã cùng chia sẻ một căn phòng bằng đá nhỏ hẹp. Cách biệt với khu phòng ngủ tập thể bởi một bức tường đá cao 3 feet, nó là một nơi an toàn cho hai cô gái vô tư lự. Dù để nàng và Anne nằm thức thâu đêm, chia sẻ những suy nghĩ và những mối lo âu về hôn nhân của họ.

Họ đã quyết định rằng cuộc sống của một người đàn bà đã kết hôn sẽ là một điều tuyệt vời. Họ đã đưa trí tưởng tượng đi xa tới mức phỏng đoán rằng đêm tân hôn của họ có thể diễn ra như thế nào trong thực tế, hình dung về nơi vẫn chỉ là điều bí ẩn. Anne, cô dâu trẻ, đã làm đám cưới từ lâu, trong khi Juliana vẫn còn chưa chính thức làm vai trò của một người vợ.

Và chắc nàng cũng sẽ không phải làm việc đó đâu.

Nàng không hiểu gì cả. Đã bao nhiêu lần nàng nghĩ về việc đó trong suốt những tuần ở Langlinais? Quá nhiều. Thực sự, nàng đánh giá thấy cuộc sống của nàng tại Langlinais thật tươi đẹp khi có thể làm việc cả ngày dài trong phòng viết nhỏ bé của riêng nàng và cân bằng với nó là những đêm thao thức.

Đầu tiên, nàng đã nghĩ chồng nàng là một trong số những người đàn ông tự đầy ải cơ thể mình như một hình thức hiến dâng lên chúa trời. Sau đó nàng suy luận là anh ta hẳn đã bị thương khi chiến đấu ở Vùng đất thánh, hoặc là có một vết sẹo xấu xí. Nhưng người đàn ông nàng đã nhìn thấy có khuôn mặt thật hoàn hảo đến mức nàng cảm thấy gần như là xấu hổ trước vẻ ngoài của anh ta. Sự vô duyên của nàng dường như cười nhạo nàng khi nàng rời khỏi nhà nguyện.

Vậy thì vì lý do gì anh ta lại muốn một mối quan hệ giả tạo? Anh ta không hài lòng về điểm nào đó ở nàng chăng?

Nàng hiếm khi suy ngẫm về vẻ ngoài của mình. Sự phù phiếm không phải là một tính cách được đề cao tại tu viện. Chỉ khi nào nàng tỏ ra giản dị và ngăn nắp, nàng mới được chấp nhận. Nàng không được phép tìm hiểu về cơ thể mình, ngay cả việc tắm rửa cũng phải thực hiện trong bóng tối, nhưng nàng tự đánh giá là cơ thể nàng cong ở tất cả những chỗ cần thiết.

Hay là do xuất thân của nàng? Đúng cha nàng không phải là một quý tộc nhưng ông sở hữu nhiều của cải, và là một người trung thành với những vị bá tước vùng Langlinais. Nàng đã đóng góp những mảnh đất làm của hồi môn của nàng vào kho bạc của Langlinais, và lịch sử gia đình nàng đã có từ thời đại Nooc-măng-đi. Và nếu hoàn cảnh của nàng đáng chê trách, thì tại sao Ngài John lại đồng ý với cuộc hôn nhân này?

Chắc chắn Sebastian có thể quên đi vẻ ngoài và thân thể của nàng và thay vào đó chú ý đến nhân phẩm của nàng.

Nàng cố gắng tỏ ra lễ độ, mặc dù thực tế nàng nhận thấy mình luôn lẩn tránh trong sự im lặng mỗi khi nàng không thể nghĩ ra một phản ứng có lý hay một từ ngữ ôn hoà. Nàng không phải là một người chữa bệnh, nhưng nàng không thích nhìn thấy người khác đau khổ và luôn giúp đỡ họ nếu có thể. Nàng đã tìm đến sơ Beatrice và làm phụ tá cho bà trong khu chuồng làm bằng liễu gai để chăm sóc cho những chú chim bị thương của bà. Nàng tin là nàng khá thông minh và nàng không nghĩ mình có tính cách gì đáng xấu hổ. Như thế vẫn chưa đủ cho một người vợ hay sao?

Còn về tài năng, nàng chỉ có duy nhất một thứ. Nàng ngó xuống những ngón tay của nàng. Có một vết dơ sẫm màu ở một bên ngón cái và một vết khác trên đầu ngón trỏ. Bất chấp nàng đã cố cọ rửa tay thế nào, chúng dường như không chịu biến mất. Phu nhân của Langlinais không nên quá luộm thuộm như vậy.

Nàng có thể tự đắm chìm giờ này qua giờ khác để suy nghĩ về những việc khác. Những từ ngữ nói với nàng như những lời ghi chú mạch lạc, một giai điệu tạo nên một bài diễn thuyết. Nàng cảm thấy nhiệm vụ của nàng là rất quan trọng, để ghi chép lại những điều đáng nhớ đó một cách cẩn mẫn, mà không thêm thắt vào những suy xét hay cách hiểu của riêng nàng. Theo cách này, nàng đã đóng góp cho kho tàng tri thức của nhân loại, nàng giúp cho một người nữa học được một điều mà trước đó chưa được biết đến. Khi nàng hoàn thành, và viết những từ Explicuit (hoàn hảo), vào trang cuối, nó sẽ có ý nghĩa hơn nhiều so với từ “the end” (kết thúc).

Nó sẽ đáp ứng được một sự kì vọng chứ. Chắc hẳn, khả năng đó cũng có giá trị nhất định? Với khả năng đó, anh ta có thể bỏ qua cho những thiếu sót khác của nàng không?

Đôi mắt anh ta có màu gì nhỉ? Không thể nhìn thấy được vì quá tối, và cậu trai nàng từng gặp cũng không gọi cho nàng điều gì. Và tại sao, khi nàng đang kinh ngạc về Sebastian, giọng anh ta lại hung dữ và sau đó lại dịu dàng như vậy, như thể dễ dãi và đánh bóng trong cùng một hơi thở vậy? Tại sao nó lại có sức mạnh khiến cho nàng run rẩy?

Dường như không hoàn toàn đứng đắn khi nghĩ về anh ta nhiều như thế, nhất là khi anh ta đã khước từ nàng quá khéo léo. Không chỉ bởi việc bài trừ hôn nhân của họ, mà còn lảng tránh khi nàng muốn chạm vào, hay đến gần anh ta hơn.

Nàng có lựa chọn đúng không khi ở lại Langlinais? Và chấp nhận cuộc hôn nhân này nữa? Nàng có lựa chọn nào khác không? một tiếng thì thầm của lương tâm nàng cảnh báo nàng đã lún quá sâu vào một sự lừa dối.

Lúc đầu, nàng chỉ muốn tỏ ra dửng dưng. Giờ đây, dường như, nàng muốn nhiều hơn thế. Trên hết, nàng ước rằng tất cả những thắc mắc của nàng bắt đầu có từ khoảnh khắc đầu tiên nàng nhìn thấy Langlinais sẽ được giải đáp.

Nàng đang ở khu tường ngoài thấp hơn, nơi rộng lớn nhất trong những toà tháp Langlinais, có thể cho cái nhìn toàn cảnh. Nó được gọi là tháp Vua Henry, có từ thời vị bá tước đầu tiên 200 năm trước.

“Thưa phu nhân.” Jerard lên tiếng. Giọng anh ta làm nàng giật bắn mình, vì nàng đang để hết tâm trí trong những suy tư của riêng nàng. Anh ta rõ ràng là đã bám theo nàng và đứng bên cạnh đợi nàng, khuôn mặt anh ta trông rất nghiêm nghị, đôi mắt chứa đựng sự cẩn trọng ngấm ngấm khiến anh ta được đánh giá là trung thành và điềm tĩnh. Nàng dừng bước.

“Lãnh chúa yêu cầu cô tới gặp ngài, thưa phu nhân Juliana.”

Một câu đơn giản như vậy không nên làm nàng thấy hụt hoi như thế. Nhưng đây là lần đầu tiên Sebastian cho gọi nàng. Nàng bước tiếp. Jerard không thúc giục nàng, chỉ giữ một khoảng cách nhất định bên nàng.

“Langlinais là một nơi thật rộng lớn.” Jerard có biết rằng nàng đang trì hoãn trả lời cho những lời triệu gọi đó? Rõ ràng là có khi một nụ cười nhẹ thoáng hiện lên trên khuôn mặt anh ta.

“Khi được trao cho vị bá tước đầu tiên, nó còn rất khiêm tốn.” anh ta nói. “Mỗi đời bá tước đã phát triển lâu dài, thưa phu nhân. đại sảnh và thành ngoài là lãnh thổ có được từ vị bá tước thứ hai. Người kế tiếp đã hoàn thiện bức tường thành dọc theo bờ sông Terne. Người tiếp nữa thì xây thêm khu nhà nguyện. Bố của ngài lãnh chúa đã làm nâng cao mái của đại sảnh, tăng thêm nơi ở cho gia tộc.”

Họ lướt qua cánh cổng chia cắt phần trung tâm với khu tường ngoài. Nàng dần dần giảm nhịp độ của những bước chân.

“Vậy những người thợ xây hiện đang làm gì vậy?” nàng hỏi, đưa một tay lên ngang tầm mắt khi nàng quan sát một nhóm thợ đang đứng túm tụm trên móng của toà tháp phía Bắc.

“Luôn có những công trình cần hoàn thiện ở Langlinais, thưa phu nhân. Họ đang chuẩn bị những phần móng của toà tháp.”

Căn nhà của người gác cổng lơ mờ phía trước nàng. Một vài phút nữa thôi và nàng sẽ về đến đại sảnh.

“Tôi sẽ nói lại gì với ngài ấy, thưa phu nhân?” anh ta hỏi vài phút sau đó.

Không thể trì hoãn thêm được nữa.

“Tôi sẽ đến gặp chàng, tất nhiên rồi. Trong phòng chàng phải không?”

“Không, thưa phu nhân. Ở đó cơ ả.” Anh ta chỉ hướng, và ánh mắt nàng nhìn theo ngón tay anh ta. Phía trên đỉnh của ngọn tháp phía Đông, có một bóng người phủ kín trong một màu đen đang đứng đó. Phải chăng anh ta đang quan sát họ? Có phải anh ta đã đang quan sát nàng suốt thời gian qua?

Nỗi sợ hãi xuyên qua người nàng. Hoà lẫn với một cảm xúc khác. Sự đề phòng, có lẽ là vậy. Anh ta có định trừng phạt nàng vì đã đột nhập vào khu nhà nguyện chăng? Hay cuối cùng sẽ giải thích cho nàng vì sao anh ta lại mặc áo tu sĩ và che giấu bản thân?

Jerard không nói một lời nào khi anh ta dẫn nàng tới cánh cửa trên phần móng của toà tháp. Anh ta không nói gì, nhưng anh ta có thể nói gì chứ? Sebastian rốt cục chính là chồng nàng. Anh ta cho gọi nàng và nàng sẽ đến. Đản ông đi chiến đấu và có sống sót trên chiến trường. Còn đản bà thì được che chở và đảm bảo an toàn, và vì thế, được mong đợi là phải biết vâng lời. Đó là cách mà thế giới tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Cánh cửa hiện ra ở cuối cầu thang xoắn ốc dài vô tận dẫn lên đỉnh tháp. Chúng không rộng và không có tay vịn, chỉ có những khối đá cong cong khi họ đi lên, đi lên mãi dường như là đến tận thiên đường.

Trái tim nàng đập thịch thịch đến mức nàng tự cảm thấy run rẩy với nó. Hai đầu gối nàng rung rinh, như thể chúng sắp sụp xuống tới nơi. Dừng khi lúc đầu nàng có khi họ đi hết vòng xoáy cầu thang đầu tiên nhanh chóng biến mất tiêu. Qua vòng xoáy thứ hai nàng có thể chắc chắn là nàng sẽ rụng ra thành từng mảnh. “Gục xuống từ đây, con yêu quý. Con sẽ đến gần với cái chết.” những giọng nói của các bà sơ, từ thời thơ ấu của nàng vọng về. Một lời cảnh báo đáng ngại mà nàng không nghi ngờ rằng sẽ thành sự thật trong mấy phút tới đây thôi. Đến vòng xoáy thứ ba, điều duy nhất giữ cho nàng tiếp tục đi lên là nó còn đỡ sợ hơn là khi bắt đầu đi xuống. Cuối cùng cũng thấy có tay vịn. Không nhiều hơn là một viên gạch xù xì với một đường rãnh mòn vẹt dọc theo chiều dài của nó, nàng siết chặt lấy nó và tự đu mình lên một khoảng ngắn tới mặt sàn gỗ của toà tháp.

Trên đỉnh, Sebastian không hề đưa tay ra để giúp kéo nàng lên, cũng như anh ta dường như không hề để ý đến sự hiện diện của nàng. Tuy nhiên, nàng vẫn ngấm nghĩa khung cảnh xung quanh họ và bước lùi lại, suýt nữa thì rơi xuống khoảng trống chỗ cầu thang.

Anh ta quay lại và quan sát nàng, nhưng không đến gần. Ah, nàng đã có được một bài học rồi đó thôi. Anh ta vẫn không muốn chạm vào nàng.

“Nàng thấy không khoẻ trong người ư?”

“Đâu có,” nàng đáp, tựa người vào thành và nhắm mắt lại. Nàng không có chuyển động nào để thay đổi tư thế của mình. “Tôi không thích độ cao thôi,” nàng thú nhận.

“Vậy, tại sao nàng lại đi lên đỉnh tháp?”

Nàng ngẩng đầu lên và nhìn vào anh ta. Cái mũ chùm đầu của tu sĩ không thể che lấp khuôn mặt của anh ta từ góc độ này. Hoặc đơn giản là bây giờ nàng đã biết rõ nó rồi, và có thể nhớ được chiếc mũ, đôi mắt và cái miệng nơi bóng râm trước đó chỉ cho thấy hình dáng lơ mơ của chúng. “Chính ngài đã gọi tôi đến cơ mà.”

Anh ta đẩy cái mũ chùm ra khỏi đầu, để khuôn mặt tắm trong ánh mặt trời. Đôi mắt anh ta có màu xanh da trời. Không, không chỉ đơn thuần là màu xanh da trời, mà là màu xanh giống như màu mực của nàng, ngay trước khi nó chuyển sang màu đen. Ánh nhìn của anh ta trông rất nghiêm nghị, nhưng một biểu hiện như thế vẫn không làm giảm đi vẻ đẹp của chúng. Hay là của chính anh ta.

Từ vị trí này, tầm nhìn của nàng chỉ thấy được qua lỗ châu mai. Nhưng Sebastian đứng rất gần phần rìa cạnh. Khi nàng quan sát, anh ta ngồi lên một trong những lỗ châu mai, phần lưng của anh ta quay về phía vùng nông thôn. Bất cứ ai nhìn thấy anh ta sẽ hình dung ra cái gì nhỉ? một con quạ khổng lồ? hay một cái cờ hiệu chăng? bất cứ thứ gì trừ Sebastian lãnh chúa của Langlais trong một chiếc áo choàng tu sĩ. Anh ta không cảm thấy nguy hiểm khi ngồi ở chỗ cao như thế hay sao?

“Ta sẽ không gọi nàng đến đây nếu ta biết trước nàng không thích độ cao, Juliana ả.”

Nàng nhìn tránh đi. Từ vị trí ưu thế của nàng, những bức tường thành đã che khuất tầm nhìn của nàng với vùng đất, mặc dù nàng có thể thấy đủ rõ qua những lỗ châu mai. Thứ tốt nhất để nhìn ngắm là những ngón tay nàng.

Hình dáng của chúng không làm dạ dày nàng thấy trông ghê.

“Đây là nơi ta ưa thích nhất ở Langlinais. Có lẽ bởi vì ta có thể bao quát toàn bộ lãnh địa từ đây. Hoặc có thể là vì những tháng ngày ta trải qua trong xà lim. Bây giờ ta không thể chịu được việc bị giam hãm trong những bức tường.”

Nàng ngồi trên sàn của toà tháp, giấu đôi chân dưới lớp vải của tấm áo choàng. Ngồi xuống làm giảm bớt nỗi sợ của nàng bằng cách che bớt tầm nhìn.

Thời gian trôi qua chậm rãi khi họ nhìn nhau. Khuôn mặt anh ta vẫn có ảnh hưởng như trước dù đang ở trên cao. Sự chín chắn đã làm tăng thêm nét mạnh mẽ cho khuôn mặt của anh ta, khắc hoạ rõ nét những vùng cơ và xương. Không hề có nét mềm mại ở đó, không có dấu hiệu của sự dịu dàng. Một khuôn mặt thuộc về những chiến binh. Nhưng vẫn rất lôi cuốn. Hầu như là tuyệt đẹp. Những ngón tay nàng khao khát được lướt theo những đường nét đôi gò má của anh ta để xem liệu nó có hình dạng như vậy hay chỉ là do bóng tối. Và đôi môi anh ta nữa. Một người đàn ông có nên có một đôi môi cảm dỗ như vậy không nhỉ?

Nàng ngoảnh mặt đi, mặt nóng bừng lên với những ý nghĩ đó.

“Tôi tưởng là ngài có sẹo, Sebastian. Và thấy e ngại vì nó.” Nàng nói với bức tường hơn là nói với anh ta. Dù sao, nó cũng dễ dàng hơn.

“Nàng có một sự tò mò rất lớn, Juliana. Nó có ích cho một học giả đấy.”

“Nhưng không phải cho một người vợ phải không?” nàng quay lại nhìn vào anh ta.

Nụ cười của anh bừng sáng nhưng chỉ thoáng qua. Vừa ở đó xong, rồi lại biến mất ngay, khuôn mặt anh ta chỉ còn vẻ u ám. “Tại sao nàng lại không thích độ cao, Juliana?”

Khuôn mặt anh ta trông mạnh mẽ và hấp dẫn nhưng không khắc nghiệt. Anh ta đã hỏi nàng một câu hỏi cho thấy anh ta không có ý định trả lời những câu hỏi của nàng. Người chồng mà nàng e sợ đã chuyển thành một người đàn ông đẹp trai đứng đối diện với nàng trong tấm áo tu sĩ, một nụ cười nhẹ lướt qua trên môi anh ta. Nàng đơn giản nên chấp nhận về bề ngoài của anh ta mà không có sự giải thích nào hay sao? Không bao giờ thắc mắc về anh ta hay về cuộc hôn nhân kì lạ của họ hoặc là lí do của nó? dường như nàng phải làm thế, một quyết định nàng tạo ra trong sự im lặng đang lan rộng giữa họ.

“Hắn phải có một nguyên do nào đó chứ, Sebastian? Một vài người không thể chỉ được sinh ra với một mớ hỗn độn những nỗi sợ hãi hay sao? Một người có thể sinh ra với đôi mắt nâu, người khác thì mắt xanh chứ.” Nàng lướt tay giữa những tảng đá, vẫn không nhìn anh ta.

“Và một vài người thì can đảm trong khi số còn lại thì hèn nhát phải không?”

“Đúng đấy,” nàng đáp, gật đầu nhấn mạnh.

“Thế mà ta nhớ có một cô bé đã thách thức và thề lười ra với ta một cách rất vô phép đấy.”

Nàng thấy mặt mình ảm lên. “Tôi đâu có.”

“Ồ, nàng đã làm thế đấy,” anh ta nói, mỉm cười. “Đủ để ta nghĩ nàng không hề nhút nhát tí nào. Chuyện gì đã xảy ra trong những năm qua vậy, Juliana?”

“Tôi không nhớ mình đã thề lười ra với ngài, Sebastian. Có thể tôi đã nhầm nhớ đôi chút.”

Nàng ngoảnh xuống hai bàn tay. “Tôi đâu thô lỗ đến mức ấy.”

“Cô bé mà ta từng gặp không hề thô lỗ. Cô ấy chỉ rất táo bạo. Dù sao, đó cũng là ngày cưới của cô ấy.”

Nàng bắt gặp ánh mắt anh ta, sau đó nhìn tránh đi.

“Ngài có biết là có sáu mươi mốt công cụ đo lường những việc tốt hay không? Tu viện trưởng Gertrude nhắc tôi nhớ đến ít nhất là hai mươi trong số đó. Tôi không được giữ sự bực bội, cũng như không được biểu lộ sự giận dữ. Tôi phải tôn trọng tất cả mọi thứ, và kiên nhẫn chịu đựng những điều không hợp lý xảy ra với tôi. Nhưng với tất cả sự thành thật, Sebastian, tôi thấy nó thật sự khó khăn.”

Anh ta không hỏi những câu hỏi vô nghĩa, nhưng đứng đó chờ đợi. Anh ta dường như biết rằng nói ra những chuyện riêng tư này là rất khó. Nàng đã không nhắc lại nó cho bất kì ai từ khi nó xảy ra. thậm chí ngay cả bây giờ nó dường như cũng rất kì cục, như thể nàng làm trái một vài mệnh lệnh thiêng liêng.

“Một vài tháng sau đám cưới của chúng ta tôi được gửi đến sống ở tu viện. Tôi tin là nó đã được định sẵn, bởi vì nó ở gần Langlinais.”

“Nàng khi đó mới được năm tuổi thôi mà.” giọng anh đột nhiên trở nên dịu dàng. Anh ta không nên làm thế, hoặc là nàng sẽ không thể kết thúc câu chuyện. Nàng không thể chịu được khi nghĩ về cô bé đó.

“Mẹ tôi vừa mới mất, ngài hiểu đấy, và tôi thì vương vãi. Cha tôi muốn tham gia chiến đấu, và các anh trai tôi đều được nhận làm con nuôi. Đó có lẽ là điều tốt nhất.”

“Cho ông ấy thôi.” Có một sự khinh thường trong giọng nói của anh ta làm nàng mỉm cười. Nàng không phải là đứa trẻ duy nhất không được mong đợi và bị gửi đi sống với những người khác. Ít nhất thì cha nàng đã sắp xếp cho tương lai của nàng bằng cách kí vào một hôn ước có lợi. Thậm chí nếu hành động đó được thúc đẩy bởi tham vọng, thì nó vẫn đã đem lại lợi ích cho nàng.

“Tôi đã rất cô đơn. Tôi nghĩ vậy, và có thể là mỗi phiên toái với những cô gái khác.”

“Họ đã làm gì?”

“Họ khoá nhốt tôi lại trong tháp chuông.”

Nàng ngược lên nhìn anh ta. Có một biểu hiện trên gương mặt anh ta hoàn toàn không khó để đọc được. Đó là sự tức giận, và sự hiện diện của nó làm trái tim nàng thấy ấm áp. Hay có lẽ là trái tim của cô gái nhỏ nhiều năm về trước.

“Tôi không nhớ mình đã đi lên đó như thế nào. Hay thậm chí là vì sao. Tất cả những gì tôi nhớ được là nó rất tối tăm trong tháp chuông. Vô cùng, vô cùng tối.”

“Không ai nghe thấy tiếng khóc của nàng hay sao?”

Nàng mỉm cười. “Tôi được chỉ dạy là phải giữ im lặng, Sebastian. Mặc dù tôi rất sợ, nhưng tôi hầu như không dám gây ra một âm thanh nào.”

“Vậy là nàng ngồi trong bóng tối và chờ đợi.”

“Không.” Nàng ngồi thẳng người lên. Thậm chí bây giờ nàng có thể nhìn vùng đất bên dưới chân nàng, cách rất xa. Nó dường như đổ dồn lên nàng. Nàng nhắm mắt lại.

“Tôi biết, ngài hiểu đấy, đã qua bữa tối, và vẫn không có ai tìm thấy tôi. Tôi không chắc là liệu có ai đến không. Vì vậy, tôi trườn lên đỉnh tháp và định trèo xuống mặt đất.”

Anh ta không bình luận gì với lời thú nhận của nàng. Nàng lại ngó xuống đôi bàn tay. “Tôi bị trượt và suýt nữa thì ngã xuống, nhưng may sao áo khoác của tôi đã móc lại trên rìa mái nhà. Tôi lù lùng ở đó dường như là hàng giờ liền.”

“Trong im lặng?”

“Anh nói giống hệt bà tu viện trưởng, Sebastian, khi bà được báo lại. Thực ra, tôi đã quên khuấy những lời nhắc nhở là phải yên lặng và gào thét rất to. Dù để một vài bà sơ chạy đến tìm hiểu. Tất cả họ đều muốn cứu tôi ngay, nhưng tôi ở quá cao. Cuối cùng, tôi rơi xuống, trên một chồng cỏ khô sơ Margaret bố trí bên dưới tôi.”

“và không có cái xương nào bị gãy ư?”

“Có lẽ là nó không quá cao như tôi tưởng.” nàng công nhận.

“Nhưng từ đó nàng trở nên sợ độ cao và bóng tối.”

“Và những con ngựa và nước và không nghi ngờ gì có rất nhiều thứ khác nữa được thêm vào danh sách đó.” Nàng thú nhận.

“Tuy vậy đứa trẻ trèo ra mái nhà đó đã rất can đảm và gan dạ.”

“Ngu ngốc và thiếu suy nghĩ thì có.” Nàng phản đối.

“Ta tự hỏi, Juliana, liệu nỗi sợ hãi của nàng đã thay đổi nàng hay là do những gì nàng được dạy? Thứ nào có ảnh hưởng lớn hơn?”

Nàng lại ngược lên nhìn anh ta, ngạc nhiên.

“Ta không nghi ngờ gì nàng đã được lặp đi lặp lại là nàng có thể bị giết chết bởi những hành động nguốc nghếch của nàng.”

Nàng gật đầu.

“Liệu nàng có trở nên e sợ tới bây giờ không nếu nàng đã được khen ngợi vì sự dũng cảm trong hành động của nàng?”

Đó là một ý nghĩ kì lạ, một điều nàng chưa từng nghĩ đến trước đây.

“Vậy là thứ tôi sợ không phải hoàn toàn là thực tế của sự việc, mà là những hệ quả của nó, đúng không? Không phải như thế là thiếu khôn ngoan hay sao?”

“Bất cứ thứ gì cũng có thể gây hại nếu nó đưa đến cực độ, kể cả sự sợ hãi.”

“Ngài làm tôi trở nên dũng cảm một cách điên rồ.” nàng thu hai chân lên dưới áo khoác, tựa hai cánh tay lên chúng.

“nàng quá thông minh để trở thành điên rồ. Lí trí của nàng sẽ cảnh báo nàng, chứ không phải lời nói kích động của những kẻ khác.” mặt nàng ảm lên vì những lời của chàng.

“Hoặc là có thể tôi thực sự bị chứng sợ độ cao, Sebastian.”

“Nàng đã hỏi liệu vài người không thể chỉ sinh ra với những nỗi sợ. Ta tin như vậy. Nhưng để tìm được chúng nơi chúng chưa từng tồn tại trước đó cho ta thấy có nhiều sự rèn luyện hơn là nỗi sợ hãi bẩm sinh.”

“Đó là một ý tưởng rất thú vị đáng để suy ngẫm.” nàng tựa cằm lên hai cánh tay gấp lại.

“Ta sẽ vỗ tay tán thưởng sự dũng cảm của nàng, và khen ngợi nỗ lực mà nàng bỏ ra.”

“Cuộc sống của tôi tại tu viện rất có thể được ghi nhớ với những hình phạt.” nàng nói, mỉm cười với chàng.

“Nhưng còn hơn là phải chịu cô đơn.”

Làm sao chàng biết? “đúng thế.”

“Tu viện trưởng có trừng phạt những kẻ gây ra chuyện đó không?”

“Luôn có những cô gái đến và đi ở tu viện. Tôi chắc chắn họ không ở lại đủ lâu sau chuyện đó. Thật ra, tôi gần như là người ở lại đó lâu nhất.”

Chàng không nói gì về điều đó, chỉ quan sát nàng như thể chàng muốn đảm bảo dáng vẻ hiện tại của nàng vẫn không có gì thay đổi so với mấy ngày trước, mái tóc nàng vẫn được chải chuốt như cũ.

Chàng dời ánh mắt ra chỗ khác, ngay khi nàng bắt đầu thấy nóng ấm lên dưới sự chú ý của chàng.

“Tôi không có ý muốn cầu nguyện khi tôi đi vào khu nhà nguyện,” nàng nói, câu nói xuất phát từ lương tâm. Chàng không hỏi gì đến việc nàng có mặt ở đó, nhưng nàng vẫn mong có thể giải thích. Chàng mỉm cười, ánh mắt trở lại với nàng. Chắc chắn nàng không phải là người phụ nữ đầu tiên phải thốt lên tiếng thờ dài thăm kín bởi sự ảnh hưởng từ cả cái nhìn và nụ cười vô tình đó. Chúng không làm chàng trông trẻ trung hơn. Thay vào đó, chúng tạo thêm vẻ tinh quái cho khuôn mặt rắn rỏi của chàng.

“Ta không cho gọi nàng đến đây để trừng phạt nàng, Juliana. Có phải Jerard đã làm nàng có ý nghĩ đó không?”

“Không đâu. Tôi tin là anh ta chưa bao giờ có ý nói gì không tốt về ngài.” thật ra, Jerard chỉ cười cười bất cứ khi nào nàng hỏi một câu hỏi mà anh ta không muốn trả lời, không giống như vị lãnh chúa của Langlinois.

Chàng lại quay đi, nhìn lên hướng một ngôi sao sớm xuất hiện trên đường chân trời. Nó nhấp nháy, như một chú mèo láu lỉnh. “Anh ta,” chàng nói, “là người đàn ông trung thành nhất mà ta biết.”

“Mặc dù anh ta không xuất thân từ Langlinois.” Chàng đã trò chuyện với nàng nhiều bằng cả một ngày.

“Không.” Sebastian đáp. “Ta đã gặp Jerard từ một trong rất nhiều trận chiến của ta.”

“Có thật là Vua Henry rút phép thông công của những người tham gia trận chiến không?”

“Có lẽ ở Anh thì thế, nhưng ở Pháp chúng vẫn rất thông dụng. Dù sao, thì chúng cũng được tạo ra để huấn luyện những người đàn ông trong chiến tranh, mặc dù một số là những cuộc chiến giả tạo không cần thiết.” Một nụ cười nhẹ làm môi chàng nhếch lên. Nó không phải là nụ cười vui vẻ mà giống một sự hồi tưởng hơn. Một kí ức thân quen ngọt ngào pha lẫn đắng cay được đá động đến nhưng sau đó biến mất rất nhanh. “Một hiệp sĩ đều đánh dấu sự bắt đầu và kết thúc của một cuộc chiến với lễ Mass (lễ ban thánh thể trong những nghi thức tế lễ Latinh của nhà thờ thiên chúa giáo La Mã), bởi vì rất có khả năng là anh ta sẽ không thể sống sót qua trận chiến đó. Hai nhóm hiệp sĩ đứng đối mặt ngang qua một bãi cỏ phẳng. Sau đó, một tín hiệu cất lên, hai đội quân xông vào tấn công. Những kẻ chiến bại sẽ bị bắt giữ để đòi tiền chuộc. Đó là cách một hiệp sĩ chiến thắng đạt được những con chiến mã và áo giáp.”

“Nhưng ngài chưa bao giờ bại trận.” Nàng biết nhiều về điều đó.

Cái nhìn mà chàng trao cho nàng đầy vẻ châm biếm. “Ta đã thắng trận chiến đầu tiên, nhưng do đó trở nên kiêu ngạo. Một lần ta đã trả tiền chuộc tất cả những con ngựa mà ta thắng được mà không giữ lại một con nào để dùng cho bản thân. Hậu quả là, ta đã thậm chí không có một con ngựa từ tể để cưỡi, vì con ngựa của ta đã bị què. Ta đã dẫn theo nó, khập khiễng tới trận chiến tiếp theo và ta đã gặp Jerard. Anh ta đang làm việc trong khu chuồng ngựa thuộc về lãnh chúa của anh ta. Anh ta đã chăm sóc con ngựa của ta tốt đến nỗi ta đã có thể chiến đấu và lại chiến thắng.” Chàng dừng lại, sau đó tiếp tục. “Ta đã mua sự tự do của anh ta với những phần thưởng chiến thắng của mình và cho anh ta trở thành hộ vệ của ta.”

“Anh ta từng là một nông nô ư?”

Chàng gật đầu.

“Và bây giờ thì anh ta là quản gia của ngài rồi.”

“Và anh ta cũng đã tự chứng tỏ những khả năng xứng đáng với vị trí đó,” chàng nói.

“Tôi không thể tin là hoàn toàn với một con ngựa như thế mà ngài giành được tất cả những chiến lợi phẩm đó.”

Câu nói của nàng dường như làm chàng lúng túng. Chàng ngửa mặt nhìn lên bầu trời.

“Không phải tất cả đều là chiến lợi phẩm đâu,” chàng nói, một lần nữa quay lại nhìn nàng. Rõ ràng, là chàng không muốn nói về những kỹ năng sử dụng kiếm hay thương. “Ta một lần đã nhận được một con cá. Một cây thương rất lớn. Một lần khác, là một lùm cây. Và trong một trận chiến khác, ta đã giành được một tiểu thư rất tử tế với một cái mũi to vô cùng. Ta đã phải rất đau khổ khi thông báo với cha cô ấy rằng ta đã thành hôn từ hàng năm trời trước với một cô gái mà ta chưa từng gặp lại từ hồi 12 tuổi.”

“Trong khi đó tôi đang học bảng chữ cái tại Tu viện, không hề biết rằng có một người khác muốn giành lấy chồng của tôi.”

“Ồ, ta không nghĩ là cô ta muốn ta. Cô ta chú ý đến một người khác cơ, một hiệp sĩ người Đức với một cái đầu bự và một cái mũi cũng to không kém.”

Họ mỉm cười với nhau, trong khoảnh khắc đó, cả hai không để ý đến mối hiểm nguy mà họ đã đến mép khi trò chuyện về những lời thề, thời thơ ấu và danh dự. Đó là một khoảnh khắc ngọt ngào như lúc chàng đã khen ngợi sự can đảm của nàng.

Bởi vậy, nàng hỏi thêm một câu nữa. “Tại sao ngài không bao giờ bước ra bên ngoài? Trừ lúc trời tối, hoặc bình minh và khi không có ai ở đó?”

“Nàng tự chế biến loại nước hoa của nàng phải không?” Có một vài chủ đề mà chàng sẽ không đề cập đến bất chấp sự thoải mái bất ngờ giữa họ.

“Không phải,” nàng đáp, bị điếng người vì mức độ tổn thương mà nàng cảm thấy. Vì sự đột ngột của nó. Nó giống như khi nàng còn là một đứa trẻ và có ai đó mời nàng một buổi tiệc, rồi sau đó tước lại ngay khi nàng vừa với tới nó. Không, Juliana, người không thể có nó. Người không xứng đáng với nó.

Đừng có làm hỏng khoảnh khắc này, Juliana, bằng cách mong ước một thứ người không thể có. Hãy bằng lòng với những gì người đang có và thấy đủ với chúng. Bằng những lập luận đó mà nàng tự sống sót trong suốt thời thơ ấu, trong suốt những năm dài mà cha nàng không hề ghé qua thăm. Chỉ sau đó nàng mới biết được cha nàng đã qua đời từ hai năm trước và không ai thêm thông báo cho nàng.

“Tôi có rất nhiều thứ đó trong những cái rương của tôi. Bà tu viện trưởng đã trao nó cho tôi như một món quà cưới.”

Hình ảnh nụ cười nửa miệng của chàng làm nhói lên một thứ gì đó trong ngực nàng, một cảm xúc nàng chưa từng biết đến trước đây, bao gồm cả nỗi đau và một sự yếu đuối của chính nàng. Nàng cảm thấy gần giống như một tấm giấy da mỏng vào thời khắc đó, có thể bị hất tung bởi một cơn gió nhẹ chỉ đủ để lật một góc gấu vải. Tất cả chỉ vì một nụ cười.

“Có phải là tôi không?” nàng hát cảm lên, nhìn anh ta chăm chăm một cách cẩn trọng. Hi vọng câu trả lời, khi thốt ra, sẽ tử tế. “Có phải tôi là nguyên nhân ngài không muốn một cuộc hôn nhân thật sự không?”

Chàng trông có vẻ kinh ngạc trong một lúc, trước khi những đường nét của chàng động lại trong sự lạnh lùng.

“Ta đã nghe nhiều điều ngớ ngẩn trong đời, nhất là trong suốt thời đi học. Nhưng ta mong đợi nhiều hơn từ nàng đấy.” Nàng nghe thấy có sự gay gắt trong giọng nói của chàng, nhìn thấy chàng lắc đầu như thể phủ nhận câu hỏi đó.

“Tại sao ngài lại mong đợi nhiều hơn từ tôi chứ?” nàng ngược lên nhìn chàng, sự tò mò thành thực hiện rõ trên khuôn mặt nàng. “Ngài có biết gì về tôi đâu. Cho đến chiều nay, chúng ta hiếm khi trò chuyện. Ngài làm sao có thể đánh giá những suy nghĩ của tôi. Tại sao tôi không tin vào những điều mà tôi có chứ?”

“Bởi vì nàng là một người thông minh. Vì ta đã quan sát nàng lướt những ngón tay trên những từ ngữ như thể chúng làm từ vàng. Vì nàng tôn trọng những công việc trong phòng viết, nâng niu những tri thức mà kỹ năng của nàng sẽ thúc đẩy.”

Nàng vịn vào người, thu chân lại như thể để tự thu người trong một quả bóng. “Vậy mà, ngài cũng đâu có làm gì để thay đổi nhận thức của tôi. Chỉ tuyên bố là nó sai lầm.”

“Không đâu,” câu nói có vẻ dịu dàng và mềm mỏng. “Điều đó không cam đoan với nàng sao? Không đâu, Juliana, hành vi của ta không liên quan đến nàng đâu.”

Lại một lần nữa, nàng trải qua cảm giác nàng đang được dỗ dành trong niềm say mê. Không phải dáng vẻ của chàng, hay bí ẩn xung quanh chàng cảm dỗ nàng. Mà là toàn bộ con người chàng. Sebastian của Langlais.

Cô bé trong quá khứ của nàng, người đã can đảm, táo bạo và gan dạ, mỉm cười và sau đó bật cười lớn sau bàn tay của nàng.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Juliana đặt bút lông ngỗng xuống. Hôm nay nàng tô màu cho rất nhiều chữ cái viết hoa đầu dòng, và công việc không đòi hỏi sự tinh xảo của bút lông ngỗng như những lần trước. Thật ra, công việc tiến triển khá chậm, bởi vì nàng không thể tập trung được. Thường xuyên, ánh nhìn của nàng bị bắt giữ bởi cái hộp bằng bạc đặt ở góc bàn làm việc của nàng.

Nàng nhìn chăm chăm xuống trang giấy cho đến khi nhận ra nàng đã để một giọt mực rơi xuống và làm hư nó. Ít nháy thì trang giấy da vẫn trắng không. Phần còn lại của buổi sáng đã được dùng để đánh bóng và chà chỗ đó cho đến khi nó hoàn toàn sạch bóng.

Thường thì thời gian trôi qua và nàng hiếm khi để ý đến. Vậy mà giờ đây, thời gian dường như thật là mệt theo cách mà nàng chưa từng thấy trước đây, như thể mỗi sự vận động tốn thời gian gấp hai lần để hoàn thành.

Ngày hôm qua hiện về trong tâm trí nàng ngay khi nàng rời khỏi toà tháp. Họ đã trò chuyện hàng giờ về những điều mon men đến phần rìa cuộc hôn nhân kì lạ của họ. Nhưng nàng đã không hỏi thêm những câu hỏi luôn hiển hiện trong đầu nàng, vì biết chàng sẽ không trả lời chúng.

Bên dưới nàng, những người hầu đang làm những việc lật vạt, được giám sát không phải bởi nàng mà là dưới con mắt kỉ lưỡng của Jerard. Những chị thợ giặt đang giũ bỏ chất bẩn khỏi những chiếc khăn trải bàn và ga giường, những người đầu bếp đang chế biến món thịt trên cái vạc đặt ở sân trong, người thợ rèn đang quần quật trong cái lò rèn lớn. Những cái bình trong phòng ngủ đều trống rỗng, những cây bác được thay thế, những con ngựa no nê, và những sàn nhà đã được quét dọn. Tất cả những việc cần thiết đều được hoàn thành.

Juliana nhận ra mình đang lắng nghe những âm thanh của toà lâu đài, trở nên quá quen thuộc với chúng đến mức nàng có thể nghe rõ cả tiếng cọt kẹt của bản lề và nhận ra ngay đó là tiếng cánh cửa dẫn tới khu trại nuôi ngựa. Nàng có thể nghe một trong những người hầu đang trải lại giường trong phòng ngủ của nàng, có thể nghe thấy tiếng cười nho nhỏ của người đầu bếp với người phụ việc.

Nhưng Sebastian đang ở đâu? Công việc gì đang làm chàng bận tâm, khiến chàng lặng lẽ suốt cả ngày? Nếu chàng không bắt buộc bị mắc trong lốt tu hành làm khổ thân thể chàng, thì vì sao chàng lại tự vận mình trong tấm áo tu sĩ và che dấu bản thân chàng khỏi thế giới? Nàng chưa từng nhìn thấy chàng trong sân, hay thấy chàng nâng tạ hoặc là tham gia đấu thương trên đồng, hay chứng kiến chàng cười một trong những con ngựa mà nàng thấy đang ăn cỏ ở những cánh đồng xa. Phải chăng chàng đi ngủ khi mặt trời mọc và thức suốt cả đêm ròng? Bí mật to lớn nào đã kiềm giữ Sebastian gần giống như một tù nhân trong chính lâu đài của chàng và nô dịch Langlinais?

Sự hiếu kì của nàng thật ngớ ngẩn. Nàng sẽ dò hỏi ai được chứ? Chắc chắn không phải linh chúa của Langlinais rồi. Cứ như thể là chàng đang sống trên một hòn đảo hoang, tách biệt và xa lánh bất cứ người nào chàng có mối liên quan. Nàng nghi ngờ chàng sẽ tiết lộ nguyên do cho tính trầm lặng và tình trạng cô lập của chàng. Jerard chăng? Anh ta sẽ chỉ mỉm cười với nàng và không trả lời những thắc mắc của nàng đâu. Grazie? Không. Bà ấy chắc chắn tỏ ra rất vui mừng trước đám cưới này.

Nàng vuốt người tới và nhặt cái hộp bạc lên, nắm nó thật chặt trong tay. Thậm chí ngay cả bây giờ, nó vẫn còn hơi ấm.

Một cách cương quyết, nàng đặt cái hộp xuống và lại cầm bút lên, những thói quen của một lối sống ngoan ngoãn rất khó để gạt bỏ. Nàng xem xét cái ống lông ngỗng để bọc và cắt tia phần rìa của nó với một con dao găm nhỏ nàng mang theo bên sườn. Nó được chế tạo ra không phải để tự vệ hay ăn uống, mà chỉ cho mục đích tia những cây bút lông ngỗng của nàng và cắt những mảnh giấy da cho đúng kích cỡ. Bà viện trưởng đã tặng nó cho nàng vào cái ngày người ta loan báo chồng nàng đã lên đường tham gia cuộc Thập tự chinh. Vào lúc đó, nàng không hề nghĩ gì đến sự trì hoãn. Giờ đây, nàng tự hỏi điều gì sẽ xảy ra nếu Sebastian triệu hồi nàng tới trước khi chàng rời đến vùng Đất thánh. Liệu khi đó chàng có trở nên khác với bây giờ không? Liệu chàng có còn mặc áo choàng đen và cầu nguyện một cách hùng hồn như vậy?

Những suy đoán của nàng cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì. Chàng đã triệu hồi nàng, và mong ước cũng chẳng thay đổi được quá khứ. Tuy vậy, nàng vẫn không thể ngừng việc sắp xếp tất cả những sự việc kì lạ rồi rạc trong hai tuần lễ vừa qua theo thứ tự. Nàng liều lĩnh mong chờ những câu trả lời, và không cho sự chỉ dẫn nào cả.

"Juliana, người sẽ không bao giờ có thành công nếu người không chịu bắt đầu," nàng tự nhủ.

"Một lời khuyên đáng giá đấy."

Nàng quay lại và đã thấy chàng đứng đó. Nàng không giật mình hay ngần ngại trước sự xuất hiện đột ngột của chàng. Như thể là bằng cách nào đó nàng đã biết trước rằng chàng sẽ đến, như một cái cây chuẩn bị sẵn chỗ đậu cho một chú chim trên cành của nó, hay như mặt đất tạo sẵn hang cho một chú thỏ. Một nụ cười nhẹ làm môi nàng chuyển động với những ý tưởng vô nghĩa đó. Sebastian, bá tước vùng Langlinais, không phải chim cũng chẳng phải thỏ. Có lẽ, giống một cái bóng hơn, một cái bóng ngã xuống nơi thuộc về nó, cứ giữ nguyên như thế, bất chấp sự sắp xếp của mặt trời hay của những đám mây.

Chàng bước vào căn gác nhỏ, tạo thêm sự chật chội bởi sự hiện diện của chàng.

Nhưng nàng không nói gì, cũng không di chuyển sang bên khi chàng tiến gần hơn, ép tới bởi kích thước nhỏ hẹp của căn phòng. Những ngón tay nàng run rẩy khi chàng đứng sau nàng, quan sát, mà không nói câu nào. Chúng run lên khi nàng mở một cái bao da nhỏ chứa màu mực nàng đã chuẩn bị sẵn, đổ một ít vào trong cái chai nhỏ.

"Tại sao mực lại trong như vậy?" Giọng nói của chàng thì thầm bên tai nàng, và nhờ một chút ý chí mà nàng không hề biết là mình sở hữu giúp nàng không rung mình vì âm thanh đó. Nó không làm nàng hoảng sợ, chắc chắn là không. Nó không thật hơn là một làn gió nhẹ, một dấu hiệu của âm thanh với một tiếng loạt xọat của cảm xúc.

"Nó sẽ ngày càng sẫm màu hơn khi để hở ra đủ lâu trong không khí," nàng đáp, tập trung tâm trí vào những việc cần thiết mà nàng phải làm tiếp theo. "hoặc là, nó có thể chuyển màu bằng cách thêm vào một ít gỉ sắt".

Nàng quay lại và ngược lên nhìn chàng. “Tôi quên chưa cảm ơn ngài vì món quà, Sebastian.”

“Chỉ là một việc nhỏ thôi mà.”

Nụ cười của chàng và của nàng dường như liên kết một cách kì lạ.

Chàng lại nói tiếp, một giây trôi qua. “Có phải thông thường một học giả sẽ đảm nhận công việc chế tạo mực luôn không?”

“Bà tu viện trưởng đã trù mên nói rằng, một người thợ giỏi cần biết rõ công cụ của anh ta. Tôi tự nghĩ rằng, đó là cách khiến chúng ta tìm hiểu những gì mà chúng ta cần biết. Chúng tôi làm nhiều hơn là chỉ sao chép lại những con chữ. Chúng tôi học cách để tạo ra những chữ cái đầu trang và những nét cong bay bướm khác mà thường được thêm vào bởi những nghệ sĩ nhà tiểu họa hay những người viết đề mục. Rất hiếm khi một người đảm nhận cả ba nhiệm vụ đó.”

“Nhưng nàng làm tất cả, tạo mực, và cả tự chuẩn bị những mảnh giấy da nữa?”

“Đó là công việc của một trong hai người mà bà tu viện trưởng cho phép vào phòng viết. Tôi sẵn lòng làm tất cả để chứng tỏ mình xứng đáng.”

“nó đòi hỏi sự kiên nhẫn, công việc mà nàng đang làm ấy.”

“Và một vận may lớn nữa,” nàng nói, ngón xuống đôi tay. Những ngón tay của nàng hướng ra phần rìa của bàn làm việc. Nàng nên nhặt bút lên và bắt đầu công việc. Bộ bách khoa sẽ không được hoàn thành nếu nàng không bắt đầu.

“Vận may lớn ư?”

“Đúng vậy.” nàng nói một cách mềm mỏng, giọng nàng gần như dịu nhẹ như giọng chàng. Dù sao, cũng không cần thiết phải hét vào tai nhau. Họ chỉ cách nhau một bước chân. Kích cỡ của căn gác không cho phép nhiều khoảng cách hơn.

Những ngón tay nàng run run và nàng siết chặt nắm tay trên mặt bàn làm việc. Lốp gỗ, mũi nhọn và quét một lớp dầu, chắc chắn và lâu đời.

Nàng lên tiếng, đẩy những từ ngữ qua chỗ nghẹn lại trong cổ họng. “Một giọt mực, ấn bút quá mạnh, hay một bàn tay bị chuột rút. Tất cả những điều này có thể phá hủy công việc của cả hàng tháng trời.”

Chàng ép người xuống gần hơn, đủ gần để áo chàng chà lên khuỷu tay nàng. Cả hai người họ đều sợ sự tiếp xúc đó cũng một lúc. Hơi thở sâu của nàng truyền tín hiệu đến chuyển động rất nhanh của chàng. Một bước lùi lại và chàng không còn gần sát nữa.

“Một chuyện như thế đã từng xảy ra với nàng chưa?”

“Tôi được chia sẻ kinh nghiệm trong việc chà sạch một trang giấy,” nàng đáp, mỉm cười với đôi tay. “Tôi e rằng sự thiếu kiên nhẫn là điểm yếu lớn nhất của tôi.”

Nàng ngó xuống bản viết tay của nàng. Trang giấy mới nguyên như thể mực chưa từng nhỏ trên đó. Nàng đã học hỏi, qua nhiều năm ròng, cách để che dấu những hậu quả do những sai sót của nàng tạo ra, tốt đến mức những học giả khác đã đến gặp nàng khi họ cần tìm thứ gì đó để tẩy sạch. Nàng đã một lần phản nản với tu viện trưởng rằng thật không công bằng khi tỏ ra thành thạo với những sai lầm, khi đó bà tu viện trưởng chỉ mỉm cười và quy định rằng mỗi người trong bọn họ sẽ nhận biết những lỗi lầm của nàng rõ hơn ai hết.

Nàng ngẩng đầu lên và nhìn ra ngoài khung cửa sổ hẹp, dài, làm hiện ra thế giới của nàng. Nàng không cần quay đầu lại để biết chàng đang quan sát nàng, xem xét nàng theo cách nàng nghiên cứu những quyển sách mà nàng sẽ sao chép sau đó. Đạo hữu ơi, đừng thả lỏng sự tinh tiến của anh, ngoài ý chí can trọng và trái tim sẵn sàng. Một lời khuyên răn nàng tự lặp lại với bản thân mỗi buổi sáng trước khi cầm bút lên.

Chàng cẩn trọng quay một trang của cuốn bách khoa lại. “đây là chỗ nàng đang sao chép phải không?”

“Vâng,” nàng đáp. “Nó không phải là một cuốn sách quá dài. Nhưng tác giả của nó hơi dài dòng và miêu tả về rất nhiều loại thực vật. Nhưng không có hình minh họa nào cả, tôi rất biết ơn về điều đó. Tôi không có khả năng hội họa cho lắm.”

“Và mà những nét trang trí của nàng lại rất đẹp.” chàng lướt một ngón tay đeo găng lên khoảng không phía trên chữ Q của nàng.

“Một khả năng sơ đẳng thôi, tôi e rằng thế.”

“Nàng nên tự tin vào mình hơn, Juliana. Đây có phải lại là một điều nàng đã học hỏi được đúng không, sự khiêm tốn này ấy?” nụ cười của chàng đã lấy đi sự châm chích của câu nói.

“Không phải, đó là sự thật mà. Tôi biết những khả năng của mình và cả những chỗ yếu kém nữa. Bà tu viện trưởng trông đợi nhiều hơn từ chúng tôi. Aut disce aut diled.”

“Học hỏi hoặc tránh xa ra? vậy mà ta đã nghĩ cha ta là một đốc công nghiêm khắc đấy. Bà tu viện trưởng của nàng nghe như một nữ thần tóc rắn Medusa ấy.”

Nàng mỉm cười. “Không đâu, tôi khá là yêu quý bà ấy. Tuy nhiên tôi nghĩ là mình làm bà ấy bối rối. Tôi thực sự tin là bà luôn trông mong tôi trở thành một người khác so với tôi hiện giờ.”

“Có lẽ bà ấy mong đợi một đứa trẻ táo bạo lại xuất hiện.”

“Không đòi nào,” Juliana nói nhỏ. “Tôi được dạy là phải nghe theo mọi điều mà mình được chỉ bảo.”

“Nàng có chấp nhận mọi điều nàng được dạy không, Juliana? Nàng chưa từng thắc mắc về những thứ nàng nhìn thấy, nghe thấy hay biết được hay sao? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu nàng phát hiện ra sự thật khiến cho mọi thứ nàng từng biết trở thành dối trá?”

Nàng ngược lên nhìn chàng và lại mỉm cười. “Như bầu trời thì có màu xanh lá còn cỏ thì màu xanh dương ư?”

Chàng gật đầu.

“Thật sao?”

“Điều gì xảy ra nếu nàng thức dậy sáng mai và thấy bầu trời có màu xanh lá? Rằng nó vẫn luôn có màu xanh lá, thậm chí cả khi nàng nghĩ nó là màu xanh dương? Nàng sẽ làm gì?”

Nàng ngẫm nghĩ trong một lúc. “Tôi không biết nữa. Có thể tôi sẽ tự hỏi lại mình trước tiên, để xem liệu tôi có nhìn đúng không. Sau đó, tôi sẽ muốn biết tại sao người ta lại không nói với tôi. Và tại sao tôi được dạy là nó màu xanh dương ngay từ đầu?”

“Nàng có biết theo ta hầu hết mọi người sẽ làm gì không?” chàng hỏi, nụ cười biến mất. “Ta nghĩ họ sẽ nói là nó vẫn có màu xanh dương. Những người bảo nó là xanh lá đã sai.”

“Bầu trời màu xanh lá phải không, Sebastian?”

Nàng trông đợi chàng đưa ra câu trả lời với một tiếng cười, nhưng thay vì thế, chàng chỉ nói, “Ta không biết, Juliana.”

Chàng quay người đi. Khi chàng ngập ngừng ở ngưỡng cửa, nàng rướn một tay ra như thể để ngăn chàng bỏ đi. Chàng tránh người khỏi sự đụng chạm của nàng, một sự từ chối biểu thị chàng vẫn không thay đổi. Nhưng ánh mắt chàng dịu dàng, và lời nói của chàng rất đáng kinh ngạc.

“Ta ở trên tháp hầu hết các buổi tối. Ta rất hân hạnh nếu có sự đồng hành của nàng. Nếu nàng đến, chúng ta sẽ trao đổi về Saladin và Aristotle,” chàng hứa. “Hoặc là chúng ta có thể chơi cờ, nếu nàng thích. Jerard nghĩ trò chơi này quá buồn tẻ, trong khi ta thích việc suy ngẫm tới tất cả hiệu quả cho từng nước đi.”

Nàng mỉm cười, bị dỗ ngọt bởi những lời của chàng. “khi ngài nói về trò chơi, ngài trông đầy hi vọng, sốt sắng như một cậu bé vừa gây rối, mong chờ mọi người tin vào câu chuyện của cậu ta ấy. Tôi thú thật là mình còn non kém, nhưng tôi rất thích chơi cờ.”

“Nàng sẽ lại lên đỉnh tháp với ta chứ, Juliana?”

Nàng gật đầu.

Chàng không nói gì thêm nữa, chỉ đóng cánh cửa đằng sau chàng, để lại nàng một mình.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Vùng Courcy, nước Pháp

Gregory vùng Langlais đã được đưa lên hàng Tăng hội - tướng lĩnh của đội quân Templar với hai lí do: Khả năng đưa ra mệnh lệnh ngay cả giữa tình cảnh hỗn loạn và sự tự tin gần như có tính tự sát vào những khả năng của chính anh ta trên chiến trường.

Vị trí mới của anh ta thường được giao cho người có khả năng trong việc đưa ra quyết định và sau đó là giải quyết những điểm yếu trong công tác quản lý của mỗi trụ sở. Nó không phải một địa vị lạ lẫm gì với một vị cựu chỉ huy của quân Templar. Chức vụ đòi hỏi người đó không được dễ dàng bị đe dọa, người có thể ra lệnh và yêu cầu mọi người tuân theo mà không có thắc mắc nào.

Từ hai năm gần đây, anh ta đã bắt đầu chú ý đến sức mạnh của Giáo hội cũng như những điểm yếu của nó. Những gì anh ta chứng kiến là một tổ chức mà những mục tiêu của nó đã nhanh chóng trở nên lỗi thời. Lý do quân Templar nổi dậy 100 năm trước là để tiếp tế cho những người dân thường trên đường hành hương tới những khu đền thờ của Đạo thiên chúa. Bây giờ Giáo hội đang được sử dụng không khác gì hơn là một lực lượng vũ trang chống lại những kẻ thù của Giáo hoàng hay để truy bắt những kẻ dị giáo trong số những người theo đạo Cơ đốc.

Để tồn tại được, nhiệm vụ của họ phải được thay đổi. Họ phải tự chạm trở nên tương lai của chính họ và việc đó sẽ làm tăng thêm sức mạnh của họ. Một viễn cảnh mà không may là ko được hầu hết những nhà lãnh đạo của quân Templar đồng tình.

Tuy nhiên, một trong những người ủng hộ hướng đi mới của anh ta bây giờ đã đề cử anh ta. Hoàn toàn có khả năng anh ta sẽ trở thành người đứng đầu Giáo hội một ngày gần đây nhờ vào sự sáng suốt đó, và vì anh ta là hình mẫu lý tưởng cho một hiệp sĩ Templar.

Năm mươi năm trước, cuốn Sách Thủ lĩnh đã được chuyển dịch thành bài diễn thuyết của mỗi ngày để các đạo hữu có thể hiểu được tinh thần hiệp sĩ từ những thời kì trong kinh thánh, nhất là cuộc chinh phục của Joshua tại vùng Đất thánh. Gregory đã nghe phong phanh một vài đạo hữu đề cập tới người đàn ông theo phe anh ta như một Joshua tái sinh. Phillipe d'Aubry là một thống chế, người gần như đứng đầu trong cấp bậc của Giáo hội, gần gũi với Thủ lĩnh đủ để được cân nhắc đến khả năng kế vị của ông ta.

D'Aubry là người biết rõ tất cả các thư từ thường lệ chuyển qua các nước hải ngoại. Ông ta có thể liệt kê mỗi khoản cho vay của Templar, và đều đặn giấu bớt phần lãi phát sinh từ đó. Giáo hội ngoài mặt không phản bội lời thề về sự nghèo khó của họ. Cũng như họ không muốn bị xem như những kẻ cho vay nặng lãi. Sự giàu có thật sự của Giáo hội được che giấu với quyền sở hữu vô số của cải trên khắp châu Âu.

“Anh có chắc hẳn ta biết không?” Phillipe hỏi.

“Tôi nghĩ là như vậy,” Gregory đáp. “Anh ta đã tự kể với tôi rằng anh ta đã ở pháo đài của đạo Cathar không lâu sau khi cuộc vây hãm kết thúc.”

Một cái nhìn thích thú thoáng qua trên khuôn mặt Phillipe.

“Đang có cuộc bàn luận về anh đấy, Gregory. Rằng anh đang cố gắng tìm hiểu cả những sự thật đã được che giấu.”

Gregory cúi đầu, không khẳng định mà cũng không phủ định.

“Có thể kho báu này chả có thật đâu, Gregory.”

Anh ta đưa ra câu trả lời một cách thận trọng. “Có khói ắt có lửa, thưa quan tư tế.”

“Anh biết đấy, dĩ nhiên, là những tên Cathar đã đầu hàng vô điều kiện và không thú nhận một lời nào. Chúng diễu hành trong lửa, cất lên những bài hát đầy vui sướng.” Ánh mắt Phillipe chứa một vẻ suy đoán nhỏ.

“Vậy mà vẫn có sự tranh luận là chúng sở hữu những thánh tích làm vật bảo đảm cơ đấy.”

“Cậu có phải đã từng thâm nhập vào tổ chức của chúng không?”

“Không. Nhưng tôi biết rõ chuyện gì đã xảy ra.” Quân Templar đã cử một vài đạo hữu gia nhập vào đạo Cathar, thỉnh cầu một cuộc trao đổi tôn giáo, để khẳng định xem liệu những lời đồn về kho báu rất lớn có thật hay không. Những người đó trở về xác nhận rằng đạo Cathar thực sự nắm giữ một kho báu. Sự tồn tại của nó đã được minh chứng, nhưng không biết của cải trong đó là gì.

“Anh tin rằng anh trai của anh sở hữu kho báu à, Gregory? chuyến đi của hẳn tới Montvichet là để lấy nó thật sao? hẳn đã tìm ra nó trong khi không ai làm được?”

“Vâng, thưa thống chế.”

Phillipe tựa người vào thành ghế và rà đầu ngón tay lên cái chén bằng đất nung đặt trước mặt ông ta.

“Anh có đề xuất gì?”

“Anh ta có chưa đến ba tháng để trả phần còn lại trong món tiền chuộc, cộng thêm phần lãi vay nợ. Tôi vừa nhận được tin từ anh ta là anh ta không thể thực hiện việc đó, ngay cả khi Langlinois đạt được một vụ mùa bội thu.”

“Vậy tại sao hẳn không giao nộp nó cho chúng ta từ trước đây?”

“Có lẽ anh ta thiếu động cơ thúc đẩy, thưa thống chế. Hoặc là anh ta tin mình có khả năng hoàn nợ.”

“Vì vậy anh sẽ đề nghị với Sebastian vùng Langlinois một cuộc trao đổi phải không? Giải phóng anh ta khỏi nghĩa vụ để đổi lấy kho báu của Cathar?”

Gregory gật đầu.

Phillipe gõ gõ mấy ngón tay, nhìn xuyên qua vị khách của ông ta tới phía bức tường đằng xa, như thể kho báu của Cathar chôn ở đó. “Nếu nó có thật,” ông ta lầm bầm, “thì chúng ta có thể sẽ trở thành người bảo hộ cho các thánh tích thật sự.”

“Quyền lực sẽ vượt xa cả những suy nghĩ lớn lao nhất của chúng ta.”

“Anh sẽ sử dụng quyền lực lớn lao đó vào việc gì hả, Gregory?”

Nụ cười của ông ta thoải mái như chất giọng ông ta sử dụng để nói chuyện. Gregory không dễ bị đánh lừa bởi vẻ mềm mỏng đó. Một ý đồ sâu xa luôn nằm sau chất giọng ngọt ngào.

“Hành động như những người bảo đảm cho những chuyến đi an toàn. Yêu cầu những vùng đất phong làm phần thưởng, duy trì những pháo đài ở Latin Syria.”

“Anh sẽ đề nghị thay đổi chức năng của chúng ta phải không?”

“Thế giới đang đổi thay, thừa thống chế, và để tồn tại, chúng ta phải thay đổi cùng với nó.”

“Anh sẽ đưa chúng ta lên thành những vị vua mới. Gregory”

“Quyền cai trị thiêng liêng, thừa thống chế, có thể được tạo ra trên mọi quốc gia thông qua những khoản cho vay của quân Templar.”

“Ta nghĩ anh là một người đàn ông nguy hiểm, Gregory ạ. Hoặc là một kẻ đầy tham vọng.”

“Nếu vai trò của chúng ta được mở rộng, thừa thống chế, Giáo hội sẽ đòi hỏi những người có tài.”

“Và anh tự nhận thấy mình đáp ứng được yêu cầu đó?”

Gregory cúi đầu, tự cho phép một nụ cười thoáng qua trên môi. “Chỉ khi tôi chứng tỏ mình có giá trị, thừa thống chế.”

“Một nhà lãnh đạo khôn ngoan sẽ giữ anh lại bên mình, để hiểu rõ hơn về tâm trí của anh. Hoặc sẽ xua đuổi anh để anh không làm ảnh hưởng đến những suy nghĩ của ông ta.”

“Tôi có thể lui xuống được rồi chứ, thừa thống chế?”

Ánh mắt trao về phía anh ta có vẻ suy tư. “Trước mắt cứ để chúng ta tiếp quản vấn đề của anh trai anh, Gregory. Hãy xem liệu chúng ta có thể buộc kho báu của Cathar lộ diện hay không.”

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Sebastian đẩy mũ chùm ra khỏi đầu. Ngẩng đầu lên đón làn gió nhẹ, và hít thở sâu, mắt nhắm nghiền như thể để thưởng thức trọn vẹn cảm giác đó.

Langlinois. Không khí thơm nức với mùi của hoa và cỏ non.

Chàng chà đôi tay mang găng lên khuôn mặt. Chàng thích để lộ mặt hơn. Một cách để từ bỏ mọi thứ đã tạo ra chàng hiện giờ, mọi việc chàng đã thực hiện. Người đàn ông là chàng lúc trước có mái tóc cắt ngắn gọn, và để râu. Còn người đàn ông là chàng hiện tại mày râu nhẵn nhụi và tóc để dài hơn.

Trong hai tuần họ đã gặp nhau trên tháp, Juliana đã chế ngự được chứng sợ độ cao trong khi chàng lơ đãng những bản năng cảnh báo chàng nên thận trọng hơn. Buổi đêm sáng ánh đuốc đã tạo nên một vật đệm với phần còn lại của thế giới, một điều giúp cho việc giải bày được chấp nhận. Nàng đã kể về những cô gái nàng quen ở tu viện, rất nhiều bà sơ đã giúp nuôi dạy nàng. Chàng đã biết được những ảnh hưởng đã chỉ dẫn nàng và tình yêu thầm kín của nàng với thơ ca. Chàng đã kể về những người dân ở Langlinois và lịch sử của lâu đài. Những câu chuyện tầm phào nho nhỏ đó đã tạo nên một cây cầu nối giữa họ.

Nhưng một khoảnh khắc đặc biệt vẫn lưu lại trong trí nhớ của chàng, bởi vì nó đã để lại dấu ấn trong tương lai của họ.

“Một trong những kị binh của chúng ta có thể được phái tới tu viện, Juliana, để chuyển bộ bách khoa của nàng,” chàng đã nói vậy khi nàng đề cập rằng công việc của nàng sắp hoàn thành xong.

“Có lẽ,” chàng thêm vào, “bà tu viện trưởng có thể có một vài thứ khác nữa mà bà ấy muốn nàng sao chép.”

Nàng đã nhìn chàng mới đôi mắt mở to.

“Ngài không cảm thấy khó chịu nếu tôi tiếp tục công việc của mình sao?”

Trong giọng nói của nàng chàng nghe thấy nỗi sợ trước câu trả lời của chàng.

“Việc đó có làm nàng vui sướng, Juliana?”

“Có chứ, Sebastian.” Nàng đã cười rạng rỡ, và chàng nhớ lại những giấc mơ của chàng về nàng. Không phải vì niềm hạnh phúc của nàng, mà bởi cú đâm của sự khao khát mãnh liệt chàng cảm thấy khi nhìn ngắm nó.

Đó là miếng mồi mà chàng dành cho nàng để nàng bằng lòng ở lại Langlinais, nhưng chàng đã không nói với nàng điều đó. Chàng cũng không thể giải thích rằng một ngày nào đó, có lẽ sớm thôi, sẽ chỉ còn có mỗi công việc bầu bạn với nàng. Chàng sẽ ẩn dật sau cánh cửa khoá kín.

Tiếng bước chân làm chấn động sự mơ màng của chàng. Nàng đang đến. Chàng cười thầm với sự háo hức của mình.

Nỗi thất vọng không phải là một đối thủ hữu hình. Nó thấm qua như hơi ẩm thấm vào trong nhà ngục. Từng giọt một rì xuống chậm rãi, cho đến một ngày nơi đó trở nên ẩm mốc. Số phận của chàng cũng tương tự. Chàng đã không nhận ra chàng đã gần tới sự kết thúc của giới hạn chịu đựng cho đến khi nó ủa tới. Chàng khao khát ánh mắt của nàng, tiếng nói của nàng, mùi hương của nàng đến mức nhói. Chính nàng đã giữ cho chàng không phát điên và khiến cuộc sống nửa vời này còn có thể chịu đựng được.

Nếu chàng không là gì khác ngoài một người bạn truyện trò, thì cứ để vai trò đó được hoàn thành một cách toàn diện. Cứ để nàng tâm sự và biết rằng không điều gì nàng nói ra là lộ bí mật. Hãy để nàng cảm thấy an tâm khi ở đây, để không còn nỗi lo sợ, không còn lí do để run rẩy trước sự hiện diện của chàng. Và khi chàng không còn được ở bên nàng nữa, hãy để nàng nhớ tới những khoảnh khắc này với niềm vui và một nụ cười. Nàng thậm chí có thể tiếp tục tới đây, vẫn ngồi chỗ cũ và nhớ tới chàng và những lời nói của chàng.

Nhờ những điều đó mà một con người sẽ được nhớ tới.

Bầu trời nhuộm màu xanh xám, một sự pha trộn kì lạ giữa màu xanh xám nhạt và màu tím. Không khí có mùi vị ngọt ngào cho đến khi nàng nhận ra mùi hương đó không phải được mang tới bởi làn gió đêm nhẹ, mà bởi những đóa hoa tô điểm cho chiếc áo của Sebastian đang được trải rộng trên mặt sàn. Một chiếc gối tựa vào lớp đá, vẫn ở vị trí nơi nàng đã ngồi đêm hôm trước.

Sebastian ngồi ở phía đối diện, lưng chàng tựa vào tường thành cong cong. Chàng nhìn nàng khi nàng treo lên và phui sạch những lớp vảy của nàng. Nàng đã không thể quyết định sẽ mặc chiếc nào trong rất nhiều những chiếc áo khoác mà nàng mang theo, và sự run rẩy tay chân của nàng đã phản bội về thờ ơ giả bộ mà nàng cố khoác lên khi ngồi lên tấm áo.

Chàng làm nàng lúng lúng bởi diện mạo của chàng. Đó phải chăng là lí do nàng nhanh chóng kết thúc bữa ăn? Không. Lí do là nàng đã không thể nghĩ tới điều gì khác ngoài chàng trong suốt những tuần qua.

Một ngọn đèn dầu đặt ở giữa tấm áo thấp sáng, đối lập với bóng tối mênh mông. Nàng rà một ngón tay lên rìa nơi chứa dầu của ngọn đèn. Chiếc đèn được chế bởi kim loại, tạo hình trong một kiểu mẫu tinh tế mà nàng chưa từng nhìn thấy trước đây, với một cái quai gọn sóng trong hình dạng của miệng một con rồng. Cái đuôi thanh mảnh trong khi thân rồng được khắc chạm thành một vòng tròn để tạo thành một cái bát.

Màn đêm đã bao trùm quanh họ, những dải mây tản ra cho họ một cái nhìn toàn cảnh của bầu trời. Nó dường như đang ép xuống họ, thật gần đến mức nàng có thể vươn người ra và nắm lấy một ít sự rục rờ của nó trong lòng bàn tay. Nàng nghiêng đầu cho đến khi tất cả những gì nàng có thể thấy được là bầu trời đêm và những vì sao phía trên nàng.

“Những nhurer điểm được che giấu bởi bóng đêm và mọi lỗi lầm đều được tha thứ.”

Ánh mắt chàng dõi theo nàng. “Của Ovid phải không?”

Nàng gật đầu.

“Vậy thì tôi sẽ sinh ra, phần cuối cùng của tôi, vượt lên cả sự bất tử của các vì sao, và tên tuổi tôi sẽ không bao giờ chết.”

Họ trao đổi một cái nhìn bí ẩn. Giống như cái nhìn chia sẻ của những nhà nghiên cứu, hay những người cùng chung sở thích.

“Bà tu viện trưởng của nàng là một phụ nữ khác thường khi cho phép nàng nghiên cứu về Ovid đấy.” chàng lại lùi vào trong bóng tối.

Nàng mỉm cười, vẫn ngắm nhìn bầu trời đêm. “Tôi không tin là bà tu viện trưởng biết. Nhưng ai mà biết chắc được chứ. Bà ấy dường như biết mọi thứ.” Nàng thờ dãi. “tôi nghi bà ấy sẽ không hài lòng khi biết tôi đọc Catullus.” Nàng nhìn sang chàng. “Ngài đã bao giờ đọc những tác phẩm của ông ấy chưa?”

Chàng lắc đầu.

“Bà tu viện trưởng hiện chỉ mới nhận được một cuộn giấy da có bài thơ của ông ấy. Tôi cũng chưa bao giờ nghe nói đến ông ta, nhưng ông ta dường như có thể thể hiện những cảm xúc một cách rất sâu sắc.” *Lingua sed torpet, sonitu suo pte tintinant aures, getrina et teguntur lumina nocte.* “những lời thơ ca dường như rất thích hợp với thời khắc này.”

“Lưỡi tôi bị tê liệt, âm thanh của cơ thể tôi reo vang trong tai, mắt tôi nhắm lại trong bóng tối.” giọng chàng dịch câu thơ đó nghe thật mềm mại.

Đôi mắt nhắm nghiền của nàng rung rinh vì xao xuyến. Sự xác nhận mà không cần phải thốt lên lời.

“Nàng vẫn chưa nói là nàng có thích món quà không?”

Nàng mở choàng mắt và phải mất một lúc nàng mới nhìn thấy một vật nằm ở góc tấm áo. Nó là một vật hình trụ thanh mảnh không lớn hơn một cái ống

đựng bút lông ngỗng, trên đỉnh là một hộp vuông rộng cỡ hai ngón tay. Nó được làm bằng vàng, khắc và được trang trí rất công phu. Nàng nhặt nó lên và quan sát dòng chữ. Một từ được lặp đi lặp lại - al-'alim. Cái ống hình vuông dài rỗng, nhưng nàng đoán được tác dụng của nó ngay lập tức. Nó sẽ vừa đủ để giữ một cái bút lông ngỗng. Cái hốc nhỏ chặt khít bởi một cái nắp trượt mở ra nhờ những cái chốt và bên trong là một cái lọ bằng kính để chứa mực. Một mẫu chất dính chêm vào để khi mở ra sẽ giữ được mực khỏi bị tràn.

“Nó dùng cho một học giả khi du lịch. Nàng có thể giắt nó lên thắt lưng của nàng.”

Những ngón tay của nàng ve vuốt dòng chữ, những ngón tay miết lên những từ ngữ như thể để tìm ra sự an tâm nằm trong những nét khắc của chúng.

“Câu đề tặng có nghĩa gì vậy?”

Khi chàng cất tiếng, giọng chàng âm áp như lớp kim loại mà nàng đang miết lên. “người thông thái,” chàng nói.

“Chúng là ngôn ngữ Saracen (một tộc người Hồi giáo) phải không?” nàng nhấn nhá khi vuốt lên chúng một lần nữa.”

“Đúng vậy. Nàng có vấn đề gì với nó sao, Juliana?”

“Ngài không ghét họ hay sao?”

“Ta ghét những tên cai ngục. Nhưng ta đánh giá cao học thức và tính nhân văn của họ. Họ không phải đều giống nhau đâu. Và ta nhận thấy căm ghét là một thói quen mà ta nên tránh, nếu được lựa chọn.”

Nàng nắm vật bằng vàng đó bằng cả hai tay, những ngón tay cuộn lại quanh nó như thể để giữ nó khỏi bị đoạt mất.

“Từ trước đến nay tôi mới nhận được duy nhất hai món quà,” nàng nói, câu nói không nói ra dễ dàng nhưng lại cần thiết. “Cả hai đều đến từ ngài.”

“Không phải các ông chồng đều phải như vậy sao? Nàng là vợ ta. Hay là nàng tin rằng ta chỉ có thể trao cho nàng những gì được liệt kê trong một cái danh sách?” Có một khoảng dừng trước khi chàng nói tiếp. “Ta nghĩ ta có thể nhớ bản tóm tắt của những vật có thể chấp nhận được này. Một cái khăn tay, một dải lụa cho mái tóc của nàng, một vòng hoa bằng vàng hay bạc, một vật cài áo, một cái gương, một cái thắt lưng, một chiếc ví, một chiếc lược, một dải làm đầu, những cái áo, găng tay, một chiếc nhẫn, một bức tranh, một cái bồn tắm, một lá cờ nhưng chỉ như một vật kỉ niệm thôi chứ gì.”

Nàng bị sững sờ bởi sự dịu dàng trong giọng nói của chàng cũng như cái danh sách mà chàng đưa ra.

“Một hiệp sĩ phong nhã sẽ cấp cho nàng tất cả những thứ này,” chàng nói. “Nhưng ta từ lâu đã không còn là một hiệp sĩ phong nhã nữa rồi.”

Chàng làm nàng mê mẩn, người đàn ông đang hùng biện này. Nàng thấy chàng quyến rũ hơn mọi thứ nàng từng có trong đời. Nó không đơn thuần chỉ là bộ ý phục mà chàng mặc. Không, thật sự cũng không hẳn do âm điệu mềm mại trong giọng nói của chàng. Nó vừa là tất cả những thứ đó và còn hơn thế nữa, sự khao khát của chính nàng, và cả sự hiểu kì nữa.

“Hôm nay nàng không làm việc,” chàng nói. Liệu một lời nhận xét như vậy có làm lộ với nàng rằng chàng đã tìm kiếm nàng trong căn gác? hoặc là chàng đã tự trừng phạt mình vì làm như vậy? Khác so với lần viếng thăm trước, khi chàng đã đến quá gần để kể với nàng một trong những bí mật mà chàng giữ, chàng đã không quay lại với nàng trong phòng viết nhỏ bé đó.

Nàng lắc đầu.

“Tay tôi bị vộp bẻ. Tôi sợ rằng mình đáng bị khiển trách vì đã hăng hái quá độ. Nhưng tôi chưa bao giờ được tự do như vậy trước đây.” Nụ cười của nàng rầu rĩ, câu đùa của nàng ám chỉ trực tiếp tới bản thân nàng.

Chàng ước gì, chỉ một lần thôi, rằng chàng có thể chạm vào nàng. Hôn lên chỗ bên trong cổ tay nàng và phân biệt liệu đó có phải là nơi nàng ướp mùi hương hoa hồng của nàng. Hoặc chạm vào thái dương nàng, hay chỗ lõm nơi cổ nàng. Ngực nàng nằm bên dưới lớp áo khoác, bị che phủ khỏi ánh mắt chàng, nhưng không thoát khỏi sự am hiểu của chàng. Chàng biết hình dạng của chúng, đã ngắm nhìn chúng trong bóng tối của toà tháp.

Chàng đã quá ước ao được trở thành bạn đồng hành của nàng đến mức một ngày nọ chàng đã không thể chờ đến khi đêm xuống, mà đã tìm đến phòng ngủ của nàng như một gã trai mắc bệnh tương tư. Chàng đã mở nút lọ nước hoa hồng của nàng và hít sâu, như thể chính nàng đã bị bắt giữ trong chiếc lọ đó.

Chàng sẽ không bao giờ có thể kiểm tra những giấc mơ của chàng như với hình dáng và những đường cong của thân thể nàng. Đôi lúc, sự khao khát trở nên quá mãnh mẽ và khó khăn đến mức chàng đã phải nắm chặt tay lại để giữ chúng không vuron tới nàng. Thậm chí ngay giờ phút này, khi nàng đang ngồi đó mỉm cười với chàng, chàng muốn luồn bàn tay xuống bên dưới y phục của nàng, cảm nhận đường cong của đôi chân nàng đến đau đớn. Chàng muốn đặt nàng nằm xuống trên tấm áo, dập tắt ngọn đèn dầu, và yêu nàng trong ánh sáng của những vì sao tự miễn.

Chàng nhận ra sự sâu nặng trong ý nghĩ rồ dại của chàng thậm chí khi chàng ôm lấy nó. Chàng đã bắt đầu mơ tưởng ra tất cả những điều lạ lùng, không điều nào là có thật. Chàng đã nhìn thấy Juliana ở giữa một khu rừng nhỏ, nụ cười của nàng sáng chói đến mức nếu mặt trời có trốn vào sau đám mây thì cũng chẳng có ảnh hưởng gì. Juliana, tay nàng trong tay chàng, đầu nàng ngả lên vai chàng, bụng nàng nhô lên với con của chàng.

Juliana, đứng trong phòng ngủ, áo lót của nàng cuộn lại một đồng dưới chân nàng, làn da nàng tím trong màu vàng bởi mặt trời ban mai, mái tóc đen dài như một đám mây, mượt mà như lụa, đôi bầu ngực nàng đang lấp ló đằng sau nó một cách khiêu khích.

Không có lý do nào để hi vọng cả, nhưng nó cứ thỉnh thoảng hiện ra một cách tự do như một cái phao bần trên mặt biển. Nhưng mỗi lần như thế, chàng lại tự ép mình phải đối mặt với tương lai khi nó sẽ và không như chàng mong ước.

Sự thật dai dẳng là một nỗi đau đớn sâu sắc.

Chàng vẫn làm nằng e sợ chẳng? Có lẽ thế. Hoặc nếu không, nằng chắc chắn đã thất bại về diện mạo của chàng. Một người đàn ông bình thường không xuất hiện trong lớp áo tu sĩ và câm lặng. Nếu chàng bị biến dạng trong trang phục đó, và có nguyên do của nó, chàng có thể sẽ vẫn làm nằng sợ hãi. Chàng là tất cả những gì mà một cô gái lớn lên trong tu viện phải khiếp sợ. Phóng túng và đầy ham muốn, đàn ông và chiến binh, người chồng cũng như lãnh chúa. Tất cả thứ đó và hơn thế. Lạy Chúa, nằng sẽ không bao giờ biết nhiều hơn thế nữa đến mức nào.

Đêm nay chàng đã mang bàn cờ tới tháp. Nó lấp lánh trong ánh sáng đang nhạt dần của mặt trời, những con cờ bằng vàng và bạc của nó quý giá như bất kỳ một báu vật của Langlinais. Nó là một trong những thứ còn lại cuối cùng. Sớm thôi, nó cũng sẽ gia nhập với tất cả những cái giá trị khác được sưu tầm qua nhiều đời, bị giao bán để trả phần còn lại trong món tiền chuộc của chàng.

Tiếng cảm thán vì vui thích của nằng đã đủ cho nỗ lực của chàng. Nằng ngồi như một đứa trẻ, hăng hái quá mức, gập chân và cuộn lớp váy lại bên dưới nằng, và, với cái gậy đầu của chàng, bắt đầu nước đi đầu tiên của nằng.

Họ không nói một lời nào sau một khoảng thời gian khá dài, khi chàng ăn con cờ đầu tiên của nằng, một hành động tạo nên một nếp nhăn xuất hiện giữa chân mày nằng.

“Kể cho ta nghe về một ngày điển hình ở tu viện đi,” chàng nói.

Nằng ngược nhìn lên, hai mắt lấp lánh. “Nó không tạo nên một câu chuyện sống động đâu, Sebastian. Tôi thức dậy lúc bốn giờ mỗi sáng và trải qua hai giờ cầu nguyện. Sau bữa sáng, thì được dẫn ra vườn làm việc. Tôi không có tài trồng trọt thứ gì, vì vậy tôi được chỉ định đi nhổ cỏ. Sau bữa trưa và lễ cầu nguyện, tôi được phép vào phòng viết, nơi tôi làm việc trong một giờ. Sau rốt tôi giúp việc dạy dỗ những học sinh nhỏ tuổi hơn và thực hiện nhiệm vụ mà tôi được giao. Cuối cùng là im lặng trong một giờ trước khi đi ngủ.”

“Quy tắc của Benedict.”

Nằng gậy đầu. “Một phần đi ngủ, một phần cầu nguyện, và một phần khác thì lao động chân tay và trí óc.” Trông thấy cái nhìn của chàng, nằng mỉm cười. “Ngài thấy không? Nó không hề thú vị tí nào. Điều tuyệt vời nhất từng xảy ra là năm tôi được phép sao chép những tác phẩm của Vergil, Caesar, và Cicero.”

“Và một lần lén lút với Ovid hay Catullus nữa chứ.”

Hai má nằng hồng lên, và ánh mắt nằng dường như đang tìm kiếm trên bầu trời.

Một giờ sau, chàng đã thắng ván cờ. Chàng thấy ngạc nhiên một cách dễ chịu khi nhận ra rằng nó khó khăn hơn là chàng tưởng. Trong một lúc, chàng đã cân nhắc có nên nhường nằng thắng hay không, nhưng sau đó quyết định rằng nằng đủ giỏi để phát hiện ra sự đột nhiên thay đổi chiến lược của chàng. Nhưng chính cấp độ chơi của nằng làm trò chơi thêm phần thú vị. Khi chàng đề cập đến điều đó, nằng chỉ mỉm cười và hứa sẽ thắng trong lần tới. Chàng không nghi ngờ gì việc đó. Thậm chí trong ánh sáng của ngọn đèn dầu, đôi mắt nằng vẫn nhấp nháy với vẻ thách thức. Sự nhút nhát đã bị chôn vùi bên dưới sự đua tranh. Nằng cũng không hề thiếu tự tin khi nói về công việc của nằng.

Nằng ngược lên nhìn chàng. “Grazie kể với tôi rằng ngài đã từng đi học tại Paris.”

“Một nơi đầy ngẫu nhiên thôi,” chàng nói. “Ta đã đang làm một chuyến ăn mừng thắng lợi của một vòng đấu, không mong đợi là bị thu hút vào một cuộc tranh luận.”

Nằng nhìn có vẻ bị mê hoặc, nhưng phạm vi những chuyến du lịch của nằng chỉ là cuộc du hành tới tu viện và sau đó là tới Langlinais.

“Ta tự nhận ra mình đang ngắm nhìn những người thợ xây trên đường ‘lie de la Cité’”. Họ đang xây một thánh đường ở đó, Notre Dame.” Chàng mỉm cười. “Nằng có biết một đền thờ của thánh Jupiter từng nằm cùng vị trí đó không?”

Nằng lắc đầu.

“Họ đang xây một thứ mà họ gọi là Khu trưng bày của các vị vua. Hai mươi tám bức tượng của các đấng trị vì từ Israel cho đến cả Judah, Juliana ạ, tất cả đều có kích cỡ như người thật.” Một lần, chàng đã có mong muốn thuê một vài người thợ tài năng đó tới Langlinais với mục đích tạo thêm sự huy hoàng cho mặt tiền của lâu đài. Có lẽ nó sẽ trở thành điều làm Juliana thích thú trong tương lai. “Ta đã nghe thấy một nhóm người đang la hét, và quay ra để phát hiện thấy một đám thanh niên. Họ đang tranh cãi với thầy của họ, người đứng đó mỉm cười với họ như thể ông ta là một bậc phụ huynh đang tràn đầy niềm tự hào.” Thậm chí giờ đây, chàng vẫn có thể nhớ về lúc đó, sự bối rối đã tràn ngập trong chàng và sự thích thú cũng đi theo. “Cuộc tranh luận của họ đã kích thích trí tò mò của ta, thậm chí hơn cả thế là cái cách người thầy lắng nghe họ. Nó mang những ý nghĩa của sự học hỏi mà ta chưa bao giờ trải qua trước đây, một sự tranh luận trở thành yếu tố cốt lõi trong quá trình nâng cao tri thức thật sự của ta.”

Nằng ngồi tựa lưng vào tường, đôi tay gập lại trên đùi, và mỉm cười khích lệ chàng. Chàng cười thầm với sự háo hức của chính mình để kể cho nằng nghe tất cả những điều chàng đã khám phá ra.

“Ta đã ở đó trong ba tháng. Nếu ta nảy ra một ý tưởng, ta cũng hi vọng có được sự ủng hộ. Lí tính thì quan trọng hơn so với cảm xúc. Sự hiểu biết được cho là một đặc điểm có giá trị.”

“Điều gì đã mang ngài trở về nhà nếu ngài yêu thích việc đó như vậy?”

Chàng mỉm cười. “Là thời gian. Ta đã sống nhiều năm ở Paris và Italy, Quá trình học tập của ta rải rác trong suốt những chuyến đi. Ta là người thừa kế của cha ta và Langlinois cần có ta.”

“Vậy mà ngài lại ra đi lần nữa?”

“Lại Grazide phải không?” Sebastian hài hước hỏi.

Nàng gật đầu.

“Bà ấy còn nói với nàng những gì nữa?” Không có dấu hiệu của sự tức giận trong giọng chàng. Grazide là một phần trong thời thơ ấu của chàng. Thiên hướng thích kể chuyện của bà không chứa sự ác ý hay hằn học. Bà chỉ đơn thuần là yêu mến mọi người và thể hiện nó qua các bài diễn thuyết. Thật ra, cũng có đôi lần, việc truyền tin diễn ra dễ dàng hơn nếu nói với Grazide, vì chàng biết rằng nó sẽ nhanh chóng được lan truyền đi khắp lâu đài. Bà ấy cũng rất yêu quý chàng, có lẽ đó cũng là lí do chàng phân công bà làm người hầu cho vợ chàng. Chàng cũng vẫn là một người đàn ông, bất chấp tương lai của chàng, và muốn tự tạo dựng một hình ảnh tốt cho bản thân. Sự trớ trêu của suy nghĩ đó không chịu rời khỏi chàng.

“Bà ấy kể ngài có một người em trai.”

“Và nàng muốn biết vì sao ta chưa hề nói đến nó.”

“Hay là về Magdalene. Bà ấy cũng kể về người phụ nữ đó.” Ngọn đèn dầu xua đi bóng tối bao phủ quanh nàng như một người bạn tốt. Nàng dường như thăng người lên trong khoảnh khắc đó, trong tư thế đó.

Chàng đứng dậy và bước tới rìa của toà tháp, nhìn xuống vùng đất trước mắt chàng. Quang cảnh bị che giấu và chìm đắm trong bóng tối. Quá khứ lại trở về ngày càng rõ nét hơn. Mỗi ngày nó ập vào chàng với một lực mạnh hơn hôm trước. Chàng là tạo vật không phải chỉ thuộc về hiện tại, mà còn của cả những ngày tháng đã mất đi và tương lai thì không thể thay đổi được.

"Sebastian?"

Tiếng gọi của nàng kéo chàng ra khỏi sự mơ màng. Chàng quay lại nhìn nàng.

“Tôi đã nói sai điều gì sao?”

Làm sao chàng trả lời nàng đây? với những thông tin đủ để dập tắt sự tò mò của nàng chăng? Hay là nhiều hơn thế, để lộ ra con người thực của chàng? Chàng ước nàng được biết sự thật, nhưng không phải toàn bộ. Chàng ngồi lên lỗ châu mai của toà tháp, lưng chàng tựa lên khối đá. Ánh mắt chàng cố định, không phải về hướng vùng đất mà chàng đã biết rõ mà hướng về những ngày chàng đã lựa chọn không nhớ lại một cách thường xuyên. Vậy sao bây giờ chàng lại làm vậy? bởi vì đã có quá nhiều bí mật tồn tại giữa họ và chàng sẽ chỉ tiết lộ những sự thật mà chàng được phép.

“Magdalene là nàng hầu của cha ta, Juliana ạ. Bà ấy rất được lòng mọi người. Langlinois đã là nhà của bà ấy cho đến khi cha ta qua đời, và sau đó bà bỏ đi. Bà ấy đã trở thành một người theo đạo Cathar.”

Chàng chờ đợi, nhưng nàng không đưa ra lời bình luận nào. Tu viện của nàng xem ra đã cách li nàng khỏi những tác động xấu khá là tốt. “Những người theo đạo Cathar không chấp nhận những giáo lý của nhà thờ; vì vậy, họ bị gán cho là người vô đạo hay là không trung thành với Chúa. Những kẻ dị giáo.”

“Ngài đề cập đến họ cứ như là họ đã chết rồi vậy.”

“đúng thế đấy. hoặc, nếu có bất kì ai còn sống sót, họ hẳn đang lẩn trốn thế giới.” Chàng gõ những ngón tay lên phiến đá.

“Còn Magdalene thì sao?” Giọng nàng quá nhẹ, gần như là một tiếng thì thầm. Nàng biết câu trả lời trước cả khi chàng nói ra, chàng là thế mà.

Chàng chỉ có thể lắc đầu. Nàng dường như nhận thấy chàng sẽ không nói về kí ức đó. Những hình ảnh đáng sợ hầu như không rõ nét, chỉ quay trở về không thường xuyên trong những giấc mơ.

“Ngài rất quý mến bà ấy đúng không?”

Hình ảnh Magdalene hiện về ngay lập tức. “Bà ấy là một phụ nữ cao lớn với một cái cằm nhô ra và một cái miệng rộng luôn luôn tươi cười. Tóc bà ấy buộc trong một dải lụa xám theo trí nhớ hồi đó của ta, và giọng bà nghe như thể bà đang hát.” Chàng cười với Juliana, rồi quay lại chăm chú nhìn đường chân trời. “Bà không có vẻ thanh nhã, quá góc cạnh với tay chân thô ráp, nhưng bà bước đi như thể bà là chủ nhân của trái đất và mọi thứ trên nó. Bà ấy đã trao cho ta trước hết là tình bạn, và sau đó là sự yêu mến. Qua nhiều năm, ta học được cách tôn trọng nó, và sau đó đáp lại nó.” Chàng lại ngược lên nhìn nàng, “bà ấy có nét giống nàng, Juliana. Và rất tán thành tính siêng năng của nàng.”

Nàng mỉm cười với chàng, rồi ngó xuống đôi bàn tay. “Quá mức siêng năng, tôi e là vậy.” nàng duỗi bàn tay phải ra. Ba ngón tay của nàng trông như thể chúng tự co rút lại.

Chàng ước chàng có thể áp ủ tay nàng trong tay chàng và xoa bóp nó cho đến khi nó không còn bị gò bó nữa.

“Bà ấy có vẻ là một phụ nữ tuyệt vời, Sebastian. Tôi ghen tị với những kỉ ức của ngài đấy.”

“Nàng không có những hồi ức về mẹ nàng hay sao?”

“Tất cả những gì tôi nhớ là bà có mùi thơm của các loại hoa, và có đôi tay mềm mại ấm áp. Tôi thậm chí còn không thể nhớ được giọng bà. Tôi có một cái nhẫn của bà, nhưng nó đã biến mất vài năm trước. Tôi không biết là tôi đã đánh mất nó hay là bị mất cắp nữa.”

Họ ngồi yên lặng trong một lúc, mỗi người với những ý nghĩ tương tự về người kia. Một nỗi cảm thông không cần nói ra, nó dường như bằng cách nào đó nối kết họ lại.

“Vậy còn em trai ngài?” nàng hỏi nhỏ một vài phút sau đó. “lại một kỉ ức buồn nữa sao?”

“Không hẳn là buồn.” chàng nói, “nhưng cũng đã kết thúc rồi. Gregory đang phục vụ cho quân Templar. Cậu ta cống hiến cho họ. Chúng ta sinh ra cùng cha mẹ, cùng được dạy dỗ như nhau. Cậu ta là đầu thủ đầu tiên của ta. Ta đã luyện tập đánh kiếm với cậu ta. Chúng ta đã từng bạn, còn bây giờ chúng ta chỉ là những kẻ xa lạ.” chàng chống tay lên phần nẻ. “Ta được biết cậu ta đã làm lễ tuyên thệ, trở thành một tên lính Templar, và sau đó trở thành sĩ quan phụ tá cho người quản đạo. Tham vọng, Gregory có nó. Còn nó sẽ đưa cậu ta đến đâu thì còn là điều bí ẩn.”

“Có một hội đồng của các Hiệp sĩ Templar đóng cách không xa tu viện.”

“Họ có rất nhiều trụ sở trên khắp đất nước, một vài nơi được hiến làm bệnh xá, những nơi khác dùng như nơi cư trú. Cái gần tu viện của nàng là nơi họ huấn luyện những hiệp sĩ người Anh.”

Nàng nhìn chàng, vết nhăn trên trán nàng nổi bật trong ánh sáng của ngọn đèn dầu. “làm thế nào ngài biết những điều đó vậy, Sebastian?”

“ta cho đó là nhiệm vụ của ta khi tìm hiểu càng nhiều về họ càng tốt. Có những tên trong số quân Templar chỉ thích vinh quang, chứ không quan tâm đến Chúa hay là Giáo hội. Vì thế chúng sẵn sàng phản bội phụ nữ, trẻ con và gọi đó là lòng trung thành.” Chàng đứng lên, tự hỏi liệu chàng có sợ bị đẩy xuống miệng vực vì tiết lộ cho nàng sự thật này hay không. “ta biết vì ta chính là một nhân chứng về chúng.”

Nàng lặng lẽ gom tất cả những quân cờ lại và xếp chúng vào đúng vị trí trong hộp. Sự thận trọng của nàng là cho chàng biết nàng hiếm khi không chú ý khi làm việc.

Nàng đứng dậy và tiến lại gần. Quá gần đến mức chàng có thể ngửi thấy hương thơm của nàng, cảm nhận được hơi ấm của nàng.

“Ngài sẽ kể với tôi chứ, Sebastian?” Giọng nàng tràn đầy lòng trắc ẩn.

Nàng vươn một tay ra. Quá gần, nàng chỉ còn cách chàng 1 inch. Chàng lưỡng lự và rút người ra. Chàng bước lùi lại, gần hơn với cạnh của lỗ châu mai. Nếu cần thiết, chàng sẽ nhảy khỏi tháp còn hơn là để nàng chạm vào chàng.

“Đừng chạm vào ta. Juliana. Đừng bao giờ.” Chàng nên hét to yêu cầu đó với nàng, nhưng rõ ràng chỉ tiếng thì thầm khàn khàn của chàng là đã đủ. Nàng hạ tay xuống và bước đi. Nhờ ánh sáng của ngọn đèn chàng có thể nhìn thấy sự kinh ngạc của nàng. Cứ để nàng thắc mắc về sự giận dữ của chàng còn tốt hơn là phải chịu khổ sở như chàng.

Chàng đột nhiên, không thể đợi thêm nữa để bỏ chạy khỏi đây.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

“Chồng tôi có khoẻ không?”

Juliana nắm chặt đôi tay trên đùi, biết chắc câu trả lời sẽ là có. Chắc hẳn chỉ đơn giản thế thôi.

Jerard gật đầu. Tối nay anh ta ngồi cạnh nàng trên bục, làm bạn với nàng khi nàng ăn. Đây là lần đầu tiên anh ta làm như vậy. Tiếng những giọng nói vang lên đều đều quanh họ khuyến khích một cuộc trao đổi, nhưng nàng chán ngán đến mức không buồn ăn chứ đừng nói đến chuyện mở lời.

Phép xã giao yêu cầu một số phép tắc căn bản trên bàn ăn, và Jerard là một người khách hoàn hảo, móng tay và bàn tay anh ta cực kì sạch sẽ. Anh ta không xĩa răng bằng dao, cũng không dùng những món chung làm khẩu phần riêng của anh ta. Anh ta lịch thiệp, nhã nhặn và cũng lặng lẽ giống nàng vậy. Có lẽ anh ta biết sẽ vô ích nếu cố thu hút nàng ra khỏi tâm trạng hiện tại.

Những người thợ săn kiếm thịt cho lâu đài, những người làm vườn cung cấp các loại rau củ như hành, cải bắp, tỏi, đậu Hà lan và hạt đỗ. Nhưng, không hề có sự xa xỉ trên bàn. Có khá ít các loại gia vị, mặc dù có rất nhiều mù tạt. Không có cối đường, thức ăn thay vào đó được làm ngọt với mật ong.

Cũng không thấy gao, hay quả hạnh hoặc là nho khô. Có lẽ đến một ngày, một sự sợ hãi như vậy có thể gây rắc rối đủ để khiến người ta thất vọng. Còn bây giờ, có một sự thiếu sót còn cấp thiết hơn nhiều trong cuộc sống của nàng.

“Tôi không nhìn thấy chàng cả tuần nay,” nàng nói, hi vọng Jerard sẽ cung cấp thông tin nàng cần. Hay là Sebastian bị ốm? hoặc là có lẽ nàng đã làm chàng giận?

Cái liếc trêu đùa của Jerard biểu thị không có ích gì đâu dù hỏi thêm anh ta điều gì. Anh ta sẽ không nói ra.

“Anh chuyển lời nhắn này đến chàng được không?”

Mảnh giấy da cuộn lại nàng trao cho anh ta là một thông điệp gửi tới Sebastian. Ngắn gọn và riêng tư, nó chỉ gồm có hai câu. Tôi xin nhượng bộ ngài, Sebastian. Ngài sẽ đến gặp tôi chứ? Nàng sẽ không bao giờ tìm cách chạm vào chàng nữa. Nàng cũng sẽ không hỏi chàng thêm câu nào nữa. Chỉ cần chàng tiếp tục những buổi chuyện trò của họ. Nàng nhớ chúng quá mức. Không đúng...mà là nàng nhớ chàng. Đêm nào nàng cũng quay lại tháp và ngồi đợi chàng xuất hiện. Nhưng chàng không bao giờ đến.

Phần cuối bữa ăn trôi qua chậm chạp. Sau khi rời khỏi bàn, Juliana lại đi lên đỉnh tháp. Nàng ngồi đó gần nửa giờ cho đến khi rõ ràng là Sebastian cũng sẽ chẳng đến đây tới nay.

Nàng rút lui về phòng và đứng yên lặng trong khi Grazide giúp nàng cởi bỏ áo ngoài. Chiếc áo thực sự rất đẹp, một trong những cái yêu thích nhất của nàng. Nền vải màu vàng trang trí với những hình thoi, nó được tô điểm với hoạ tiết lấp lánh như kim cương màu xanh da trời và được thêu bởi những viên chỉ vàng và phủ lên một đường khoả dài màu xanh sẫm. Nàng đã mặc nó tới nay với hi vọng rằng Sebastian có thể đồng ý tới gặp nàng. Hi vọng sẽ xuất hiện thật xinh đẹp với chàng.

Grazide treo chiếc váy áo vào trong chiếc tủ cao. Trong đó là những loại vải còn đẹp hơn được thiết kế thành những bộ trang phục rất đáng yêu, những đôi giày da mềm thêu những bông hoa trang nhã, những cái mũ và những dải lụa thắt bằng vải lanh màu trắng.

Nàng không thiếu thứ gì cả. Ngoại trừ một người chồng.

Grazide tháo những sợi nơ và chải tóc cho nàng, làm tất cả những việc đó trong khi vẫn nói liên hồi như mọi khi. Nó đều đều vang lên quanh nàng, nhưng Juliana không chú ý đến một câu nào. Khi tóc nàng đã được buộc gọn trong một dải nơ lỏng lẻo khi đi ngủ, nàng đứng dậy.

“Tôi có thể giúp gì nữa cho cô không, thưa phu nhân?” Grazide hỏi.

Juliana lắc đầu.

“Tôi đã chuẩn bị xong nước tắm cho cô trên cái ghế dài, và một tấm khăn bông dài nữa. Bánh xà phòng mới cũng đã hoàn thành, nhưng nó vẫn nóng bỏng da, thưa phu nhân, nên tôi cẩn thận chưa dám dùng tới nó.”

Nàng gật đầu, cố nở một nụ cười. “Cảm ơn, Grazide.”

Cuối cùng, Grazide rời khỏi phòng.

Juliana cởi nốt phần trang phục còn lại trên người nàng, ngồi khoả thân trên ghế dài và bắt đầu tắm. Nàng nhúng một miếng vải vào chậu nước. Ở đây, trong phòng ngủ của nàng, chỉ có âm thanh của nước tràn trên đôi tay nàng khi nàng tự tắm cho mình. Tiếng cọt két nhỏ của một cái bàn lễ là tất cả những gì cảnh báo với nàng rằng nàng không ở một mình.

Những phút trôi qua tựa như hàng giờ. Chiếc ghế dài nàng đang ngồi, chậu nước đã lạnh, ngọn đèn dầu lập loè, miếng vải giờ bị vo tròn trong một bàn tay, tất cả những thứ đó được ghi lại như thể nàng làm một bản kiểm kê trong đầu.

Cái bóng trên tường quá lớn để là bóng của nàng. Sau đó nó chuyển động, thậm chí cả khi nàng vẫn ngồi đó bất động.

“Tha lỗi cho ta,” Sebastian nói nhỏ. “Ta nên tự thông báo trước.”

Nàng không dám ngoái lên nhìn chàng. Hai tay nàng run rẩy trượt trên tấm vải và sau đó áp nó che ngang bộ ngực để trần của nàng. Một cử chỉ không đáng kể để che bớt một phần nhỏ của nàng khỏi ánh mắt chàng. Tại sao nàng không di chuyển nhanh hơn được nhỉ? Những ngón tay nàng dường như quá chậm chạp trong những chuyển động của nó, như thể đang tự chơi đùa với thời gian.

“Nàng gửi cho ta một lời nhắn, Juliana. Để nhủ ta tới đây sao?”

Nàng lắc đầu. Thật ra, nàng không biết phải nói gì. Nàng ngồi trần trụi trước chàng, thứ che phủ duy nhất cho nàng là những cái bóng nhấp nhoe, mềm mại.

Chàng không nói gì thêm nữa. Không có âm thanh nào trong phòng cả ngoại trừ tiếng nước nhỏ giọt trên miệng chậu xuống lòng chậu. Thính giác của nàng dường như nhạy bén đủ để nghe được âm thanh đó, và để chú ý đến cả sự thô ráp trong hơi thở của Sebastian.

Ánh sáng chập chờn, như thể bàn tay chàng run run khi cầm ngọn đèn dầu. Hai tay nàng bối rối trong khoảng không, không biết chắc chắn đường cũng như đích đến, rồi sau đó, đặt che lên cặp đùi để trần của mình. Tuy nhiên, nàng không nói gì, không mời gọi chàng tiến tới hay rời khỏi nàng.

Nàng cúi đầu xuống, hai bàn tay nắm lại. Hơi thở của chính nàng quá gấp gáp.

Chàng là chồng nàng. Khoảnh khắc này chứng minh điều đó. Sự xâm nhập của chàng vào phòng nàng không cần phải được thông báo. Cả cánh cửa lẫn ý kiến của nàng cũng chẳng thể ngăn chàng.

Sức nóng của làn da nàng như làm ẩm miếng vải ẩm ướt vắt ngang trên ngực nàng. Nàng quánh mặt đi, nhắm mắt lại, chờ đợi chàng rời khỏi phòng. Một sự từ bỏ cuối cùng. Nó sẽ đến, nàng đoán chắc. Chàng đã từ chối nàng thực hiện nghĩa vụ của một người vợ. Nàng chờ đợi trong im lặng để chàng bác bỏ nàng với thân phận một người đàn bà.

Nàng không biết liệu chàng có nghĩ về vẻ đẹp của nàng hay không. Vậy mà từ khi nàng nhìn thấy chàng, từ khi chàng cười với nàng, nàng tự suy ngẫm về khuôn mặt và vóc dáng của mình. Nàng muốn chàng nhìn ngắm nàng say đắm. Như cách nàng cảm nhận về chàng. Nàng muốn nhìn thấy đôi tay chàng, để những ngón tay nàng quấn quýt trong tay chàng. Và đôi môi chàng hôn lên trán nàng, để nó có thể làm dịu mát làn da nàng, và lên cổ nàng nơi da thịt nàng cảm thấy ẩm áp nhất. Và nếu không quá sai trái, lên phần cong của đôi vai nàng.

Nàng muốn, cực kì đặc biệt, được trở nên đẹp để vì chàng.

Chàng vẫn không cất lời.

Phải chăng chàng thấy ác cảm đến mức không thốt được lên lời? hay là chàng thấy xấu hổ rằng nàng đã không che cơ thể mình bằng tấm khăn tắm đặt chỉ cách những ngón tay nàng có một inch? Hay là chàng ngạc nhiên khi nàng không phản đối sự xuất hiện của chàng mặc dù nàng run rẩy trong im lặng?

“Thứ lỗi cho ta,” chàng nói.

Tại sao chàng lại cầu xin sự tha lỗi cho điều mà chàng hoàn toàn có quyền? hay tinh thần hiệp sĩ của chàng đã lan đến cả căn phòng này? Thật lịch sự. Thật tử tế làm sao. Nàng không muốn cả hai thứ đó. Không, điều đó không có thật. Sự tử tế của chàng đã nâng niu nàng, làm nàng mỉm cười khi nàng không ở bên chàng. Sự chu đáo của chàng đã giúp nàng thoát khỏi sự cô đơn. Chàng đã tặng cho nàng những vật kỉ lệ, những vật độc nhất vô nhị mà nàng biết chàng đã nghĩ đến nàng khi chọn lựa.

Xin chàng, Sebastian, đừng đi. Cứ nguyên rửa em là một kẻ tội lỗi, gọi em là một con điếm cũng được, nhưng đừng rời bỏ em. Nàng hít vào một hơi thở sâu, lắng nghe một tiếng trọt nhẹ của cánh cửa khi đóng lại.

Thay vào đó, chàng di chuyển lại gần hơn, một lần khi lướt trên đôi chân trần của nàng báo cho nàng biết điều đó. Chàng bây giờ đã đứng sau nàng, một hình dáng im lìm. Nàng có thể nhìn thấy chàng qua đôi mắt trong đầu nàng hoàn hảo như thể nàng đã mở mắt ra, hình dáng chàng trong bộ áo đen và im lặng, một bàn tay đeo găng chìa ra và cảm ngọn đèn. Khuôn mặt tuyệt mỹ của chàng sẽ nấp sau những cái bóng đen. Đôi mắt soi vào đó thấy cả bầu trời đêm, chúng đang thể hiện cảm xúc gì?

Chàng không nói gì, nhưng ánh sáng lại chập chờn. Chàng đã cúi xuống gần hơn chăng? Có phải đó là sự ẩm áp của hơi thở chàng phả lên lưng nàng hay chỉ là do nàng tưởng tượng ra? Nàng thẳng đầu lên, thấy một cảm giác khác thoáng qua trên da nàng. Không, đó chắc hẳn chỉ là tưởng tượng. Chàng chưa bao giờ mạo hiểm gần gũi như thế này. Một ánh sáng đột ngột bùng lên dưới mí mắt nàng. Nàng hé mắt ra một tí để ngó qua hàng lông mi. Chàng đã đặt ngọn đèn dầu trên chiếc ghế dài bên cạnh nàng. Nàng lại nhắm mắt lại. Chàng đâu rồi nhỉ?

Đôi môi đầy lên và nhịp đập của mạch nơi cổ nàng vang to như tiếng chuông ở tu viện vậy. Còn có những chỗ khác nơi có cảm giác như bị đảo lộn. Hai bầu vú nàng đau nhói. Làn da nàng thấy như đang co lại. Miếng vải, đang khô dần đi trên làn da nóng bừng bừng của nàng, giống như một miếng xơ.

Một tiếng bước chân nhỏ báo động cho nàng vị trí của chàng. Giờ chàng đang ở ngay trước nàng. Chàng có quỳ xuống không? Đó có phải là lời giải thích cho âm thanh mà nàng nghe thấy? nàng không thể mở mắt ra lần này, mí mắt nàng như bị nóng chảy, hơi thở của nàng bị đốt cháy bởi những viên than đá bóng rẩy trong dạ dày nàng.

Chàng có đang nhìn nàng không? Chàng có thấy nàng ngồi đó, trần truồng ngoại trừ một miếng vải che ngang ngực? Hai đầu gối nàng dúi vào nhau, tay nàng đặt phía trên đùi. Nàng bất động, nhưng mạch máu của nàng như đang chạy đua vậy.

"Juliana."

Tên của nàng dường như được thổi ra từ đôi môi của chàng. Một tiếng thì thầm, không hơn. Một làn gió nhẹ có thể tạo ra âm thanh như vậy khi khiêu vũ trên những nhánh cây. Một tiếng thở dài của cơn bão đổ bộ lên đất liền.

Nàng không muốn trả lời. Chàng sẽ kéo nàng ra khỏi chỗ kín đáo này, bắt nàng mở mắt ra, đối mặt với những gì nàng đang làm. Nàng muốn cứ ở lại mãi trong một nửa thế giới này, hấp dẫn mà không cần ngôn ngữ, mời gọi chàng chạm vào nàng mà không phải cầu xin. Lênh đênh trong những cảm xúc ngày một dâng cao khi mỗi phút trôi đi. Trí tưởng tượng kết hợp với sự hiếu kì.

Xin chàng, Sebastian, hãy chạm vào em đi.

“Juliana.” Một tiếng gọi nữa, với tông giọng thêm phần thô ráp. Nhưng nàng vẫn không chịu mở mắt ra.

“Vâng?” Nàng liếm môi như thể để hạ nhiệt cho chúng.

“Bỏ miếng vải ra.”

Thời gian ngừng lại. Và cả hơi thở của nàng nữa. Bàn tay nàng đưa lên và tự xoè ra trên miếng vải đang khô dần đi. Sau đó những ngón tay nàng lần tới mép vải, nắm lấy và từ từ tuột nó ra. Làn da nàng mát lạnh nơi nó vừa phủ ở đó, và núm vú nàng cứng dần lên trong cái lạnh đột ngột đến đáng kinh ngạc.

Thế mà, như thể hơi nóng cùng lúc thâm nhập vào cơ thể nàng.

Nàng mở mắt ra và bắt gặp cái nhìn của chàng.

Chàng quỳ trước nàng, đầu chàng không còn trong chiếc mũ trùm đầu. Đôi mắt chàng đang nhìn ngắm nàng, và bất cứ chỗ nào chúng chạm đến nàng cảm thấy như thể một ngọn lửa nhỏ được nhóm lên. Miệng chàng mím lại thành một đường mỏng, khuôn mặt chàng trông còn dữ dội hơn nàng đã từng thấy. Khuôn mặt của một người tu hành khổ hạnh, sắc mặt của một chiến binh. Nàng lại nhắm mắt lại.

“Nàng chờ đợi trước mặt ta, y phục của nàng trôi tuột ra khỏi cơ thể, không một tí vết. Ôi đôi vai, cánh tay, cặp đùi của nàng, thật là một vẻ đẹp tràn đầy sức sống. Hình dáng đôi bầu vú nàng vừa khít trong hai bàn tay ta. Không có ngón từ nào đủ giá trị để ca ngợi nàng. Ta tha thiết mong sao mình có thể ghi chặt lấy nàng trong vòng tay.”

Đôi mắt nàng mở ra. “Ovid ư?” từ đó bật ra khỏi cổ họng đang thất lại của nàng.

Chàng gật đầu.

Một bàn tay to lớn của chàng, thường xuyên mạng găng, xoè ra, đưa lại gần. Nàng có thể gần như cảm nhận được hơi nóng của làn da chàng xuyên qua lớp găng da. Lòng bàn tay chàng khum lại như đế đo lường cặp vú mà nó sắp sửa ôm lấy trong phút nữa. Thay vào đó, chàng lưỡng lự khi còn cách một inch với làn da nàng. Tay chàng run run. Nàng ngược nhìn lên, và chìm trong đôi mắt của chàng.

"Sebastian." Một âm thanh nhỏ. Không phải lời quở trách mà cũng không phải thắc mắc, đúng hơn là một lời cầu khẩn.

Nàng đau đớn, nhức nhối với nỗi đau của khoảnh khắc này. Nàng khao khát chàng chạm vào nàng, muốn tay chàng ở trên cơ thể nàng. Xin chàng, Sebastian. Những từ ngữ được thốt lên trong tim nàng, trong tâm trí nàng. Theo bản năng, nàng biết rằng chàng chính là câu trả lời cho sự nhức nhối mà nàng đang cảm nhận này, bàn tay chàng trên người nàng sẽ làm dịu đi nỗi thèm khát này.

Nàng chia tay hai tay ra cho chàng, lòng bàn tay ngửa lên, một dấu hiệu của sự đầu hàng.

Chàng nhìn vào đôi tay nàng trong một lúc lâu, rồi đôi mắt chàng hướng lên cho đến khi gặp được mắt nàng. Từ đại sảnh, những âm thanh vui vẻ dội đến. Tiếng cười đùa và ca hát. Những giọng nói sắp xếp thành một điệu nhạc, trong niềm vui trăm bông. Họ không hề biết niềm vui của họ đối lập với khoảnh khắc yên lặng này, lan ra quá mỏng manh đến mức nàng có thể hầu như nhìn xuyên qua cả thời gian. Ngực nàng đau nhức; nàng thấy khó thở, và khi hít thở nàng thấy quá nóng, như thể cơ thể nàng đang ở trong một đám cháy.

Chàng không nói gì, những nàng có thể nhận ra sức nóng của bàn tay chàng vẫn còn đó, thậm chí qua lớp găng tay da. Nó vẫn cách một inch với cơ thể nàng. Nàng lại nhắm mắt lại lần nữa.

“Nàng như ta đến đây để quyến rũ ta phải không, Juliana?”

Mặt nàng nóng lên với suy nghĩ đó.

“Nếu vậy, nàng đã thành công với mục đích của mình rồi đấy.” chàng hỏi, giọng chàng khàn khàn. “Nàng có biết ta muốn chạm vào nàng đến mức nào không? Ta tự hỏi? nàng có biết sự phô bày của cơ thể nàng khuấy động ta như thế nào không? Không ư? Dĩ nhiên là nàng không thể rồi. Nàng rất ngây thơ, đúng không? Vậy, này Juliana ngây thơ, nàng có muốn biết ta ước ao được làm gì lúc này không?”

Mắt nàng mở ra, rồi khép lại thật nhanh.

“Trước tiên, ta sẽ hôn nàng, Juliana ạ. Ta nghĩ nàng sẽ thích được hôn. Nhất là môi trên của nàng, nó gần như quá đầy đặn so với miệng nàng. Những thứ như vậy đôi khi là dấu hiệu cho một cá tính cuồng nhiệt. Ta tự hỏi, nàng có như thế không?”

Nàng liếc qua mi mắt để nhìn chàng. Chàng đứng bật dậy.

“Ta nghĩ là có. Nàng lên đọc những vần thơ tình ái. Những từ ngữ nàng đọc có làm nàng ham muốn không, Juliana? Khao khát thứ gì đó mà nàng chưa từng có?”

Chàng đi chuyển vòng tròn quanh chiếc ghế dài.

“Nàng sẽ trở nên thành thạo trong việc hôn hít rất nhanh thôi. Ta sẽ tìm hiểu hình dáng đôi môi nàng, những âm thanh mà nàng tạo ra khi ta làm cho nụ hôn sâu hơn. Juliana đáng yêu, Juliana cuồng nhiệt.”

Môi nàng thấy thật kì lạ, như thể chúng đang trong một nụ hôn. Nhưng không đơn thuần trong sự nồng nàn. Mà trong sự giận dữ. Nó thấy rõ trong những lời của chàng, trong tông giọng của chàng.

“Ta sẽ sờ vào nàng, juliana, trên vai nàng, cổ nàng. Hôn nàng ở đó, nơi làn da nàng thật mềm mại và mạch máu nàng đập dữ dội. Và trên thái dương nàng nữa.” Giọng chàng thay đổi. Chàng giờ đứng sau nàng. Chàng cúi xuống và thì thầm vào tai nàng, như thể những từ ngữ quá riêng tư để bị nghe

thấy dù chỉ bởi những cái bóng. “Ta sẽ chạm vào đôi bầu vú nàng, Juliana, vuốt ve những núm vú đáng yêu đó của nàng. Những ngón tay ta sẽ làm cho máu nàng sôi lên.”

Máu nàng như đang bị thiêu đốt, da nàng bó quá sát vào cơ thể. Đôi tay nàng giờ đây ghì chặt lấy hai đầu gối. Lại một lần nữa, cảm giác hơi thở chàng trên da thịt nàng. Hay đó lại chính là bàn tay chàng, lơ lửng trên cơ thể nàng? Tại sao chàng không chạm vào nàng đi?

“Hãy ép những ngón tay tay lên môi nàng, Juliana.”

Nàng lưỡng lự những chỉ một thoáng thôi, rồi làm theo lời chàng.

“Giờ chúng chính là những ngón tay ta, như cơ thể nàng thuộc về ta. Nàng khao khát khoảnh khắc này mà, Juliana. Vậy thì hãy tận hưởng nó.”

Nàng rung mình với lời nhắn trong giọng chàng. Không phải sự tàn nhẫn, không phải sự trừng phạt, mà kiên định. Chất giọng của một chiến binh, kiềm nén chứ không khước từ. Nàng vẫn không lên tiếng bác bỏ những giả định của chàng, không nói với chàng rằng sự hiện diện của chàng ở đây chỉ là một tai nạn. Thay vì thế, nàng cảm thấy bị bẫy trong một tấm lưới tạo bởi những lời của chàng, bị nhập tâm, phản kích. Kinh ngạc.

“Ta đang lướt trên đôi môi nàng với những ngón tay, Juliana.” Mùi quàng, nàng làm theo câu lệnh không cần nói ra của chàng.

“Giờ đưa tay nàng ra và đặt nó lên vai nàng.” Nàng làm y như vậy, đặt lòng bàn tay phải của nàng lên vai trái. “Chạm vào làn da nàng, Juliana, chỗ docks xuống mìn màng của cánh tay nàng.”

Những ngón tay nàng trượt chậm rãi xuống cổ tay nàng. Bàn tay chàng nằm chỉ cách một inch với bàn tay nàng theo sự di chuyển đi xuống từ từ, như thể chàng muốn thu lấy những cảm giác của nàng, chạm vào nàng mà không thực sự làm vậy.

“Nàng cảm nhận được ta chứ?”

Nàng gật đầu.

Cơ thể nàng như đang nức nở, lớn dần lên; nóng bừng bừng và ẩm ướt. Giọng chàng gần hơn, phả hơi thở vào tai nàng, một tiếng lẩm nhẩm của thầy phù thủy trầm và hấp dẫn, và kích thích một cách lạ lùng.

“Nàng đang run rẩy, Juliana. Nàng sợ sao?”

Nàng lắc đầu.

Bài thơ tiếng Latinh nàng từng đọc đã miêu tả sự nồng cháy, của một cặp tình nhân, của những cảm xúc mãnh liệt, tất cả bị khuấy tung vào nhau. Nàng đã không hiểu được chúng cho đến lúc này. Cho đến khi nàng nghe thấy giọng Sebastian tràn đầy giận dữ và thèm muốn, cho đến khi nàng cảm nhận được sự run rẩy của chính nàng phục tùng theo những hành động mà chắc chắn phải bị cấm đoán, nàng đã không biết rằng nàng có thể cảm nhận tất cả những cảm xúc đó cùng một lúc. Trạng thái đề phòng và nổi bần khoăn.

Cơ thể nàng như trong ngọn lửa. Những giác quan của tôi bén rễ vào sự tra tấn bất diệt. Lời của Catullus cực kì phù hợp.

“Juliana.” Chàng thốt ra tên nàng như thể nó là một lời cầu nguyện, một câu thần chú mềm mại. Nàng rung mình bởi âm thanh của nó, và cúi đầu xuống.

“Đặt hai bàn tay nàng dưới hai bầu vú nàng. Ta muốn chạm vào nàng ở đó.”

Nàng cảm thấy như là trái tim nàng đang chạy hết tốc lực, như thể nàng phải chạy đuổi theo chàng. Nhưng nàng vẫn dính chặt trên ghế bởi sự hiện diện của chàng, bởi âm sắc dịu nhẹ trong chất giọng của chàng và một cảm giác như đang bị bỏ bùa mê. Không, đây không phải ma thuật, mà là sự thèm muốn. Một sự khao khát dữ dội để được biết điều gì sẽ tiếp diễn, điều tạo nên những câu thơ hát ca trạng thái mê ly và niềm vui sướng tột đỉnh.

Hai lòng bàn tay nàng nâng niu hai bầu ngực, nâng chúng lên. Nàng chưa bao giờ tự chạm vào mình để làm nó thấy dễ chịu. Cảm giác này làm nàng hốt hoảng.

“Nàng có hai bầu vú rất đẹp, Juliana.” Giọng chàng không hơn một tiếng gầm gừ thô nhám. “Hãy chà hai ngón cái của nàng lên núm vú, Juliana.”

Đầu nàng ngửa ra sau, mắt nhắm lại, nhưng nàng làm như được bảo. Những ngón tay của nàng chà xát lên phần da thịt nhạy cảm của nàng. Hai bầu vú nàng căng ra, làn da nàng hướng ứng nhô lên như bị kim châm. Hơi thở của nàng như con gió thoảng qua yếu ớt kết hợp với nhịp thở của chàng bên tai nàng.

“Nàng có cảm thấy như ta đang chạm vào nàng không?”

Nàng gật đầu, ngay lập tức.

“Nói với ta.”

“Có.” Nàng nói, giọng nàng là một tiếng thì thầm mờ nhạt. Thậm chí như vậy, nó vẫn gần như không thể cất lên được.

Nàng cảm thấy trống rỗng, đau đớn. Quá gần với sự hiểu biết, quá xa so với những câu trả lời mà nàng tìm kiếm.

“Ta thèm muốn nàng, Juliana. Ta muốn vào trong nàng.”

Hơi nóng tràn lên hai má nàng, nhưng nàng không cử động.

“Ta sẽ tách nàng ra thật nhẹ nhàng để nàng vừa khít với ta. Ta muốn cảm nhận sự chuyển động của hông nàng, của cơ thể nàng nâng lên ép vào ta. Ta muốn tràn ngập trong nàng, Juliana. Ta muốn nghe nàng rên rỉ trong vòng tay ta.”

Bầu vú nàng thấy nóng bừng lên, hai ngón cái bắt động khi nhịp đập gấp gấp của trái tim nàng dường như vang to hơn để hưởng ứng lời chàng.

“Nhưng nó sẽ không xảy ra đâu, Juliana.” Giọng chàng như vọng lại từ xa.

Chỉ khi nghe thấy tiếng cửa đóng sầm lại, nàng mới mở mắt ra.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Jerard đứng dựa vào một cái quyền trượng cao gần ngang bằng anh. Với vị trí là quản gia của Sebastian, anh ta được phép sử dụng nó như một biểu tượng về địa vị. Nhưng thay vì thế, nó lại khiến anh ta cảm thấy thật bất tiện. Anh ta sẽ không bao giờ tấn công một người không có vũ khí. Quá nhiều năm sống dưới sự thống trị của một người khác khiến anh ta chán ghét nó vĩnh viễn. Tuy nhiên, anh ta chỉ quá miễn cảm với việc mọi người đều có một chủ nhân, thậm chí cả Giáo hoàng. Điểm khác biệt là mức độ quyền lực mà một người có được trong khi cố gắng tuân theo mệnh lệnh của chủ nhân.

Với vị trí là quản gia của Sebastian, anh ta có rất nhiều quyền hành. Sebastian tin tưởng anh ta tới mức anh ta có thể bòn rút mà không sợ bị trừng phạt, lừa dối mà không sợ bị phát hiện. Dù anh ta sẽ chẳng bao giờ dám. Anh ta nợ Sebastian mạng sống và cả tương lai nữa. Khi Sebastian giải thoát anh ta ra khỏi thân phận nông nô và hỏi rằng anh ta mong muốn trở thành người như thế nào, anh ta đã lắp bắp một vài câu trả lời. Chỉ sau đó anh ta mới nhận ra anh ta đã nói, “Người tự do!”. Và Sebastian đã biến nó thành hiện thực.

Vụ thu hoạch sắp đến, và cái việc đứng ở cuối cánh đồng, giả vờ là đang giám sát công việc của những người dân làng cũng sẽ sớm kết thúc. Nhưng những ngày đó vẫn đến không đủ nhanh.

Song dù nhiệm vụ này khó nhọc như thế nào, anh ta cũng không muốn thời gian trôi qua nhanh hơn. Giá mà có thể làm chậm nó lại, anh ta cũng sẽ làm. Anh ta thậm chí đã tự hỏi liệu có câu thần chú nào anh ta có thể sử dụng để thực hiện việc đó, sẵn sàng trao đi linh hồn buồn tẻ của anh ta để đổi lấy sức khỏe cho Sebastian. Ngoài ra, hạnh phúc có phải là một điều ước quá lớn lao không nhỉ?

Anh ta dùng ống tay áo để chùi những giọt mồ hôi trên mắt, cố duy trì một nụ cười nhả nhặn trên mặt để những người dân làng tin rằng anh ta không thấy phiền lòng hay tức giận. Những người dân của Langlinais có một lòng kính trọng vô bờ bến với vị lãnh chúa của họ, và anh ta, như người đại diện của Sebastian, phải coi chừng những biểu hiện của mình một cách cẩn thận.

Vụ thu hoạch này rất có thể sẽ trả được phần còn lại trong món tiền chuộc của Sebastian. Sau đó, Langlinais lại một lần nữa có thể trở thành một lãnh địa thịnh vượng như nó đã từng trước đây.

Tuy nhiên sự giàu sang chưa chắc đã là niềm báo cho sự hạnh phúc. Như là việc có một cô dâu trẻ trung đáng yêu không hẳn đảm bảo cho một cuộc hôn nhân tốt đẹp. Jerard nhận thấy rõ những dòng điện cuộn xoáy xung quanh cả Sebastian lẫn Juliana. Mỗi người bọn họ đều quá thận trọng tránh đề cập đến người kia. Vậy mà, khi anh ta mang tin tức của người này thông báo cho người kia, cả hai đều không hề đổ trách anh. Thay vào đó, họ có cùng một thái độ. Cẩn trọng, chăm chú, im lặng, như thể cố nuốt lấy từng lời nói của anh ta. Như thể họ đang tạo ra một hình ảnh trong tâm trí về người kia và khiến hình ảnh đó chuyển động, nói chuyện, và hành động theo những gì mà anh ta kể.

Anh ta đã nói với Sebastian là Juliana đã quay trở lại với những bản viết tay của nàng một cách cẩn thận. Anh ta kể về việc nàng không hề ngừng tay từ khi mặt trời mọc như thế nào, và về việc có hai lần đôi tay nàng bị chuột rút tê đến mức nàng phải yêu cầu anh ta tìm giúp một ít kem bôi tay từ những chiếc rương của nàng. Nhưng vì phản ứng của Sebastian với thông tin đó, sự im lặng và cái cách đổi vai chàng cứng đờ lại khi chàng đứng bên cửa sổ quan sát vùng đất, anh ta đã không kể cho Sebastian việc nàng đã đau đến mức không thể mở được nút của cái chai. Cũng như anh ta không đề cập đến chuyện nàng đã ăn rất ít bất chấp mọi cố gắng của anh ta dỗ dành nàng trong suốt bữa tối, hay cái cách ánh mắt nàng dường như cứ liên tục liếc đến chiếc ghế trống không dành cho lãnh chúa.

Với Juliana anh ta cẩn thận không nói về những khoảng thời gian Sebastian nhìn ra ngoài cửa sổ, cách chàng dường như không hề nghe thấy anh ta nói gì khi anh ta thông báo tin tức về những người dân làng, những cư dân của lãnh địa Langlinais. Anh ta cũng không kể cho nàng lãnh chúa của anh ta đã rất thận trọng không hỏi về nàng, một sự bỏ sót rõ ràng là đã phản bội sự chú ý của chàng.

Anh ta đóng vai trò như một người đưa tin và một quan sát viên, nhưng anh ta quá rõ rằng cuộc hôn nhân của họ chịu một số phận bi đát hơn bất cứ cuộc hôn nhân nào mà anh ta đã từng chứng kiến.

Anh ta không tin Sebastian còn có thể chịu thêm nỗi thống khổ nào nữa khi đã biết về những tai họa của chàng. Giờ đây, anh ta hiểu đó chỉ là những nỗi đau thể xác. Người bạn và đồng thời là lãnh chúa của anh ta đã quyết tâm đổi mới với số phận, sự chịu đựng của chàng thật khiến cho bất cứ người nào chứng kiến cũng không thể tin được. Bây giờ, dường như là cuộc chiến đó lại một lần nữa bắt đầu.

Vị lãnh chúa của Langlains có thể sẽ tự cảm thấy cô độc trong địa ngục của chàng, Nhưng Jerard sẽ luôn sẵn sàng ở đó với chàng, như anh ta vẫn luôn làm ngay từ những ngày còn ở Pháp. Một cái giá nhỏ đủ để trả ơn cho người tuy kém anh ta sáu tuổi nhưng đã cứu anh ta thoát khỏi sự nghèo đói, sự tổn thương, người đã không hề để tâm đến xuất thân hèn kém của anh ta và trao cho anh ta một cơ hội để trở thành người hộ vệ và sau đó là một quân gia. Anh ta sẽ bảo vệ Sebastian bằng cả mạng sống của mình. Và chờ đợi cho bí mật của chàng với cùng sự cống hiến đó.

Nàng đã trải qua phần lớn cuộc sống trong sự tách biệt với thế giới bên ngoài, mặc dù bất cứ ai biết về cuộc sống trong tu viện cũng không thể nói được rằng lại có một sự tồn tại được che chở khỏi xã hội hiện thực. Những bà sơ tại Tu viện Thánh nhân từ làm việc chăm chỉ và lấy làm kiêu hãnh với sự siêng năng trong lao động của họ. Họ tôn trọng tính cần cù và sự thông minh. Nàng là người sao chép bản thảo duy nhất không được miễn khỏi công việc trong vườn và trên cánh đồng dù vẫn làm việc trong phòng viết. Bà tu viện trưởng đã nói rằng nàng có khuynh hướng tự đắm chìm quá sâu trong công việc và sự thay đổi không khí là cần thiết để tập trung vào bất kì nhiệm vụ nào một cách dễ dàng.

Làm thế nào để nàng tập trung vào nhiệm vụ phía trước nàng bây giờ đây? Không phải công việc mà chính là cuộc đời nàng?

Nàng đã không gặp Sebastian gần một tuần lễ rồi, từ cái đêm chàng đến phòng nàng. Những kỉ ức của lúc đó vẫn sống động trong nàng, và nàng có thể nhớ lại từng lời chàng nói. Nhất là những câu cuối. Nó sẽ không xảy ra đâu, Juliana. Nàng cảm thấy như thể nàng đẩy Sebastian ra xa hơn, trước hết với sự tò mò của nàng, sau đó đến tính phóng đãng của nàng. Đó đã là một biến cố về thời gian, khi chàng đến phòng nàng theo cách đó. Vậy mà, nàng đã không tự che giấu cơ thể, hoặc giải thích, hay yêu cầu chàng rời khỏi.

Đôi lúc, Juliana tự hỏi liệu có phải nàng nhạy cảm hơn người khác. Có nhiều lúc nàng chỉ muốn khóc hàng giờ liền, nỗi đau đớn trong tim nàng thật quá lớn. Hay thỉnh thoảng, nàng muốn nức nở vì quá hạnh phúc. Phải chăng sự cảm nhận quá mãnh liệt đã khiến nàng thành một người đàn bà yếu đuối? Nàng có nên che giấu những cảm xúc của mình cho kĩ càng hơn không?

Thậm chí có cả sự khác biệt trong cách nàng làm việc. Những con chữ của nàng chính xác, những bản viết tay của nàng tỉ mỉ như bất kì của một người sao chép giỏi khác, nhưng những hình minh họa của nàng thì sâu thẳm hơn nhiều. Một cô gái trẻ ngồi bên cửa sổ của chữ R, đôi chân cô đu đưa từ thanh ngang, ánh mắt cô trầm ngâm. Không có sự hiện diện của nụ cười. Không có vẻ rạng rỡ trên khuôn mặt.

Juliana phóng tầm mắt ra cửa sổ đến những đám mây ở đằng xa. Một cơn bão mùa hè sắp ập đến. Làn gió thổi tung tóc nàng, như thể để dụ dỗ nàng ra khỏi nơi này.

Nàng phơi khô những trang giấy da, đồ đồ mực còn lại vào trong lọ và kiểm tra lại những cái bút lông ngỗng của nàng. Sau đó, hài lòng với mọi thứ đã được sắp đặt, nàng đứng dậy và bước ra khỏi căn gác, đóng cánh cửa đằng sau lại một cách kiên quyết.

Có lẽ nếu thay đổi môi trường, nàng sẽ có thể ngừng suy nghĩ về Sebastian.

Chàng đã bị khuấy động và giận dữ, hai cảm giác sinh ra đồng thời không phân chia có trước có sau. Sebastian đã muốn nàng ham muốn chàng. Tất cả những gì chàng đạt được là một cảm giác hổ thẹn vì thái độ cư xử của chàng với nàng. Tuy nhiên, sự day dứt vì tội lỗi không xua đuổi được sự ham muốn của chàng. Nó còn mãnh liệt hơn trước đó, ngay khi mỗi suy nghĩ về nàng dường như sống động hơn. Juliana. Thậm chí cả không khí dường như cũng thì thầm gọi tên nàng.

Nàng có thao thức cả đêm như chàng không? Cơ thể nàng có cảm thấy bồn chồn và háo hức vì chàng không? Những giấc mơ của chàng về nàng đầy hoang đại nhưng những ảo ảnh ban đêm không đủ để làm dịu đi nỗi khao khát ban ngày.

Chàng là một người đàn ông, bị kết án tử hình bởi hoàn cảnh và số phận. Tuy nhiên, không phải trước khi được trao cho một hình dung về cuộc sống của chàng như nó sẽ có thể diễn ra.

Nó như thể một giọng nói từ trên thiên đàng liệt kê tất cả những điều mà chàng sẽ không bao giờ được hưởng. Đây, mùi hương hoa hồng, mà người có thể ngửi thấy và gọi nhớ lại cổ tay mảnh dẻ của nàng, hay ngạc nhiên với cái cổ thơm ngát mịn màng của nàng. Đây, âm thanh tiếng cười của nàng, khiến người nhớ đến sự sung sướng mà nàng tạo ra cho người chỉ với một nụ cười. Đây nữa, những suy nghĩ trong tâm trí nàng mà người có thể sẽ phải phân vân nàng còn hiểu biết đến đâu và nàng tranh luận như thế nào. Nhờ đó người sẽ có thể nhận ra nàng là người bầu bạn qua tháng ngày, là tâm hồn duy nhất được thương để định sẵn để hoà hợp với mình. Đây, hình ảnh mà chàng mong nhìn thấy nhất, Juliana khoả thân, tắm trong làn ánh sáng dịu dàng. Juliana, với đôi mắt nhắm nghiền và hơi thở gấp gáp, làn da nàng thật quá mịn màng và mềm mại. Những ngón chân nàng cuộn lại trên sàn. Hình ảnh của chúng làm lay động trái tim chàng cũng như cơ thể nàng kích thích bộ phận đàn ông của chàng. Đây, những hình bóng trang hoàng cho nàng, những đường cong trên cơ thể nàng, sự ngọt ngào của đôi núm vú cương lên màu hồng trong ánh sáng. Cô dâu của chàng, trinh nguyên và khao khát. Đôi môi nàng mở ra để thốt lên tên chàng, đôi mắt nàng khép lại để che dấu sự sợ hãi của nàng.

Lạy chúa, chàng đã muốn chạm vào nàng. Chỉ bằng đầu ngón tay thôi, để xem liệu bầu vú nàng có run rẩy với sự tiếp xúc của chàng. Là do chàng tưởng tượng, hay chính những núm vú nàng căng mọng lên khi chàng nhìn ngắm, dựng đứng lên đầy hờn dỗi? một nụ hôn ngắn tạ ơn làm run run trên môi chàng và đã bị chối từ chỉ bởi lý trí mạnh nhất của chàng. Chàng đã muốn lướt tay lên lưng nàng, chỗ cong của đôi vai nàng, chiều dài của đôi chân nàng.

Cuộc hôn nhân của họ lẽ ra là một món quà, một sự chia sẻ những suy nghĩ có chung lý tưởng, của những sở thích tương đồng mạnh mẽ. Và cả sự đam mê nữa chẳng? Chàng chỉ có thể tự hỏi, đốt cháy những giấc mơ nóng bỏng của chàng với những hình ảnh trong tưởng tượng và chân tay chàng quẩn quanh mình trong sự kinh ngạc. Những đêm của họ có thể sẽ diễn ra trong những sự tán tỉnh, trong những bài học nhẹ nhàng khi chàng dạy cho nàng cách làm thoả mãn chàng và tìm hiểu những gì khiến nàng nức nở vì khoái cảm. Chàng sẽ có thể ghé thăm nàng trong những lúc rảnh rỗi, choàng cánh tay lên vai nàng, cúi xuống để trao cho nàng một nụ hôn lên mũi, rúc vào chỗ sau tai nàng nơi chàng khao khát chạm vào. Hoặc là, những ngón tay chàng có

thẽ sẽ luôn vào tóc nàng trong niềm vui, chiến thắng với sự tiếp xúc đó. Chàng sẽ có thể dừng lại, và bắt kẻ những người xung quanh, áp ụ nàng trong vòng tay, má chàng áp lên tóc nàng, mắt chàng nhắm lại để ngăn dòng lệ của sự mãn nguyện tràn ra và làm chàng lúng túng. Nàng sẽ cúi người vào gần chàng, đầu nàng vừa khít với điểm gần vai chàng nơi đường như tạo ra là để dành riêng cho nàng.

Nhưng nó sẽ không diễn ra như vậy. Sự ngây thơ của nàng là một phúc lành. Còn sự thành thạo của chàng là một lời nguyền.

Thậm chí cả khi chàng nhìn nàng bước đi bên dưới chàng, chàng biết rõ điều đó. Trong một thoáng, chàng đã nghĩ nàng chỉ là một ảo ảnh tạo ra bởi sự khao khát của chàng. Nhiều ngày nay, chàng đã không ra khỏi phòng vì sợ chạm mặt nàng. Giờ nàng đang ở ngay đó, tóc nàng lấp lánh trong ánh mặt trời, làn gió nhẹ nhảy múa vì sung sướng trôi dạt giữa những lớp váy của nàng.

Nàng đang tiến quá gần đến chỗ thành đê. Ý nghĩ như một lưỡi dao đâm vào cổ họng chàng.

Langlinois ôm lấy đôi bờ sông Terne như một người tình đầy ghen tuông. Lâu dài nối hai bờ thành một, dòng nước cuộn cuộn chảy thẳng bên dưới tầng thấp nhất, có thể tới được bằng vài bậc thang phủ đầy rêu. Tuy nhiên, trước khi con sông chảy dưới lâu đài, nó chảy dốc xuống vài feet. Đoạn dốc được đánh dấu bởi một bức tường đá thấp, đã bị sụp đổ nơi con lừ mùa xuân năm ngoái đã khiến cho con sông tràn lên cả bờ của nó. Sau khi việc sửa chữa toà tháp phía bắc hoàn thành, những người thợ xây đã được lệnh xây đắp lại chiều dài của bức tường. Tất cả người dân Langlinois đều biết rõ cần phải đi vòng qua đó một cách cẩn thận. Mọi người biết nó không an toàn. Mọi người, dĩ nhiên, ngoại trừ Juliana, người hiếm khi mạo hiểm đi quá xa như vậy.

Chàng không dám nháy mắt khi quan sát nàng, như thể sự giám sát của chàng sẽ giảm bớt nguy hiểm cho nàng vậy.

Nàng dừng lại để nhặt thứ gì đó lên từ trên đường, xem xét nó cẩn thận, và sau đó đút nó vào trong một cái túi nhỏ đeo trên thắt lưng nàng.

Chàng cảnh báo nàng trong đầu, nhưng cũng vô ích như hét to cho nàng. Nàng không thể nghe thấy tiếng hét của chàng hay bất kì suy nghĩ nào của chàng, những ý nghĩ ra lệnh cho nàng bước lùi lại khỏi miệng vực.

Nàng quay người và quan sát con sông với sự say mê như bị thôi miên. Dòng nước chảy rất nhanh, mùa xuân ẩm ướt đã khiến mực sông dâng cao. Đủ cao để nếu mặt đất bên dưới bức tường bị xói mòn, sự nguy hiểm sẽ còn tệ hơn. Nếu đất lở, Juliana sẽ bị rơi xuống dòng nước chảy siết.

Không có ai ở gần nàng. Mọi người ở trong sân đều đang tập trung vào công việc và không ai ở chỗ có thể nhìn thấy nữ chủ nhân của Langlinois.

Jerard đang ở cái chỗ chết tiệt nào rồi? Trên đồng, giám sát khâu cuối của vụ thu hoạch, một nhiệm vụ chàng đã giao vào buổi sáng duy nhất này.

Nàng tiến thêm một bước đến gần rìa sông, bị quyến rũ bởi thứ gì đó đang thu hút sự chú ý của nàng.

Chàng bắt đầu chạy.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Dòng sông sở hữu âm thanh đặc trưng của nó, lẫn át mọi âm thanh khác một cách rất hiệu quả c đến khi tất cả những gì Juliana có thể nghe thấy là tiếng gầm của dòng nước chảy siết. Con sông Terne năm nào cũng gây ra lũ lụt, nàng đã được kẻ thế, như thể để chứng tỏ rằng không thứ gì có thể kìm cương nó được. Thậm chí một lần cả khu sân trong của tầng thấp cũng bị nhấn chìm.

Nàng đứng trên bờ sông, ngắm nhìn những con sóng.

Những tuần vừa qua đã thay đổi nàng, biến đổi nàng theo một cách mà không thể giải đoán được. Sao nàng có thể sống theo cái cách này, liên tục mong chờ thêm vào cuộc hôn nhân của nàng khi mà nàng đã được bảo ngay từ đầu rằng sẽ không bao giờ có kết quả gì từ nó?

Nàng cảm thấy như một người phụ nữ ăn toàn khác biệt so với con người nàng khi lần đầu tiên đặt chân đến Langlinois. Người phụ nữ đứng đây bây giờ không còn là người đã đồng ý với một tá thuận như vậy. Người phụ nữ đó đã luôn chìm đắm trong công việc, với những ngày tháng trôi qua được đánh dấu chỉ bởi sự ăn tất của những đoạn văn khó hay một kí tự được tô điểm rực rỡ. Còn người phụ nữ này muốn một cuộc hôn nhân thật sự với vị lãnh chúa của vùng Langlinois. Nàng muốn chàng trò chuyện với nàng như chàng vẫn làm vào những đêm trên tháp, kể với nàng những giấc mơ của chàng, quá khứ của chàng, về những năm sắp tới. Nàng muốn chàng tin tưởng nàng, và tiết lộ c nàng điều bí mật đã khiến chàng bất khả xâm phạm và trở nên cô độc.

Âm thanh của dòng sông làm nàng thấy được an ủi một cách lạ lùng, dòng nước siết tạo nên bài ca trầm bổng của tự nhiên. Nước là một trong những nỗi sợ khác của nàng. Con không được phép đến gần cái ao, cô bé. Con có thể bị chết đuối. Phải chăng nàng đang thử thách chính mình bằng việc đi ra mép bờ sông như là nàng tự thử thách mình khi ngồi khoả thân trước mặt Sebastian?

Một khoảnh khắc trước nàng còn đứng đó. Táng cái, mặt đất đã sụp xuống dưới chân nàng và nàng đang ngã vào không khí. Đường như là một kàng không. Một cú giật mạnh thỉnh linh trên vùng thắt lưng làm dừng lại cú ngã của nàng, sau đó siết chặt lại đến khi nàng cảm thấy như mình đã bị cắt làm

hai nửa.

Nàng không thể nghe thấy âm thanh nào khác ngoài tiếng gầm rú của dòng sông. Nàng kêu lên thất thanh, cổ họng nàng vỡ vụn ra với sự khiếp hãi khi nàng treo lơ lửng trên mặt sông. Nhưng những tiếng hét của nàng giống như là câm lặng. Thậm chí ngay cả tiếng ầm ầm của mặt đất đang sụp xuống bên trên nàng cũng bị lấn át bởi tiếng nước cuốn ô ạt của dòng sông Terne.

Nàng nhìn xuống, mắt nàng mở to vì káng cách không thể tin được, và vì tốc độ của dòng nước bên dưới nàng. Ngay lúc đó, những kí ức thừa nhỏ tan chảy vào nhau, khiến nàng trở lại tuổi lên năm một lần nữa, biến nàng thành đứa trẻ khiếp sợ và không được ai giúp đỡ. Nàng sẽ rơi xuống để đến với cái chết của nàng. Miệng nàng há ra, nhưng hình ảnh káng cách dốc ngược bên dưới làm những tiếng thét của nàng câm lặng àn toàn. Bờ sông lở sâu hơn, những viên đất đá nhỏ và cây con búng cả rễ đổ nhào lên nàng khi sự siết lại ở thắt lưng nàng tăng lên.

Nàng không biết bơi. Mặt nước còn sóng dường như dâng lên ngày càng gần, gần hơn nữa trong khi nàng vẫn rơi xuống thấp hơn. Sự khó chịu nơi thắt lưng nàng lại đang tăng lên. Nàng đang được giữ lại nhờ một tảng đá trôi lên chẳng? Chắc hẳn là thế. Không, nàng đang di chuyển, từ từ được kéo lại nhờ sợi xích nhỏ dính vào đai lưng của nàng. Hai bàn tay nàng vươn ra và quờ quạng bám lấy bờ. Những ngón tay nàng ngập trong bùn đất, lòng bàn tay nàng tì vào đá và rễ cây trong một nỗ lực khủng khiếp để tự kéo nàng lên tới nơi an toàn.

Một tảng đá trượt xuống từ mặt đất bên trên, suýt nữa thì rơi trúng nàng. Lại một tảng khác. Con mura đất đá là lời cảnh báo duy nhất mà nàng có. Một phiến đá của bức tường dẽ rơi từ trên xuống, đập vào nàng, góc của tảng đá nặng sượt qua cánh tay nàng khi nàng cố che chắn phần đầu. Sự va chạm làm nàng cáng văng. Trong một lúc lâu nàng đu đưa yếu ớt với mặt đất, hít lấy toàn mùi đất bùn, lắng nghe tiếng đá khi chúng rơi nặng nề xuống sông làm nước văng tung toé. Đau nhức ở mọi chỗ, nhưng hai bàn tay nàng như đang trên lửa. Tay phải nàng trông không ổn, và chỗ uốn nơi những ngón tay nàng gây lên một tiếng động đau đớn không tin được. Bàn tay trái thì bị cắt rất sâu và chảy nhiều máu.

Sebastian vươn ra xa hơn mặt dẽ, gào thét gì đó với nàng. Nàng không thể nghe rõ tiếng chàng. m thanh của dòng nước quá ồn ào. Chàng liếc nhìn vươn người ra quá bờ sông xói mòn, chỉ còn một bàn tay nắm chặt xuống mặt đất ngăn chàng khỏi bị ngã. Nàng dùng tay trái như một cái móc, bám sâu vào đất để tìm chỗ bám. Một inch rồi thêm một inch nữa. Sau đó là một chân. Hàng phút dài trôi qua từ từ trong chập vạt, cổ áo kác của nàng bị căng ra khi Sebastian kéo mạnh nàng lên bờ.

"Juliana!" tên nàng tung ra trong không khí như một bài ca của sự sống. Hai đầu gối nàng khuỵu xuống mặt đất cứng và chỉ sau đó nàng mới cất lên một tiếng kêu. Những tiếng nức nở nhỏ, thấm thương như của một chú mèo con , nỗi sợ hãi tuyệt vọng trào lên bên trong nàng, yêu cầu được thừa nhận.

Sebastian tiếp tục kéo nàng lên bằng đai lưng và áo kác đến khi nàng đã cách rìa vách đứng được năm feet. Sự nhức nhối bởi sức ép nơi thắt lưng nàng cuối cùng cũng dịu đi, nhưng hai tay nàng vẫn còn trong ngọn lửa đau đớn. Nàng nằm trên bờ, cầu chúa ban phúc c mặt đất bên dưới lưng nàng, thờ không ra hơi. Nàng ngược lên để ngắm nhìn vẻ huy áng của bầu trời xanh.

Và cái nhìn kinh àng ám đạm của Sebastian.

Thật khó để cất lời, nhưng nàng cảm thấy cần phải đảm bảo với chàng. "Chàng đã cứu sống em, Sebastian," nàng nói, sau khi rốt cục cũng bắt được nhịp thở.

Nỗ lực để xoa dịu chàng không làm thay đổi ánh mắt chàng cũng như không khiến c đôi mắt chàng dịu bớt đi biểu hiện của chúng. Ánh mắt nàng hướng theo chàng. Bàn tay trái của nàng đang nắm chặt lấy cổ tay chàng, những ngón tay của bàn tay phải thì áp nhẹ lên làn da dẽ trần của chàng.

"Lạy chúa nhân từ," chàng thì thào.

Hai bàn tay đeo găng của chàng nhẹ nhàng gỡ những ngón tay của nàng ra khỏi làn da chàng. Bàn tay phải của nàng đang sưng tấy lên, chàng lo lắng liệu có phải nó bị gãy không. Cả hai bàn ta nàng đều bị cắt rất sâu. Sự sống sót của nàng đã buộc nàng phải trả một cái giá đắt. Rất đắt.

"Sebastian?" sự im lặng của chàng làm nàng lo lắng. Chàng có thể nghe thấy điều đó trong giọng nói của nàng.

Đôi mắt nàng có sức mạnh làm c chàng trở nên mềm yếu. Nàng có khóc không? Lạy chúa, đừng để nàng khóc. Không phải lúc này.

Tiếng sấm rền vang báo hiệu cơn bão sắp đến. Những chú chim tìm nơi trú ẩn trong những lỗ châu mai của lâu đài đều im hơi lặng tiếng, cơn gió nhẹ đến trước trận mưa nặng nề với những giọt nước mắt của Bà mẹ thiên nhiên.

"Sebastian?"

Đôi mắt nàng tràn đầy sự bối rối. Có một vài vết trầy xước trên má nàng, và một chỗ sưng đỏ tấy bên trái vì bị một hòn đá sạt qua lúc nàng leo lên bờ. Khoảnh khắc kinh khủng nhất trong đời chàng là khi nàng đột nhiên biến mất khỏi tầm nhìn. Không, có lẽ khoảnh khắc khiếp nhất vẫn chưa tới.

Chàng không trả lời thắc mắc không nói ra của nàng. Chàng cảm thấy chết lặng đi một cách lạ kì trong giây phút này. Chàng đã cố can trọng, can trọng một cách quá tồi tệ. Chàng chưa một lần chạm vào nàng; chàng chưa từng c phép nàng lại gần. Chàng đã thấy biểu hiện trong mắt nàng khi chàng đột ngột né người ra, tăng thêm káng cách giữa họ. Chàng đã tự ká mình bằng lòng danh dự, tự giới hạn với sự kiềm chế, và tất cả đều chẳng còn nghĩa lí gì.

Giờ đây, nàng sẽ phải được biết.

"Nàng sẽ đi với ta chứ, juliana?" câu nói bật ra khỏi miệng chàng một cách miễn cưỡng.

Nàng mỉm cười run run, nhưng vẫn nhấc đầu gối lên, rồi đứng thẳng dậy. Người của chàng tách ra nhường đường c chàng, khuôn mặt chàng rõ ràng rất

dữ dội đến mức nó làm cảm bật những lời thì thầm của họ.

Chàng có thể cứ tiếp tục im lặng, không cần nói với nàng. Nhưng ý tưởng đó thật đáng khinh. Nó sẽ miễn c chàng sự khiếp sợ của nàng, nhưng chàng sẽ phải đánh đổi bằng gì? Chàng có thể sẽ phải vứt bỏ danh dự, chân lí sống, tất cả những lời mà chàng đã tuyên thệ khi trở thành một hiệp sĩ.

Khi đi đến lò rèn, chàng cúi xuống để tránh mái nhà thấp và bước sang bên nhường lối c nàng. Căn nhà gỗ dựng tạm thời có hai cửa trông ra hai hướng, một yếu tố bắt buộc để ngọn lửa không bao giờ bị tắt. Mặt khác, do công trình sẽ quá nóng để có thể làm việc bên trong.

Chàng quay qua người thợ rèn. “Để chúng ta lại một mình,” chàng nói, và người thợ rèn cùng hai thợ học việc biến mất nhanh như hơi nước trong cái bể làm lạnh. Chàng quay lại đắm đông với cùng mệnh lệnh, và họ cũng tản ra rất nhanh dù không được yên lặng c lắm. Đóng cả hai cánh cửa ở hai đầu căn nhà, chàng che kín hai người họ trong hơi nóng và sự riêng tư.

Chàng đứng đó nhìn xuống Juliana, thương thức những cảnh khắc cảm lạnh này. Khuôn mặt nàng, dù trải xước rất nhiều, trông vẫn vô cùng duyên dáng. Miệng nàng run run trong một nụ cười bên lên. Nàng không nói gì kể từ lúc chàng gỡ hai bàn tay nàng ra khỏi cánh tay chàng. Nhưng những thắc mắc lưu lại trong mắt nàng. Chàng sẽ nói với nàng như thế nào đây?

Chàng đã không có lí do gì để cười nhiều năm nay, nhưng những đêm trên ngọn tháp đã đưa chúng trở lại với chàng. Chàng không thể điền thêm một cột số nào mà không ngừng việc nghĩ đến nàng. Thậm chí chuyển động của chính những ngón tay chàng quanh cây bút lông ngỗng cũng khiến chàng nghĩ đến những nét bút thận trọng của nàng khi nàng làm việc trong căn gác. Chàng đã lục tung tất cả những bộ sách và những cuộn giấy chàng sở hữu, tìm kiếm những lời chú thích bên lề, nghiên cứu tính cách của những tu sĩ, hay có lẽ là những nữ tu sĩ, hay người đã ghi chép lại họ từ rất lâu về trước. Không phải sự say mê của chàng với nàng đã hạn chế những thứ thuộc về trí óc hay tinh thần. Chàng đã thêm muốn nàng ngay từ cảnh khác chàng nhìn thấy nàng, run rẩy và trong sáng.

Hai má nàng đỏ bừng lên. Một tuần trước nàng đã ngồi khỏa thân trước chàng, bị dụ dỗ vào dục vọng chỉ bằng những câu nói của chàng. Nàng đỏ mặt, và sau đó miệng nàng hơi hé mở ra. Một cảnh khác như thế sẽ không bao giờ đến nữa, và chàng không nghi ngờ gì là nàng sẽ sớm phát ốm vì kí ức đó.

Nàng đứng im lặng, Juliana của chàng. Chàng có thể gọi nàng như thế vào những thời khắc cuối cùng này. Những giờ phút mong manh như thế này, và cả những lúc khác mà nàng đã chân thật trao c chàng, sẽ là thứ chàng gọi nhớ lại mỗi khi chàng còn lại một mình. Tất cả những cảnh khác nàng mỉm cười, tất cả những lúc chàng nghe thấy giọng nói dịu dàng của nàng, tất cả những hồi ức chàng có về nàng sẽ cứu vớt chàng c đến ngày chàng ra đi, hết lên với Chúa để cầu xin sự giải thoát cuối cùng.

Nhưng không phải c nàng. Không phải c nàng.

Chàng quỳ xuống bằng một bên đầu gối dưới chân nàng, đầu chàng cúi xuống. Đó là tư thế trang trọng như của những hiệp sĩ dưới trướng chàng, hay của những người dân làng tỏ lòng kính trọng với vị lãnh chúa của họ. Chàng đã qua cái thời huy hoàng trên lưng ngựa, và đức vua thì ở rất xa, nhưng chàng biết không ai xứng với sự kính trọng của chàng hơn Juliana. Nàng đã dũng cảm vượt qua nỗi sợ hãi của chính nàng và trao c chàng sự chấp nhận để bầu bạn với nàng. Lo sợ, nhưng nàng vẫn đến với chàng, và trong vài đêm làm c cuộc sống của chàng trở lại như người bình thường.

Chàng không thể chịu đựng được chuyện này. Trái tim chàng đập đều đều, kiên định. Đầu óc chàng thì lại âm ỉ phản đối trong cùng nhịp điệu dữ dội đó. Nó phải được thực hiện. Vì lợi ích của nàng. Nó phải được thực hiện.

“Ta đã cảnh báo nàng đừng bao giờ chạm vào ta,” chàng lên tiếng, những lời nói vang lên thô ráp và ni nhói. “Nàng có bao giờ tự hỏi là tại sao không?”

Bàn tay trái của nàng chuyển động c đến khi nó dừng lại trên đầu chàng. Một sự tiếp xúc như ban phúc lành. Chàng nhắm mắt lại, biết rằng đó sẽ là lần cuối cùng nàng chạm vào chàng.

Đó là thời điểm có sức ảnh hưởng lớn nhất trong đời chàng. Thời điểm khó khăn nhất.

“Có.” Nàng nói, “Luôn luôn” nàng thêm vào.

Chàng ngược lên nhìn nàng, rồi quay đi. Nàng đứng đợi, kiên nhẫn theo cái cách chỉ có Juliana mới có, bao phủ trong im lặng và sự điềm tĩnh. Chàng muốn nghe nàng cười, mong ước nhìn thấy niềm vui sượng trên khuôn mặt nàng. Không phải sự dễ phòng, cũng không phải sự khiếp sợ. Nhưng những gì chàng sắp nói ra sẽ chỉ gây ra sự kinh hãi mà thôi. Sự kinh tởm. Ghê sợ.

Những lời gần như là không thể nói ra. Chàng tự ép mình nhìn vào mắt nàng, để ngắm đôi mắt xanh lá của nàng thậm chí khi chàng sắp đưa ra những lời sẽ khiến chúng rời xa mãi mãi. Chàng sẽ trao c nàng sự thật, khắc nghiệt và dễ đổ vỡ như chính bản chất của nó.

“Ta bị bệnh hủi, Juliana ạ.”

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Thế giới quay cuồng, nổi loạn và bùng cháy. Juliana nhìn chàng chăm chăm. Trên khuôn mặt chàng là một biểu cảm mà nàng chưa từng nhìn thấy trước đây. Như thể chàng đoán trước được những tổn thương mà lời nói của nàng có thể sẽ gây ra cho chàng. Chàng mong chờ nàng sẽ từ bỏ chàng chẳng? Hiển nhiên là chàng nghĩ như vậy. Chàng quỳ trước nàng, im lặng bên dưới bàn tay nàng, nhưng lại cách biệt về tinh thần.

Ta bị bệnh hùi.

Chỉ vừa đúng lúc cơn bão đột ngột đổ xuống trên đầu họ. Đầu tiên, mùi của cơn mưa mang lại, sau đó là gió, thổi tung những tấm cửa bằng vải bạt của lò rèn, cuộn áo khoác của nàng quanh mắt cá chân. Trong một thoáng, họ đã bị tóm gọn bởi bóng tối, ngọn lửa uể oải khiến cho căn lều nhỏ trông như lối vào địa ngục. Một hình dung phù hợp với nơi này và với những lời nói đó.

Nàng có thể nghe thấy những tiếng la hét của chị thợ giặt và những người giúp việc gấp rút thu dọn những đồ dùng bằng vải lanh đã phơi khô của họ. Người đầu bếp nguyên rửa cơn mưa, một cách của động tĩnh lại. Những tiếng cười, sau đó hoàn toàn im ắng, dường như toàn bộ Langlais đã đứng tụm lại với nhau dưới cơn bão.

Nếu nàng nhắm mắt lại, nàng có thể gần như tin là cảm thấy, những dải sóng âm vang của nó, đang diễn ra bên trong đầu nàng. Nhưng nàng không hề nhắm mắt lại, chỉ đứng đó thu lấy cơn bão như thể nó là một dạng ăn năn sám hối.

Juliana, đi vào đi. Con muốn bị sét đánh trúng à? Kì lạ là nàng nên nhận ra rằng những giọng nói đầy lo lắng, còn nhiều hơn cả khi Juliana còn nhỏ.

Bàn tay nàng trượt xuống cho đến khi nó đặt lên vai Sebastian. Một hành trình đầy đau đớn. Bàn tay nàng run lên. Nàng sẽ cần phải băng bó cho nó. Nhưng nàng sẽ làm thế nào để chữa trị cho tâm hồn của nàng đây? loại băng gạc nào nàng có thể dùng để đặt lên đó?

Chàng không tránh người khỏi sự tiếp xúc của nàng, mà chỉ nhắm mắt lại. Nhưng nàng không nên chạm vào chàng mới đúng, phải không? Không có lời nào từ quá khứ chỉ dẫn cho nàng. Không có lời nhắc nhở nào cả. Chỉ có những lời cảnh báo từ trong tâm trí nàng. Nhưng nó phải tranh đấu với trái tim nàng và trái tim nàng đã thắng. Bàn tay nàng vẫn lưu lại ở nơi nó dừng lại.

Cơn bão giờ đã ở ngay trên họ. Một ánh chớp làm sáng bừng căn lều, sự sáng chói đột ngột đổ lên trên họ. Tiếng sấm theo sau ngay lập tức, rung động qua mặt đất, xuyên qua cả cơ thể nàng. Mặt đất bên dưới chân nàng dường như rung rinh giống như có một con quái vật khổng lồ đang sống lại dưới đó sau hàng thế kỉ ngủ yên.

"Intellige clamorem meum." Bây giờ nàng có thể cầu khẩn cùng câu nói đó, trong cùng tông giọng tuyệt vọng đó.

"Juliana?"

Nàng chớp mắt và nhìn xuống chàng. Đôi mắt chàng, đôi mắt có màu xanh dương tuyệt đẹp đó đang tràn ngập với... gì nhỉ? Bàn tay trái của nàng chuyển từ vai lên má chàng. Mu những ngón tay trầy xước và bị cắt sâu của nàng tê lại, nhưng chúng có thể cảm nhận khuôn mặt chàng. Nàng chờ đợi nó sẽ lồm cồm với sự tiếp xúc của nàng, nhưng làn da chàng lại rất mềm mại. Nàng lướt theo một bên lông mày, mỉm cười khi nó cong lại dưới cái chạm của nàng. Chàng thật đẹp vô cùng, như một loại đá quý hiếm, được đánh bóng cho đến khi phát sáng. Một viên đá quý Opxidian cỡ lớn.

Trong mắt chàng nàng nhìn thấy sự đau khổ. Cuối cùng nàng cũng nhận ra nó.

"Juliana, nàng có nghe thấy ta nói gì không?"

"Vâng, Sebastian, em có nghe thấy chàng." Giọng nàng nghe thật lạ lẫm, thậm chí với chính nàng. Nó có như vậy với chàng không? Nàng nghĩ là có, bởi vì vẻ quan tâm xuất hiện trên mặt chàng.

Nàng lén dènh trong những ý nghĩ, như thể chúng là những con bướm bay lượn quanh đầu nàng, nhưng không ý nghĩ nào lưu lại đủ lâu để làm rõ nghĩa. Sebastian. Cả cuộc đời nàng đã ước ao có ai đó để tâm sự, để cười đùa, để trò chuyện, và mong ước của nàng đã được chứng giám dưới hình dạng của người chồng này. Chàng đã là người bạn và người yêu mà nàng nghĩ về, mơ tưởng đến. Nàng đã từng sợ hãi chàng, người bao trùm trong màu sắc của bóng đêm và những điều bí ẩn. Nỗi sợ đó giờ ở đâu? Nó đã bị xóa bỏ, bị rút hết ra khỏi nàng rồi. Nàng không thể cảm nhận được gì ngoài sự đau đớn trong lúc này, không chỉ đơn thuần là sự khó chịu thể xác trên tay nàng, mà một nỗi đau đớn sâu thẳm hơn, nỗi đau trong tâm hồn nàng.

"Ta sẽ không để bất cứ điều gì xảy ra với nàng đâu, Juliana."

Nàng ở đây mà như không ở đây. Nàng đang đứng trước Sebastian, chú tâm vào câu nói của chàng.

Ta bị bệnh hùi.

Ôi, lạy Chúa, giờ thì tất cả đều trở nên có nghĩa. Tất cả. Chàng tránh né nàng bởi vì chàng không muốn lây bệnh cho nàng. "Đừng chạm vào ta, Juliana. Không bao giờ." Một lời cảnh báo. Nàng đã không để ý đến nó, mà chỉ là ngẫu nhiên thôi. Nàng đã không cố ý chạm vào chàng.

Không có kết quả. Hay là hi vọng về chuyện đó đâu.

Có thứ gì đó chết trong nàng. Một thứ gì đó sáng bừng, chói lòa và mới mẻ. Hi vọng chẳng? Dường như vậy. Có lẽ nàng đã giả vờ trong suốt thời gian qua là lời tuyên bố đó có thể được thay đổi. Rằng nàng sẽ có thể hiểu được mục đích của chàng để đạt được một cuộc hôn nhân thật sự và làm yếu lòng chàng bằng cách nào đó. Nếu như vậy, ý nghĩ mơ hồ đó đã rùng mình và đầu hàng trước một cái kết chết tiệt.

"ta bị hùi." Câu nói đó âm vang trong tâm trí nàng, như những hành lang của tu viện có thói quen vọng lại những âm thanh. Nàng đã từng nhìn thấy người

hùi một lần. Anh ta trông rất đáng thương, với hai bàn tay bị gọt đi đến hết phần mực nát, khuôn mặt anh ta đen sẫm lại và bị băng bó nặng nề.

Không, không thể là Sebastian. Xin đừng.

“Có vài người tin rằng có thể ngăn ngừa căn bệnh bằng lửa,” Sebastian bây giờ mới chịu cất tiếng nói với nàng.

Nàng lại ngó xuống chàng, thảng thốt với những gì chàng vừa nói ra. “Ngài sẽ đốt hai bàn tay tôi sao, Sebastian?” Nàng nhìn chúng. Bàn tay phải của nàng đã không còn cảm giác nữa. Sưng tấy gấp hai lần kích cỡ bình thường, trông nó gần như tím xanh lại. Thật lạ là nàng thấy nó dường như thuộc về người khác chứ không phải nàng.

“Ta sẽ làm bất cứ việc gì để nàng không phải chịu nỗi đau đớn như ta, Juliana ạ.”

Nàng biết nói gì đây để đáp lại sự thiết tha đó? về thống khổ đó? Dường như họ lại có thêm một điểm chung nữa để chia sẻ.

Nàng là một người hoàn toàn khác vào khoảnh khắc đó, một ai đó cảm thấy lạnh một cách vô lý khi mà căn lều như là một lò ngục. Cái nhói nơi bàn tay nàng dữ dội, sự đau đớn đo lường những lời nói của nàng, hạn chế chúng đến một mức độ đủ để nàng có thể nói ra nhanh và dễ dàng. Chàng muốn đốt cháy tay nàng. Nàng nhắm nghiền chúng, tưởng tượng khi chúng không còn da thịt, những đoạn xương thô cứng chòi ra từ bên dưới ống tay áo. Việc đó sẽ giúp nàng an toàn, chàng đã nói vậy. Tầm nhìn của nàng trở nên xám xịt, rìa mắt như bị che phủ rậm rạp và gọn sồng.

Nàng hấp háy mắt và tập trung sự chú ý vào chàng vẫn đang quỳ trước nàng. Sebastian, Vị hiệp sĩ dũng mãnh và cao quý, đáng phụ quân người sẽ không bao giờ kết hợp với nàng. Chẳng phải nàng đã đạt được điều nàng muốn đó sao? Tất cả những câu trả lời cho tất cả những câu hỏi.

“Không, Sebastian,” nàng nói nhỏ, và nộ mình cho một màu đen kịt.

Nàng ngã nhào xuống dưới chân chàng, bất tỉnh.

Jerard bồng nàng băng qua khoảng sân ngập nước mưa khi Sebastian đi theo sau.

Nàng đã bẫy chàng một cách hiệu quả bằng sự phủ nhận của nàng, đâm chàng một nhát với chỉ một từ. Không. Giờ không còn cách nào để chữa trị cho nàng, chỉ còn nước quan sát và chờ đợi và hi vọng rằng nàng không có những triệu chứng bệnh tương tự như chàng. Sự kinh hãi lan rộng như một hạt giống phát triển quá nhanh xuyên qua người chàng.

Một ánh chớp xiên ngang sáng rực cả bầu trời, một lời chào đón vô cùng sắc nhọn.

Mưa làm ướt sũng mặt chàng khi chàng ngược lên, như thể để tìm ra Chúa trên bầu trời tối đen bên trên Langlinais. Sebastian nhắm nghiền hai mắt, cảm nhận cú quật đau nhói của gió. Sự tàn bạo tự nhiên của cơn bão này mãnh liệt như những lời cầu xin của chàng. Có lẽ đó là một cách thờ kính chúa của thiên nhiên.

Lời cầu khẩn của chàng đơn giản thôi, ý nghĩa chứa đựng trong nó không phải cho sự khoan dung, mà là cho đôi tay của Juliana. Và trên hết là che chở cho nàng thoát khỏi căn bệnh hùi đã làm thay đổi cuộc sống của chàng. Chàng không muốn Juliana phải chịu những gì đang chờ đợi chàng phía trước.

Một thầy thuốc người Ai Cập đã tuyên bố thông báo chết chóc của ông ta trong một chất giọng tràn đầy sự khiếp sợ. Từ ngày đó trở đi, chàng đã bị cách li với những người tù khác, bị đưa đến một nhà giam khó mà đủ lớn để chứa được nổi chàng. Chàng đã ở đó, phiêu bạt trong nỗi kinh hoàng mà luôn được gọi lại trong đời sống của chàng mỗi khi chàng thấy một người bệnh cách li, những người tàn phế lết đi một cách tội nghiệp bị hắt hủi và xa lánh vì căn bệnh của họ.

Nhà thờ đưa ra lý do rằng chỉ những kẻ có tội mới mắc bệnh hùi, rằng đó là hình phạt cho những ý nghĩ hay những hành vi dâm dăng. Chàng chưa bao giờ có thể khẳng định bất cứ lỗi lầm nào của chàng đủ lớn để khiến cho chàng trở thành một trong những xác sống như thế này. Sự vượt quá giới hạn tẻ nhạt của chàng là một ý nghĩ thắc mắc rằng tại sao người ta lại có thể chấp nhận được việc tàn sát nhân danh sự trung thành và cả những sự cảm đoán khác nữa. Tại sao Nhà thờ, mệnh danh là chủ nghĩa bác ái và tình yêu thương, lại có thể tra tấn để bắt ép người ta khai nhận? Nhưng nếu chàng được ban cho một trí tuệ có khả năng suy luận, thì tại sao lại bị trừng phạt bởi chính điều đó? chắc chắn Chúa cũng sẽ không ban cho con người một khả năng mà không được phép sử dụng?

Vậy thì không có quyền chọn lựa nào cả - không có nhiều lựa chọn giữa người tốt và kẻ xấu. Chàng sẽ bị đẩy đến tầng cuối cùng của địa ngục, bị thiêu đốt dòng máu đỏ đối lập với màu đen của kiếp đọa đầy vĩnh viễn. Hoặc sẽ lên một chiếc xe ngựa bằng vàng ròng, chuyến du hành của chàng được hộ tống bởi tiếng nói của các vị thiên thần tối cao. Bây giờ không có nhiều người ghi sổ kỹ lưỡng. Chàng không phải là một tội đồ thấp hèn, cũng không phải là người hoàn hảo, nhưng trong chừng mực nào đó có lẽ là tâm trung trung giữa hai loại đó.

Tiếng sấm vang rền lên trong sự đồng tình.

Chàng đứng trong sân, chân rướn lên, hai nắm tay vươn cao hướng tới thiên đường.

Juliana. Đó là âm thanh của một trận gió bị bão vùi dập. Và phải đến tận khi cảm thấy sự khô ráp trong cổ họng, Sebastian mới nhận ra đó là tiếng của chính chàng đang gào thét gọi tên nàng.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19

“Tôi sẽ gửi Sơ Agnes đi cùng anh,” bà tu viện trưởng nói. “Sơ ấy có tài chữa bệnh.”

“Đức ngài sẽ rất cảm kích trước sự giúp đỡ của sơ,” Jerard nói.

Người đàn ông trẻ cúi mình và bà mỉm cười. Hai lần, bà đã nói với anh ta rằng bà không đòi hỏi sự tôn kính như vậy và cả hai lần anh ta đều đã gật đầu đồng ý, thế mà đã lại vừa quên ngay. Bà làm anh ta e sợ, bà biết như vậy. Không phải vì sức ảnh hưởng mà gia tộc bà có được - lí do hợp lý trong những năm tháng thế tục của bà - mà bởi bà là tu viện trưởng của tu viện Thánh nhân từ, một địa vị mà bà đã nắm giữ suốt hai mươi năm qua và hi vọng là sẽ vẫn tiếp tục đến khi bà qua đời.

Bà sinh ra với tên là Gertrude của vùng Bachian, đến tu viện Thánh Nhân Từ lúc đầu như một người mới chưa chắc chắn được về tương lai hay lòng mộ đạo của mình. Ba mươi năm sau bà đã hoàn toàn đoạn chắc về cả hai điều đó. Bà đã nhận thấy tu viện là nơi cần đến tài năng của bà, và coi học sinh như những đứa con dù bà chưa từng mang nặng đẻ đau.

Không phải tất cả những cô gái nằm trong sự chăm sóc của bà đều tự nguyện chấp nhận những chỉ dẫn mà bà trao cho họ. Song, với mỗi cô bé làm được điều đó, đều được bà đánh giá cao vì tính hiếu học, khát khao tri thức.

Với mỗi cô bà đều trao cho sự nghiêm khắc và tình thương mến. Nhưng gia tài lớn nhất mà bà tặng cho những cô gái được nuôi dạy tại tu viện Thánh Nhân Từ là món quà của sự tự hiểu biết về bản thân mình. Trước khi họ rời tu viện, mỗi người họ đều biết được điều may mắn nhất của họ và cách chia sẻ nó với thế giới.

Một vài người sở hữu những tài năng chữa bệnh, một số có khả năng biến một khu vườn trở nên xanh tốt. Một số khác được trời phú thiên tư là người lãnh đạo, và những điển trang của họ sẽ được quản lý một cách khéo léo. Cũng có vài cô gái được ban phúc với món quà là tiếng cười và một ít thứ khác, nhưng thế gian có thể tươi sáng hơn nhờ có sự hài hước, bà tin vậy. Thịnh thoảng, có một cô gái đặc biệt ở lại quá thời gian tại tu viện. Tài năng của cô gái đó thậm chí cả Gertrude cũng phải kính nể. Cách đây vài năm là Anne Nursia. Cô ấy, Anne dịu hiền, được ban cho tài năng tạo ra được những bức tranh đẹp không thể tưởng tượng được từ những loại nguyên liệu khiêm tốn nhất. Với mỗi cô gái, bà tu viện trưởng đều cảm nhận được một sự nhẹ nhõm và nỗi buồn trái ngược nhau khi họ rời khỏi tu viện Thánh Nhân Từ.

Juliana là một trong những thất bại khôn khổ nhất của bà. Gertrude chưa bao giờ có thể nhận rõ được tài năng thật sự của cô gái. Juliana sở hữu sự bền bỉ và cô có ý chí quyết tâm học hỏi những kĩ năng cần thiết trong phòng viết. Điều này sẽ còn mạnh mẽ hơn cả tài năng bẩm sinh và đem lại cho cô thành công. Cô không dễ dàng vui vẻ, nhưng luôn mỉm cười khi bị dỗ ngọt. Gertrude biết rằng cô sẽ là một nữ chủ nhân của Langlinais với sự duyên dáng và đỉnh đạc, nhưng đó là nhờ sự luyện rèn của cô hơn là sự cúi mình. Cô quá kín đáo, quá dè dặt, như một mùa xuân khế gõ cửa nhà bạn hoặc một dòng suối bị ghim lại. Một cô gái bí ẩn, và luôn luôn như vậy.

Song bà cũng không hề do dự khi gửi sự giúp đỡ đến cho cô ngay khi bà biết được chuyện không may đó. Tu viện Thánh Nhân Từ nổi tiếng cũng là nhờ những hành động tốt đẹp đó.

Gertrude quay người khỏi tấm phen ngăn cách bà với những vị khách đến thăm, và căn dặn một người mới đang đứng đợi lời chỉ dẫn. Sơ Agnes sẽ được gọi đến và cùng với hộp đựng thuốc cao, thuốc mỡ và các loại thuốc sắc từ thiên nhiên khác của sơ ấy, sẽ được gửi đến Langlinais.

“Hiện giờ cô ấy đang được chăm sóc như thế nào?” Bà hỏi người đàn ông trẻ tuổi.

“Tôi không biết, thưa sơ trưởng, tôi được lệnh đến gặp sơ ngay lập tức. Nhưng Đức ngài nghĩ rằng tay phải của phu nhân đã bị gãy. Nó sưng tấy rất nặng.”

Bà phẩy tay lên phía trước trang phục. “Tôi không giỏi về lĩnh vực này, nhưng sơ Agnes thì có đấy.”

“Cám ơn sơ rất nhiều, thưa sơ trưởng.”

Bà vẫy chào anh ta, quay người và đi tìm bà sơ phụ trách việc chữa bệnh.

Trời vẫn tiếp tục mưa. Hơi ẩm che mờ mặt kính, khiến căn phòng như một cái hang ẩm ướt. Ánh sáng nhập nhoà trên sàn, thậm chí không khí cũng dường như mù sương.

“Tôi nghĩ ngài đã làm một việc rất dũng cảm, thưa lãnh chúa. Mọi người đều chứng kiến chuyện đó,” Grazide nói. Chàng quay lại và nhìn bà. Nụ cười của bà lay động điều gì đó bên trong chàng. Chàng chỉ gật đầu đáp lại.

“Tôi nghiệp cho đôi tay của phu nhân.” Grazide ngồi bên mép giường. Juliana nằm bên dưới tấm chăn, hai bàn tay nàng để bên ngoài chăn, băng bó đến tận cổ tay. Lớp vải băng nhiều đến mức trông nàng như một hình nộm làm chàng mất hết sự bình tĩnh trong đầu. Chàng không thể chạm vào nàng để nắn lại xương cho nàng mà Grazide thì lại không biết làm như thế nào. Chàng lục tìm trong trí nhớ ai đó ở Langlinais có đủ kĩ năng cần thiết để sơ cứu cho Juliana.

“Ta đã gửi Jerard tới tu viện,” chàng nói, cố đưa ra một lời giải thích làm lí do cho việc không thể đưa ra hành động gì của chàng. Những lời của chàng dường như để làm bà ta hài lòng, trước một sự cố bất ngờ.

Chàng đã rất hiếm khi trao đổi với Graziade, hay bất kì ai trong đám người của chàng, hàng tháng nay. Tuy nhiên, sự quan tâm của bà không đặt vào chàng mà vào tình trạng sức khỏe của Juliana. Sự trung thành với vợ chàng chỉ càng làm tăng mối thiện cảm của chàng dành cho Graziade.

Chàng chăm sóc nàng cùng bà trong gần một giờ đồng hồ cho đến khi chàng yêu cầu bà để lại chàng một mình với vợ chàng. Bà tán thành mà không cần thêm một lời nào, một sự im lặng hiếm có và đúng lúc.

Juliana thở dài, quay đầu lại. Sebastian quan sát nàng cẩn thận để đảm bảo đó không phải là do suy nghĩ mong muốn tha thiết từ phía chàng tạo ra.

Chàng bước về phía chân giường, hai tay để hai bên sườn. Hơn một giờ qua, chàng đã hiếm khi rời mắt khỏi nàng, trở nên hoà hợp với nhịp thở tự nhiên đều đều của nàng đến mức chàng chờ đợi hơi thở tiếp theo của nàng. Chàng phân vân liệu nàng có nằm mơ khi nàng bất tỉnh không. Nàng có bị luẩn quẩn trong vô số các hành lang của một con ác mộng do sự đau đớn gây ra hay không? Bàn tay tím đen của nàng xoè ra trên gối, mặt nàng quá xanh xao. Có vết thâm bên dưới mắt nàng, một vết xước nhỏ trên da mặt khiến chàng muốn vuốt ngón tay lên làn da nàng, đặt lên đó một nụ hôn.

Những ước mơ ngốc nghếch. Thậm chí còn hơn cả điên rồ nữa, ước muốn được cúi người trên nàng và gạt món tóc vương trên khuôn mặt nàng, đặt một miếng vải mát lên trán nàng. Thì thầm với nàng là tất cả những gì được cho phép. Chàng cầu cho việc đó được cho phép.

Nàng mở mắt ra ngay đúng thời điểm đó. Chúng trông mệt mỏi, hai tròng mắt nhuộm màu hồng, như thể con đau nhức đã nhuộm màu cho chúng trong khi nàng ngủ.

Chàng cảm thấy như đang có lại thời gian khi cha chàng phong tước hiệp sĩ cho chàng. Tấm mẽ đay trên cổ, nghi thức gõ nhẹ sống guom lên vai đủ mạnh để làm chàng đổ nhào xuống sàn. Không có sự hận thù nào trong ánh mắt của Juliana. Thay vào đó, đôi mắt nàng dường như dâng hiến cho chàng một cái nhìn bao quát cả tâm hồn nàng. Và trong tinh thần đầy tính khoan dung đó bao hàm cả sự thấu hiểu, lòng trắc ẩn và sự ảm áp.

Chắc hẳn là chàng đã nhìn lầm. Có lẽ chàng chỉ nhìn thấy những điều đó vì chàng cần sự tha thứ của nàng, vì linh hồn chàng nhức nhối vì điều đó. Chàng đã che giấu nàng quá nhiều điều. Làm sao nàng có thể coi mở những cảm xúc của nàng như vậy được? Phải chăng đó đơn giản là do nàng đang bị mù mắt?

Chàng đang định nói gì đó, thì ngay lúc ấy, Juliana mỉm cười. Không phải là một nụ cười rộng mở, mà là một cái nhếch lên của đôi môi tái nhợt. Tầm nhìn của chàng chập chờn như thể chàng nhìn nàng qua lớp kính cửa sổ lấp lánh nước mưa.

Rồi nụ cười từ từ biến mất. Thay vào chỗ của nó là một nếp nhăn trên trán nàng. Và một sự hiểu kì rất đáng kinh ngạc. “sao chàng không nói với em?”

“Làm sao một người có thể nói với cô dâu của mình một chuyện như vậy được chứ?”

Mọi việc chàng làm đều là để bảo vệ cho Langlinais và bản thân chàng. Quân Templar muốn biến Langlinais thành của riêng họ, và Nhà thờ sẽ vui sướng tước đoạt lâu đài khỏi chàng. Toàn bộ tương lai của Langlinais bị đặt lên một cán cân mỏng manh. Nhờ có nàng, vì nàng đã ở lại, chàng đã xua đi được một nỗi sợ. Giờ chỉ còn phải lo lắng về quân Templar.

Chàng quay lại, quyết tâm trao cho nàng sự thật ít nhất là về chuyện này. “Liệu nàng có còn muốn ở lại không nếu nàng biết?”

Nàng dường như cân nhắc trong một lúc. “Em cũng không biết nữa.”

“Ta thì có đấy,” chàng nói. “Nàng sẽ vừa la hét vừa bỏ chạy ra khỏi cửa.”

Nụ cười phớt của nàng dường như làm dịu đi một vài nơi tối tăm bên trong chàng.

“Có phải chàng triệu hồi em chỉ để không ai thắc mắc tại sao em vẫn còn ở tu viện sau khi em đã trở về?”

Chàng đã luôn nghĩ rằng nàng rất thông minh. Chàng mỉm cười với bằng chứng vừa có. “Đó là một trong những mối lo lớn nhất của ta. Nhà thờ có thể sẽ cử một mục sư tới để điều tra.” Kể đại diện đó, một khi biết được căn bệnh của Sebastian, sẽ có quyền trục xuất chàng ra khỏi quê hương chàng. Những người hui không thể có tài sản.

“Nhưng đó chỉ là một phần thôi,” chàng nói, thêm vào toàn bộ sự thật. “Ta muốn chuẩn bị tương lai cho quê hương ta và những con người ở đây,” chàng nói. “Vợ của ta có thể nắm giữ Langlinais, bảo vệ nó khỏi sự chiếm đoạt ngay cả khi Nhà thờ cố tìm cách cướp nó khỏi tay ta.”

“Sao một chuyện như thế lại xảy ra với chàng, Sebastian?”

“Điều đó có quan trọng không? Có hàng ngàn câu trả lời cho câu hỏi đó,” chàng nói, “Tất cả phụ thuộc vào việc nàng hỏi ai. Nước đục hay sữa dê hoặc do loại ánh sáng nào đó của mặt trăng.” Chàng nhìn ra chỗ khác. “vào thời điểm ta được phóng thích khỏi nhà ngục, ta đã biết số phận của mình. Thứ mà ta sẽ ngăn chặn nó tránh xa nàng.”

“Bằng cách đốt cháy em ư?”

Chàng quay đi. “Nếu nó bảo vệ được nàng, ta sẽ làm.”

“Không còn cách nào khác sao?”

“Nếu có, ta đã tìm ra rồi. Ta đã bỏ công nghiên cứu những thứ như thế này.”

“Và không có phương thuốc chữa trị nào sao, Sebastian?” sự dịu dàng trong đôi mắt nàng là sự huỷ hoại của chàng. Vẻ buồn rầu trong giọng nói của nàng khiến chàng phải quay mặt đi. Nhưng chàng không làm vậy. Chàng vẫn đứng ở đó, nhìn xuống nàng. Chàng đã nghĩ hình ảnh trong lò rèn là có sức ảnh hưởng nhất tới chàng? Chàng đã không nhìn thấy trước khoảnh khắc này, với nụ cười âm ỉ của Juliana và đôi mắt xanh lá của nàng nhuốm đầy những giọt nước mắt không lộ ra.

“Không,” chàng đáp. Một từ thôi, nó nói lên toàn bộ những tìm tòi và nghiên cứu của chàng và tất cả những đêm dài khi chàng dùng những gì được đã được dạy dỗ để cố gắng tìm ra cách chữa bệnh cho chính chàng.

“Chúng ta không thể làm gì được nữa, phải không, Sebastian? Không gì cả.”

Đó dường như là một câu hỏi ko cần có câu trả lời.

* * *

Jerard quay về từ tu viện Thánh Nhân Từ sớm hơn mong đợi. Bà tu viện trưởng đã làm nhiều hơn là gửi thuốc mỡ cho Juliana; bà đã cử sơ Agnes đến, người vốn mất tay trong việc chữa trị.

Sebastian không hề do dự khi bà sơ thấp lùn và mập mạp lảng vảng trong phòng, quai hàm bà ở trong một góc độ cảnh báo bất kì người bàng quan nào rằng bà quyết tâm nhìn cho được thành công trong nhiệm vụ lần này của bà. Chàng sẵn sàng làm bất cứ việc gì để làm dịu đi sự đau đớn của Juliana, và nếu sự hiện diện của một tu sĩ có thể cứu giúp cho nàng, chàng không quan tâm rằng nó có thể đặt chàng gần hơn với sự nguy hiểm. Bà sơ có thể, nếu bà ta biết về tình trạng của chàng, trục xuất chàng tới trại hủi khéo léo như bất cứ thầy đồng hay linh mục nào. Nhưng nó không còn quan trọng nữa. Thời hạn tự do của chàng sắp hết. Sự ảm đạm của chàng sẽ kéo dài cho đến cuối đời. Ít nhất trong suốt những ngày cuối cùng, chàng có thể tự đảm bảo về sức khoẻ của Juliana.

Sơ Agnes dùng một ngón tay chỉ vào cái ghế dài, và Jerard dịch chuyển nó sang bên cạnh giường, rồi ra khỏi phòng để đem về nước ấm như bà sơ yêu cầu. Bà sơ đặt cái hộp của bà lên ghế, rồi ngồi xuống, nhẹ nhàng kiểm tra đôi tay của Juliana. Juliana chỉ chịu nhắm mắt khi bà sơ sờ nắn, môi nàng mím chặt lại. Cắn chặt như hai bàn tay của Sebastian đang siết lại. Jerard đến với nước và ngay lập tức được cử đi chuyển nữa, lần này là để tìm về một cốc rượu.

“Ta không cần hỏi cũng biết là nó làm con đau,” Sơ Agnes nói, khi Juliana thờ dõc. “Ta không nghi ngờ gì nữa là con đã bị gãy vài xương bàn tay, con yêu dấu.” Bà sơ cuối cùng cũng thả tay nàng ra, và rướn đến cái hộp của bà, lôi ra một cái lọ đầy kín.

Bà đặt những con đĩa lên bàn tay phải của Juliana.

“Sự sung tẩy tủy ngăn cản việc chữa trị tiến xa hơn,” bà giải thích, khi Sebastian di chuyển đến gần mép giường. Sau khi những con đĩa đã căng phồng lên và uể oải rơi ra, bà nâng hai bàn tay của Juliana lên bằng cổ tay, nhẹ nhàng đặt chúng vào một chậu nước trong đó bà đã đổ một hỗn hợp thơm ngát có mùi của các loại hoa.

Khi bà rời khỏi chúng, bà rắc một loại bột màu vàng lên những vết cắt trên bàn tay trái và tiếp tục băng bó nó một cách nhanh chóng.

“Ta cảnh báo trước cho con, con yêu, công đoạn tiếp theo sẽ rất đau đớn với con đấy.”

Sebastian tiến lại gần hơn, nhìn chăm chăm xuống Juliana. Mặt nàng quá nhợt nhạt, nhưng nàng mỉm cười khi nhìn thấy chàng.

Chàng ngồi lên mép giường đối diện với bà sơ thấp bé đang chiến đấu.

“Ta đã tìm trong thư viện về ngài Catullus mà nàng đã nói tới nhưng chẳng tìm thấy gì về ông ta cả,” chàng nói với Juliana, hi vọng làm nàng xao lãng khỏi sự đau đớn sắp tới.

“Em tin là ông ấy không được nổi tiếng cho lắm, Sebastian,” nàng đáp, giữ đôi mắt nàng ghim chặt vào chàng.

Sơ Agnes uốn cong một ngón tay và mi mắt của Juliana run rẩy khép lại. Một hơi thở gấp gáp, không hơn một tiếng thở, là tất cả bằng chứng của sự đau đớn mà nàng đang phải trải qua.

“Một lần ta đã bị gãy chân,” chàng lên tiếng. Đó là một lời mời yếu ớt để tạo ra một sự làm sao lãng, nhưng nàng vẫn mở mắt ra và lại cười với chàng.

Chàng muốn nâng cằm nàng lên và đặt một nụ hôn lên môi nàng. Một nụ hôn phớt làm phần thưởng cho sự dũng cảm của nàng, cho ánh nhìn trong đôi mắt nàng. Không ác cảm mà cũng không khiếp sợ, nhưng tình thương yêu và sự cảm mến và thứ gì đó nữa quá sâu sắc để gọi tên một cách thoải mái.

“Grazide kể với em chàng đã từng là một đứa trẻ rất nghịch ngợm. Việc bị gãy chân đã thay đổi chàng.” Hai từ cuối gần như là tiếng thờ hỏn hển. Nàng cắn chặt môi dưới khi bà sơ nắn một đoạn xương về đúng chỗ của nó.

Chàng không nghĩ là nó có thể xảy ra, nhưng nàng thậm chí còn trở nên tái nhợt hơn trước. Chàng quay qua sơ Agnes. “Sơ không làm gì được để làm dịu con đau của cô ấy hay sao?”

Bà sơ nhăn nhó. “Chúa mới là người chữa bệnh, ta chỉ phụ giúp Người mà thôi.” Bà sơ nhìn chú mục vào trang phục của chàng, như thể nó sẽ ngăn chàng khỏi hơi han thêm một câu ngớ ngẩn nữa. Nhưng bà không hề hỏi tại sao lãnh chúa của Langlinois lại vận một chiếc áo len thô của tu sĩ.

“Vậy sơ không thể trợ giúp Người nhẹ tay hơn được ư?” chàng nhăn mặt với bà sơ và bà nhăn mặt lại.

“Sơ ấy vốn rất nhẹ tay rồi mà, Sebastian,” Juliana nói. “Kể cho em về chuyện chàng đã làm thế nào mà lại bị gãy chân đi. Nó có thú vị hơn chuyện em suýt nữa thì ngã xuống sông không?” Nụ cười của nàng cố tỏ ra hài hước, trái tim chàng dường như giãn ra khi chàng quan sát nàng.

“ta đang trốn Gregory,” chàng nói. “Bọn ta đang chơi một số trò chơi, không nghi ngờ gì là một vài kiểu bắt chước dàn trận của những cuộc chiến Punic giữa người La Mã và người carthage (giống như kiểu Game để chế bây giờ vậy). Ta xây chiến lũy ở một vị trí phòng thủ rất hoàn hảo, chờ câu ta tấn công.”

“trên ngọn tháp phía bắc,” Juliana thêm vào.

Chàng gật đầu. “Chỉ có điều Gregory cũng đang chờ ta tấn công cậu ta trước. Cậu ta không đến. Ta trở nên chán nản với việc chờ đợi và quyết định tìm một vị trí chiến lược khác. Nhưng ta đã leo lên những bậc thang quá nhanh, và cuối cùng nhận ra mình đã bị ngã xuống cuối cầu thang.”

“Hành động hấp tấp thường dẫn tới những hậu quả bừa bãi,” Sơ Agnes góp ý.

Chàng định nói gì đó với bà sơ nhỏ bé nếu không nghe thấy Juliana thét lên. Không phải là một âm thanh thoát hoàn toàn từ cổ họng, mà gần như là nàng bị co giật trong nó.

“Làm gì đó với con đau của cô ấy đi!” Chàng ra lệnh, quay qua bà sơ.

“Tôi không thể làm gì để cô ấy bớt đau cho đến khi tôi sắp lại hết xương bàn tay của cô ấy. Hay là ngài muốn tôi để cô ấy thành tàn tật?”

Họ gườm gườm nhìn nhau. Sebastian nhận ra đó là một cuộc chiến của ý chí, nhưng bà sơ đã nói những lời có lý để làm chàng im bật. Juliana hẳn được cho phép sử dụng đôi tay của nàng; nó là thứ duy nhất còn lại cho nàng. Công việc của nàng, và Langlinois.

“Grazide nói sau đó ngài đã thay đổi. Có phải vì sợ mất mặt không?” Giọng nói của Juliana là một âm thanh vút cao nhỏ nhẹ.

Chàng quay lại đối mặt với nàng, vui mừng vì mắt nàng vẫn nhắm. Tốt hơn là không nên để nàng nhìn thấy tình trạng của bàn tay nàng. Thậm chí bây giờ chàng vẫn co rúm lại trước hình ảnh của nó. Chàng đã từng nhìn thấy những vết thương còn tệ hơn, đã chịu đựng những tổn thương còn trầm trọng hơn nhiều. Ngoại trừ nó dường như hoàn toàn khác biệt khi đó là bàn tay và sự đau đớn của nàng.

“Ta đã có những ước mơ trở thành hiệp sĩ vĩ đại nhất trên toàn nước Anh.”

“Vậy cơ đấy, ngạo mạn quá,” sơ Agnes lầm bầm.

“Sơ không nhanh hơn được sao?” Tâm trạng câu kinh của chàng đang được kìm nén chỉ bởi một làn ranh của ý chí.

“Còn nhiều chỗ nơi xương bàn tay của cô ấy đã xuyên qua da. Quan trọng nhất là chúng phải được nắn lại thật nhẹ nhàng. Đó là một công việc tỉ mỉ và tốn thời gian.” Giọng bà sơ hoà nhã một cách đáng ngạc nhiên, nhưng ánh mắt bà thì không. Nó có thể trừng phạt với một cái liếc.

“Cô ấy đang rất đau đớn.” Chàng quay lại để quan sát Juliana, không nhìn thấy bà sơ nhỏ bé đang đánh giá chàng với một cái nhìn chăm chú hơn.

“Cha ta đã cột kiếm của ông vào chân ta, nói với ta rằng ta sẽ phải tự quyết định tương lai của mình. Dù ta sẽ có dễ dàng lặn và mạnh mẽ như cây kiếm đó hay ta sẽ thảm bại và nó là liên tưởng duy nhất ta có. Ta đã quyết tâm lặn lại, và ta đã làm như vậy.”

Nụ cười nhợt nhạt của nàng là dấu hiệu duy nhất cho thấy nàng có nghe chàng nói.

“Thanh kiếm đó giờ đâu rồi?”

“Ta thừa kế nó sau khi cha ta qua đời và đem nó theo ta vào cuộc Thập tự chinh.”

Một thời gian dài đầy khổ sở sau đó, tay của Juliana mới được băng bó lại. Sơ Agnes lau mặt cho nàng, nâng đầu nàng lên và giúp nàng nhấp một loại dược thảo mà bà đã hoà với rượu. Sau đó sức lực ý chí nhỏ bé của bà chuyển qua chàng.

“Cô ấy giờ sẽ ngủ thiếp đi. Và dù lãnh chúa hay không lãnh chúa, những ông chồng không cần thiết ở nơi đây. Không phải bây giờ, và không cho đến khi tôi gọi.”

Bà đi về phía cửa, đẩy nó mở ra và đứng đó, từ chối nhượng bộ chàng. Ánh mắt bà thách thức chàng dám chống lại sự xua đi của bà với chàng. Đôi mắt bà nhú lại khi chàng lưỡng lự.

Chàng ngo qua Juliana, nằm đó với đôi mắt nhắm nghiền, khuôn mặt nàng xanh tái.

“Nàng có muốn ta ở lại không, Juliana?”

Nàng mỉm cười nhẹ, nhưng vẫn không mở mắt. “Không cần đâu, Sebastian.”

Chàng đứng dậy, thất vọng một cách kì cục. “Sebastian?”

Nàng giờ đang nhìn chàng, ánh mắt nàng kiên định như lúc nãy, chỉ hơi yếu ớt hơn một chút. Như thể nỗi đau đớn đã ăn mòn sự điềm tĩnh và dè dặt của nàng.

“Gì vậy, Juliana?”

“Cám ơn chàng.”

Chỉ những từ đơn giản, nhưng chúng thật quan trọng làm sao. Chàng gật đầu với nàng. Trong vài giây, chàng nhận thấy mình đã đứng bên ngoài cánh cửa.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

“Xin hãy nói lại với sơ tu viện trưởng rằng con vô cùng cảm kích trước sự chăm sóc của sơ, thưa sơ.” Juliana nói một vài ngày sau.

“Ta chỉ làm đúng chức trách của mình thôi mà, Juliana.” Sơ Agnes rời mắt khỏi việc gói ghém đồ đạc vào chiếc hòm của bà để dịu giọng xuống với một nụ cười nhẹ. “Giờ trách nhiệm của con là đảm bảo rằng công sức ta đã bỏ ra sẽ không bị uổng phí. Tay trái của con phải được thay băng hai lần một ngày, Juliana, và bôi thuốc mỡ trước trước khi băng nó lại.”

Juliana ngó xuống hai bàn tay băng kín mít của nàng. Mỗi ngón tay được bao bọc riêng trong một dải vải lanh khiến chúng trông to đùng và chẳng ra hình thù gì cả. Sự đau nhức nơi chúng có phần dịu đi, hoặc có lẽ đơn giản là do nàng đã trở nên quen với nó.

“Còn với tay phải của con, Juliana, ta không cách nào biết được là liệu con còn có thể viết được nữa không. Trong một vài tuần nữa, con có thể tháo băng, nhưng ta sẽ khuyên con nên cho nó thêm thời gian trước khi con cố ép những ngón tay con cầm bút.”

Juliana gật đầu.

Sơ Agnes bước đến và đứng cạnh giường. “mấy tuần tới sẽ rất khó khăn đấy. Nhưng ta đã biết con từ khi con còn rất nhỏ, và ta biết con là một cô gái bướng bỉnh. Sự bướng bỉnh đó của con sẽ giờ sẽ giúp được con nhiều đấy.”

Juliana gật đầu. “Thưa sơ, có cách nào để chữa bệnh hùi không ạ?” Nàng chớp lấy cơ hội để dò hỏi bà sơ. Có lẽ là vì cái nhìn trong đôi mắt của bà sơ, một sự nhiệt tình thường trực, khiến nàng làm như vậy.

Sơ Agnes quay người đi và tiếp tục gói ghém những vật dụng khác vào trong cái va li bằng gỗ nhỏ. Nó đựng những dụng cụ chữa bệnh quan trọng nhất của bà, những lọ nhỏ đựng các loại thảo mộc quý và các loại thuốc bôi chiết xuất từ những công thức mà bà rất sẵn lòng chia sẻ. Chữa bệnh, bà rất tự hào được nói rằng, là một trong những hình thức nghệ thuật ngày càng tiến bộ vượt trội hơn nhờ sự đóng góp. Bà có nên trả lời không? Hay là giả vờ là không nghe thấy câu hỏi đó?

“Ta chưa thấy ai sống sót qua căn bệnh đó,” cuối cùng bà trả lời, không nhìn Juliana.

“Thật ra mà nói, họ là những người rất bất hạnh. Nhưng có vài thứ có thể làm họ dễ chịu hơn. Cái này,” bà nói, đặt một cái lọ nhỏ, đóng kín lên giường cạnh chỗ Juliana nằm, “làm mềm da và nổi tiếng là có công dụng làm dịu sự đau đớn của căn bệnh.”

Juliana đặt bàn tay băng bó lên đỉnh chiếc lọ.

“Đừng để lòng tốt của con cho phép con tự bôi thuốc mỡ cho mình đấy nhé. Con không bao giờ được chạm vào chúng.” Giọng bà nghe thì nhỏ nhẹ, nhưng ánh mắt bà thì đầy vẻ mệnh lệnh. “Nếu có ai ở Langlinais bị vướng phải một lời nguyện như thế, Juliana ạ, tốt hơn hết là họ nên được đưa đi khỏi đây.”

Juliana ngó xuống tay nàng. Chàng đã muốn đốt cháy nàng còn hơn là để nàng phải chịu sự đau đớn giống như số phận của chàng. Song thậm chí ngay cả bà sơ chu đáo nhất cũng sẽ trục xuất chàng. Nàng cố ép mình mỉm cười.

“Con cám ơn sơ,” nàng dịu dàng nói, đưa mắt nhìn lên bà. “Con sẽ cẩn thận.”

“Không cần phải cảm ơn ta đâu, Juliana.” Sơ Agnes nói. “Ta sẽ thêm sự hối lỗi vào những lời cầu nguyện của ta mất. Con có lời nào muốn ta truyền đạt lại cho sơ trưởng không?”

“Chỉ một thôi thừa sơ đó là, khi con lại sử dụng được tay, con sẽ rất hạnh phúc được tiếp tục công việc.”

“Có Chúa chứng giám. Có lẽ thời giờ của con sẽ được sử dụng nhiều hơn cho những đứa con mà con sẽ có.”

Juliana cố cười đáp lại. Đã có đủ những bí mật được tiết lộ trong sáng nay rồi. Nàng sẽ không kể cho sơ Agnes rằng dường như số phận của nàng đã được chỉ định theo một hướng khác, nhưng như thế nào thì nàng cũng chưa biết chắc. Nếu nàng không thể làm việc, và nàng sẽ không bao giờ trở thành một người vợ, thì mục đích sống của nàng là gì?

Lại là một câu hỏi nữa cần phải có câu trả lời.

Bộ bốn quyển sách gồm năm phần, sẽ được sơ Agnes gửi cho bà tu viện trưởng vào sáng nay. Chẳng đọc lời tựa của nàng, những phần ghi chú ngoài lề đó thể hiện tích cách của những người sao chép một cách sâu sắc.

Sebastian đứng trong căn gác. Nó vẫn toả mùi hương hoa hồng. Chẳng cần thận lật giờ những trang sách mà Juliana đã tỉ mỉ sao chép. Nàng đã tập hợp chúng lại thành kiểu như những chiếc lá xếp chồng lên nhau, hay là những trang cá nhân, để chúng được đánh số trang cho hợp lý. Nhưng chưa cái nào làm chàng thấy xao động như lời nhắn gửi nàng viết ở trang cuối. Tôi cố hết sức để có thể ghi chép những chữ cái một cách rõ ràng và hoàn hảo, và nỗ lực để không sót một lỗi nào. Nó đã thể hiện mục đích của tôi để hiểu rõ những gì tôi sao chép và để tập trung toàn bộ tâm trí tránh đi chệch hướng khỏi nhiệm vụ này.

Điều gì đã choán chỗ trong những suy nghĩ của nàng?

“Thưa Ngài?” chàng quay về phía phát ra giọng nói của Jerard.

“Có một lời thông điệp gửi tới cho ngài, thưa lãnh chúa. Một tên lính Templar đã mang nó tới.” Jerard cảm bức công văn, một con dấu bằng sáp đóng trên mặt ngoài. Sebastian cầm lấy nó, một cảm giác bất an len lỏi trong chàng.

Chàng tháo con dấu và lướt qua lá thư. Gấp nó lại, chàng vượt qua Jerard và sai bước xuống đại sảnh, Jerard bám theo sau. Chàng mở cửa phòng ngủ của chàng và cố ép mình bình tĩnh lại. Nhưng sự giận dữ dường như khuấy tung bên trong chàng như một cái xoáy nước. Khi đã vào hẳn trong phòng, chàng hát lá thư về phía Jerard và đợi cho đến khi người quản gia đọc xong những lời lẽ viết trong đó.

“Sao chúng lại từ chối đề nghị gia hạn thêm của chúng ta, thưa lãnh chúa?” Có sự hoài nghi trộn với sự tức giận trên khuôn mặt của viên quản gia.

“Đơn giản thôi, Jerard,” chàng nói. “Chúng muốn một thứ khác ở ta.”

Tờ giấy trong tay Jerard là câu trả lời viết tay của Gregory cho yêu cầu gia hạn thêm thời gian để trả món tiền chuộc của chàng. Trên hình thức, lá thư thể hiện sự quan tâm của tình anh em rằng Sebastian khó có thể trả hết số nợ. Gregory đưa ra cách để chàng có thể tự thuyết phục quân Templar rút bớt khoản nợ. Tất cả những gì Sebastian cần làm là giao nộp bất cứ thứ gì mà chàng lấy được từ Montvichet.

“Chúng muốn lấy kho báu của Cathar để trao đổi với Langlinais.” Chuyện kho báu không phải là bí mật với Jerard. Quản gia của chàng đã đi theo chàng tới Montvichet. Nhưng di sản thật sự của Cathar thì chỉ có Sebastian mới biết được. Chàng đã thề sẽ giữ kín nó và mang nó theo xuống mồ. Tuy nhiên, lá thư đã thay đổi những mong ước của chàng.

Jerard đặt lá thư xuống bàn như thể nó là một thứ bẩn thỉu.

“Ta hiểu rất rõ em trai ta, Jerard ạ. Nó hạnh phúc nhất là khi ngập sâu trong những mưu đồ.” Sebastian bước lại bàn và nhìn xuống lá thư.

Chàng gần như có thể nhận thấy Gregory đã chú tâm vào từng câu viết cho chính xác. Dù thông tin để cảnh cáo, nhưng không đủ để làm lộ ra mục đích của quân Templar.

“Ngài sẽ làm gì, thưa Ngài?”

Chàng không thể lơ đi sự đe dọa giả dối này. Chàng không chỉ có mối tương lai của chàng để quan tâm và lâu đài để che chở. Giờ chàng còn có Juliana và những người dân Langlinais để bảo vệ. Chàng lần mò vu vơ bức tượng khắc gỗ hình Juliana mà ông lão Simon đã tặng cho chàng.

Chúng muốn có kho báu của Cathar.

Quân Templar sẽ không san bằng Langlinais, mà chúng sẽ chiếm đóng nó. Biến lâu đài thành một tài sản nữa của chúng, đưa những tên tu sĩ - chiến binh vào sống trong đó. Người của chàng sẽ bị trục xuất, những người dân làng sẽ bị đuổi đi. Một vài gia đình ở đây có thể sẽ bị đưa ngược trở về thời đại của tổ tiên Nooc-mãng-đi của chàng. Còn Juliana? Chúng sẽ làm gì với vợ chàng? thả nàng đi chăng? Hạnh phúc của nàng, một trong những người của chàng sẽ chẳng có gì quan trọng với quân Templar.

Thậm chí nếu chàng có thể trả hết phần còn lại trong món tiền chuộc, chàng không nghi ngờ gì là sẽ có một cái cớ khác để chúng vin vào đó đe dọa Langlinais. Một vài khoản lãi chàng không tính đến, một vài mục thuế lớn. Sự đói khát của chúng với kho báu nặng hơn bất kì sự suy xét nào, thậm chí cả sự công bằng.

Chỉ có duy nhất một việc để thực hiện. Chàng suy tính làm thế nào chàng có thể nộp cho quân Templar đúng thứ chúng muốn và bảo vệ sự an toàn cho cả người vợ và quê hương của chàng.

“Chúng sẽ có chính xác thứ chúng mong đợi, Jerard,” chàng nói. “Trao cho ông lão Simon một thông điệp ngay trong sáng nay. Có vài nhiệm vụ ta cần ông ấy hoàn thành.” Chàng nói những câu sẽ biến kế hoạch của chàng thành hành động, sau đó nhìn theo khi Jerard rời khỏi phòng.

Những cảm xúc chàng có lúc này đây làm chàng ngạc nhiên. Sự nhẹ nhõm và con thịnh nộ dữ dội. Sự nhẹ nhõm khó giải mã hơn. Nó phải chăng bắt rễ từ thực tế rằng chàng biết kế hoạch của mình sẽ có tác dụng? chàng hoàn toàn hiểu tại sao mình lại tức giận. Quân Templar đã lấy cắp khoảng thời gian cuối cùng của chàng bên Juliana. Chàng kéo tấm áo choàng qua đầu, say sưa trong cảm giác tự do khi thoát ra khỏi sự giam hãm của nó. Làn da của chàng cọ xát với lớp len xơ xác. Chàng tự kiểm tra lại mình, việc chàng vẫn làm mỗi ngày, xem xét sự tiến triển của căn bệnh như một người mẹ ghi chép lại sự trưởng thành của đứa con. Tuy nhiên, không hề tồn tại tình thương yêu trong việc này, không có sự tiếp xúc dịu dàng mà một bà mẹ có thể tạo ra. Tình trạng của chàng đã lan rộng hơn, đúng như chàng lo sợ. Chàng chưa mất cảm giác ở tay chân, không biết là phúc lành hay là một sự nguyên rủa nữa đây. Nó có nghĩa là chàng không suy sụp nhanh như chàng có thể. Hoặc là nó có thể mang nghĩa là sẽ có thêm nhiều năm dài đằng đẳng và đau đớn nữa cho đến khi chàng chết vì nó. Cho đến lúc đó, chàng phải bảo vệ được những thứ nằm dưới sự chăm lo của chàng. Trước hết, bằng cách trao cho quân Templar thứ mà chúng nghĩ là chàng có. Thứ hai, đảm bảo rằng chúng sẽ để cho Juliana và Langlinois được yên.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

“Không phải chúng tôi bực bội với sự trợ giúp của bà sơ ấy, thưa phu nhân.” Graziade chỉnh lại chiếc vương miện trên đầu Juliana với một dải ruy băng ngắn màu xanh da trời.

“Cũng không phải tôi nghi ngờ gì tâm hồn tốt đẹp của bà ấy khi bà ấy là một nữ tu sĩ. Nhưng bà ấy đã đuổi tôi ra khỏi phòng cô và bà ấy cũng đuổi cả những người giúp việc trong kho rượu nữa.” Graziade khịt khịt về khó chịu.

“Tôi chắc rằng sơ ấy không cố tình tỏ ra quyền hành thế đâu, Graziade. Chỉ là sơ Agnes luôn là một người có tính hơi ương ngạnh thôi mà.”

“Tự cao tự đại. Hách dịch. Kiêu căng.” Một bài phát biểu súc tích không giống tính cách của Graziade.

Juliana mỉm cười với bà, hi vọng làm cho bà nguôi giận.

“Rồi bà sơ ấy còn bảo tôi rằng chúng tôi là một lũ vô thần, không có lấy một giáo sĩ ở Langlinois. Và bác đầu bếp thì không dùng đủ rau xanh, và rằng thịt của chúng tôi không được ướp muối đúng cách.”

“Tôi rất lấy làm tiếc nếu sơ ấy làm bà khó chịu, Graziade.”

Bà hầu gái lấy bộ váy ra khỏi tủ. Hai ống tay áo của nó đã được cắt dọc theo chiều dài, làm như vậy sẽ thuận tiện hơn khi băng bó tay cho Juliana.

Graziade ngược lên. “Cô đâu có làm gì để phải xin lỗi, thưa phu nhân, mà là bà sơ ấy cơ. Thậm chí việc trở thành một nữ tu sĩ cũng không thể bào chữa cho một sự bất lịch sự, đúng không ạ?”

Juliana lắc đầu. Những cuộc tranh luận như thế này thường xảy ra khi hai người phụ nữ mạnh mẽ đảm nhận cùng một công việc và một người tỏ ra giỏi giang với nó hơn người kia.

Một lần, một trận gió rất lớn đã giật đổ mái nhà ăn. Nàng đã phụ giúp việc dọn dẹp quanh tu viện và phát hiện ra rằng những cây cây con yếu ớt nhất vẫn sống sót, trong khi những cây sồi to khỏe nhất thì đã bị bật cả rễ. Bài học đó nàng vẫn luôn nhớ. Đôi khi một thứ sẵn sàng uốn cong xuống lại chính là thứ vẫn đứng vững sau khi trận bão qua đi. Tuy nhiên, nàng nhận ra thông dụng hơn khi một người mong đợi người kia luôn cúi trước mình hơn là tự nguyện đầu hàng. Rõ ràng là Graziade cũng có cùng suy nghĩ như vậy.

“Tôi nghi ngờ là chúng ta còn có dịp gặp lại sơ ấy,” nàng nói, cố gắng xoa dịu người hầu của nàng. “Jerard vừa hộ tống bà ấy trở về tu viện rồi.” Cùng với tập bách khoa toàn thư mới được sao chép xong. Juliana phân vân liệu nàng còn có thể làm việc trở lại hay không.

“Vẫn chưa đủ sớm đâu, thưa phu nhân. Bà ấy đã kịp giảng đạo cho chúng tôi, tất cả những cách thức chúng tôi phải làm để chăm sóc cho cô, và chế biến thuốc mỡ cho hai bàn tay cô. Bắt chúng tôi đứng cả tiếng đồng hồ liên nhắc đi nhắc lại, đến mức tôi đã nghĩ đến việc bóp cổ bà ta.” Có một cái nhìn kì cục trên mặt Graziade như thể bà vừa nhận thức được những lời của mình và giờ tự hỏi sẽ bị thánh thần trừng phạt như thế nào vì đã muốn siết cổ một nữ tu.

“Tôi rất lấy làm tiếc, Graziade ạ.” Nàng lặp lại. Sơ Agnes đã rời đi sáng nay, có lẽ đến sáng mai, con giận của bà hầu gái sẽ dịu bớt.

Graziade trùm chiếc váy qua đầu Juliana. Chiếc váy rộng thùng thình phù hợp làm trang phục ban đêm của nàng, đường dệt mảnh của nó không cọ xát vào người nàng. Tuy nhiên, tính giản dị đã bị thay thế bởi sự cần thiết. Nàng giờ không thể tự làm việc gì, nhất là với hai bàn tay băng bó quá dày thế này.

“Cứ như là chúng tôi không có đủ việc để làm ấy,” Graziade lầm bầm, “bao nhiêu thứ phải chuẩn bị cho chuyến đi của ngài lãnh chúa. Phải cung cấp

lượng thực dư trữ cho mười hai người đàn ông, ngoài Ngài và cả Jerard nữa.”

“Chuyến đi ư?”

Grazide thẳng người lên, khoanh tay trước thắt lưng, nhăn mày “Chẳng lẽ phu nhân không hay biết gì về chuyện này hay sao, thưa phu nhân?”

Juliana lắc đầu.

“Ngài sẽ khởi hành đến Pháp. Ngài và Jerard, cùng một tốp kỵ binh.”

“Khi nào vậy?”

“Chừng một tuần nữa hoặc sớm hơn.”

Nàng đứng dậy, để Grazide chỉnh lại những nếp gấp của bộ váy quanh người nàng. Hai bàn tay nàng được bó lại trên thắt lưng, để hạn chế đau nhức. Sơ Agnes đã để lại một liều thuốc nước cho nàng uống nếu nó trở nên đau không chịu được, nhưng càng ngày cơn đau dường như càng thuyên giảm.

Điều nàng cảm thấy lúc này là một nỗi đau khác. Tại sao chàng không nói với nàng? Và tại sao chàng lại ra đi?

Không có tiếng gõ cửa. Nó chỉ đơn thuần mở ra. Chàng ngược lên với sự quấy rầy, nghĩ đó là Jerard. Viên quản gia của chàng là vị khách duy nhất của chàng. Thậm chí Grazide nói nhiều cũng đã sớm bị thuyết phục là chàng không cần sự chăm sóc của bà. Chưa kể đến bà đã từng chửi mửi và đánh vào mông chàng khi chàng còn là một cậu bé. Không ai khác dám xâm phạm sự riêng tư của chàng. Vì vậy, thật ngạc nhiên khi chàng thấy Juliana lướt vào phòng. Giữa hai bàn tay bằng kính của nàng là một cái lọ đầy kín. Nàng nhẹ nhàng đặt nó xuống cái ghế dài. Chàng cau mày. Nàng không nên mang vác thứ gì mới đúng.

Nàng không nhìn vào mắt chàng, không xin thứ lỗi cho sự quấy rầy, chỉ ngồi bên cạnh cái lọ, mắt nàng chú mục vào lòng lò sưởi đen nhánh nơi những ngọn lửa nhảy múa trong những ngày giá lạnh hơn. Chàng biết, trong một khả năng phán đoán lạ kì đến với chàng mỗi khi có chuyện gì xảy ra với nàng, rằng thái độ của nàng giữ được vẻ chăm chú và bình tĩnh chẳng qua là nhờ vào ý chí.

Chàng đã không gặp nàng hai ngày rồi, đã tự rời khỏi phòng nàng và tầm mắt của nàng. Nhìn chàng lúc này chỉ có thể gọi nàng nhớ lại chàng là người như thế nào. Chàng đã có được, ít nhất là vài giờ đồng hồ, sự chấp nhận của nàng. Chàng không muốn thấy cảm xúc đó chuyển thành sự khiếp sợ. Nhưng dường như là chàng đang được đối xử với cảm xúc gì đó rất mãnh liệt. Nàng run rẩy vì nó.

“Juliana.”

“Sebastian,” nàng nói, và chàng tự hỏi một cách mau lẹ liệu có phải nàng đang bắt chước chàng.

Chàng ngồi ở đầu bên kia của chiếc ghế dài, và nhìn lên trên đầu, giống như nàng. Thỉnh thoảng, tốt hơn là không đối mặt với đối phương, mà tấn công từ bên cạnh. Chàng chờ đợi cú tấn công đó.

Nàng quay người đi và nhìn xuống cái lọ bằng đất nung trên ghế. “Hứa với tôi là ngài sẽ sử dụng thứ này, Sebastian.”

“Gì thế?”

“Một thứ Sơ Agnes nói sẽ làm dịu bớt sự khó chịu. Ngài phải bôi nó lên da một lần mỗi ngày.”

“Nó là chất gì vậy? Lưỡi dơi à? Hay những con bọ cánh cứng trên mặt đất?”

Nàng nhún vai. “Tôi không rõ. Nó có quan trọng không? Nếu nó làm ngài dễ chịu, ngài sẽ để tâm chứ?”

Chàng không nói với nàng rằng không có loại thuốc nào, không loại cao nào, không thảo mộc nào làm giảm được sự đau đớn sắp tới của chàng. Chàng mở cái lọ đất nung. Nó có mùi bạc hà. Tương tự như thứ Sơ Agnes pha chế ra dùng trên hai bàn tay nàng.

“Hứa với tôi đi.”

Vì chàng chưa trao được cho nàng những gì nàng xứng đáng được hưởng, chàng có thể làm điều này cho nàng. Chàng gật đầu.

“Grazide nói ngài sắp lên đường.” Đó không phải là một câu hỏi. Cả hai bàn tay nàng đặt lên chân. Với những lớp băng nặng nề, chúng trông như những cây gậy màu trắng.

Chàng gật đầu, mắt dán chặt xuống sàn. Chàng để ý thấy những tấm ván gỗ đều vênh lên tại một điểm.

“Ngài định đi đâu, Sebastian? Và tại sao chứ? Hay là ngài dự định không nói gì với tôi? Tôi có nên khao khát được như Hildegard của Bingen? Bà ấy đã được hỏi ý kiến như một nhà tiên tri, ngài biết rồi đấy. Nghĩ đến tất cả những cuộc trò chuyện chúng ta có thể có mà không cần ngài lên tiếng. Tôi có thể nghĩ ra câu hỏi và ngài có thể chỉ cần nghĩ ra câu trả lời mà thôi.”

Môi chàng nhếch lên với biểu hiện kích động của nàng. Đó là lần đầu tiên chàng thấy nàng nổi giận.

Nàng đứng bật dậy và bước những bước ngắn đến chỗ chàng đang ngồi, đối mặt với chàng. Nàng không phải là một phụ nữ thấp bé, nhưng chàng lại là một người đàn ông cao lớn. Nếu chàng đứng, đỉnh đầu nàng cũng chỉ đến vai chàng. Khi chàng ngồi, nàng chỉ nhìn hơn chàng một chút, đủ để nhìn xuống chàng một cách hống hách. Đủ để cảm nàng héch lên thể hiện vẻ vương giả khiến chàng không phát hiện ra nó đang hơi run run.

Chiếc váy của nàng làm bằng vải lanh, được may thủ công khéo léo và quá mỏng manh vào lúc này. Bên dưới nó chàng có thể nhìn thấy cơ thể đáng yêu của nàng, chỗ căng phồng lên của ngực nàng, đường cong của đôi chân nàng. Chàng không cần phải ngắm nhìn nàng để biết rõ từng phân trên làn da nàng. Chàng có thể dễ dàng nhớ lại nàng trông như thế nào, trần truồng, trong ánh sáng rực rỡ của những ngọn đèn. Những kí ức đó cứ tái hiện trong đầu chàng hằng đêm. Chàng quay mặt đi.

“Tôi sẽ bị bỏ lại đây, phải không, Sebastian? Để khóc cho ngài? để mong mỏi? Và rồi một ngày, tôi sẽ rơi vào vòng tay của người đàn ông khác và anh ta sẽ an ủi tôi, và ngài sẽ yên nghỉ trong giấc ngủ đoạ đày của ngài, chắc hẳn rằng những kế hoạch của ngài đã được hoàn thành?”

Nếu sự cô đơn quá sức chịu đựng, và nàng tìm được một người yêu nàng, thế gian sẽ không thể lên án nàng vì chuyện đó. Chàng cố lấp đi ý nghĩ đó, tâm trí chàng quanh co tránh né một hình ảnh đột ngột hiện lên mau lẹ về Juliana đang trong nụ hôn, Juliana với gương mặt đỏ bừng vì hạnh phúc trong vòng tay của một người đàn ông khác. Chàng không thể nghĩ đến nó mà không cảm thấy những cú đâm đồng thời của cơn thịnh nộ và sự đau khổ.

Đôi mắt nàng dường như sâu hơn, màu xanh của chúng được nhìn qua một thứ ánh sáng lấp lánh của những giọt nước mắt. Chàng không nói gì khi nàng quay người và bước về phía cửa.

“Chúc ngài lên đường bình an, Sebastian. Chúa sẽ ở bên ngài.” Tại sao nàng trông còn mỏng manh hơn cả trước đây? Như thể nàng không hơn một bóng ma, một cái bóng yếu ớt của chính nàng.

“Ta không thể đưa nàng theo cùng.”

“Tại sao không, Sebastian?”

Chàng đứng lên và đối mặt với nàng, đẩy chiếc mũ chùm đầu ra sau. Chàng cảm ghét bộ áo này kinh khủng, sự che phủ cần thiết của nó, sự ảm khuất của nó. Nó chôn sống chàng, chỉ ra khoảng cách cần thiết giữa họ.

“Bởi vì nó rất nguy hiểm.”

Nàng gật đầu, nàng chấp nhận lời giải thích của chàng, nhưng nàng không hiểu nó. Và nàng sẽ không cho đến khi chàng giải thích toàn bộ cho nàng.

Thay vì làm vậy, chàng hỏi nàng một câu hỏi khác, một câu hỏi khiến mắt nàng mở to.

“Nàng đã có những sự nhượng bộ gì, Juliana? Cái đêm mà ta bắt gặp nàng trong phòng nàng. Nàng đã viết là nàng sẽ thừa nhận là nàng chịu thua. Nàng có ý gì?”

Nàng ngó ra cửa, và trong một lúc lâu, chàng không nghĩ nàng sẽ trả lời chàng. Giọng nàng, khi cất lên, rất thấp. “Tôi sẽ không hỏi thêm câu hỏi nào và sẽ không bao giờ chạm vào ngài nữa.”

Yên lặng, trong khi chàng tự hỏi nên phản ứng lại như thế nào.

“Tôi không bao giờ có ý dụ dỗ ngài như ngài đã nghĩ đâu, Sebastian.”

Lại một tuyên bố nữa mà chàng không thể đưa ra lời bình luận nào.

“Những tình huống vẫn không thay đổi nhiều đâu, Juliana. Ngoại trừ giờ nàng đã biết những lý do.”

Nụ cười của nàng thật ngọt ngào, nhưng chàng để ý thấy biểu hiện đó không phản chiếu trong đôi mắt nàng. “Tôi sẽ đưa ra câu hỏi của chính tôi cho ngài, Sebastian.” Nàng gờ hai bàn tay bằng kính lên. “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu ngài bỏ một người húi ở lại Langlinois?”

Cái quắc mắt của chàng là một đám mây đông cảnh báo cho một cơn bão. Nàng tựa lưng vào khung cửa và quan sát chàng. Khuôn mặt chàng phủ một màu đỏ và hai lần chàng định mở miệng nói thì hai lần chàng lại nhanh chóng ngậm miệng lại. Đôi tay mang găng của chàng nắm lại thành nắm đấm. “Nàng không thể đi cùng ta.”

Sự bình tĩnh là cầu viện duy nhất cho cơn tức giận của chàng. Nàng đã không công bằng khi chọc vào những nỗi lo sợ của chàng cho nàng. Nhưng chẳng lẽ chàng mong đợi nàng sẽ ở lại đây, ngoan ngoãn chấp nhận bất cứ điều gì số phận quy định cho nàng? Nàng đã làm như vậy một lần, và đã vướng vào một cuộc hôn nhân mà sẽ không bao giờ là một sự kết hợp. Nàng sẽ không lặp lại nó một lần nữa.

Juliana, người phải tỏ ra trầm tĩnh, đừng làm trái ý người khác. Nàng cố đẩy giọng nói đó đi.

“Bà tu viện trưởng thường phạt tôi, Sebastian ạ. Bà ấy bảo rằng nếu tôi cắn chặt một ý nghĩ giữa hai hàm răng, tôi sẽ không để chúng thoát ra cho đến khi tôi đã gần chết vì phân vân với nó. Tôi tin là thậm chí một con chuột trong phòng viết cũng được bà chỉ dẫn cho sự kiên trì như vậy, mặc dù tôi có thể là một sai lầm,”

“Ta nghĩ rằng nàng được chú ý đến nhiều hơn do sự dè dặt trong bản tính của nàng.” Chân mày chàng nhướng lên, miệng chàng dường như cũng có chiều hướng như vậy. Song, cả hai cử chỉ đó đều không mang sự thích thú nào.

“hai tính cách có thể cùng tồn tại cạnh nhau. Tôi có nên thú nhận với nỗi sợ của tôi rằng cả hai tính cách đó đều đã bị bỏ lại và đẩy lùi bằng chuyển đi với ngài không?”

“Lời dẫn giải đó là để thuyết phục ta sao?”

“Không,” nàng nói nhỏ. “Đây mới đúng. Xin hãy đưa tôi theo ngài, Sebastian. Xin ngài đấy.”

Chàng dường như đang nghiền cứu nàng, từ biểu hiện trong đôi mắt nàng tới những lớp băng trên đôi bàn tay nàng. Chàng đang nghĩ gì? Nàng không cách nào biết được.

“Vây, tới Montvichet thôi,” cuối cùng chàng nói. “đến đó và không xa hơn.”

Nàng gật đầu, và không nói gì thêm khi nàng đẩy cánh cửa đóng lại sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Khoảng sân giữa tập trung đông đảo những người lính kỵ binh đang ngồi trên lưng ngựa. Hầu hết dân chúng ở Langlinais đều có mặt ở đó để nói lời chào tạm biệt, bất chấp rằng đích đến của họ là bí mật và tính chất của chuyến đi không được tiết lộ.

Juliana dừng lại ở bậc thang trên cùng. Bình minh mới ló rạng và bầu trời đang bắt đầu hừng sáng. Một bầu không khí mong chờ dường như bao trùm lâu đài và những cư dân của nó. Phải chăng nó vẫn thường diễn ra như vậy mỗi khi Sebastian rời Langlinais lên đường du hành?

Nàng dõi mắt tìm chàng giữa những người lính thiện chiến, tìm kiếm bóng dáng chiếc áo choàng đen đặc biệt của chàng. Nhưng không thấy chàng đâu cả.

Grazide luyến luyến đi bên nàng. “Cô đã từng thấy những người đàn ông tài giỏi như vậy chưa, thừa phụ nhân? Tất cả họ đều sinh ra và được nuôi dạy tại Langlinais. Tại sao không chứ, tôi biết hầu hết bọn họ từ khi họ còn là những đứa trẻ. Và còn tự tay tắm rửa cho họ nữa ý chứ. Anh chàng đó,” bà nói, chỉ vào một người đàn ông tóc màu đỏ hung đang đứng cạnh Jerard, “là bạn thân nhất của thằng Ned nhà tôi hồi còn nhỏ đấy. Chị gái cậu ta giờ là con dâu yêu quý của tôi. Nhưng nói về tôi thế là đủ rồi. Chúng ta nên tiễn cô lên đường thôi. Tôi sẽ nhớ cô lắm, cô gái đáng mến. Chúc cô bình an, và Chúa sẽ chăm lo cho cô cho đến khi chúng ta gặp lại.”

Juliana cúi xuống và nhận cái ôm từ bà hầu gái, đáp lại nó bằng sự nồng nhiệt tương tự. Thật sự, nàng ngày càng quý mến Grazide. Mà thật ra, ai lại không thích một người phụ nữ hoạt bát như vậy được cơ chứ.

Nàng thẳng người dậy và mỉm cười, nhìn qua Grazide xuống khoảng sân chật cứng. Và rồi nàng trông thấy chàng.

Phải mất một lúc nàng mới lấy lại được nhịp thở. Juliana có thể tính được ba lần nàng trở nên lạng cả người mà không nói được nên lời. Lần đầu tiên gặp Sebastian là một, ngày nàng biết bí mật của chàng là hai. Và lần này nữa.

“Ôi nhìn kia, thừa phụ nhân, ngài ấy đấy. Và cũng vẫn cười con Faeren. Không phải là ngài ấy thật đáng chiêm ngưỡng sao?”

Khoảng sân được thấp sáng bởi những tia sáng mặt trời mới mọc vô cùng rực rỡ. Một con chiến mã đen như gỗ mun, dây cương và bộ giáp của nó được dát bạc, chiếc yên ngựa cũng dát bạc nốt, lấp lánh trong ánh sáng. Người kỵ mã điều khiển nó rất khéo léo, thậm chí còn cười với sự hồ hởi của người đã bị kìm hãm niềm vui thích trong một thời gian dài. Nụ cười xé đến tận mang tai của chàng loé lên trong ánh nắng ban mai cũng sáng chói như bộ áo giáp chàng đang mặc, bộ áo giáp đan bằng xích bạc trải dài từ cổ qua thắt lưng đến tận mắt cá chân chàng, phía trên là một chiếc áo chùng không tay màu đỏ thẫm. đai lưng dát grom của chàng được thêu nổi với màu đỏ và bạc, và thanh gươm treo ở đó có nạm một viên hồng ngọc ở chính giữa cán.

Chàng chính là Sebastian của Langlinais.

Đây chính là người đã cưỡi ngựa xông vào chiến trường, vị hiệp sĩ đã chiến thắng trong vô số cuộc thi đấu. Người chiến binh trẻ tuổi với mái tóc nâu gọn sóng nhưng lại chuyển sang màu vàng và đỏ trong ánh mặt trời. Người đàn ông mà nàng chưa từng nhìn thấy trước đây. Chàng cười vang và nàng cảm thấy trái tim nàng như rút xuống khi nhìn ngắm chàng như thế này. Không còn dáng vẻ của người tu hành mộ đạo, không còn thấy người đàn ông nghiêm nghị chìm đắm trong sự cô độc. Có lẽ, chỉ còn là một sự hiện diện thoáng qua của người đàn ông đã đồng hành cùng tâm hồn nàng, người đã đánh cắp trái tim nàng thậm chí ngay từ khi chàng xâm chiếm toàn bộ suy nghĩ của nàng.

Jerard cất tiếng gọi chàng, và Sebastian trả lời với một tiếng cười vang. Những lời họ trao đổi với nhau không quan trọng, ý nghĩa cũng không cần thiết. Câu thần chú mê hoặc nàng trở nên mạnh hơn. Đúng lúc đó, Sebastian để Faeren tự do hành động, và con ngựa dường như sắp bay lên. Faeren biến thành một sinh vật có cánh, một tạo vật được tạc nên bởi phép thuật và truyền thuyết. Juliana cảm thấy như thể nàng đang chứng kiến một cảnh tượng sẽ không bao giờ lặp lại nữa, trong đó Sebastian và Faeren tượng trưng cho tất cả những gì được coi là đẹp đẽ, dũng mãnh và cao quý nhất trên đời, nhưng

sự cao quý và ý định chối lợi của nó đều đã bị hiểu lầm và đang dần tàn lụi.

Khi quan sát họ đi qua cánh cổng phía bắc, nàng nghĩ một người đàn ông không cần thiết phải tỏ ra đạo mạo và toàn vẹn. Anh ta chỉ cần là chính mình cũng đã đủ lắm rồi. Những hiệp sĩ hành quân trong cuộc thập tự chinh cũng giữ nguyên bản chất của họ với dáng vẻ đầy lý tưởng vinh quang, và vì thế đã đạt được mục tiêu của họ khi rời xa quê nhà và để lại đằng sau những trái tim đầy mong ngóng. Họ không cần phải giành lại Jerusalem để chứng tỏ họ là những người xuất chúng. Vậy mà, thậm chí lúc này đây, đàn ông vẫn đánh nhau và chết vì tranh giành quyền sở hữu những mảnh đất đất nhỏ, để đoạt lấy quyền cai trị trong khi lại không hiểu được rằng, chính sự trau dồi nhân cách và trí tuệ của bản thân họ mới là thứ đáng để tìm kiếm.

Liệu đó có phải là một ý nghĩ dị giáo không?

Một tia sáng loé lên trên bộ áo giáp của Sebastian, một sự vụt sáng rất hoàn hảo cho thời khắc này. Chàng ghi cương con Faeren, thúc ngựa lên đỉnh đồi nhìn xuống toàn cảnh Langlais, chỉ còn thấp thoáng dáng người với một bàn tay giơ lên cao. Một ý nghĩ kì lạ, ý nghĩ khiến nàng bước tới vài bước, như thể nàng sẽ có thể vươn tay ra và chạm vào chàng. Như thể họ giờ đang ở gần bên nhau hơn bao giờ hết. Chia lìa bởi khoảng cách, chứ không phải bởi tình thần. Liệu nàng có thể cảm nhận được những suy nghĩ của chàng hay là chúng chỉ là những tiếng dội lại từ những mong ước của chính nàng? Chúng ập vào nàng như thể chúng là những con bướm dập dờn trong làn gió xuân. Quay lại với em, Sebastian.

Đừng sợ, Juliana.

Ta sẽ ở bên nàng.

Mãi mãi.

Nàng muốn bật khóc. Thay vì thế, nàng lưu giữ những kí ức về thời khắc này thật chặt trong nàng, thề rằng sẽ vĩnh viễn nhớ về hình ảnh của chàng, toàn vẹn và hạnh phúc.

“Thưa phu nhân?”

Nàng hấp háy mắt, bị kéo ra khỏi sự mơ màng bởi giọng nói tràn đầy về quan tâm của Grazielle. Jerard đang đứng bên cạnh bà. Họ đã quan sát nàng trong bao lâu rồi nhỉ?

Jerard cúi người và dẫn nàng ra chỗ cỗ xe ngựa mà nàng sẽ dùng trong chuyến đi. Nàng quay lại chào tạm biệt Grazielle một lần nữa, rồi vào trong xe.

Nàng không thể nhìn theo bóng dáng Sebastian được nữa.

Sebastian cho rằng giữ Juliana bên mình có thể sẽ là cách tốt nhất để bảo vệ cho nàng. Chàng đã rất mong đó chỉ là một điều không có thật, nhưng một giấc mơ, một ảo ảnh méo mó về những ánh gương đao sáng loá và tiếng ngựa kêu thét thanh khiến chàng nhận ra việc bỏ nàng ở lại sẽ đặt nàng vào tình thế nguy hiểm còn hơn là đưa nàng theo cùng.

Thế mạnh của quân Templar chính là ở những mưu đồ chính trị xảo quyệt. Sẽ dễ dàng hơn cho chúng khi sử dụng Juliana làm con tin để ép chàng giao lại kho báu của Cathar hơn là vây hãm Langlais hoặc bắt giữ và tra tấn chàng.

Chưa kể đến chàng nghĩ nàng sẽ không đòi nào chịu ở lại, thậm chí nếu chàng quyết định lên đường mà không có nàng. Trên khuôn mặt nàng rành rành sự tức giận và cả một nét buồn bã đáng kinh ngạc. Chàng sẽ không lấy làm ngạc nhiên nếu nàng tuyên bố rằng nàng sẽ bám theo chàng bất kể chàng quyết định như thế nào. Nhưng không cần thiết phải làm như thế.

Nàng đã chôn vùi ý chí của chàng với câu hỏi của nàng. “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu ngài bỏ lại một người hủi ở Langlais?” Đó là một nỗi lo sợ rất thực tế. Nhưng đó có phải là lý do duy nhất khiến chàng quyết định đưa nàng theo? Hay bởi vì chàng nuôi giữ hi vọng được ở bên nàng? Chàng biết câu trả lời ngay cả khi chàng nguyên rủa sự ngu ngốc của chính mình.

Cho đến khi họ đến gần bờ biển, Juliana sẽ có thể di chuyển bằng xe ngựa, thứ sẽ cho nàng nhiều sự thoải mái hơn. Sau đó, nàng sẽ cần phải cưỡi ngựa chung với Jerard, tình trạng của đôi tay nàng khiến nàng không thể giữ được dây cương ngựa một mình.

Theo những tính toán của chàng, họ sẽ phải mất vài tuần để đến được Montvichet. Và mỗi dặm đường sẽ rất đáng trông đợi, chàng chắc chắn điều đó.

Chàng nhìn từ nơi dừng ngựa, quan sát Jerard đang trao đổi với những kỵ binh khác. Ngoài họ ra còn có mười hai người nữa trong chuyến đi này. Một số lượng nhỏ đủ để dẫn thân vào một nhiệm vụ nguy hiểm như thế này. Chàng ra hiệu cho con ngựa, và những người vợ thì ôm hôn, còn trẻ con thì ôm chầm lấy những người kỵ binh.

Những chiến binh đáng tin cậy nhất đã được chỉ định ở lại bảo vệ Langlais. Một chàng trai trẻ người qua sự huấn luyện của Jerard được giao nhiệm vụ kiểm tra vụ thu hoạch, một nhiệm vụ khiến anh ta thấy hạnh diện một cách khủng khiếp. Chàng vẫy tay và nở một nụ cười để chào tạm biệt những người dân Langlais. Sebastian đóng ngựa từ sân trong, và phóng qua những lớp cổng thành.

Chàng quay lại để ngắm nhìn Langlais lần cuối. Nó chập chờn trong ánh sáng trắng của buổi bình minh. Quê hương của chàng. Chàng đã từng một lần ra đi để tới Montvichet, và cuộc sống của chàng đã thay đổi vĩnh viễn. Liệu chuyến đi lần này sẽ mang đến cho chàng điều gì? Chàng quay người đi, không để tâm đến vô số những nỗi lo lắng nữa, mà tập trung vào hành trình trước mắt, tới một nơi mà chàng không bao giờ muốn trông thấy lần nữa, thậm chí dù là trong những giấc mơ.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23

“Tại sao lại là Montvichet?” Juliana hỏi.

Chàng quay đầu lại, nghĩ cuối cùng cũng đến lúc câu hỏi đó phải đến. Họ đã dừng lại để ăn bữa trưa và nàng đang ngồi cạnh chàng.

Chàng tách một lát bánh từ ổ bánh mì của chàng. Tất cả thức ăn của chàng đều được để riêng một cách cẩn thận, một sự phòng ngừa không bao giờ thừa. Chàng nhai vụn vơ khi tập trung suy nghĩ câu trả lời. Chàng thu một chân lên, chống một tay lên nó, đôi mắt về phía quê nhà Langlinais.

“Có một vài thứ ta cần ở đó.” Đó là câu trả lời dễ dàng nhất.

“Chúng tôi bị phản bội và sắp chết. Cuộc bao vây đã kéo dài hàng tháng trời và chúng tôi không thể sống sót lâu hơn được nữa. Nhân danh tình thương yêu tôi đã có với ngài, tôi cầu xin ngài hãy mau đến đây.”

Những lời Magdalene đã viết cho chàng hiện lên rõ nét trong kí ức của chàng. Chàng đã không đến kịp để giải cứu cho bà. Để giải cứu bất cứ ai trong số họ. Tuy nhiên, chàng đã khám phá ra rằng bà ấy không gọi chàng đến để giải cứu, mà vì một mục đích khác.

Cuộc đời chàng đã thay đổi kể từ ngày ấy. Những đức tin của chàng, vốn bất khả xâm phạm và không thể thay đổi, đã bị thách thức. Thậm chí hiện tại, chàng không biết liệu mình có thể chấp nhận những gì chàng đã tìm ra hay không nữa, hay đơn giản là nhận thấy sức phá hoại của nó.

Juliana không nói gì nữa, nhưng có một cái nhăn mày trên khuôn mặt nàng. Nàng không hài lòng với câu trả lời của chàng chăng? Nàng nhìn qua vai chàng, ngắm quang cảnh của dòng sông Teme uốn lượn như một con rắn bạc trắng xa. Khoảng sân trong của Langlinais khuất dần đi. Mặc dù hôm nay là một ngày sáng sủa, nhưng sương mù dường như vẫn che phủ khoảng sân, làm nhạt nhòa những màu sắc cho đến khi mọi thứ trộn lẫn vào nhau, một sự hài hoà của màu sắc trong tự nhiên. Màu xanh sẫm của cây cối hoà lẫn với những bãi cỏ cao vun vút, trải dọc khắp mặt đất ẩn nấp dưới những bóng cây sồi khổng lồ. Như thể thế giới được nhìn qua một màn sương mỏng. Đàn hợp xướng của các loài chim hót vang chào mừng, cất lên giai điệu báo hiệu mùa hè sắp kết thúc.

Những lọn tóc xoắn nơi thái dương nàng dập dờn trong làn gió mùa hè. Sự tiếp xúc với mặt trời đã điểm lên chóp mũi nàng một màu hồng duyên dáng. Chàng thấy ngày càng khó khăn hơn khi nhìn ngắm nàng. Chàng giành giật giữa cái chết với sự khao khát của chàng, và có những ngày chàng thường đùa nghịch với ý nghĩ được chạm vào nàng. Giá mà chỉ một lần thôi chàng được miết tay lên má nàng. Bàn gãi xấu xa hơn trong chàng rào đón, thì thầm những lời cảm dỗ bên tai chàng. Nó sẽ gây nên sự tổn thương gì chứ? Rốt cục thì nàng cũng đã chạm vào chàng rồi đấy thôi. Chàng cố đẩy ý nghĩ đó ra khỏi đầu.

“Nàng có vẻ không còn thấy sợ độ cao khi ở đây, Juliana.”

“Thật ra, tôi đã chán việc cứ phải sợ hãi rồi, Sebastian. Sự sợ hãi chẳng cho tôi thứ gì ngoài những sợ hãi khác. Tôi đã từng trèo lên đỉnh tháp và suýt nữa thì ngã xuống sông. Có lẽ những kinh nghiệm đó đã khiến tôi kiên cường hơn.” Juliana quay đầu lại và cười với chàng.

Nàng duỗi tay ra trước mặt. Nàng tham gia vào cuộc hành trình mà không có người hầu nào đi cùng. Chuyến đi của họ được tuyên bố là càng nhanh và càng bí mật càng tốt. Chàng đã quan sát nàng tháo băng lúc này, và phải cố giữ mình bình tĩnh không nao núng khi bàn tay nàng hiện ra. Một số những vết cắt lớn sẽ luôn để lại sẹo, nhưng chúng không có dấu hiệu của sự thối rữa. Chàng đã muốn giúp nàng bôi thuốc mỡ lên những vết cắt, nhưng dĩ nhiên là chàng không thể. Thay vào đó, chàng giờ đang chăm chú theo dõi Gerard giúp nàng, quần tay nàng lại trong lớp vải lanh mới.

“Nàng sẽ có thể dùng bàn tay trái của nàng, Juliana, nếu tay phải không đủ linh hoạt để cầm bút.”

Nàng trao nhanh cho chàng một nụ cười. “Có một số người nghĩ rằng những người thuận tay trái là những tạo vật của quỷ dữ đấy, Sebastian. Ngài chưa đọc thấy câu thơ này sao? “rồi Người cũng sẽ nói với họ trên bàn tay trái, khi cáo biệt ta, có lời nguyện, trong ngọn lửa bất diệt, được chuẩn bị cho những thiên thần và quỷ dữ của Người.”

“Nàng đã sao chép ý nghĩ đó?”

Nàng không lên tiếng, chỉ nhìn chăm chăm vào đôi bàn tay nàng. Khi nàng ngẩng đầu lên và nhìn chàng, khuôn mặt nàng buồn rười rượi. “Không có điều gì tôi từng nghĩ đến có vẻ đúng đắn cả, Sebastian.”

Nếu nàng chất vấn những đức tin của nàng trước đây, thì những gì chàng sắp nói với nàng sẽ chỉ làm nàng bối rối hơn mà thôi. Tại sao đột nhiên chàng lại nghĩ làm thế là cần thiết chứ? bởi vì chàng muốn ai đó biết được Montvichet có ý nghĩa như thế nào với chàng. Và còn ai hợp lý hơn người con gái đang mỉm cười với chàng và trong đôi mắt đó tồn tại một nỗi đau buồn ngang bằng với nỗi đau của chàng?

“Montvichet là một pháo đài của đạo Cathar,” chàng nói. “Ít nhất thì nó cũng từng là như vậy trước khi có một cuộc vây hãm gần như là đã san bằng nó. Đó là nơi không giống như bất cứ nơi nào khác ta từng thấy. Nó ngự trên đỉnh của ngọn núi cao nhất vùng. Con đường duy nhất để tới đó là một lối đi quanh co, và sau đó là một cây cầu gỗ.”

“Nghe có vẻ như nó có thể chống lại một cuộc vây hãm, Sebastian.”

“Đúng vậy.” Chàng ném những mẩu vụn bánh mì sót lại cho những con chim đang tụ tập quanh đó và nhìn hai con chim tranh nhau một cái cùi bánh. “Trong gần hai năm trời. Một đội quân thập tự chinh của người Anh nhân danh De Rutger nhận được sự ban phúc của Giáo hoàng để đánh bại những người theo đạo Cathar. Ta nghi ngờ De Rutger quan tâm đến đến sự thật họ là những người dị giáo nhiều bằng những tin đồn về kho báu mà những người theo đạo Cathar sở hữu. Ông ta đã cho dựng bốn máy bắn đá ở chân đồi và bắt đầu bao vây.”

Chàng đôi mắt xa xăm. Chàng đã chứng kiến sự tàn bạo và kinh hoàng trên chiến trường, và đã tìm được cách quen dần với nó. Nhưng cuộc tàn sát ở Montvichet hoàn toàn khác. Nó không giống một cuộc tranh cãi về tôn giáo mà là một cảnh tượng dã man không tả xiết. “Những người dân không theo đạo Cathar hầu như đầu hàng ngay lập tức, nhưng cuộc vây hãm đã kéo dài gần hai năm. Họ đã dư thừa được nước trong các giếng khơi và có đủ thức ăn để sống sót.”

Nàng quay qua quan sát chàng, hai bàn tay nàng đặt trên đầu gối.

“Những người đàn ông đầu hàng, rốt cục, là để xin tha cho phụ nữ và trẻ con. Họ đã được cho một cơ hội để từ bỏ tín ngưỡng của họ. Nhưng họ nhất quyết không chịu.” Chàng cố giữ cho giọng mình tỏ ra vô cảm “những người phụ nữ và trẻ em thuộc đạo Cathar bị bắt phải chứng kiến cảnh những người đàn ông bị thiêu sống trên cọc. Việc vị trí của Montvichet bị phát hiện gần như là không thể tránh được.”

Chàng nghe thấy tiếng nàng thở gấp.

“Nhưng đó chưa phải là điều tồi tệ nhất.” chàng nói, biết rằng chàng nên dừng lại. Biết rằng chàng sẽ không dừng được. “Những người phụ nữ cầm cự dưới cuộc vây hãm trong hơn sáu tháng. Cuối cùng, những bức tường thành đã bị chọc thủng và chúng tan vỡ. Ba trăm phụ nữ và trẻ nhỏ bị áp giải xuống núi, Juliana. Họ thậm chí còn không có cơ hội để từ bỏ tín ngưỡng. Họ chỉ bị quây lại trong một vòng tròn và quần áo của họ bị đốt cháy.”

“Có phải đó chính là điều ngài đã ám chỉ đến khi ngài nói quân Templar đã ép ngài làm chứng?” giọng nàng là một tiếng thì thầm, quá yếu ớt đến mức tiếng vo ve của một con ong gần đó cũng còn to hơn.

Chàng quay lại nhìn nàng. “De Rutger hành quân cùng những tên lính bảo vệ Templar,” chàng âm thầm. “Cuộc vây hãm Montvichet của ông ta không thể được tiến hành nếu không có sự đồng lõa của Giáo Hội. Ngoài ra, thật sáng suốt khi nghi ngờ bất kì hội nhóm nào với sức mạnh như vậy. Quyền lực tự vỗ béo cho nó. Một người có thể sẽ che giấu sự thèm khát của hắn ta ở đó vì nó. Ta biết em trai ta là kẻ như vậy.”

Chàng nhìn vào viễn cảnh đó, phân vân liệu chàng có thể kể nốt phần còn lại. Chàng chưa bao giờ nói đến nó. “Ta đã đến nơi một ngày sau đó.” Khu quảng trường im lặng một cách trang nghiêm. Những người dân sẽ không dám mạo hiểm ra khỏi nhà, và những kẻ tấn công Montvichet đã biến mất khi bình minh lên, như thể thấy xấu hổ khi bị nhìn thấy trong ánh sáng của một ngày mới. Chỉ còn tro bụi, khói và những hình hài cháy đen vẫn còn chất đọng chứng thực cho sự man rợ trong hành vi của chúng.

“Tại sao ngài thậm chí còn đến đó, Sebastian?”

“Magdalene đã viện ta đến.”

Chàng nhìn nàng chăm chú. Đôi bàn tay bằng kính của nàng đang che miệng như thể để kiềm chế tiếng thở hổn hển của nàng. Thậm chí lúc này đây, chàng ước giá mình có thể an ủi nàng, nhưng chàng không thể. Không có gì chàng có thể nói ra để làm dịu bớt nỗi kinh hoàng của sự thật.

“Ta có hai mối hận vĩnh cửu, Juliana. Một là sự ngu xuẩn. Những kẻ không học được bài học bất chấp họ có khả năng làm vậy. Và hai là hành động tàn ác có chủ tâm. Ta đã thấy cả hai điều đó ở Montvichet.”

“Có phải bà ấy cũng ra đi như vậy không, Sebastian?” khuôn mặt nàng trở nên tái xanh hơn thì phải?

Chàng mỉm cười. “Ta đã được kể lại là bà ấy dẫn đầu đoàn người bị áp giải xuống núi.” Chàng gần như không thể nhìn nàng, tóc nàng thổi tung trong gió, đen nhánh nhưng lấp lánh những lọn màu bạc kim như mọi lần chàng trông thấy. Khuôn mặt nàng lẽ ra phải được làm thành một bài thơ, nụ cười đó nhảy múa trên môi nàng. Đôi mắt nàng toả sáng, và nàng bước những bước đi kiên quyết và vững vàng.

Chàng đứng dậy, cất tiếng gọi Jerard để anh ta có thể giúp Juliana đứng lên. Thời gian nghỉ ngơi của họ đã hết. Và những kí ức trong quá khứ của chàng cũng vậy.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24

Vùng Courcy, nước Pháp

Giáo hội được cân nhắc là một tổ chức bình đẳng. Tuy nhiên, có những giới hạn quy định một người được coi là bình đẳng ở mức độ nào. Thật là một ý tưởng kì lạ khi nảy sinh giữa quá nhiều những đồng hữu mộ đạo, Gregory nghĩ.

Những binh sĩ cấp dưới được xếp ngồi chung một bàn, những lính hộ vệ ở một bàn khác, và những vị hiệp sĩ ngồi riêng với nhau. Một đạo hữu bỏ trốn khỏi sở chỉ huy giữa đêm đã bị phạt bắt phải ngồi ăn dưới sàn. Có nhiều luật lệ đề ra cho mọi hành vi cư xử, và một hình phạt cho mỗi sự vi phạm.

Bữa tối, dọn ra lúc giữa ngày, được phục vụ rất chu đáo. Thức ăn phong phú, và bao gồm cả món thịt không như các bữa ăn kiêng thường thấy trong các nghi thức tu viện khác. Quân Templar có những quy định nghiêm khắc với sự chay tịnh. Các binh sĩ không thể chiến đấu tốt nếu họ bị sự khắc khổ làm cho một mối.

Khi anh ta lần đầu tiên làm lễ tuyên thệ trở thành một người lính Templar, anh ta đã rất ngạc nhiên khi biết rằng có một vài vị hiệp sĩ có quan hệ họ hàng trong hàng ngũ Giáo hội. Đa số các tu sĩ - chiến binh là những binh lính cấp thấp, nhưng một số lớn các đạo hữu phục vụ với tư cách lệ thuộc để hỗ trợ cho những người tuyển mộ binh lính.

Bữa tối thường diễn ra trong im lặng, trong khi lắng nghe những tác phẩm của giáo hội. Tuy nhiên, trong lần này, Gregory đã quyết tâm sẽ nói ra. Anh ta sẽ chấp nhận hình phạt, nhưng thông tin anh ta nắm được quá quan trọng để có thể nén lại thêm hai giờ nữa.

Anh ta đợi cho đến khi Ngài Thống chế ngồi xuống phía đối diện, và được một đạo hữu khác phục vụ. Anh ta uống hết chỗ rượu và đặt cái vại xuống. Anh ta chỉ gật đầu một lần, và ngài Thống chế nhường một bên mỳ bạc trắng lên.

“Anh ta đã hành động rồi.”

Chỉ một nụ cười làm nổi bật biểu hiện trên khuôn mặt của Phillipe. Nhưng ông ta không phá vỡ sự im lặng của bữa ăn.

“Nguồn tin của tôi đã báo lại Sebastian đang đi về phía Nam.”

Một cái nhếch mỳ báo hiệu một câu hỏi. Gregory trả lời với nó với một nụ cười.

“Về hướng nước Pháp. Theo suy đoán của tôi anh ta sẽ đến Montvichet.”

Cỗ xe ngựa nàng ngồi không hơn một cái hộp gỗ có cửa. Lối hở duy nhất là ở trên trần, có nghĩa nàng sẽ là mục tiêu tấn công của mặt trời mùa hè nóng bức. Chỉ có một thuận lợi duy nhất là bầu trời rất quang đãng. Không có mưa. Nếu không thì cỗ xe ngựa sẽ trở thành một bể chứa nước trong cơn bão mất. Cuối ngày đầu tiên, Juliana đã quyết định rằng những chiếc ghế gỗ cứng nhắc chắc còn thoải mái hơn khi phải ngồi trên lưng ngựa. Nhưng đến hết ngày thứ hai, nàng nhận ra mình đã lầm. Một con ngựa quả là một đê mê nắn dưới những hoàn cảnh như thế này. Lại biết thêm được một bài học nữa.

Luôn có một vài lý do để phải dùng chân. Những con ngựa phải được kiểm tra để tránh khắp khiễng hay là bánh xe trông có vẻ nghiêng ngả, hoặc Sebastian tuyên bố chàng cần thời gian nghỉ ngơi vì quá nóng. Nhưng mỗi lần đó sau khi hai bàn tay nàng đều được xử lý và băng bó lại, nàng để ý thấy rằng cuộc hành trình của họ lại tiếp tục mà không hề có sự trì hoãn.

Nàng đề cập đến chuyện này với Jerard vào ngày thứ ba, nhưng anh ta chỉ mỉm cười, sự im lặng của anh ta với những thắc mắc của nàng giờ không chỉ biểu hiện sự trung thành của anh ta mà còn khiến nàng thấy bức mình.

Theo thông lệ, họ lẽ ra sẽ tìm nơi trú tạm tại một trong các tu viện, hoặc nhận được nơi ăn ở từ do các vị lãnh chúa ở trong các pháo đài cung cấp. Nhưng vì hoàn cảnh của Sebastian, họ không dám mạo hiểm. Thay vào đó, khi đêm xuống, họ hướng vào rừng, phân công canh gác để có sự theo dõi luân phiên trong khi những người còn lại ngủ dưới những gốc cây. Juliana thì ngủ trong xe ngựa, lại tạ ơn vì trời không mưa.

Sebastian dường như vẫn không ngừng xem xét xung quanh, chú ý hết sức tới những đỉnh đồi và những pháo đài phòng ngự của hai lâu đài gần đó. Chàng đang tìm kiếm điều gì?

Càng nghĩ nàng càng nhận thấy tất cả những sự đề phòng của Sebastian đều có lý. Không có giáo sĩ nói với dân chúng ở Langlinalis vì cùng nguyên do ngôi làng không hề có vị linh mục nào. Giáo hội thường tịch thu tài sản của những người mắc bệnh truyền nhiễm, trục xuất, và rút phép thông công của họ. Tuy nhiên, trước khi chuyện đó xảy ra, họ sẽ thuyết phục một nhóm dân chúng đặc biệt giao nộp con người đã phải chịu đau đớn đến dờ sống dờ chết đó.

Liệu chuyện đó có xảy ra với chàng không? Quả chúng bị li gián là một việc thật kinh khủng. Nàng chỉ mới nghe kể về diễn biến của nó, chứ chưa từng chứng kiến tận mắt. Người phạm tội bị giải ra nghĩa địa, nơi anh ta bị buộc phải đứng trong một nhà mồ mả sẵn. Một cái bệ thờ, không khác gì một tấm ván đồ bằng hai cái trụ, được đặt trước mặt anh ta. Trong khi anh ta đứng đó, mặt anh ta bị phủ bởi một cái mạng đen, tất cả những lời chỉ trích nghiêm khắc về cuộc sống của anh ta được đọc lên, tất cả những việc đó giờ đều đã bị cảm.

Chuyện tương tự sẽ xảy ra với Sebastian nếu Nhà thờ biết được bí mật của chàng. Không có gì lạ khi chàng đã quá mạo hiểm để nàng chấp nhận sự trao đổi của chàng. Langlinalis sẽ vừa là quê hương vừa là nhà giam của chàng. Đến một ngày chàng sẽ chỉ việc đi vào phòng ngủ và không bao giờ rời khỏi đó.

Vậy thì tại sao nàng lại không ghê sợ chàng? Hay thực sự thấy lo ngại về căn bệnh mà thậm chí bây giờ cũng có thể đang làm hạn chế cuộc đời nàng? Có lẽ bởi vì thật quá khó để tin rằng Sebastian sẽ có thể gục ngã. Ngay lúc này đây, khi chàng đang đứng trước nàng, nàng không thể lẫn lộn người đàn ông mãnh mẽ với người ăn mỳ nghèo khổ mà nàng đã từng bỏ thí cho một mẩu bánh mì. Cũng như đối với số phận của chính nàng, có lẽ nàng cũng tràn đầy sự lạc quan chất phác. Có nhiều việc còn tệ hơn là sống chung với Sebastian. Họ đã đến với nhau như những người xa lạ. Kết hôn trên giấy tờ. Nàng đã

học được ở chàng cách nàng có thể đọc một bản viết tay khó hiểu, những từ không rõ nghĩa, hay đã bị nhòa đi bởi một loại mực không hoàn hảo. Có một khía cạnh đáng sợ của chàng mà giờ đây nàng đã hiểu được. Rồi, bản chất thực của chàng. Một người đàn ông cầu nguyện với những lời vang vọng trong nỗi dày vò. *Intellige clamorem meum*. Xin hãy thấu hiểu cho tiếng khóc của con.

Chàng đã thể hiện cảm xúc khi nhắc đến Magdalene. Trong giọng nói của chàng không hề có sự chỉ trích những đức tin của bà, không có sự lên án lòng trung thành của bà. Chỉ có nỗi đau buồn và sự tiếc thương. Làm sao một người có thể chịu đựng được khi phải chứng kiến một cảnh tượng như thế? Và mất đi một người mà bạn thương yêu theo cách này, không lấy làm lạ khi Sebastian thấy thật khó khăn khi đề cập đến Magdalene.

Tu viện Thánh nhân từ bao gồm một nhóm những người phụ nữ hoàn toàn khác nhau. Họ bị thu hút lại với nhau bởi sự trung thành và bởi những mong ước của họ để xoa dịu những nỗi đau của thế giới quanh họ. Juliana chưa từng thấy họ quay lưng với bất kì người nào cần sự giúp đỡ, dù đó là đứa trẻ mới sinh hay một người đàn bà bị đuổi khỏi nhà vì tội ngoại tình. Nàng chưa từng biết đến sự thiếu khoan dung. Thậm chí ngay cả cha sứ, người đã tranh cãi om sòm với bà tu viện trưởng, cũng chỉ là một biểu hiện thú vị hơn là một sự chỉ trích.

Đó có phải là lý do tại sao Sebastian chưa bao giờ ngăn cấm công việc của nàng? bởi vì chàng đã biết những nỗi kinh hoàng của sự thiếu khoan dung? tại sao chàng có thể phác họa sự căm ghét của chàng vì những người Hồi giáo? Chàng lên án những kẻ giam cầm chàng, chứ không phải những người uyên bác. Một câu hỏi lại mở ra một câu hỏi khác, giống như một cái hộp chứa trong một cái hộp khác nữa vậy. Nhưng từ đầu sự việc đã như thế rồi. Mỗi lần nàng tự tin là đã có đủ những điều nàng cần biết, thì thế giới lại rung mình thay đổi, lại trở nên mơ hồ không rõ rệt.

Nàng ngồi xuống, hai đầu gối co lên, bàn tay phải của nàng đặt trên chúng. Nàng đã ăn một vài mẩu bánh mì với pho mát và giờ đang đợi Jerard dùng xong bữa ăn của anh ta để băng bó lại tay trái cho nàng một lần nữa.

Họ sẽ sớm bắt đầu chuyến đi qua kênh đào để tới Pháp. Những đợt sóng ngỗ nghịch, nhuộm màu xám của những cái bóng dưới lòng đại dương. Biển dường như trải dài ra mãi mãi, chỉ tới dần lại nơi đường chân trời.

Sebastian đứng cạnh một cây sồi đã bị biến dạng bởi thời tiết. Một con bão đã gần như nhổ bật gốc của nó và ngã trên sườn đồi, một cột mốc trụ lá khẳng khiu. Một cách vu vơ, chàng rút một cành cây chia ra, bẻ gãy nó thành những khúc nhỏ hơn khi chàng đứng quan sát mặt biển trước mặt. Chàng có thói quen làm những hành động như vậy, làm cho hai bàn tay chàng bận rộn khi chàng giữ im lặng. Một vài chiếc lá kiên cường bám chặt vào cành cây và có những dấu hiệu của chồi non đang phát triển ở những cành trên cao. Nàng có một ý nghĩ kì lạ nhất rằng Sebastian có nét gì đó giống như cái cây đó, gần như bị huỷ hoại bởi hoàn cảnh, những vấp ngã tranh để giành lấy sự sống.

Jerard bước tới cái gò nàng đang ngồi. Trên tay anh ta cầm một cái lọ bằng đất nung chứa loại thuốc mà sơ Agnes đã chuẩn bị. Và một sấp vải lanh sạch. Nàng chìa tay ra để anh ta bôi thuốc rồi bắt đầu quấn nó lại với một động tác thành thạo.

“Anh ngày càng thạo việc này rồi đây,” nàng nói, mỉm cười.

“Tôi đã từng là một người hộ vệ mà, thừa phụ nhân. Chỉ nội việc đó thôi cũng đã dạy cho tôi cách để chăm sóc những vết thương rồi.”

“Sebastian có hay bị thương không?”

Trong một lúc nàng nghĩ anh ta sẽ không đáp, mà anh ta sẽ vẫn giữ thái độ im lặng thận trọng như trước. “Thật ra, thừa phụ nhân, cũng không thường xuyên lắm. Nhưng ngài đã sai tôi đi giúp đỡ những người khác. Khi chúng tôi ở vùng Đất thánh, bất kì người nào có khả năng chữa bệnh cũng rất cần thiết.”

“cả hai người đều chưa từng nhắc đến thời kì đó, Jerard. Tại sao vậy?”

Anh ta nhún vai. “Đó là quãng thời gian rất nặng nề với tôi.” Anh ta bước lui lại, kết thúc việc băng bó. Anh ta nhìn xuống mặt đất. “Cô chưa biết lý do tại sao Đức ngài lại trở thành như bây giờ, phải không ạ?”

Nàng lắc đầu.

Khuôn mặt anh ta đỏ bừng. Anh ta chìa tay ra, luồn chúng dưới khuỷu tay nàng và giúp nàng đứng lên. Nàng nhận ra mình đang đi dạo bên cạnh anh ta, xuống đường để họ cách xa những người khác. “Chúng tôi bị bắt và giam cầm bởi những người Hồi giáo, thừa phụ nhân,” anh ta nói, hạ thấp giọng, những lời anh ta thốt ra rất nhanh. “tôi không phải là quý tộc, cũng không phải hiệp sĩ. Tôi không có giá trị gì, nhưng những tên Hồi giáo có kế hoạch để sử dụng tôi. Ngài Sebastian đã trả tiền chuộc cho tôi. Ngài ấy đã cứu tôi khỏi bị thiến bằng món tiền mà ngài đã thắng tại những cuộc thi đấu qua nhiều năm trời để mua sự tự do cho tôi.”

Nàng đặt một bàn tay băng kín lên cánh tay anh ta. Thậm chí những người bị tách biệt ở tu viện Thánh nhân từ cũng đã nghe những câu chuyện về những hành động kinh khủng như là thiến. “Nhưng anh không nên tự trách bản thân, Jerard, vì những nỗi khổ sở của chàng.”

“Nếu ngài không bị bỏ lại trong tù trong suốt quãng thời gian ấy, thừa phụ nhân, thì có thể ngài sẽ không bao giờ mắc bệnh.”

“Cuối cùng làm cách nào chàng được thả tự?”

“Không còn đồng tiền nào để trả cho món tiền chuộc của bản thân ngài, thừa phụ nhân. Bọn quân Templar đã sắp xếp cho sự phóng thích của ngài, nhưng không diễn ra ngay cho đến tận tròn một năm sau đó. Chúng yêu cầu sở hữu Langlinalis trong trường hợp ngài không thể trả hết khoản nợ. Giờ thậm chí chúng còn muốn nhiều hơn nữa.” về mặt anh ta dữ dội, mắt hẹp lại.

“Chúng muốn gì, Jerard?”

Trong một lúc anh ta có vẻ như giết mình thẳng thốt, như thể anh ta vừa mới nhận ra mình đã nói quá nhiều. Nhưng lòng trung thành rõ ràng đã cân bằng với sự lo lắng rõ rệt của anh ta, và sự thật giành phần thắng. “Chúng muốn kho báu của Cathar, thừa phư nhân. Và tôi không nghĩ chúng sẽ do dự khi giết Đức ngài để đoạt được nó.”

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Lẽ ra nàng nên thấy sợ hãi hơn mới đúng. Nhưng nàng cũng đã cận kề cái chết khi suýt chút nữa thì bị ngã xuống sông Terne rồi đó thôi. Dòng nước chảy xiết của con sông chỉ như một cái giếng so với vẻ oai vệ của đại dương mênh mông. Hoặc có lẽ những lời nàng đã nói với Sebastian có phần thành thật hơn là chỉ làm ra vẻ can đảm. Nàng thật sự đã quá mệt mỏi với việc cứ phải sợ hãi rồi.

Nàng đã được hộ tống tới một cái ghế dài nhỏ đóng ở phía đuôi tàu. Con tàu của họ khá nhỏ, trang bị hai cột buồm căng những tấm vải bạt nặng nề. Những cánh buồm bay phấp phất dữ dội trong gió như một con gà mái già đang trong cơn kinh hoàng.

Chuyến vượt biển của họ lập thành một đoàn tàu, những con ngựa được vận chuyển trong một con tàu nhỏ đi đầu, một nửa số kỵ binh đồng hành với chúng. Con tàu thứ ba sẽ chở vật dụng và số người còn lại. Sebastian, Jerard và nàng thì ở trên con tàu thứ hai. Cỗ xe ngựa, vì quá nặng, nên đã bị bỏ lại trên bờ biển, để người đánh xe mang nó quay về Langlais. Ngay khi họ khởi hành khỏi bến tàu nhỏ, Juliana liền nhắm mắt lại, quyết tâm không nhìn lên bầu trời rợp bóng bồ câu và những con sóng trào lên trắng xoá. Không phải sự sợ hãi khiến nàng làm vậy, mà bởi một mong ước tha thiết rằng nàng già mà nàng đã không ăn bữa giữa ngày với bánh mì và pho mát.

Những bước chân thỉnh thoảng nặng nề báo động cho nàng. Nàng mở mắt ra và thấy Sebastian đang ngồi cạnh nàng.

"Nàng trông hơi nhợt nhạt đấy, Juliana. Đây là lần đầu tiên nàng đi trên biển đúng không?"

Nàng gật đầu, ngay khi con tàu du đưa theo những đợt sóng, dường như lại càng có đà nghiêng dần sang một bên hơn là tiến thẳng. Mắt nàng mở to với cảm giác đó.

"Mọi thứ sẽ ổn thôi, Juliana," chàng nói với một nụ cười. "Biển Măng sơ hơi bất tính, nhưng chuyến đi sẽ không kéo dài lâu. Nàng sẽ nhận thấy rằng thời gian trôi qua rất nhanh."

"Chàng đã du lịch nhiều bằng đường biển rồi phải không, Sebastian?"

"Hầu hết các cuộc thi đấu của ta đều tổ chức ở Pháp, vì thế ta đã có khá nhiều kinh nghiệm về biển Măng sơ. Và dĩ nhiên, chuyến du hành của ta tới vùng Đất thánh cũng phải vượt biển. Biển Địa Trung Hải còn đẹp hơn nhiều, nàng sẽ được ngắm vô số sắc màu ở đó."

Juliana im lặng trong một lúc. "Căn bệnh là lý do tại sao chàng chưa bao giờ nhắc đến quãng thời gian chàng tham gia cuộc Thập tự chinh phải không, Sebastian?"

"Cuộc hành trình đó không ngập tràn vinh quang, Juliana, mà còn hơn là một thảm họa nữa. Đã có rất nhiều cuộc thảo luận uyên thâm, nhưng lại có khá ít người lãnh đạo. Cuối cùng, chúng ta có lực lượng đông đảo hơn và đã chiến thắng. Có lẽ lý do ta không nhắc đến nó có liên quan nhiều hơn đến sự tức giận của ta vì bị bắt giam. Ta thấy xấu hổ vì lòng kiêu hãnh của ta với vị trí là một hiệp sĩ đã bị tổn thương." Chàng liếc qua nàng. "Sao nàng lại cười?"

"Chàng đã cứu sống em và cả Jerard nữa. Em nghĩ chàng đã tự đánh giá mình quá khác nghiệt đấy."

"Ta đã được dạy cách chiến đấu và chiến thắng, Juliana. Việc đầu hàng là một lời nguyền rủa đối với ta."

Thậm chí ngay lúc này đây chàng vẫn đang chiến đấu. Lần này là một kẻ thù khác, nhưng đó là một địch thủ thậm chí còn nguy hiểm hơn nhiều.

Nàng ngước lên nhìn bầu trời giờ đang tối sầm lại vì bão hay vì đêm xuống, nàng cũng không biết nữa. Một cái liếc sang bên cho thấy chàng đang quan sát nàng, khuôn mặt chàng âm ỉ, không hề có dấu hiệu của nụ cười trên môi chàng.

"Nàng có đang yêu ai không?" Chàng hỏi.

Câu hỏi làm nàng quá sức kinh ngạc đến mức nàng quay hẳn đầu lại và nhìn chàng chăm chăm.

"Sebastian, em đã sống trong tu viện gần như hết thời gian trước đấy."

"Chẳng lẽ không có người làm vườn, hay vị khách nào nàng thấy cuốn hút?"

Nàng mỉm cười. "Sơ Helena có lẽ sẽ tấn công bất cứ ai định liều lĩnh xông vào trong vườn mà không có sự cho phép của sơ ấy, và vị khách duy nhất mà

em còn nhớ là vị cha xứ. Ông ấy đã già và chỉ còn sót lại độc hai cái răng, và mang trong mình bản tính ưa cãi cọ nhất trên đời. Ông ấy và bà tu viện trưởng sử dụng phần lớn thời gian của họ khi gặp nhau để tranh cãi về những phẩm chất đáng quý trong đầu óc của một người phụ nữ. Cha xứ không tin rằng một người phụ nữ nên làm công việc của người quản lý phòng viết trong tu viện. Bà tu viện trưởng lẽ ra sẽ chỉ cho ông ấy bằng chứng những khoản thu nhập mà công việc của chúng tôi mang lại, nhưng mặt khác lại là ông ấy đi."

"Không cô gái nào có anh em trai hay sao?"

Nàng nhún vai. "Một số. Nhưng họ không giới thiệu với em. Em đã kết hôn rồi mà."

"Và bởi vậy không được đoái hoài đến phải không? vậy ra nàng cũng trở thành người bị xã hội ruồng bỏ giống ta."

"Có lẽ đó là lí do chúng ta được ghép lại với nhau, Sebastian. Như một sự kết hợp tương xứng vậy."

"Sự dàn xếp của thánh thần? Ta nghi ngờ điều đó đấy, Juliana. Nàng đã từng hỏi ta liệu ta có phải là Thần chết không, Juliana. Ta đúng là như vậy, với nàng."

"Đó chỉ là một câu hỏi ngớ ngẩn của một cô gái ngốc nghếch thôi."

"Nhưng là người sáng suốt hơn con người hiện nay, người đang ngồi bên ta và nói về những điều mà tốt nhất là không nên nói ra."

"Về chuyện xứng đôi sao?" nàng quay mặt đi, đối diện với đại dương rộng lớn. Cô lẽ tốt hơn nếu không bao giờ được biết đến chàng, nhưng nàng giờ không tài nào hình dung được một việc như vậy. Chàng đã trở thành một phần quá lớn trong cuộc đời nàng, trong suy nghĩ của nàng, đến mức như thể chàng đã luôn ngự trị ở đó vậy.

Gió thổi mạnh, sóng dường như dâng cao hơn. Nàng nhìn về phía đường chân trời, chú mục vào khoảng cách như thể những lời nói được viết ra ở đó, nơi mặt biển tối đen và là khởi nguồn của bầu trời. Tóc nàng bị thổi tung quanh mặt, một vài lọn tóc xoắn tuột ra khỏi chiếc nơ cài.

"Em chưa từng biết đến tình yêu. Không giống như cách chàng diễn đạt. Em thường tự thắc mắc về nó. Liệu nó có thực mãnh liệt như những bài thơ mô tả hay không. Liệu đàn ông có thực sự hết mình vì tình yêu, và đàn bà thì sẵn sàng chết vì nó? Cho đến khi em hiểu rõ về chàng, em đã không nghĩ nó có thể xảy ra."

Chàng quá im lặng đến mức nàng tự hỏi chàng có nghe thấy lời nàng không. Phải chăng chàng sẽ khiển trách nàng vì dám nói ra những lời đó? Hay chàng sẽ bỏ đi khỏi nàng?

Trong một lúc lâu, chàng không trả lời. Khi chàng lên tiếng, những lời của chàng thốt ra rất dịu dàng.

"Nàng không nên yêu ta, Juliana."

Nàng gật đầu. "Em biết chàng sẽ nói như vậy, Sebastian. Một người khôn ngoan sẽ làm như vậy. Có lẽ em thậm chí nên cảm thấy như vậy. Nhưng làm cách nào ta có thể ngăn được những cơn sóng? Nó có thể còn dễ dàng hơn."

Nàng quay mặt lại nhìn chàng. Hai má nàng đỏ bừng bởi hơi ấm mà nàng cảm thấy đang tràn qua cơ thể nàng. Như thể có một ngọn lửa đang thiêu đốt nàng, lan rộng từ một nơi nào đó bên trong nàng.

"Tại sao chàng lại hỏi rằng liệu em có yêu ai không?"

Chàng không quay đi, nhưng dường như cố tìm kiếm sự thật qua đôi mắt nàng. "Bởi vì ta muốn biết liệu nàng có thể sẽ có được hạnh phúc hay không. Liệu có ai đó có thể mang lại cho nàng niềm vui khi ta không còn trên đời nữa."

Nàng không thể thốt lên lời. Những từ ngữ trở nên vô nghĩa với nỗi đau đón đột ngột này. Nàng vươn một bàn tay ra muốn chạm vào chàng, nhưng chàng đã dịch người ra xa nàng.

Chàng né tránh nàng. Bầu trời tối dần phía sau chàng, tạo nên một cái nền cho cơn tức giận bất ngờ đáng ngạc nhiên của chàng. "Nàng nghĩ sẽ sự nguy hiểm sẽ giảm đi bởi vì nàng đã từng chạm vào ta một lần hay sao hả, Juliana? Nàng nghĩ bản thân nàng đã miễn nhiễm được rồi chứ? Ta cũng đã từng một lần nghĩ tương tự. Nhưng đừng có xem nhẹ những nỗi lo sợ của ta bằng cách từ chối chấp nhận chúng. Nàng đâu phải kẻ ngốc."

"Có lẽ rốt cục em là một kẻ ngốc thật. Em không hề sợ chàng, Sebastian. Làm sao em lại có thể sợ một người đã từng cứu mạng mình cơ chứ? Người từ chối chạm vào em để không làm hại em? Em biết em nên lo sợ, nhưng tất cả những gì em cảm nhận được là thật tuyệt vời khi chàng có thể sẽ trở thành chồng em, Sebastian, vị hiệp sĩ vĩ đại và cao quý của em."

Chàng ngờ rằng Jerard đang theo dõi họ. Mặt khác, Sebastian nghĩ chàng có thể sẽ than khóc với trời xanh như một con chó phát cuồng.

Chàng cúi đầu xuống và hít một hơi thở sâu để cuốn trôi đi những tàn dư trong cơn giận dữ của chàng, để tự bình tâm lại. Chàng giơ tay lên một cách vô thức trước khi chàng kịp nhớ ra. Chàng không mang bao tay, chàng tự cho phép mình được giải thoát khỏi sự ngột ngạt và khó chịu của chúng. Nàng nhìn chăm chăm vào bàn tay chàng, sưng sò. Làn da chàng vẫn vẹn, những mảng đốm lớn dày và đóng vảy. Máu da sẫm lại qua nhiều tháng trời cho đến khi nó chuyển thành màu nâu đậm.

Nàng không nói bất cứ lời nào, nhưng nàng cũng không chùn lại vì kinh sợ. Mọi việc có lẽ sẽ đơn giản hơn nếu nàng làm thế. Thay vì thế chàng lại nhìn

thấy vẻ trầm ẩn trong đôi mắt nàng.

"Chàng có sử dụng món thuốc mà sư Agnes đã chuẩn bị không?" Giọng nàng nghe rất bình tĩnh.

Chàng khâm phục khả năng kìm chế của nàng. Chàng không nghi ngờ gì việc hầu hết phụ nữ sẽ vừa la hét vừa bỏ chạy khỏi chàng. Hầu hết phụ nữ sẽ không bao giờ bầu bạn với chàng, chứ đừng nói gì đến chuyện nói với chàng họ muốn chạm vào chàng nhiều như thế nào.

Lạy chúa, xin hãy để cho hình ảnh căn bệnh của chàng hoàn thành những gì mà lời nói của chàng không thực hiện được, thuyết phục nàng hoàn toàn nhận ra định mệnh của họ và chấp nhận nó. Mặt khác, quả là một nỗi thống khổ chín mươi khi thấy nàng đầy hứa hẹn trong niềm say mê và vẻ thánh thiện.

"Khi ta nhớ," chàng trả lời.

"Vậy em sẽ nhắc nhở chàng, Sebastian." Chàng gần như mỉm cười với nàng, cảm nàng héch lên với chàng, sự bướng bỉnh mà nàng từng đề cập đến ngày càng lộ rõ.

Nàng lưu giữ quá nhiều điều trong tim, quá sức nhạy cảm. Nàng sẽ yêu mãnh liệt, với sự ngoan cố và ý trí kiên định. Một người con gái với nhiều khía cạnh, mà tất cả đều rực rỡ và sáng chói. Nếu vào hoàn cảnh khác, có lẽ, chúng sẽ trở nên vô giá. Nhưng giờ đây, chúng hứa hẹn chỉ mang lại cho cả hai người họ nỗi đau khổ mà thôi.

Chàng đã nghi ngờ rằng ngay khi nàng biết về căn bệnh của chàng, nàng sẽ không hoàn toàn nhận thức được sự kinh khủng của nó. Nàng có khuynh hướng giam mình trong căn phòng nhỏ ngày qua ngày tập trung vào những từ ngữ, chú tâm vào việc hoàn thành công việc của nàng. Một người như vậy hay sáng tạo ra những thế giới trong trí tưởng tượng của cô ta. Ai đó có khả năng sống một cách hư ảo trong những suy nghĩ của họ.

Những suy nghĩ có thể sẽ hình thành và được sắp xếp lại, nhưng chúng không thể thay thế thực tế. Nàng có thể sẽ không nhận thức được nó, nhưng chàng không nghi ngờ gì việc nàng vẫn giữ hi vọng với chàng, và dù niềm hi vọng là một điều tốt đẹp và đáng quý, nó là một gánh nặng nếu nó giúp người ta né tránh những yếu tố thật sự của vấn đề. Khi nó phai nhạt đi, khi nàng bắt đầu tin vào nó, mọi việc sẽ trở nên không dễ dàng với nàng. Chàng biết rõ điều đó qua kinh nghiệm của bản thân.

Tuy nhiên, chàng vẫn ước rằng chàng có thể nói với nàng, mà không khiến nàng đau khổ, rằng chàng trân trọng những khoảnh khắc bên nàng nhiều như thế nào. Chàng đã hỏi rằng liệu nàng có yêu ai khác không và đã nín thở với câu trả lời của nàng. Nàng đã tiết lộ một phần con người nàng, vô tư công nhận quá khứ của chính nàng. Một cô bé cô đơn, một cô gái chờ đợi cuộc sống của cô ấy. Không lạ gì khi nàng quá dễ dàng đồng ý với thoả thuận của họ. Những tình huống như vậy không làm thay đổi cuộc đời nàng. Nàng vẫn đang mong đợi những gì cuộc sống mang lại.

Chàng đứng dậy và cuối cùng cũng phải rời khỏi nàng, mà vẫn chưa tìm được những lời để khi nói ra sẽ khiến nàng lo sợ trước những điều nàng nên lo sợ.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Một người lính Templar bị bó buộc phải tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của chỉ huy. Mệnh lệnh đưa ra nhất định phải được thực hiện. Tại lễ sắc phong của giáo hội, một người đàn ông phải tuyên thệ sẽ quy phục thủ lĩnh tối cao của tổ chức và bất kì sĩ quan giám sát nào khác của anh ta. Một đạo hữu có thể bị cầm tù, lưu đày hay trục xuất khỏi hàng ngũ quân Templar nếu dám tự ý hành động. Hình phạt hà khắc, sự phục tùng, tuyệt đối trung thành, cả ba điều trên đều hiện diện trong những đạo hữu vây quanh Gregory.

Gregory không trò chuyện với họ, không giải thích mục đích của cuộc viễn chinh sắp tới của họ. Không ai yêu cầu mà nó cũng không cần thiết.

Sự cuồng tín làm nên những người lính giỏi, Gregory nghĩ, khi đội quân đông đảo đến từ vùng Courcy. Những đạo hữu người Pháp này đều đã phục vụ tại vùng Đất thánh, đã đạt được nhiều kinh nghiệm khi giao chiến với người Hồi giáo.

Hắn đã huấn luyện họ rất nghiêm khắc suốt những tuần qua, thậm chí bỏ cả những buổi cầu kinh chiều vì nó. Tại buổi lễ cuối ngày đêm qua, hắn đã trao cho họ những chỉ thị, và sáng nay lúc bình minh không có một đạo hữu nào vắng mặt trong hàng ngũ những kỵ binh. Từ lúc nửa đêm, hắn đã thức dậy và tham dự buổi cầu kinh sáng, những lời cầu nguyện đã tạo thành qua những câu quen thuộc.

Những người lính canh đã báo lại cho hắn rằng chỉ có mười bốn người đi theo Sebastian, mười ba đàn ông và một phụ nữ. Sự có mặt của người phụ nữ làm hắn kinh ngạc. Anh trai của hắn, như một người thừa kế, đã kết hôn từ cái thừa trẻ trung lóng ngóng. Phải chăng cô ta là cô dâu của anh ta? Trong một chuyến đi nguy hiểm như vậy sao? Hắn không thể nhất trí những hiểu biết của mình về Sebastian từ thời thơ ấu. Một cậu trai cẩn trọng, người thường tổ chức tấn công và chưa từng rơi vào thế bị động. Trong hai người họ, hắn luôn tỏ ra bốc đồng hơn, sử dụng thương theo cách luôn làm hắn ngã nhào, hoặc đôi khi đâm tới quá mạnh với thanh gươm cùn đến mức hắn bị mất thăng bằng vì sức nặng của nó.

Thật kì lạ làm sao khi một chàng trai bốc đồng lại gia nhập đội quân Templar, dễ dàng tuyên thệ “duy trì sự minh bạch, thái độ liêm chính, và những phẩm chất tốt đẹp của giáo hội.” Còn có những lời tuyên thệ khác mà hắn đã thề như là tỏ ra công tâm, không sở hữu tài sản, không bao giờ để đạo cơ đốc bị

diệt vong, mở rộng lãnh thổ Jerusalem, và không được rời khỏi Giáo hội mà không có sự cho phép.

Lá thư trả lời của hân cho đề nghị gia hạn thêm thời gian, để trả phần còn lại trong món tiền chuộc đã sinh trái, dường như là vậy. Rõ ràng là Sebastian biết rõ về kho báu, nếu không thì anh ta giờ đã không quay trở lại Montvichet. Anh ta quả thực đã che giấu nó khá tốt đủ để những cuộc tìm kiếm lúc đầu của De Rutger và sau đó là của những đạo hữu Templar không đem lại kết quả gì.

Sự thật rằng việc anh trai hân đang trên đường tới pháo đài của đạo Cathar, trên hình thức, đã xác nhận thoả thuận giữa họ. Nhưng Sebastian đã từng làm hân ta bất ngờ với việc đến Montchivet ngay sau khi cuộc vây hãm kết thúc, và lại tiếp tục lên đường tham gia cuộc Thập tự chinh. Một sự thận trọng giờ đây có thể sẽ sáng suốt hơn. Có lẽ hân không hiểu rõ người đàn ông đã trở thành lãnh chúa của vùng Langlmais. Rất có khả năng những kí ức của hân ta về Sebastian chỉ đến mức đó, chỉ là những kí ức cũ mà thôi. Anh trai hân đã trưởng thành để chứng tỏ mức độ nguy hiểm của mình.

Một từ thì thâm vào tai một nhà quý tộc Pháp thời cũng đã đủ để giải quyết vấn đề về đoàn tùy tùng của Sebastian. Tự bản thân Sebastian không thể gây nguy hiểm cho đến khi anh ta đến Montvichet. Tốt nhất là cứ để yên đã.

Điều gì xảy ra tiếp theo thì còn phụ thuộc vào ý Chúa.

* * *

“Tôi cảm thấy mình được bảo vệ như một công chúa ấy.” Nàng nói với cái lưng của Jerard.

Vị trí của nàng phía sau Jerard không phải gây sự phiền hà gì. Anh ta đã vô tình đặt hai bàn tay nàng ở thắt lưng của anh ta chứ không có ý gì nên không làm nàng cảm thấy ngượng ngùng, và chỉ giữ hai cổ tay nàng mỗi khi đi đến đoạn địa hình dốc đứng chứ không thực sự chạm vào nàng. Tuy nhiên, dù đó là một tư thế không vững chắc, nhưng từ vị trí đó nàng có thể ngắm phong cảnh, và không khí, dù nóng bức, vẫn đỡ ngột ngạt hơn là ngồi trong xe ngựa.

“Thế là sao, thưa phu nhân?”

“Riêng việc tôi khiến anh thấy bất tiện như thế này cũng đã đủ lắm rồi, vậy mà tất cả những người đang vây quanh tôi đây dường như vẫn quá thận trọng.”

“Những đoạn đường này không an toàn đâu, thưa phu nhân. Đức ngài muốn bảo vệ cô hết mức ngài có thể.”

“Tôi được bảo bọc quá kĩ đến mức tôi gần như không thở nổi đây này, Jerard.”

Không có câu trả lời nào cho lời bình luận đó, nhưng dù sao, nàng cũng chẳng mong đợi gì.

“Chúng ta đang ở đâu vậy, Jerard?”

Đoàn tàu của họ đã cập bến một làng chài vài ngày trước, và từ đó họ đã bắt đầu lên lưng ngựa, tiến sâu vào lãnh thổ nước Pháp.

“Brittany, thưa phu nhân.”

Nền giáo dục của nàng bao gồm việc học cách để trở thành một nữ chủ nhân và một học giả. Nàng chưa được sao chép nhiều bản đồ, thậm chí nàng mới duy nhất một lần được xem bản phác hoạ của nước Anh. Vì vậy, Juliana không hề biết gì về những vùng họ đã đi qua trước đó, cũng như vị trí thật của Montvichet.

Sebastian dường như đã lường trước sẽ có chuyện xảy ra, biểu hiện qua thanh gươm mà chàng dắt bên mình. Nó đủ đưa thoải mái bên hông chàng, dường như không làm chàng thấy bất tiện một chút nào. Nó lấp lánh dưới ánh sáng như thể để mời gọi sự chú ý, một công cụ của thần chết phát sáng chói lòa và không cần sự biện hộ nào.

Nàng đã định dò hỏi Sebastian về kho báu, nhưng ý định đó đã trôi tuột khỏi đầu nàng. Thay vào đó, các giác quan của nàng đã bị bắt giữ và trái tim nàng xao động. Rồi, nàng đã cố ép bản thân không nhăn mặt vì đau lòng khi nhìn thấy bàn tay của chàng.

Khóc lóc sẽ chẳng giúp ích gì.

Nàng ghim chặt ánh mắt vào chàng đang cười ngựa đi phía trước họ. Chàng không đội mũ giáp. Không phải vì nóng, nàng nghi ngờ điều đó, mà bởi chàng muốn hưởng cảm giác tự do. Những người đàn ông khác có thể phàn nàn về bộ áo giáp xích, nhưng Sebastian mặc nó mà không hề ca thán. Rõ ràng, không nghi ngờ gì là nó cũng còn đỡ nặng nhọc hơn là bộ áo choàng tu sĩ mà chàng đã phải mặc trong suốt một thời gian dài.

Nàng không chịu đựng giỏi như chàng. Chiếc khăn trùm đầu bằng vải lanh của nàng là một loại mũ vải không vành đơn giản, song dài lụa buộc cầm làm trầy da nàng. Đến hết ngày thứ hai ở Pháp, nàng đã bỏ nó đi. Hai chiếc tay áo rời của cái áo lót trong thêu công phu của nàng quá nóng trong thời tiết này, vậy nên nàng đã nhờ Jerard tháo nó ra vào ngày thứ ba. Tất cả những gì còn nguyên vẹn là chiếc áo khoác không tay của nàng, nhưng nó đã bị dính đầy bụi bẩn bắn lên từ nước chạy của lũ ngựa. Nàng cảm thấy như mình bị đóng thành bánh bởi lớp bụi, thậm chí có thể nếm được cả sạn trong thức ăn và nước uống của nàng.

Vậy mà Sebastian vẫn tươi cười trong suốt cuộc hành trình.

“Chúng ta ngày càng đi nhanh hơn rồi, thưa phu nhân,” Jerard nói. “chúng ta sẽ đến Montvichet trong vòng một tuần nữa.”

Jerard đã trở thành nguồn thông tin duy nhất của nàng trong những ngày vừa qua. Trong suốt khoảng thời gian ban ngày, những người kỵ binh không thấy cần thiết phải trò chuyện với nàng, dù họ cũng tần tiện lời nói vào buổi tối. Chuyến đi càng kéo dài thì Sebastian cũng ngày càng trở nên xa cách hơn. Chẳng hiếm khi nói chuyện với nàng và gửi những lời nhắn thông qua Jerard. Như thể bộ áo giáp của chàng đã trở thành một thiết bị bảo vệ không đủ tin cậy, nên chàng phải dùng khoảng cách để làm tăng sự tách biệt của chàng. Những đêm tâm sự của họ có lẽ sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Hoặc có lẽ chúng chỉ là những khoảnh khắc của sự ảo giác, chỉ là do nàng nằm mơ thấy mà thôi.

* * *

Mỗi ngày chàng quan sát nàng ngồi sau Jerard là mỗi ngày chàng chỉ muốn cho viên quân gia của chàng một đám. Nàng mỉm cười khi nói lời cảm ơn, hoặc trao đổi vài câu, đôi môi nàng chuyển động không phát ra tiếng. Chàng không muốn nghe những lời của nàng, không muốn biết nội dung của chúng, cũng như chất giọng dịu dàng của nàng. Không muốn nghe thấy nàng thốt ra những lời biết ơn với bất kì người đàn ông nào khác ngoài chàng.

Nàng là của ta.

Một thứ gì đó hung tợn và giận dữ dâng trào rất nhanh qua chàng. Nó quen thuộc, thêm khát và điên cuồng. Nó na ná như sự khát máu, nhu cầu cần được giết hoặc bị giết, thứ luôn gắn liền với chàng trên chiến trường.

Của ta.

Nàng không thuộc về ai khác ngoài chàng. Đôi má hồng hào của nàng là của chàng để chàng nâng niu trong lòng bàn tay, mái tóc nàng là để những ngón tay chàng vén sang một bên. Bàn chân nàng được nâng đỡ, cánh tay nàng được nắm lấy bởi một người duy nhất là chàng mà thôi. Thực tế là chàng mới từng được chạm vào nàng một lần duy nhất. Quả là một trò đùa tàn nhẫn, thực tế chàng vẫn có thể cảm nhận được dấu vết của bàn tay nàng như một món quà. Con thịnh nộ không ngờ tới mà chàng đang cảm nhận được tháo cũi sổ lồng bởi cảnh tượng nàng tựa vào một người đàn ông khác. Một lần, nàng đã ngủ quên, má nàng dựa lên lưng Jerard. Chàng đã gần như giết chết người hộ vệ của chàng.

Trong suốt vài ngày qua, chàng quan sát nàng trở nên dễ chịu hơn khi ở bên Jerard, và với những người khác. Vòng hoa cài tóc của nàng luôn gọn gàng và được cột chặt vào buổi sáng, nhưng qua buổi tối tóc nàng chỉ buộc trong một sợi ruy băng, những lọn tóc xoắn tuột ra phủ lên má nàng. Nàng đã vén những ống tay áo lên để chúng không quá lỏng thùng, và đã thôi không đội chiếc mũ không vành của nàng. Điều tệ nhất là khi nàng không tiếp tục mặc cái áo lót tay rời của nàng. Trong cái nóng này nàng có lẽ đồ ngốc mới không tháo bỏ chúng, nhưng, thế có nghĩa là chỉ còn lại có một lớp vải ngăn cách giữa nàng và Jerard.

Chàng đã tự đánh giá mình là một người mạnh mẽ, một người tràn đầy những cảm xúc nồng nhiệt, đúng thế, nhưng cũng luôn biết kiềm chế chúng. Sự tức giận của chàng đã được giữ lại để dùng trong cuộc thập tự chinh hay trên chiến trường. Sự ham muốn của chàng được xoa dịu với một người đàn bà dễ dãi.

Chàng đã tự yêu cầu ở bản thân sự kiềm chế, sức mạnh và theo cách đó luôn có thể tuân theo những sự mong đợi thiết yếu như vậy. Thế mà, chàng đã phải tự kiềm chế mình khỏi người phụ nữ là vợ chàng. Không bao giờ được ôm nàng vào lòng, không bao giờ được hôn nàng, không bao giờ được thu lấy hơi thở của nàng vào phổi. Phải chứng kiến những người đàn ông khác nhận được những nụ cười của nàng và sự quý mến dù nhỏ thôi nhưng rất mực dịu dàng của nàng.

Chàng thà bị áp đảo bởi những kẻ Hồi giáo còn hơn.

Kì lạ là sẽ dễ dàng ở quanh nàng hơn khi chàng mặc chiếc áo choàng tu sĩ. Có lẽ bởi vì nó luôn sẵn sàng và liên tục nhắc chàng nhớ đến hoàn cảnh tuyệt vọng của chàng. Có nhiều lần, trong bộ áo giáp, chàng đã quên nó đi trong vài giờ, khi chàng hoàn toàn tự tin vào bản thân và những thứ khác chỉ là một sự đánh lừa.

Một thứ gì đó nhấp nháy trên sườn đồi xa xa thu hút sự chú ý của chàng. Là tia sáng mặt trời phản chiếu trên đá hay trên áo giáp của quân Templar? Ý nghĩ đó đủ để là một cú đánh thức tỉnh chàng tập trung hết sức vào nhiệm vụ trước mắt – đó là đưa họ đến Montvichet một cách an toàn. Mờng tượng ra vợ chàng trong nhiều tư thế khác nhau, trần truồng trên giường chàng, sẽ không đảm bảo hoàn thành được nhiệm vụ đó. Thực ra, sẽ tốt hơn nếu chàng không nghĩ gì đến nàng nữa.

Đó là ý nghĩ được cân nhắc trong đầu chàng chỉ một khoảnh khắc trước khi chàng bị tấn công.

Dấu hiệu đầu tiên Juliana nhận thấy là có điều gì đó không ổn khi Jerard chửi thề. Anh ta nguyên rủa trời chày và với cảm xúc rất mãnh liệt.

“Gì vậy, Jerard?” anh ta không trả lời câu hỏi của nàng, chỉ thúc ngựa chồm lên mà không hề cảnh báo trước.

Anh ta tuột khỏi yên ngựa trước khi nàng kịp thắc mắc về những hành động đó. Sau đó nàng nhìn lên phí trước và thấy Sebastian đang bị bao vây bởi những gã cũng mặc áo giáp như chàng.

Nàng úp bàn tay bằng kín của nàng lên miệng.

Những người kỵ binh đi sau họ phóng vượt lên trước, tự động bố trí xung quanh Juliana. Không một từ nào được thốt ra, nhưng tất cả bọn họ đều di chuyển rất nhanh mà không mắc sai lầm nào vào đúng vị trí. Jerard rút gươm ra, chuyển ra đứng chắn trước con ngựa của anh ta. Thậm chí Juliana, người không hề có kinh nghiệm chiến đấu, cũng biết rằng đó là một tư thế phòng ngự. Dường như nàng được bảo vệ chắc chắn.

Những kẻ tấn công họ còn khá trẻ, cười ngựa và được trang bị vũ khí đầy đủ ít nhất là ngang bằng với thanh gươm khổng lồ của Sebastian. Chúng ăn vận trang phục chiến đấu nhưng không có sự thống nhất. Không có cờ hiệu chung, không có quân phục giống nhau. Có ít nhất hai mươi tên với duy nhất

Sebastian và sáu người của chàng, những người khác đã ở lại phía sau để che chắn cho nàng.

Chuyện kì lạ đang xảy ra, những kẻ bao vây Sebastian không chĩa gươm lên để tấn công chàng. Faeren quay tròn theo một cú hích làm mệnh lệnh, còn Sebastian nhào tới trước, cú đâm từ lưỡi gươm của chàng bị một thanh gươm khác đỡ lấy và chặn lại. Nhưng tất cả chỉ có thế. Không hề có cú đâm đáp trả. Bọn chúng cản chàng lại, nhưng không làm hại chàng.

Không có sự khoan dung nào với những người của họ. Họ chiến đấu rất can trường, mặc dù họ bị áp đảo về số lượng.

“Jerard, anh không trợ giúp họ sao?”

Nàng phải hét lên để được chú ý. Sự tĩnh lặng của buổi trưa đã bị xâm chiếm bởi những âm thanh của trận chiến, tiếng vang rền của thép chọi lại thép, một lời nguyện rủa, một tiếng gào thét.

“Tôi có nhiệm vụ bảo vệ cô, thừa phụ nhân.” Anh ta không nhìn vào nàng khi nói, sự tập trung của anh ta dồn hết về diễn biến của cuộc chiến, cũng giống như nàng.

“Vậy hãy giải phóng cho những người còn lại quanh chúng ta đi.” Yêu cầu đó chìm chìm trong âm thanh của cuộc chiến, hoặc cũng có thể là Jerard đã lơ nó đi.

Con ngựa của Jerard nhảy sang một bên, vừa háo hức vì cuộc xung đột đồng thời lại bị nó làm cho khiếp sợ. Jerard vẫn giữ nguyên vị trí, định vị nơi đầu con ngựa, một tay kim chặt dây cương một cách căng thẳng, tay kia nắm chắc thanh gươm, sẵn sàng bảo vệ cho nàng.

Năm gãi tách ra khỏi nhóm đông hơn đang bao vây Sebastian và xông về phía họ. Một tên bị hạ gục bởi đội hình của những người cận vệ, Jerard đâm thanh gươm của anh ta vào ngực một tên khác khi hắn cúi người xuống định chém anh ta. Ba gã khác cố làm bị thương một vài người của họ, hay kéo những người khác ngã khỏi ngựa.

Không cần phải chờ đến một vài phút sau đó Juliana mới nhận ra cục diện của cuộc chiến đã thay đổi. Nàng đang ở giữa nó. Những thanh gươm vung cao, những con ngựa đang gào rống, khuôn mặt của những người đàn ông nhễ nhại mồ hôi và đỏ phừng phừng, mắt họ tràn đầy một niềm khoái cảm điên cuồng.

Nàng không thể nhắm mắt lại, chết khiếp bởi cảnh tượng máu nhỏ giọt từ một lưỡi gươm sáng loá. Một bàn tay mang giáp vung cao thanh gươm trong không khí. Nó tiến đến gần hơn. Gần hơn nữa cho đến khi nó từ bỏ về phía nàng. Nàng nhìn nó với một sự kinh hoàng muốn bệnh và tự hỏi tại sao nàng lại phải chết theo cách như thế này, trên một con đường ở Pháp. Vì lý do gì mà nàng lại bị giết? Không có gì quan trọng hơn việc nàng chỉ đơn thuần tình cờ ở đây.

Đó là lúc nàng trông thấy chàng. Con Faeren hẳn là đã mọc thêm cánh. Chứ làm sao chàng có thể đến bên nàng nhanh như thế được? một khoảnh khắc trước, nàng đang sắp giáp mặt với cái chết, khoảnh khắc tiếp theo nàng chỉ nhìn thấy gương mặt dữ dội của chồng nàng, người mà con giận dữ điên cuồng đang biến chàng thành một người xa lạ tràn đầy sát khí. Khuôn mặt chàng sạm màu đồng, mắt chàng hẹp lại, một âm thanh khàn đặc thoát ra từ cổ họng chàng, một tiếng thét sinh ra từ con thịnh nộ hoang dại.

Chàng đã thoát ra khỏi vòng vây của những kẻ đã bao vây chàng sao? Nếu nàng không chứng kiến cách chàng chiến đấu, nàng có thể sẽ không nghĩ nó có thể xảy ra. Nhưng một vài giây sau đó nàng không còn nghi ngờ gì nữa. Với một cú vung gươm, chàng đã hạ gục gã đàn ông gần nàng nhất. Kẻ tấn công phun máu ồ ạt khi hắn ngã nhào khỏi ngựa. Rồi thanh gươm của Sebastian thọc vào lưng của kẻ tấn công đang đe dọa nàng. Hắn ở quá gần đến nỗi mũi gươm của hắn đã suýt qua áo nàng khi hắn gục ngã.

Ánh mắt của Sebastian bắt được ánh mắt nàng một cách dễ dàng khi mà mắt nàng chưa bao giờ rời khỏi chàng. Như thể trận chiến chậm lại, thời gian chững lại một cách dị thường. Lại một lần nữa, nàng có một cảm giác lạ lùng rằng họ trao đổi với nhau không lời. Sự lo lắng cho nhau đã được truyền qua ánh mắt, sự làm yên lòng từ mỗi người được gửi trả lại.

Sau đó nó kết thúc.

Tay Sebastian chém xuống, hết lần này đến lần khác, nụ cười của chàng hung dữ và đáng sợ. Chàng không dùng đến khiên, không đội mũ giáp, là bóng dáng ít được che chắn nhất nhưng đồng thời cũng làm người khác e sợ nhất trên con đường đã bị biến thành bãi chiến trường. Chàng chiến đấu như một người với những kẻ mà sự thua trận của chúng là điều không tưởng. Nhưng lại hoàn toàn có thể bỏ mạng trong một buổi trưa đầy nắng trên con đường bụi bặm ở Pháp. Những gã đàn ông nằm dưới chân nàng đã chứng thực cho điều đó.

Nàng nhận ra thứ gì đó khác về bản tính của nàng trong những phút dài đó khi nàng quan sát chàng chiến đấu. Nàng lẽ ra nên cầu nguyện cho linh hồn những gã đàn ông đó hay tìm hiểu tại sao họ lại bị tấn công khi họ hề không khiêu khích ai. Nhưng trong sâu thẳm trái tim nàng, Juliana biết rằng nàng không mong ước sự xá tội cho chúng cũng như không cần thấu hiểu. Nàng muốn Sebastian chiến thắng, khuất phục chúng. Nàng muốn mỗi và mọi kẻ trong bọn chúng phải chịu sự đau đớn vì đã muốn giết chàng. Một ước muốn tội lỗi khác bị xoá bỏ khỏi linh hồn nàng. Nhưng khi cuộc chiến kết thúc, khi Sebastian ngồi đó bao quát lại cuộc tàn sát, với mái tóc chàng ẩm ướt mồ hôi, hơi thở chàng dồn dập, nàng không thể ngăn nổi mình thấy tự hào kinh khủng.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

“Nàng không nên mang vác thứ gì, Juliana.”

“Sebastian, tay trái của em đã lành lại rồi. Thật ra, những lớp băng nên sớm được tháo bỏ mới đúng. Và nếu chàng chịu để ý, thì em đâu có dùng tay phải.”

Nàng cúi xuống và đặt bình nước cạnh chàng. Những người bị thương nằm tựa vào một gò đất nhỏ. Họ không phải chịu một thương vong nào, không như những kẻ đã tấn công họ. Nhưng vẫn có vô số những vết cắt nhỏ và những vết thương khác có thể tạo ra những rắc rối nếu không được chăm sóc. Thậm chí bây giờ, Jerard cũng đang chữa trị cho một cánh tay bị thương trông rất kinh khủng. Thực tế, Juliana nghĩ nàng chưa từng trông thấy nhiều máu me như vậy trong đời. Nàng vội quay mặt đi.

Sebastian đứng lên, cúi người xuống gần để chỉ có nàng có thể nghe thấy lời thì thầm của chàng. “Nếu nàng tránh đi, anh ta sẽ có thể la lên, phu nhân của ta. Nhưng có nàng ở đây, anh ta sẽ giả vờ tỏ ra can đảm.” Nàng nhìn xuống người đàn ông đang nằm trên đất trước mặt nàng. Ánh mắt anh ta gắn chặt lên bầu trời đêm.

Ngon lửa cháy sáng rực chính giữa khu trại làm dạ dày nàng cồn cào.

“Chàng định dùng lửa để bịt kín vết thương của anh ta sao, Sebastian?” Mắt nàng không rời khỏi chàng.

Chàng gật đầu.

“Vậy còn những người khác, họ có bị thương nặng không?”

“Một vài vết cắt sẽ lành lại và những vết thâm sẽ mờ đi nhanh thôi. Họ đã quen với chuyện đó rồi.”

Nàng ngẫm hiểu và không nói gì thêm nữa.

“Chàng sẽ gửi trả anh ta về nhà chứ, Sebastian?”

“Không. Anh ta sẽ an toàn hơn nếu đi theo chúng ta hơn là tự về một mình.”

Nàng bước đi và chàng bám theo nàng. “Anh ta sẽ sống sót qua chuyện này thôi, Juliana.” Chàng nói với giọng dịu dàng. “Anh ta sẽ khoe khoang về vết sẹo của mình trong vài ngày tới nữa ấy chứ.”

“Chàng đề cập đến chuyện đó mới thoải mái làm sao, Sebastian. Chàng chiến đấu với bọn cướp trong khi em thấy phát bệnh với cảnh máu me. Chàng đừng cảm hơn em quá nhiều.”

Chàng mỉm cười với nàng. “Ta buộc phải như vậy, Juliana. Và ta không tin chúng ta bị cướp. Chúng được trang bị quá tốt, cho mục đích như vậy.”

“Vậy chúng được sai tới tấn công chúng ta phải không, Sebastian?”

Chàng trông có vẻ sùng sốt. “Điều gì khiến nàng nghĩ vậy?”

“Chàng đã xem xét những ngọn đồi và quan sát những thung lũng một cách quá nghiêm túc, Sebastian. Như thể chàng đoán trước được rắc rối.”

“Chỉ là thận trọng thôi, Juliana. Chúng có thể không hơn một nhóm hiệp sĩ trẻ cáu kỉnh. Nước Pháp đang bị kìm nén kể từ khi đức vua của họ lên đường tham gia cuộc thập tự chinh. Mối bất đồng khá phổ biến ở nơi không có một nhà lãnh đạo rõ ràng.”

“Chàng có thực sự tin chúng đúng là những kẻ như vậy thôi không?”

“Không.” từ đó làm nàng lạnh sống lưng. Vậy ra, chàng cũng giống nàng, tin rằng có kẻ nào khác đã nhúng tay vào cuộc tấn công bất thần không lường trước này.

“Chàng không bị đau đớn do căn bệnh sao, Sebastian? Không có vết thương nào chứ?”

“Một vết xước trên mấy đốt ngón tay khi một lưỡi gươm trượt qua găng tay của ta, nhưng tất cả chỉ có thế. Cảm ơn nàng vì sự quan tâm rất đúng mực của một người vợ.”

“Nó có là gì đâu, em chẳng làm được gì ngoài việc ngồi đó.”

Nụ cười của chàng rộng hơn. “Và nàng thấy có lỗi vì việc đó?”

“Không,” nàng thú thật. “Ít nhất thì em cũng không la hét. Dù đó là một sự cảm dỗ rất lớn.” Nàng ngược lên nhìn chàng, che đôi mắt nàng khỏi những tia nắng của mặt trời đang nhạt dần bằng bàn tay băng bó. “Chàng chiến đấu rất cừ, Sebastian.”

“Ta chỉ làm điều ta đã được dạy, phu nhân của ta. Bảo vệ những gì thuộc về ta.”

Đối với tôi chàng gần như sánh ngang với một vị thần. Chàng dường như, nếu có thể, còn mạnh hơn cả thánh thần, người đứng đối diện với tôi và chăm chú nhìn những lời nói thốt ra từ miệng tôi. Những câu văn của Catullus được xem là có tính dị giáo. Nàng đang sưu tầm một loạt những ý niệm như thế. Nhưng nàng đã vừa bị trừng phạt một cách khéo léo. Căn bệnh đã chia cách họ, giữ họ mãi mãi không được gần nhau, một thể thức của địa ngục. Nàng đã chịu đủ sự ăn năn hối lỗi cho những suy nghĩ của nàng.

Nàng quan sát chàng khi chàng quay đi. Trong một thoáng, chàng đã đứng bên Jerard, trao đổi với người bị thương.

Nàng không chắc mình hiểu rõ về tình yêu. Nàng đã nghe những bản ba lát và đọc những triết lý và cả thơ ca. Nàng kính yêu Chúa và đã rất yêu thương cha mẹ nàng. Nhưng tình cảm nàng dành cho Sebastian rất khác biệt so với cả những gì nàng đã nghe, đã đọc và đã cảm nhận trong quá khứ.

Có điểm nào đó chính giữa ngực nàng cảm thấy trống rỗng và đau nhói. Nó dường như lan rộng khi nàng nhìn ngắm chàng, khi chàng đến gần. Mắt nàng quá dễ dàng thấy cay xè vì nước mắt. Máu nàng chạy đua như thể để bắt kịp với những suy nghĩ của nàng. Nàng đã bị cảm chạm vào chàng, song nàng vẫn cảm thấy gần gũi với chàng hơn bất cứ ai. Chàng đã quyến rũ nàng bằng lời nói, khiến nàng thấy thật tâm thương với bằng chứng về sự đáng kính trọng và đức hi sinh của chàng.

Mặt trời đã khuất đằng sau họ, ánh sáng rực rỡ đang lùi dần của nó dâng tặng cho bầu trời những vệt sáng màu đỏ cam. Bộ áo giáp của Sebastian dường như rực cháy. Khuôn mặt chàng lún phún râu đã mọc sau vài ngày qua. Đôi mắt chàng có vẻ mệt mỏi, kiệt sức. Mái tóc màu hạt dẻ của chàng phủ đầy bụi bặm từ những đoạn đường trong mùa hè oi bức, và chiếc áo của chàng cần được chải sạch.

Thế giới có thể nhìn chàng như một hiệp sĩ kì quặc, người tự bao bọc mình trong sự tĩnh lặng và đau buồn. Nhưng nàng biết rõ chàng là người như thế nào, người đàn ông trị vì những lãnh địa rộng lớn, người chịu nhiều đau đớn và mong mỏi, người nhìn đời qua cặp mắt đầy khoan dung và chịu đựng. Nàng hiểu được lòng trung thành của chàng và cả đức tính luôn che chở cho những người yếu đuối hơn.

Không còn có người đàn ông nào đáng kính trọng hơn con người đang đứng đó, đầu chàng để trần trong ánh sáng của buổi hoàng hôn, tay chàng đặt trên cán gươm. Và là người nàng dành trọn tình yêu.

* * *

“Phu nhân Juliana?” Một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai nàng lay nàng tỉnh dậy. Bầu trời tối đen, nhưng nàng không nghĩ đã đến nửa đêm hay là trước buổi sáng. Nàng ngáp dài, mở mắt ra và mỉm cười với Jerard.

Sebastian đứng quan sát nàng, tay chàng khoanh trước ngực. Nàng chuyển nụ cười sang cho chàng. Vậy ra, đã bình minh rồi. Thời điểm để cuộc hành trình của họ lại tiếp tục.

Nàng lại ngáp dài, giật mình và đưa tay lên che miệng.

“Chàng biết không, em đã có một giấc mơ lạ lùng nhất,” nàng nói một phút sau. “Tất cả là về những cái cây biết nói và những bông hoa biết hát. Chúng nói với em thành một bài thơ.”

“Đó là những gì cuộc chiến gây ra cho nàng sao, Juliana?” có sự thích thú trong giọng nói của chàng. “có lẽ nàng sắp trở thành một nhà tiên tri như Hildegard của Bingen rồi đây.”

“Chàng đang trêu chọc em đấy ư, Sebastian?”

“Nàng có vẻ sững sờ trước viễn cảnh đó, Juliana.”

Nàng cười với chàng, vội bịt lại một cái ngáp nữa. “Em thường thắc mắc về những ảo ảnh của bà ấy. Bà ấy đã được các vị vua vời đến để hỏi ý kiến, chàng biết không? Em đã từng một lần đọc một phần trong cuốn Scivias của bà ấy. Bà tu viện trưởng có một bản sao chép.”

“Tại sao nàng lại thắc mắc về những ảo ảnh của bà ta?” Vẫn có dấu hiệu thích thú trong giọng chàng.

“Nó dường như không phải một tài năng mà một nữ tu nên có, vậy thôi.”

“Giống một phù thủy hơn đúng không?”

“Hay một pháp sư.” Nàng ngẩng đầu lên nhìn chàng. Jerard đã rời khỏi họ, những kỵ binh thì cách rất xa. Họ, trong một lúc, chỉ còn lại một mình bên nhau.

“Chàng cần thứ gì ở Montvichet, Sebastian? Có phải là kho báu không?”

“Nàng lượm được thông tin đó từ Jerard phải không?”

Nàng gật đầu.

“Đó chính là thứ quân Templar yêu cầu để trao đổi với Langlinais.”

“Thay cho món tiền chuộc của chàng?”

“Ta không thể ngăn được mình tự hỏi, liệu nó có phải đã được tăng lên cho mưu đồ này không.” Chàng nghiên cứu đường chân trời nơi nó đang toả sáng với buổi ban mai đang đến.

“Không nghi ngờ gì chính chúng đã khuyến khích việc tấn công chúng ta, Sebastian. Nhất là khi chúng không muốn chàng bị tổn hại.” Nàng nhìn lên chàng, ước giá mà chàng sẽ ngồi bên nàng, dù biết chàng sẽ không đời nào làm thế.

“Nàng cũng chú ý đến chi tiết đó nữa sao?” chàng cười. “Có lẽ, đó không phải một điều khôn ngoan khi có một cô vợ thông minh như nàng.”

“Chàng có phải là một người dị giáo không, Sebastian?” Phải chăng nàng hỏi chàng câu hỏi đó vì những suy nghĩ gần đây của chính nàng?

Nụ cười của chàng rộng mở hơn. “Một câu hỏi lạ khi hỏi một người đã tham gia cuộc thập tự chinh.”

“Em nghĩ chàng nhìn thế gian từ một vị trí khác với em.” Nàng nói. “không phải chuyện cao hay thấp hơn, chỉ đơn thuần là khác nhau. Chàng không căm ghét tất cả những người Hồi giáo, và em vừa nhìn thấy nỗi đau buồn của chàng cho số phận của những người theo đạo Cathar. Chàng tra vấn quân Templar trong khi hầu hết mọi người đều e sợ chúng. Có một số kẻ sẽ trừng phạt chàng vì sự khoan dung của chàng và những kẻ khác thì vì những nghi vấn của chàng. Phải chăng nền giáo dục ở Paris đã khiến chàng có những suy nghĩ đó?”

“Vậy mà chính nàng là người đã nghi vấn những nữ tu với những sự báo mộng còn gì.” Chàng nói với một nụ cười.

Nàng cười đáp lại chàng. “à ha, vậy có lẽ chúng ta ngày càng xứng đôi hơn những gì chúng ta đã nghĩ.”

“Một bị kịch lớn nếu quả thật như vậy.”

“Thật sao, Sebastian? Hay là một dấu hiệu rằng em nên luôn ở bên cạnh chàng?”

“Chúng ta đã kết hôn từ khi nàng còn là một cô bé, Juliana. Tất cả cuộc đời nàng đều dành để chuẩn bị cho sự kết hợp với ta. Ta là một thói quen với nàng mà thôi, không hơn. Có lẽ, một chỗ để trốn tránh sự cô độc nơi tu viện.”

Tiếng cười của nàng dường như làm chàng giật mình. “Ồi, Sebastian, em đã trải qua mười bốn năm tự chuẩn bị cho sự đau khổ. Em khiếp sợ cuộc hôn nhân của chúng ta, thường xuyên vui sướng trong những năm trời chàng ra đi tham gia cuộc thập tự chinh. Cái ngày em biết về sự triệu hồi của chàng là ngày tồi tệ nhất đời em đây.”

Nàng làm chàng kinh ngạc, nàng có thể nói vậy.

“Ta chưa bao giờ nghĩ rằng nàng thấy kinh hãi cái ngày ta sẽ gọi nàng về.”

“Chính chuyện kết hợp của chúng ta làm em khiếp sợ, Sebastian, nhưng em chỉ tìm thấy niềm vui khi ở bên chàng.”

“Niềm vui ư? thậm chí với những gì nàng đã biết, nàng vẫn có thể nói ra một điều như vậy hay sao?”

Nàng gật đầu.

“Nàng có biết rằng khái niệm dị giáo (heretic) bắt nguồn từ tiếng Hi Lạp hairetikos, mang nghĩa là có thể lựa chọn không?”

Đó là một sự cố gắng vụng về để thay đổi đề tài đến nỗi nàng chỉ có thể mỉm cười với chàng.

“Có lẽ không phải là một điều khôn ngoan khi có một người chồng theo học tại những ngôi trường danh tiếng.”

Chàng mỉm cười đáp lại nàng.

“Những người đàn ông, Sebastian. Họ đã đủ bình phục để lên đường chưa vậy?” nàng đã nghe thấy những tiếng gào thét như bị bóp nghẹn của người đã bị đốt để bịt vết thương đêm qua, và rất khâm phục sự can đảm của anh ta. Nàng có lẽ sẽ không thể dừng cảm như thế.

“Thật ra, họ sẽ thấy bị si nhục với ý kiến là họ chưa sẵn sàng đây.”

“Chàng sẽ không định kể cho em về kho báu, đúng không?”

“Một ít thôi, có lẽ. Magdalene đã để lại cho ta một lời nhắn,” chàng nói. “thông qua một người dân làng cao tuổi. Ông ấy đã khóc suốt khi ông ấy trao nó lại cho ta. Rõ ràng, Magdalene đã rất tốt bụng và tử tế với ông lão đó như bà ấy vẫn luôn đối xử với ta. Ta đã đi đến phòng bà và tìm thấy một cái giỏ, nhưng ta vẫn chưa quyết định được phải làm gì với nó.”

“Trong đó có gì vậy?”

“Cho câu trả lời đó, chắc nàng phải đợi cho đến khi chúng ta đến được Montvichet,” chàng nói, mỉm cười.

“Và sau đó thì sao, Sebastian?”

Chàng nhìn tránh đi.

“Sau đó thì sao, Sebastian?” nàng nhắc lại. Nhịp đập của trái tim nàng kết hợp với từng từ. Nàng ngược nhìn chàng, lại một lần nữa, nàng có cái cảm giác rằng họ trao đổi mà không cần lời. Những từ ngữ có thể sẽ hoang phí khi thốt ra, nhưng bất chấp chuyện đó chúng vẫn được cảm nhận. Những lời công khai cảm xúc do hoàn cảnh trở nên không thể thực hiện. Tình yêu và nỗi khao khát quá mãnh liệt đến nỗi chúng gần như có thể được nhận thấy trong làn không khí giữa họ.

Nàng sẽ mãi mãi ở trong trái tim ta bất kể ta ở đâu.

Đừng rời xa em, Sebastian.

Ta buộc phải làm thế, Juliana.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Sebastian rất để ý đến ngày hôm trước, nhưng chàng hiếm khi nhìn nàng. Tại nơi trước đó nàng đã nghĩ chàng thật xa cách, thì giờ như thể chàng đang tự tách mình ra không chỉ với nàng mà với tất cả bọn họ. Có thật là chàng đã quyết định sẽ không trở lại Langlinais? Nàng không biết từ khi nào mà ý nghĩ đó đến với nàng. Nàng không thể đo đếm những khoảnh khắc, hay không thể bắt thời gian đứng yên được. Nhưng nàng cảm nhận được điều đó, mạnh mẽ và từ trong tiềm thức như thể chàng vừa nói lời tạm biệt.

Nàng không nên yêu ta, Juliana.

Đó có phải lý do không? Vì chàng muốn nàng không phải chịu nhiều đau khổ? Chàng đang chuẩn bị cho nàng. Đó là một tiềm thức mà nàng đang cưỡng lại thậm chí ngay cả khi nàng đã nhận ra nó. Không biết chắc là khi nào, ngày nào, nhưng rồi đến một ngày chàng sẽ đơn giản là biến mất khỏi đời nàng.

Montvichet là đích đến của họ. Ngoài chuyện đó ra, nàng không biết gì khác. Chàng đã không nói chàng sẽ làm gì sau khi tìm được kho báu, liệu chàng sẽ đi đến chỗ quân Templar hay sai Jerard mang nó đi hộ chàng. Liệu có phải chàng sẽ tiễn nàng về Langlinais, rồi biến mất?

Tuy nhiên dù nàng có thể nhận thấy sự thật là chàng sẽ ra đi nhiều như thế nào, trái tim nàng vẫn không thể chấp nhận nỗi sự trả giá đó. Nàng ngăn nỗi đau bằng một bức tường, cố đóng cánh cửa và chặn lại thời khắc mà chàng rời bỏ nàng.

Nàng giờ đang quan sát chàng khi chàng ngồi phía bên kia của khu trại, nhìn chăm chăm vào khoảng cách, tìm kiếm đường biên không thể xuyên qua được của khu rừng hay xem xét bầu trời đêm.

“Cô cần tôi phục vụ gì không, thưa phu nhân?”

Juliana gạt mình, quá đắm chìm trong việc quan sát Sebastian đến nỗi nàng đã không nghe thấy tiếng Jerard lại gần. Nàng gạt đầu, chìa tay trái ra. Nàng giờ chỉ quán băng khi bôi thuốc. Nàng đang phục hồi rất tốt, những vết cắt trên da thịt nàng đang liền lại. Nàng có thể sẽ không được may mắn thế với tay cầm bút của nàng.

Họ sẵn được khá nhiều thú trong chuyến đi, món thỏ rừng quay mà nàng được phục vụ được chế biến rất ngon như bất kì món nào mà nàng có thể được thưởng thức từ những khu bếp của Langlinais.

Jerard đứng trước nàng, nhìn chăm chăm vào thứ gì đó sau lưng nàng. Biểu hiện trên mặt anh ta được chiếu sáng bởi ánh lửa, và nó có dấu hiệu của sự khiếp hãi hay ghê sợ.

“Anh đang nhìn gì thế, Jerard?” nàng ngó qua vai, nhưng chỉ thấy toàn bóng tối.

Anh ta không tập trung chú ý vào nàng khi trả lời, chỉ tiếp tục nhìn chăm chăm về phía đỉnh núi. “Montvichet, thưa phu nhân.”

“Đó là hướng Montvichet sao?” trái tim nàng dường như rút xuống chân khi nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt nàng kiểm tra độ cao của ngọn núi.

Jerard gạt đầu. Anh ta quay lại phía nàng.

“Tôi căm ghét nơi đó, thưa phu nhân. Đó là nơi của những bóng ma và sự bất hạnh.”

Nàng không tìm được từ nào để đáp lại, sững sờ bởi cảm xúc sâu sắc trong giọng nói của anh ta. Nàng hiếm khi thấy Jerard kích động, thoát khỏi sự trầm tĩnh dễ chịu thường lệ của anh ta.

“Vậy anh cũng đã ở đó? với Sebastian phải không?”

Anh ta gật đầu.

“Những kí ức đó, thừa phụ nhân, vẫn lưu lại trong tôi đến tận bây giờ.”

Đôi mắt anh ta trông đầy ám ảnh khi anh ta nhìn về phía đỉnh núi.

* * *

Đường lên Montvichet dốc đứng và quanh co, khoảng cách tới thung lũng bên dưới dường như được khuếch đại lên bởi thực tế rằng có một triển ốc chắn một bên đường và một vách đá ở phía đối diện.

Những con ngựa trở nên căng thẳng khi Jerard dẫn chúng lên đỉnh, dây cương của con Faeran nắm chặt trong tay phải trong khi tay trái dắt con ngựa của chính anh ta.

Họ càng lên cao thì những cây ôliu cần cỗi trông càng còi cọc hơn. Cái hồ trên đường đi với bờ đất có màu đỏ kì quặc, những cây sồi với những tán lá có màu xanh đậm và trắng - tất cả chúng giống như những bản sao thu nhỏ của thế giới thật.

Juliana bước đi với một bàn tay đặt lên triển đá. Nhưng nàng dường như không thấy sợ. Chẳng phải nàng đã bảo chẳng rằng nàng đã chán việc cứ phải sợ hãi mãi rồi đó sao? Nàng đã đứng im lặng và tái nhợt khi những người đàn ông bị giết chết quanh nàng. Và sau đó đã khiến chàng ngạc nhiên với đánh giá của nàng về những tình huống của họ. Một âm mưu của quân Templar và những sự quan sát bí mật của riêng chàng – không thứ gì lọt qua được mắt nàng.

Chàng đóng tâm trí lại khi nghĩ đến chuyện sự gan dạ của nàng sẽ được cần đến với một nỗ lực hoàn toàn trong những năm tiếp theo. Người dân Langlais sẽ cần có nàng.

Đỉnh núi chia làm hai phần, như thể một thanh guom đồ sộ đã chẻ đôi nó. Montvichet ngự trên ở khu vực lớn hơn trong hai phần, chỉ có một lối vào duy nhất là cây cầu gỗ treo lác lư giữa hai hẻm núi. Nó đã được giữ lại nguyên vẹn trong suốt cuộc vây hãm, De Rutger nhận thấy rằng ông ta sẽ cần một con đường nào đó để vượt qua hẻm núi.

Ngôi làng, chắc chắn không hơn một vài túp lều đóng cọc và trát vữa, nằm trên phía bên kia ngọn núi và có thể đến đó qua một ngã đường mà họ đã đi qua. Sebastian sai Jerard và một vài người đến đó để tìm hiểu xem họ có thể làm gì.

Sebastian đi qua cây cầu gỗ, Juliana đi đằng sau. Chàng nghe thấy nàng thở gấp, nhưng không quay lại để vỗ về nàng. Làm thế sẽ chỉ khiến cây cầu lác lư thêm. Tuy nhiên, khi đã đến đầu bên kia, chàng quay lại và mỉm cười trấn an nàng. Khuôn mặt nàng nhợt nhạt, nhưng nụ cười của nàng bùng lên khi nàng đã vượt qua.

Chàng đi về phía cánh cổng, Juliana bên cạnh chàng, và họ cùng tiến vào pháo đài của đạo Cathar.

Bản thân Montvichet được tạc vào thân núi, những khối đá đồ sộ của nó lốm đốm vàng bởi thời gian, tẩy trắng bởi sự chiếu sáng của mặt trời muộn tháng tám. Thành trì giờ nằm đó như một bộ xương của một con thú khổng lồ, bị nhô sạch lông. Những bức tường đã bị chọc thủng trong suốt cuộc vây hãm; những cánh cổng đổ trên mặt đất. Khu nhà ăn nằm ở góc phía bên phải chàng, những phòng sinh hoạt chung khác sắp thành hàng phía trước mặt. Những phòng ngủ trải dài theo bức tường bên trái. Mọi phòng ngủ đã bị cướp phá sạch.

Đã từng có một công sự cổ ở đây, nhưng nó đã bị đổ nát thành tro bụi. Song, những viên gạch màu xanh lá và xanh dương của sàn nhà khám trai giữa một khu vực bỏ hoang và bị tàn phá quả là một sự chế nhạo, như thể nó đang nói rằng đó là tất cả những điều mà Giáo hội thiên chúa giáo sẽ phải cam chịu.

Sebastian đã tìm ra nó vẫn y như vậy năm năm trước. Nhưng hồi đó, chàng đã quá mẫn nguyện với vị trí của chàng trong thế giới, nên không nhận ra được sự ngạo mạn và ngu dốt của mình. Giờ chàng nhìn lại người đàn ông đó và tự hỏi chàng đã không và chưa từng nhận ra những vận may nào của chàng. Chàng đã mất những người anh em ruột thịt mà vẫn sống khoẻ mạnh. Chàng đã chiến thắng mọi cuộc đấu mà chàng tham gia trong khi những người khác không có được sự may mắn đó. Chàng đã được sinh ra tự do với thân phận cao quý, được dạy dỗ bởi những trí óc vĩ đại nhất. Chàng đã tự nghĩ là mình rất thạo đời năm năm trước. Vậy mà, chàng thanh niên đó đã dương dương tự đắc với sự ngạo mạn của bản thân, và thứ duy nhất chàng đã thực sự hiểu được chính là sự ngu muội của chính chàng. Chàng đã khoa trương như một con gà trống, thiếu kinh nghiệm sống như một chú gà con.

Những tiếng vọng của người đàn ông đó vẫn còn, nhưng chàng chỉ cảm thấy nó trong sự ân hận.

Năm năm đã trôi qua với chàng, nhưng với Montvichet, thì vẫn như thể không hề có sự chuyển giao nào của thời gian. Lốp bụi phủ trên sân dày hơn, những không có sự xáo trộn. Một vài tảng đá khác đã bị đổ khỏi những bức tường, nhưng cũng khó để ý thấy giữa sự hoang tàn lớn hơn. Vậy mà vẫn có một số loại dây leo quấn lấy những khối đá, và từ đâu đó gần đây có tiếng hót của một con chim. Và một làn gió nhẹ xua đi hơi nóng trong không khí và thay vào đó, làm nó tràn ngập mùi hương. Sự tĩnh lặng của đời chờ, như thể pháo đài trên đỉnh núi đã bất động và trở nên không suy chuyển qua thời gian, mong đến thời khắc hoàn hảo trong tương lai đến để tự thức tỉnh. Nếu những bóng ma ở đây nói được, giọng nói của chúng hẳn sẽ 6u dương và dễ làm với một tiếng hoà âm của con gió thổi nhẹ qua một chiếc chuông.

Chàng gần như vươn tay ra với Juliana trước khi chàng kịp nhận ra, nhu cầu để kéo nàng về phía trước quá mãnh liệt, như thể để giới thiệu nàng với tất cả những linh hồn mà chàng chưa từng quen biết. Để tìm kiếm từ những người đã qua đời rất lâu một sự ban phúc cho người con gái này, để nàng có thể

sẽ được miễn thứ khỏi bất kì nỗi đau nào do chàng gây ra.

“Sebastian?”

Giọng nói của Juliana gọi chàng về thực tại. Nàng bước đến gần chàng hơn.

“Có thể gần như nghe thấy một bài hát.” Nàng ngẩng đầu lên nghe ngóng. “hay là tiếng cười của lũ trẻ.”

Vậy là nàng cũng có cảm nhận tương tự. Như thể có thể bắt được một cái bóng thoáng hiện lên của một thứ gì đó nếu chàng quay đầu lại thật nhanh. Những ý nghĩ ngốc nghếch.

Những kỵ binh đi cùng Jerard tiến vào sân với sự cảnh giác bất chấp không khí hoang vắng. Họ lùng tìm từng căn phòng, những thanh gươm chìa ra cho đến khi họ đã hoàn toàn chắc chắn rằng Montvichet đã thực sự bị bỏ phế.

Ở phía bên kia của ngọn núi, những con ngựa đã được chuẩn bị sẵn sàng để vọt qua cầu. Faeren từ chối bất cứ sự dẫn dắt nào ngoại trừ Jerard và Sebastian. Nó không thích âm thanh của những cái móng của nó dậm trên những tấm gỗ đóng trên cầu, và hí lên một lần. Trong một khoảnh khắc đông cứng trong thời gian, trông như thể con ngựa to lớn sẽ lao đầu sang một bên và rơi xuống hẻm núi, kéo theo người đàn ông đang nắm dây cương của nó. Sebastian quay lại và bước nhanh đến mép cây cầu, giơ một bàn tay đeo găng sắt lên. Chàng ở quá xa để có thể tóm được dây cương của con ngựa, và chàng nghi ngờ rằng liệu cây cầu có thể chịu được sức nặng của hai người đàn ông và một con ngựa. Nhưng Faeren đã đứng vững lại khi chàng cất tiếng gọi nó, và bước về phía phát ra giọng nói của chàng. Nó dường như đã có đủ sự nổi loạn, nên khi đến được với Sebastian, nó ngoan ngoãn theo chủ nhân đi vào trong sân.

“Mây có lẽ là tạo vật bốn chân đầu tiên được nhìn thấy nơi này đây,” chàng nói, rướn người đến và vuốt ve cái mũi rộng của con Faeren với thái độ triu mến.

Juliana bước đến và đứng cách chàng một khoảng nhỏ.

“Sao chàng lại đưa nó đến đây?”

“Một hiệp sĩ giỏi không bao giờ đi đâu mà thiếu con ngựa của anh ta.”

“Nhất là khi nó rất có thể sẽ bị quân Templar bắt đi.”

“Vì chuyện đó nữa,” chàng nói, cười với nàng.

Faeren khịt mũi và Juliana vội bước lùi lại.

“Nàng thật khôn ngoan khi thận trọng với nó. Nó đã già và hay giờ chứng.” Faeren gõ chân xuống đất ngay lúc đó, kéo theo tràng cười của Sebastian.

“Nó đã theo chàng rất lâu rồi đúng không?”

“Từ hồi ở đảo Ái thần (đảo Cyprus, phía Đông Địa Trung Hải). Con ngựa của ta đã bị giết trước khi ta bị bắt. Ta đã tìm thấy Faeren ở đó, một kẻ bị ruồng bỏ giống như ta.” Nụ cười của chàng làm dịu đi lời nói. “không ai có thể điều khiển được nó, và ta thì quá liều lĩnh muốn trở về quê nhà. Chúng ta đã cùng tạo ra một thỏa thuận, phải không nào, Faeren?” chàng vuốt mũi con Faeren, rồi dẫn con ngựa tới một góc sân nơi có nhiều bóng râm hơn.

Jerard tiến qua cánh cổng, một nụ cười nở trên mặt anh ta. “Thưa ngài, giếng nước không bị đầu độc. Xung quanh thành giếng đã bị đập đổ, nhưng nước vẫn có vị ngọt.”

“Ta tin anh đã thử trên một con ếch, Jerard, chứ không tự thử lấy?”

Hai má Jerard chuyển thành màu đồng. “Vẫn còn vài người sống trong làng, thưa ngài. Tôi đã lấy thông tin từ họ.”

“Xem xem liệu họ có hào phóng với thức ăn như với thông tin của họ không.” Chàng kéo một cái bao nhỏ buộc dây rút từ bên dưới áo của chàng và trao nó cho Jerard. Khi người cận vệ của chàng quay đi, chàng gọi với sau anh ta. Người đàn ông trẻ quay lại và đợi. “Trả giá cho họ rộng rãi vào, Jerard. Những người ở Montvichet sống khá tần tiện.”

“Vâng, thưa ngài.”

Sebastian quay lại, bắt gặp nụ cười của Juliana. Chàng không nên quá tò mò, nhưng đôi mắt nàng lấp lánh một cách tươi vui.

“Có gì làm nàng thấy thú vị sao?”

“Chàng đối xử với anh ta như một người cha vậy.”

“Cậu ta là cận vệ của ta. Nàng muốn ta đối xử với anh ta như thế nào nữa được chứ?”

“Như chàng đã làm ở Langlinais. Anh ta là quản gia của chàng ở đó, với tất cả sự uỷ nhiệm mà chàng trao cho anh ta. Anh ta sử dụng nó rất tốt.”

“Thế ta giờ không cư xử như vậy sao?” chàng nhìn mày khi chàng dõi theo hình dáng đang khuất dần của Jerard.

“Không. Thái độ của chàng thay đổi theo trang phục của chàng. Chàng không còn giấu mình trong bộ áo tu sĩ để tránh những người có thể khám phá ra chàng nữa. Chàng giờ là một hiệp sĩ tin tưởng vào kỹ năng của mình trong cuộc chiến. Và Jerard tội nghiệp trở lại thành người cận vệ tầm thường của chàng.”

“Jerard tội nghiệp ư?” chàng hỏi, những từ đó thốt lên quá to trong khoảnh khắc đó. Chàng không đếm xỉa đến điều đó và cả thực tế là có vài người của chàng đã quay lại nhìn chàng. Từ khi nào nàng trở nên quá che chở cho anh chàng đó như vậy chứ?

Những lời của chàng không có mục đích nào ngoài khơi dậy sự vui vẻ của nàng. Chàng yêu tiếng cười của nàng, trân trọng nó bởi vì nó rất hiếm.

Nàng có biết là nàng đẹp tuyệt vời như thế nào không nhỉ? Nàng không thể, cũng như nàng không hề trưng diện theo cái cách mà phụ nữ học được từ thuở lọt lòng. Thậm chí giờ đây, nàng trông vẫn duyên dáng, dù tóc nàng phủ đầy bụi. Mắt nàng trông mệt mỏi, và có những đốm hồng trên mũi nàng nơi mặt trời đã tỏ ra quá tàn nhẫn.

Nó khiến chàng đau nhói khi ngắm nàng.

Nếu khôn ngoan, chàng lẽ ra nên gửi nàng trở lại tu viện khi chàng gặp nàng lần đầu tiên. Khoảnh khắc chàng nhận ra rằng người con gái với những ngón tay run rẩy và chiếc cằm buồng bình này còn hơn cả những gì nàng thể hiện ra. Chàng nên xua nàng khỏi cuộc sống của chàng, hoặc tự chàng nên biến mất. Làm sao chàng biết trước được trong cái đêm chàng lần đầu tiên trông thấy nàng, nàng đã trở nên có ý nghĩa với chàng nhiều hơn cả Langlinais? nếu có thứ gì đó chàng sẵn sàng chết vì nó, thì đó sẽ không phải là lòng trung thành, hay Langlinais, mà chính là Juliana.

Chàng đã nhận ra điều đó trong suốt cuộc hành trình.

Quá dễ dàng để nó xảy ra mà chàng không hề hay biết. Hoặc có lẽ nó đã đến vào cái đêm không thể nào quên trong phòng nàng, khi chàng thốt lên những ý nghĩ thực của chàng, biết rằng chàng sẽ không bao giờ làm điều đó một lần nữa. Có lẽ tất cả lần đó là để thử thách danh dự và ý chí quyết tâm của chàng.

Món quà cuối cùng của chàng dành cho nàng sẽ là một sự tiết lộ. Cuộc sống của chàng với nàng đã tràn đầy với những bí mật. Giờ chàng muốn một cái kết cho nó. Chàng sẽ kể cho nàng nghe tất cả những gì chàng có thể về kho báu Cathar. Và sau đó sẽ ra đi.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Sebastian rời khỏi nàng một vài phút sau đó, chỉ thị cho một kị binh ở lại để làm nàng yên tâm. Nàng mỉm cười cảm ơn khi anh ta đề nghị sắp xếp một tấm nệm bằng rom cho nàng trong chỗ nằm, nhưng vẫn nhả nhận khước từ. Nàng không muốn phải ngồi một chỗ và tỏ ra trấn tĩnh trong khi nàng không hề ở trong trạng thái như vậy. Tình trạng không chắc chắn làm nàng thấy lo âu, khi nhận ra rằng nàng không biết được chuyện gì sẽ xảy ra từ đây. Trong suốt những ngày cuối cùng của cuộc hành trình tới đây, nàng thấy như thể thời gian của họ ở bên nhau được đo đếm từng ngày. Giờ, như thể chỉ còn lại vài giờ đồng hồ mà thôi. Nàng mong muốn một cách tha thiết có thể giữ lại mặt trời để bóng tối sẽ không đến, để chiếc đồng hồ cát sẽ chảy lại từ đầu.

Làm sao nàng có thể chịu đựng một cuộc sống mà không có chàng? Nàng đứng thẳng dậy, đầu cúi, mắt hạ thấp. Tư thế cầu nguyện trong tu viện. còn nhiều thời gian để tự đánh giá về sức chịu đựng của nàng. Nhưng giờ chưa phải lúc. Không phải là khi Sebastian vẫn còn ở bên nàng.

Nàng đứng trước một cánh cửa đóng kín, đẩy nó ra từ từ. Montvichet sẽ không thể còn có người sinh sống, nhưng vẫn có hơi hướm của sự cư ngụ trong căn phòng đó, như thể mọi người chỉ rời đi trong một lúc và sẽ mau chóng quay trở lại.

Căn phòng ngủ được dựng bởi cùng một loại đá màu vàng như những nơi khác trong pháo đài. Trần phòng vẫn còn nguyên vẹn ngoại trừ một khoảng rộng gần lối ra vào. Tự nhiên đã can thiệp dưới hình thức của một loại cây thân leo tạo thành một bức rèm rù trên lối vào. Juliana bước vào phòng, bị làm say mê. Sáu chiếc bàn viết, cao và được đóng với mục đích tạo sự thoải mái nhất khi làm việc, đặt ở khoảng giữa của căn phòng, nơi chúng có thể bắt được nguồn sáng tốt nhất. Ánh nắng rọi qua những ô cửa nhỏ trên mái, những ô cửa sổ với lớp kính dày không rộng hơn bàn tay nàng. Trong ánh nắng mặt trời buổi trưa chúng lấp lánh như tia sáng phản chiếu trên một cái hồ nước. Một cái bàn đứng đối diện với một bức tường, đóng vai trò như một khu vực làm việc tập thể. Những tảng đá nặng chèn lên những trang giấy da, đang chờ đến lúc sẽ lại được cân đến. Một đồng những cây bút lông ngỗng, chưa cái nào được cắt tì, nằm chờ bàn tay của một học giả. Những cái hộp bằng da để đựng thứ gì đó mà Juliana nghi ngờ là bột mực. Có cả những con dao đã được xếp thành từng loại, những con dao cạo, thước kẻ, chày, cối nghiền, các loại dung dịch, kim chỉ để sửa chữa những mảnh da nếu chúng bị rách và một tá những chai lọ che kín chứa hỗn hợp đủ loại, một trong số đó đựng một loại keo khô có mùi hôi đặc biệt. Nhưng không có trang giấy nào, không chứng chỉ hay loại dầu thơm cam tùng nào ở đây đã được hoàn thành xong.

Nàng tiến đến một trong những chiếc bàn viết. Chỗ làm việc của một học giả được làm bằng gỗ, đánh bóng dầu. Những điểm sẫm màu trên bề mặt của nó cho thấy chỗ bị mực từ bút lông ngỗng rót xuống, hoặc bị thấm qua giấy.

Cuối căn phòng có một loạt những lỗ hồng nhỏ xếp thành hàng dọc. Nàng cúi xuống, ngó qua một lỗ hồng và thấy không khí lướt nhanh qua mặt mình.

Một nụ cười đọng lại trên môi nàng. Họ đã tính đến mọi thứ. Những lỗ hổng cho phép gió nhẹ lọt qua và làm mát căn phòng, nhưng thiết kế của họ sẽ vẫn ngăn được bất cứ thứ gì làm lộn tung công việc.

Một phòng viết, vẫn ngăn nắp và đợi chờ, thậm chí dù năm năm đã trôi qua.

Nàng ngồi lên một chiếc ghế đầu, nhận ra nó thoải mái một cách đáng kinh ngạc. Ánh nắng tràn trên mặt bàn, như thể một ngọn đuốc đã được thắp lên bên trên. Nàng chậm rãi tháo những lớp băng bó ra, cẩn thận lật từng lượt vải lạnh khi nàng di chuyển chúng.

Bàn tay trái của nàng đã gần như khôi phục. Nhưng tình trạng của bàn tay phải khiến nàng nhăn mặt. Có những vết đỏ chạy dọc theo phần bên trên, những chỗ mà xương đã nhô ra khỏi da. Nó không còn sưng tấy nữa, và màu sắc đã trở lại như cũ, nhưng nàng khó có thể gấp những ngón tay lại. Nàng lật hai bàn tay lại, nhìn vào lòng bàn tay.

Nàng đã chạm vào cánh tay Sebastian, đã cảm nhận được sức mạnh và cơ bắp của chàng. Đã lỏng những ngón tay nàng vào mái tóc dày của chàng, đã vuốt lên mặt chàng. Thật lạ lùng làm sao khi nàng vẫn có thể cảm nhận được những cảm xúc đó cho đến tận bây giờ, như thể kí ức của chúng đã mãi mãi khắc sâu vào da thịt nàng.

Chàng đã quỳ trước nàng, đôi mắt chàng sâu thẳm thăm với xúc cảm không thể định nghĩa được. Giờ thì nàng đã gọi tên được nó. Nỗi tuyệt vọng, đến mức nàng đã ước giá mình chưa bao giờ biết đến. Nỗi thống khổ của tâm hồn. Sự đau buồn và niềm khao khát mãnh liệt quá thực và khắc nghiệt đến nỗi nó gần như trở nên đặc quánh. Niềm khao khát này sẽ rực lên ánh sáng màu đỏ thẫm. Hoặc trắng xóa như một đám mây bạc màu. Gần như vô hình, nhưng cái bóng của nó vẫn luôn tồn tại. Nàng biết điều đó, bởi vì nàng cũng cảm nhận tương tự.

Nàng đã luôn yêu thích khi đọc được lời của người khác, đã nhận thấy rằng những nhà triết học và những vị thánh đã qua đời từ rất lâu đó trò chuyện với nàng thông qua những suy nghĩ của họ. Nàng hiểu tại sao mỗi liên kết đó lại quan trọng như vậy. Nó mang đến cho nàng một sự nối kết với thế giới thông qua những mối quan hệ đã được mô tả lại.

Đã bao giờ nàng thực sự thấy cô đơn trong cả cuộc đời? giờ đây, dường như với nàng sự bận rộn đầu óc và kĩ năng của đôi tay đã được thay thế cho thứ gì đó mà nàng đã đánh mất và chưa biết đến. Tiếng cười dễ thấp lèn của hai con người cùng sẽ chia suy nghĩ, nụ cười bí ẩn vượt qua cả những lời nói. Khả năng tìm kiếm và nhận ra khuôn mặt của ai đó, người sẽ có thể làm dịu đi sự cô đơn ngăn ngừi, làm khuây khoả một nỗi đau đón tạm thời.

Không có giọng nói bên trong những trang giấy hỏi thăm sức khoẻ của nàng, tìm kiếm những suy nghĩ hay phản ứng của nàng. Không có nụ cười nào giữa những con chữ được viết ra một cách cẩn mẫn. Không có lời nào, không có câu nói hay lời cầu khẩn khắc nghiệt nào gây bức bối. Không tiếng nói nào trầm âm hay thì thầm những cụm từ kích thích trí tò mò, ám chỉ và đe dọa, khiến máu nóng lên và da thịt ẩm ướt. Nàng sẽ không bao giờ coi một giai điệu dân gian hay cảm thấy sợ hãi bắt nguồn từ việc ngắm Sebastian, người chiến binh tuyệt vời của nàng, vị hiệp sĩ được tạc nên bởi sức mạnh và nỗi phiền muộn.

Nàng di chuyển từ chiếc ghế đầu đến chiếc bàn dài, với lấy một cây bút lông ngỗng của đạo Cathar. Khi quay trở lại chiếc bàn viết nàng đã cố cầm nó bằng bàn tay phải. Hơi đau, những ngón tay nàng cong lên, nhưng không đủ chặt để giữ được cây bút. Nó rơi xuống thành tiếng lách cách trên mặt bàn viết.

Công việc của một học giả đòi hỏi sự đưng chạm tinh tế nhất. Có lẽ đến lúc phù hợp, nàng sẽ lại có thể làm việc. Đó là điều nàng phải tin tưởng, vì không có khả năng đó nàng chẳng còn là gì cả.

Một giọt nước mắt rớt xuống đôi tay nàng, và thật ngạc nhiên, nó làm đau nhói.

Sự đau khổ nàng cảm nhận không phải cho bản thân nàng. Cuối cùng, nàng đã hiểu được số phận cay nghiệt của Sebastian. Phải chăng sự thấu hiểu đó được gọi lên bởi sự tĩnh lặng của nơi này? Hay nó sinh ra trong sự chắc chắn rằng chỉ còn lại vài giờ đồng hồ nữa dành cho họ mà thôi? Nàng nhắm nghiền hai mắt để chống lại ý nghĩ về sự biến đổi khủng khiếp về cơ thể sắp xảy đến với chàng.

Có sai không nếu xin Chúa lùi lại thời gian? Có lẽ phí một lời cầu nguyện không khi khẩn nài Người cho phép nàng hiểu rõ được Sebastian trước khi chuyện đó xảy ra? Xin Chúa, chỉ một lúc thôi đủ để con hôn lên môi chàng, hay được ôm trong vòng tay chàng. Xin hãy để chàng chạm vào con trong niềm vui sướng. Chỉ một lần thôi. Con van xin người. Nàng cúi đầu và nhắm mắt lại, không quan tâm đến những giọt nước mắt đã thấm ướt đôi tay nàng, những giọt nước mắt nhỏ bé của sự xúc động sâu sắc. Hoặc nếu thế là sai trái, thì hãy bằng cách nào đó chia bớt nỗi đau của chàng. Xin hãy lấy nó khỏi chàng, thưa Chúa.

Chàng không phải là thánh hay một người mắc tội gì quá lớn.

Nỗi đau của nàng trở thành cảm lạnh, một khoảnh khắc không được dự tính đến. Phòng viết, một nơi yên tĩnh để suy nghĩ và nỗ lực nghiên cứu, quả là một chỗ kì lạ để làm chứng cho cảm xúc như thế. Nhưng, những ý nghĩ và những lời nói của vô số những trí tuệ đã được biết đến ở đó và sau đó được sao chép lại trên những mảnh giấy da. Những câu viết hình thành từ niềm đam mê tồn tại qua nhiều năm tháng, đã toát lên những cảm xúc, của niềm vui, sự tuyệt vọng và cả sự tôn sùng. Thời gian miễn trừ cho sự trần tục, áp ứ sự yêu mến cho những trái tim đó.

Căn phòng dường như thở dài thương cảm, hoặc tỏ lòng trắc ẩn thầm kín. Như thể nó là một sinh vật biết suy nghĩ và có tình cảm.

Sebastian tháo đôi găng sắt ra khi chàng chỉ còn lại một mình, ước gì giá chàng có thể tự giải thoát bản thân khỏi bộ áo giáp. Nhưng thật ích kỉ khi mong muốn được thoải mái, nhất là trong cuộc truy tìm đặc biệt này. Chàng nhìn xuống đôi tay, cố phác ra tình trạng của chúng.

Chàng biết rõ con đường mình đang đi, đã từng đi qua nó không chỉ một lần trong thực tế, mà còn thường xuyên trong kí ức của chàng. Chàng hít một hơi thở sâu khi đã đến gần khu vực đó.

Mùi hôi khó chịu từng có ở đây đã được không khí trong lành của vùng núi xua tan. Vòng người bị thiêu cháy trên mặt đất nay đã nhường chỗ cho một đám cỏ cao. Chỉ có chàng và một vài người dân làng biết được rằng đây chính là nấm mồ của những người theo đạo Cathar. Chỉ còn duy nhất một cột mốc trầm lặng ghi dấu cho cái chết thống khổ của họ, một tảng đá nhỏ khắc một vòng tròn làm câu khắc trên bia mộ. Tuy nhiên, sự có mặt của chàng ở đây ngày hôm nay không phải để đảm bảo rằng nó đã được làm chính xác như chàng yêu cầu. Chàng cảm thấy một nhu cầu bức thiết được đến nơi này, có lẽ để thể hiện lòng tôn kính với kí ức về người phụ nữ đã từng là người mẹ và người bạn đối với chàng.

Có lẽ để tìm kiếm sự tán thành cho kế hoạch mà chàng đã suy tính ở Langlinais. Hoặc có lẽ để tìm thấy lòng can đảm để thực hiện nó, để hiểu rõ trách nhiệm mà chàng phải gánh vác khi làm như vậy.

Chàng không biết nhiều về đạo Cathar, chỉ duy nhất những điều chàng đã từng đọc trong những cuộn giấy da mà chàng tìm thấy. Chàng không biết liệu có một lời cầu nguyện nào thích hợp với thời điểm này hay nơi này, hoặc thậm chí liệu họ có muốn ai đó cầu nguyện cho họ hay không nữa.

Magdalene chắc sẽ cười vì sự bối rối của chàng, có lẽ thậm chí còn vỗ nhẹ lên đầu chàng như thói quen bà vẫn làm khi chàng bị phạt. Chàng ước giá chàng có thể nghe thấy giọng bà trong làn gió nhẹ thổi qua đám cỏ. Cũng mong rằng bà có thể cho chàng những lời khuyên rất có tính thực tế của bà.

Chàng sẽ tự thấy tội nghiệp cho quân Templar và cho lòng trung thành đã từng ẩn náu trong chàng.

Sự tĩnh lặng của nơi đây làm chàng thấy hối tiếc, thu hút mọi suy nghĩ của chàng. Như thể ở tại đây, chứ không phải nơi nào khác, có thể khiến chàng thành thật với những cảm xúc sâu thẳm của chàng. Sự lo sợ cho số phận của Juliana. Chàng đã quan sát nàng một cách chăm chú, đã cử cả Jerard cùng chàng làm nhiệm vụ đó, trong trường hợp hai bàn tay chàng bắt đầu có những triệu chứng bệnh giống chàng.

Bây giờ chàng có thể khẳng định rằng chàng thấy sợ viễn cảnh mà tương lai sẽ tạo ra cho chàng. Nó lơ lửng trước mắt chàng với những móng vuốt sắc nhọn, háo hức và sẵn sàng kẹp chặt lấy chàng cho đến khi chàng rướm máu. Chàng chỉ có thể hình dung những năm tháng phía trước, song trong khi tâm trí chàng thường xuyên làm vậy, thì trái tim chàng thúc giục chàng chỉ nên nghĩ về quá khứ. Hãy ghi nhớ lấy những điều đã đem lại cho người niềm vui. nhớ lại hồi người còn là một cậu bé chạy tung tăng khắp sân ở Langlinais, hay thách Gregory trèo lên cái cây cao nhất. Nhớ lại khoảnh khắc người được phong tước hiệp sĩ, khi cha người hạ thanh gươm lên vai người, mạnh đến nỗi nó suýt làm người ngã nhào ra đất, trong tiếng cười giòn tan của ông, nhớ lại tất cả những khoảnh khắc khi người vinh quang nơi chiến trường. Tất cả những ngày còn đi học, khi đầu óc người chạy đua và trái tim người rộn rã khi nghe những bài diễn thuyết của những người khác tương đồng với những suy nghĩ của riêng người. Hãy nhớ đến Juliana.

Những kí ức lướt qua trong đầu chàng với ánh chớp bất ngờ, Juliana, đang cắn lấy môi dưới của nàng khi nàng tập trung vào việc tạo ra một chữ cái hoàn hảo. Juliana, đang đứng im lặng trước chàng, khi chàng quý xuống và thú nhận với nàng. Juliana, đang cười, đang nói, u sầu, buồn bã.

Chàng ước như hầu hết những người đàn ông, có ý nghĩ cao quý và được nhiều người kính trọng. Và, như tất cả những người đàn ông, chàng biết chàng sẽ không luôn đạt được mọi ước nguyện. Nhưng chàng phải hoàn thành những nhiệm vụ mà chàng đã tự đặt ra cho bản thân, để bảo vệ cho Juliana và Langlinais. Trước hết, bằng cách trao cho quân Templar thứ mà chúng nghĩ chàng có, để những bí mật lớn hơn của đạo Cathar có thể được giấu kín.

Và thứ hai, bằng việc rời xa Juliana. Thời điểm mà chàng khiếp sợ cuối cùng đã đến. Chàng đã biết từ buổi sáng khi chàng rời khỏi Langlinais, quyết định đó có thể sẽ được đưa ra. Niềm hi vọng của nàng quá mãnh liệt với nỗi tuyệt vọng của chàng. Nàng đã nhìn chàng với đôi mắt mở to và chấp nhận, với sự khao khát trong ánh mắt nàng và nụ cười nở trên môi. Chàng tha khiến nàng buồn bã còn hơn là làm nàng ghê sợ hình ảnh của chàng. Sự chia lìa này phải nhanh chóng và không đau đớn nhiều cho nàng hết sức chàng có thể. Những kí ức của chàng về nàng đã đủ để chàng sống nốt phần đời còn lại của chàng. Nó hẳn là phải đủ.

Chàng không được phép thất bại.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 30

“Ta thấy là nàng vừa tìm ra phòng viết,” Sebastian nói.

Chàng đứng sừng sững trong ánh sáng của buổi hoàng hôn, một người đàn ông hoàn hảo. Nàng biết ý nghĩ sống còn của việc nàng ghi nhớ hình ảnh của chàng vào trí nhớ. Sẽ đến một lúc nào đó, có lẽ khi nàng đã già lắm rồi, nàng sẽ không thể nhớ được nó nữa. Cũng giống như với khuôn mặt cha mẹ nàng. Họ chỉ còn được nhớ đến thông qua một mùi hương, một giọng nói, một tiếng cười. Sebastian sẽ tồn tại chỉ như một chiến binh trẻ, một ảo ảnh mờ nhạt bởi thời gian, nỗi đau và khoảng cách.

Nàng say sưa nghiền cứu gương mặt chàng, khắc sâu nó vào tâm trí theo cách mà nàng vẫn làm với một đoạn văn nàng thích và muốn ghi nhớ. Môi dưới của chàng đầy đặn hơn môi trên. Miệng chàng, giờ cũng không cười. Cằm của chàng vuông vức như tảng. Đôi mắt chàng là điều nàng sẽ luôn nhớ đến. Chúng chỉ hơi dốc xuống nơi khoé mắt. Nó tạo cho chàng một cái nhìn mơ màng, hoặc một ánh nhìn tinh quái khi được quan sát một cách kĩ càng. Tuy nhiên, hầu hết thời gian, nàng bị thu hút bởi màu sắc của chúng, dường như quá sẫm màu, như thể chúng hoàn toàn không mang sắc xanh dương, mà là màu đen huyền.

Nàng quay mặt đi, trước khi chàng để ý thấy những giọt nước mắt đã lại dâng lên trong mắt nàng. “Nó là một nơi đẹp lạ lùng,” nàng nói, nhìn xung quanh như thể vừa nảy nạng đã không xem xét từng đồ vật trong căn phòng vậy. “Chàng có nghĩ họ cho phép phụ nữ trở thành học giả không?”

“Ta không biết nữa,” chàng nói, bước vào phòng. “Họ là những người đứng đầu. Thì tại sao lại không là những học giả chứ?”

Khi thấy vẻ sững sờ của nàng, chàng mỉm cười. “Magdalene đã trở thành một sự mẫu mực, ta hiểu điều đó. Một sự hoàn hảo,” chàng thêm vào trước khi nàng kịp hỏi, “được công nhận là đủ xứng đáng để tham dự lễ rửa tội của đạo Cathar.”

Chàng tiến đến bên nàng, nhìn xuống đôi tay nàng. Nàng vẫn chưa quán băng lại. Chàng đặt một bàn tay bên cạnh tay nàng trên chiếc bàn làm việc. Bàn tay chàng hơn tay nàng rất nhiều, những sợi xích bạc quấn quanh cổ tay chàng lấp lánh trong ánh nắng. Những ngón tay chàng cong lên, ngón cái xoè rộng ra. Chỉ còn một inch chia cách giữa hai bàn tay của họ, nhưng khoảng cách đó có thể được đo thành hàng dặm. Cây cầu nối giữa họ, vô hình mà mạnh mẽ, đã được dựng lên trong trạng thái gắn kết giữa tâm trí họ, và trên thực tế rằng linh hồn họ quện chặt vào nhau.

“Thưa ngài,” Jerard lên tiếng từ lối vào. Rõ ràng biểu hiện của anh ta cho thấy anh ta không hề muốn chen ngang.

Sebastian lùi lại và ra hiệu cho phép anh ta vào.

Jerard bước vào căn phòng yên tĩnh, những bước chân của anh ta là âm thanh duy nhất. Giữa hai bàn tay anh ta cầm một cái rương bằng gỗ, cái nắp tròn của nó được trạm trổ rất công phu. Anh ta tiến tới và trao nó cho Sebastian với một cái nghiêng mình.

Anh ta định lùi ra, nhưng Sebastian đã gọi lại. “Giúp phu nhân băng bó lại đi.” Chàng nói, giọng chàng cộc lốc, mệnh lệnh gần như đã được lược bỏ nhiều. Chàng bước về phía cái bàn dài nơi đựng những dụng cụ của các học giả và đặt cái rương lên đó, lưng chàng quay lại với căn phòng.

Nàng nhìn chàng, nhìn tư thế của chàng, tự hỏi liệu những khoảnh khắc này có khó khăn với chàng như với nàng hay không. Hẳn cũng thế, nếu không thì giọng chàng hẳn sẽ không quá gay gắt, mệnh lệnh của chàng cũng sẽ không lạnh lùng như vậy. Chàng không phải là một người khắc nghiệt.

Jerard cúi xuống trước nàng, quán băng cho nàng rất mau lẹ.

“Tôi có nên bôi thuốc mỡ lên không, thưa phu nhân?”

“Phu quân của ta không dùng, thì tại sao ta lại phải làm thế chứ?”

Sebastian quay lại. “Ta không thể ư nổi cái thứ thuốc mỡ có mùi kinh khủng đó, phu nhân của ta ạ.” Chàng xen vào.

“Nó có mùi bạc hà mà, Sebastian.” Nàng nói, một nụ cười nhẹ khiến trách nở trên môi,

“Ta cũng vậy. Người có người thấy mùi gì ngọt ở ta không, Jerard?”

Chàng dường như thích thú với cái nhìn trên khuôn mặt Jerard. Cuối cùng, chàng mỉm cười và cho anh ta lui đi.

Lớp băng bó của nàng đã được quán chặt, Juliana nhảy xuống khỏi chiếc ghế đầu, đi về phía chiếc bàn có cái rương nằm trên đó. Nó có chiều dài bằng hai gang tay, và rộng khoảng một gang. Cái nắp tròn, phần trên nối với phần dưới bởi ba cái bản lề thanh mảnh bằng da.

Tuy nhiên, thay vì mở nó ra, chàng cất nó xuống dưới gầm bàn, rồi quay qua nàng. Chàng bước tới cửa, giữ nó mở ra, quay lại, và cười với nàng.

“Nàng có muốn đi xem kho báu của Cathar không, Juliana?”

Nàng gật đầu, ngạc nhiên và im lặng đi theo chàng.

Có hàng loạt căn phòng đóng kín dọc theo hành lang chính, rõ ràng là những phòng ngủ dựa trên thiết kế đơn giản và mức độ rải rác của nó. Sebastian bước vào căn phòng cuối cùng bên trái, đứng nhìn xung quanh. Giống như mọi chỗ khác ngoại trừ phòng viết, nơi đây đã bị xáo trộn. Khung giường bằng gỗ bị lật ngược, cái bàn đơn nhỏ nằm đó với một chân bị gãy. Một cái bình và một cái chậu vứt chỏng chơ trên sàn, vỡ tan tành. Một cửa sổ vòm khắc từ đá cho phép ánh nắng tràn vào trong phòng. Phủ trên mọi đồ vật là một lớp bụi dày, những dấu hiệu của sự xâm phạm và lũng lạc vẫn còn lại qua thời gian.

“Làm sao chàng biết được nó vẫn còn ở đây?” nàng hỏi, nhìn xung quanh.

Nụ cười của chàng làm nàng kinh ngạc. “Nó vẫn ở đây, nếu không thì Langlais đã không bị đe dọa. Xem ra chúng đã lũng lạc khá kĩ, nhưng chúng đã không thành công. Ta cũng chỉ phát hiện ra bí mật nhờ một vận may.”

Chàng bước về phía bức tường đằng xa, đếm theo chiều ngang những khối đá lớn, rồi dọc xuống. Chàng ấn mạnh vào tảng đá thứ hai nằm ngang thất lưng chàng. Nó xoay lại dễ dàng như thể được đặt trên một cái đòn bẩy. Juliana nhìn sát vào trong và thấy một thanh sắt nhô ra từ mặt dưới. Nó hẳn phải vừa khít với cái hốc sau khối đá.

Sebastian biến mất đằng sau khối đá trong một phút, rồi quay trở ra mang theo một cái giỏ đan khít đầy kín. Chàng mỉm cười khi thấy vẻ mặt nàng.

“Hai mắt nàng mở to như những mặt trăng ấy, Juliana.”

“Em phải thú thật là em chưa từng nhìn thấy thứ gì như là một cái cửa bí mật.” nàng đáp.

“Lại đây nhìn gần hơn xem.” nàng ngó vào trong cái hốc nhỏ. “có đủ chỗ cho hai người đứng trong đó.”

“Không có cái nào khác giống thế này ở các phòng ngủ khác. Có lẽ hốc tường này có từ hồi pháo đài cũ, và những người Cathar đơn giản là đã lợi dụng ưu điểm của nó để giấu kho báu. Nó thực hiện được mục đích của họ. Nó đã ở đây năm năm trước, và giờ vẫn ở đây.”

Chàng đặt cái giỏ lên sàn nhà, rồi quỳ xuống trước nó. Chàng mở cái chốt của nắp giỏ thật nhẹ nhàng, như chàng đang đón nhận một sinh linh mới ra đời. Không, nàng nghĩ, khi quan sát chàng. Không phải nhẹ nhàng, mà là đầy sự tôn kính. Rốt cục, đây chính là kho báu của đạo Cathar. Không phải vàng bạc. Nhưng cất giấu trong một chiếc giỏ có thể tìm thấy trong lều của những người nông nô.

Một tia sáng tạo thành một thần thái huyền bí bao quanh Sebastian khi chàng hạ cái nắp xuống sàn. Không ai nói lời nào, khoảnh khắc đó nhường chỗ cho sự im lặng kì quái và lạ lùng. Juliana gần như không thể cảm nhận thấy sự hiện diện của âm thanh, như thể làn gió nhẹ đông cứng lại trong thời khắc này, hoặc những chú chim đậu trên mái nhà của Montvichet đã nén những bài ca của chúng lại để dành cho sự khám phá.

Nàng quỳ đối diện với chàng, tay trái nàng đỡ lấy tay phải. Hơi thở của nàng sít lại, nhịp tim nàng đập thình thịch rộn rã. Nàng đột nhiên không biết liệu mình có muốn nhìn thấy thứ mà chàng sắp cho nàng xem hay không nữa. Thứ gì mà có thể quý giá đến mức nó sẽ thanh minh được cho quá nhiều sự hy sinh, quá nhiều sự bí mật như vậy?

Có một mảnh vải được gấp lại nằm bên trên cái giỏ. Mùi hương liệu nồng thoảng ra từ đó khi Sebastian nhẹ đặt nó lên trên cái nắp. Tiếp đến là một vài mảnh gỗ, một trong số đó đã vỡ vụn trong những ngón tay chàng. Chàng đặt nó bên cạnh những thứ kia, kính cẩn như khi chàng chuyển những thứ trước đó. Tuy nhiên, những cuộn giấy da mới là thứ chiếm phần lớn trong chiếc giỏ. Có đến hàng trăm cuộn, xếp dựng đứng để chúng không bị đè ép bởi sức nặng của tám vài hay những mảnh gỗ.

“Trong tất cả những điều mà ta nhớ nhất về Magdalene, thì đó là bà ấy luôn say mê tìm kiếm tri thức,” Sebastian nói. Chàng nhìn sang nàng. “Lúc đầu nàng đã gọi ta nhớ đến bà ấy rất nhiều.”

“Còn bây giờ thì sao?” nàng hỏi, kho báu của Cathar đã được thay thế bởi điều khác, cá nhân hơn, bí ẩn hơn.

“Giờ, nàng chỉ đơn giản là Juliana thôi.” Chàng nói, mỉm cười. Chàng nhìn xuống cái giỏ. “Magdalene là người đã dạy ta biết được giá trị của việc học tập. Trong khi cha ta khiến cơ bắp ta mạnh mẽ hơn, thì Magdalene giúp ta phát triển đầu óc.” Chàng đặt lòng bàn tay mang gang sắt lên những mảnh gỗ và chuyển nó ra một phút sau đó như thể biết được sự quan tâm của nàng.

“Kho báu của đạo Cathar được biết đến, trước hết,” chàng nói, chạm vào phần gốc của những cuộn giấy, “là vì có những công việc ở đây ghi chép lại một cách chi tiết tất cả những loài động thực vật cùng với những bản viết tay của những bậc vĩ nhân.”

Chàng ngó xuống cái nắp giỏ và những thứ kì lạ chàng đã sắp xếp ở đó. Chàng dường như do dự khi tiếp tục. Sự im lặng tăng lên, quá nhiều cảm xúc có ở đây hơn là những điều nàng đã hiểu.

“Nhưng họ không phải những kẻ ngốc,” cuối cùng chàng cũng tiếp tục. “và họ biết họ bị khinh miệt nhiều như thế nào vì tín ngưỡng của họ. Vì thế những người theo đạo Cathar đã biến những nỗi đau thành vũ khí để tự bảo vệ bản thân theo cách tốt nhất họ có thể. Họ đã gửi những phái viên của họ đi khắp thế giới để thu thập những gì có thể tìm thấy và mang nó quay về Montvichet.”

Chàng nhìn nàng, khuôn mặt chàng âm thầm đối diện với khuôn mặt bối rối của nàng.

“Họ đã để lại đằng sau một lý do cụ thể cho những hành động của họ. Nàng sẽ tìm ra nó giữa những cuộn giấy sau đây. Họ đã bị ngược đãi bởi Giáo hội; vì vậy, để chống lại giáo hội, đạo Cathar cố gắng tự bảo vệ mình. Họ tìm kiếm điều được coi là bất khả xâm phạm với Giáo hội.”

Nàng cảm thấy một nỗi kinh hoàng trộn lẫn với niềm vui sướng khi nhận ra thứ đang nằm trước mắt nàng.

“Những thánh tích của lòng trung thành,” nàng thì thầm. Bàn tay trái của nàng vươn ra, run rẩy lướt qua những mảnh gỗ, qua tám vài thơm phức mùi hương liệu nồng nàn. Nàng tha thiết muốn chạm vào chúng, nhưng lại quá e sợ. Nàng rút tay lại, nhìn chăm chăm Sebastian mà không thốt được lên lời.

Chàng gật đầu. “Cây thánh giá của sự thật và tám vài niêm. Họ đã giữ chúng để phản kháng lại sự khùng bố.”

“Và đây là lý do tại sao quân Templar muốn chúng ư?” nàng nhấn mày.

“Không, vì quyền lực, Juliana ạ.” Chàng nói. “Nàng không hình dung được sức mạnh mà họ có thể tích lũy được nếu họ trở thành những người bảo hộ cho cây thánh giá của sự thật và tám vài niêm của đảng Cứu thế hay sao?”

“Hơn cả Giáo hội sao?” nàng thì thào.

Nụ cười của chàng là một biểu hiện khó hiểu kết hợp với vẻ mỉa mai. “Thậm chí đến bây giờ vẫn có những lời đồn đại về việc họ muốn đưa ra yêu sách với nước Pháp. Những tham vọng của họ còn lớn hơn sự giàu có của họ. Một vài người còn muốn thay thế Giáo hoàng, không ngoài lý do nào khác hơn là kim chế được quân Templar. Nàng có thể chắc chắn là ông ta không biết những yêu cầu của họ là gì.”

“Và mà chàng không thể thỉnh cầu sự giúp đỡ của Giáo hội, chỉ vì căn bệnh của chàng.”

“Sự thật thế là đã rõ,” chàng nói, thận trọng xếp những thánh tích trở lại trong giỏ.

“Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra bây giờ, Sebastian?”

“Giờ chúng ta sẽ trao cho quân Templar thứ mà chúng mong đợi.”

* * *

Họ quay về phòng viết trong im lặng, Sebastian mang theo cái giỏ. Nàng đã muốn hỏi chàng cả trăm câu hỏi, điều quan trọng nhất là làm thế nào chàng có thể ngờ vực quân Templar quá mức như vậy mà vẫn giao kho báu cho chúng. Nó như thể một sự phản bội với mọi thứ mà những người theo đạo Cathar đã phải vì nó mà hi sinh, và nhất là Magdalene, khi mà chính bà ấy là người đã gọi Sebastian đến Montvichet.

Sebastian đang dự tính điều gì?

Sebastian vẫn tiếp tục im lặng khi chàng đặt cái giỏ lên sàn nhà và lấy cái rương ra. Chàng cẩn thận mở nó ra, sau đó quay lại để quan sát phản ứng của nàng.

Bên trong, ngự trên một cái đệm cỏ, là một cái ly rượu lễ. Chàng nhắc nó lên thận trọng, giờ nó ra cho nàng nhìn rõ. Nàng chắc chắn nó là đồ vật đẹp nhất mà nàng từng thấy. Nó không làm bằng vàng khối, nhưng được tạo nên bởi những tấm kính nhỏ màu đỏ thẫm, quá đậm đến mức khi nhìn qua nó hầu như thành màu tía. Trên miệng ngoài của chiếc chén, và trên đế, có một đoạn dây bằng vàng đặc giống với một dây nho khảm với những cái gai. Trên lòng cốc là hình thù của một người đàn ông vận một chiếc áo choàng dài, khuôn mặt anh ta góc cạnh, hai bàn tay giang rộng. Những luồng ánh sáng mặt trời toả ra từ phía sau người đàn ông, và từ cổ tay của anh ta nữa.

Trong hòm thánh tích có một cái cốc bằng gỗ nhỏ.

Nàng có thể cảm nhận thấy hơi thở mình nóng lên khi Sebastian giờ cao cái chén. Ánh nắng từ bên ngoài dường như tìm đến cái chén vàng, lan toả những tia sáng của ngọn lửa đỏ thẫm ra khắp căn phòng.

“Nàng vẫn thắc mắc kho báu của Cathar là gì, Juliana.” Chàng hạ cái chén xuống, đặt nó trở lại trong rương. “Quân Templar cũng như vậy. Chiếc chén này sẽ làm thỏa mãn sự thèm muốn và dịu bớt nỗi tò mò của chúng.” Chàng đặt tay lên trên cái chén. “Sangraaf”, chàng nói nhỏ, câu nói của chàng gần như chìm lấp bởi tiếng đập hỗn độn của trái tim nàng.

“Chiếc Chén Thánh*,” nàng thì thầm. “Nó có thật sao?”

(*) Từ "Chén Thánh" (Holy Grail hay Chalice) còn có xuất xứ một từ tiếng Pháp cổ là Sangraal. Theo cách lý giải thông thường, Sangraal hợp thành từ hai từ San (Thánh) và Graal (Chén). Theo một truyền thuyết không được chính thức công nhận về Giáo hội Công giáo, Chén Thánh là một cái chén, đĩa hoặc ly mà Chúa Giê-su sử dụng tại Bữa tiệc biệt ly (còn gọi là buổi Tiệc Ly [biệt]). Trong hai ngàn năm qua, có nhiều tin đồn rằng Chén Thánh chứa đựng nhiều sức mạnh và quyền lực vô biên, ai sở hữu Chén Thánh đều có tài năng xuất chúng vượt bậc, vì trong buổi tiệc đó Chúa Giê-su đã dùng quyền phép biến rượu trở thành Máu Thánh.

“Không,” chàng nói, lắc đầu. “chiếc hòm thánh tích được trao lại cho ta bởi một ông lão, để trao đổi cho một sự giúp đỡ mà ta đã làm cho ông ta. Nó xảy ra không lâu sau khi ta được thả. Ông ta đã bị cướp và ta tình cờ có mặt để giải cứu ông ấy.” Chàng đóng nắp rương lại. “chuyến hành trình trở về quê nhà của ta khá nguy hiểm. Ta đã không muốn dính dáng tới chuyện đó, vì sợ căn bệnh của ta có thể sẽ bị phát hiện. Nhưng ông ta không thể dịch lại bốn gã đàn ông đang muốn trấn lột ông.” Chàng còn nhớ rõ ngày hôm đó, và sự biết ơn thái quá của người thương nhân cứ một mực muốn trả ơn cho chàng.

Bàn tay chàng ve vuốt những nét chạm trổ của chiếc rương. “Ta nghĩ đến nó như một vật lưu niệm cho những ngày còn ở vùng Đất thánh, một thứ gì đó để giúp ta loại bỏ đi cái mùi gớm ghiếc của ngục tù khỏi mũi. Ta đã hi vọng có thể giữ nó ở Langlais, nhưng giờ nó sẽ phục vụ cho một mục đích lớn lao hơn, để xoa dịu quân Templar. Dù để chúng sẽ không tìm kiếm sâu hơn nữa.”

Chàng đặt cái rương bên dưới bàn, rồi quay lại chỗ Juliana đứng.

“Nàng có nghĩ ta có thể trao lại kho báu cho quân Templar không?”

“Không. Nhưng em rất thắc mắc về kế hoạch của chàng,” nụ cười của chàng dường như đang tưởng thưởng cho sự chân thật và lòng trung thành của nàng. “Chàng sẽ làm gì với nó Sebastian?”

“Gửi kho báu về Langlais cùng với nàng.”

Vậy ra, nó là như thế đấy. Sự linh cảm mà nàng đã nghi ngờ tận sâu thẳm trong tim, giống như linh cảm mà nàng đã khiếp sợ. Nụ cười của chàng dường như vô cùng sâu sắc, đôi mắt chàng âm thầm.

Những lời nàng nói ra thật khó khăn. Thực tế cuộc sống của họ đã đổ nhào lên nàng quá nhanh đến mức nàng không thể cảm nhận kịp nỗi đau của nó giáng vào ngực nàng.

“Chàng có quay về không?”

Chàng lắc đầu, ánh mắt chàng không rời khỏi nàng. “Sẽ tốt hơn nếu ta không quay về.”

“Chàng sẽ làm gì, Sebastian? Chàng sẽ đi đâu chứ?”

Nàng muốn biết. Nàng phải biết, như thế biết được chuyện đó sẽ bằng cách nào đó giúp cho việc này dễ dàng hơn để chịu đựng.

“Ta sẽ vẫn là ta hiện giờ thôi, Juliana.”

Một người hùi.

Chàng bị dọa đầy phải tha phương mà không có mục đích. Mọi người sẽ không đối xử tử tế với chàng, và thậm chí một hiệp sĩ cũng cần một cái chạm nhẹ nhàng lúc này hay lúc khác. Họ sẽ xua đuổi chàng, cảnh giác vì hình dáng to lớn của chàng, ghê sợ vì vẻ bề ngoài mà chàng cố tình thể hiện. Không ai sẽ dám chạm vào chàng. Ngay cả bây giờ cũng không ai chạm vào chàng, và chàng đứng đây, xa cách như chàng vẫn luôn tỏ ra như vậy.

Quy định Sự cách ly của quần chúng sẽ hoàn toàn đè ép chàng. Nàng đã từng sao chép nó một lần, và những câu viết đó dường như khắc sâu vào không khí trước mặt nàng.

Ta cấm người không bao giờ được đến nhà thờ hay tu viện, hội chợ, cối xay, nơi họp chợ, hay tiếp xúc với người khác. Ta cấm người không bao giờ được rời khỏi nơi ở mà không có trang phục của người hùi để mọi người có thể nhận ra người và người không bao giờ được đi chân trần. Ta nghiêm cấm người rửa tay hay bất cứ thứ gì trên người người trong suối hay nguồn sông và không bao giờ được uống nước ở những nơi đó. Ta cấm người chạm vào bất cứ thứ gì người trao đổi hay mua cho đến khi ai đó trao nó cho người. Ta cấm người sống chung với bất cứ người phụ nữ nào mà không thuộc về người.

Không thuộc về người. Nhưng nàng thuộc về Sebastian cơ mà. Nàng là của chàng, nhưng chàng sẽ không bao giờ có thể khẳng định điều đó. Đôi khi, nàng nghĩ chàng có ý muốn chạm vào nàng, giờ tay ra và cho phép ngón tay chàng ve vuốt má nàng, hay nắm lấy tay nàng, hay chạm vào vai nàng. Nhưng chàng luôn rút lại, luôn nắm chặt bàn tay và nhìn tránh đi.

“Chàng có thể tìm thấy nơi trú ẩn ở Langlais, Sebastian.” Ánh mắt nàng bắt gặp ánh mắt chàng. Trong cái nhìn của nàng chứa đựng tất cả những điều nàng không thể nói với chàng, những lời bị cấm đoán bởi dinding khí bẩm sinh của chàng. Nhưng trong đầu nàng, nàng van xin chàng ở lại.

“Chàng đã từng dự định ở lại đó cơ mà,” nàng nói, giọng nàng run rẩy bất chấp ý chí quyết tâm của nàng. “Sẽ không có ai dám làm phiền đến chàng.”

“Không đâu, Juliana. Việc ta ở bên nàng sẽ mang lại nguy hiểm cho nàng.” Chàng hạ thấp giọng xuống đến khi nó chỉ còn là một lời thì thầm nhỏ nhẹ, không hơn một làn gió thoảng qua. “Bởi vì việc ở bên nàng sẽ khiến ta đau khổ.”

Những lời của chàng rung động với tính thực tế của nó.

Nàng cúi mặt xuống sàn, lấy làm xấu hổ vì sự yếu đuối của mình. “Em không thể chịu được việc phải mất chàng đâu, Sebastian. Em đã nghĩ rằng mình có đủ dũng khí. Em thực sự đã nghĩ thế. Nhưng em nhận ra rằng em hèn nhát hơn bao giờ hết.” Nàng ngước lên nhìn chàng, chớp mắt để ngăn nước mắt trào ra. Nàng có thể để lộ tâm ý cho chàng đến mức đó.

“Và ta không thể thấy thanh thản nếu làm theo cách của nàng, Juliana.” Chàng nói dịu dàng. “Nếu có thể, ta sẵn sàng thay đổi cả thế giới vì nàng. Ta sẽ tự khỏi bệnh và đến với nàng như một người đàn ông trọn vẹn. Nhưng những điều đó chỉ xảy ra trong mơ thôi, Juliana, và chúng ta không phải là những người mơ mộng hảo huyền.” Giọng chàng cương quyết, mỗi từ đều chắc nịch như thể nó đã được đục từ đá mà ra. Nhưng giọng chàng kết thúc trong một hơi thở dài run run, như thể chàng đã lấy hết lòng can đảm của mình ra vậy. Đó là điều ngăn nàng không vươn tới chỗ chàng.

“Chúng ta đang sống trong thực tế, Juliana.” Chàng nói, ánh mắt chàng vẫn bám chặt lấy nàng. Chàng có khắc ghi kí ức về nàng nồng nhiệt như nàng đối với chàng không? Giây phút này quá đau đớn và khắc nghiệt, nhưng nó sẽ là một trong những điều mà nàng gọi nhớ lại cho đến cuối cuộc đời. Bởi vì chắc chắn là chàng sẽ không mũi lòng. Sự quyết tâm hiện rõ trên khuôn mặt chàng, trong đôi mắt xanh đen tuyệt đẹp của chàng, trong cái nét mỉm cười chặt chẽ của chàng.

“Chúng ta sống trong thực tế,” chàng lặp lại, “và thế giới không giống như những gì mà chúng ta mong đợi.”

Không. Không, người yêu dấu, không phải như vậy đâu.

Nhưng nàng không nói gì khi Sebastian rời khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Tất cả những đêm trong cuộc hành trình, nàng đều đã ngủ trên mặt đất, bao quanh bởi một vòng tròn những kị binh. Sebastian thì luôn giữ một khoảng cách vừa đủ trong tầm gọi. Một vài ngày những cơn mưa nhỏ đã làm họ ướt sũng và họ phải đi tìm chỗ trú ở những nơi chắc chắn như một cái hang hay

một rừng cây. Nhưng hầu hết thời gian, không khó để tìm thấy sự thư thái.

Tại Montvichet nơi có một phòng ngủ gọn gàng và một cái giường cho nàng sử dụng, nàng lại thấy thật khó ngủ. Nàng không thể thậm chí bắt mình nằm xuống trên tấm đệm rom mỏng. Thay vì thế, nàng liên tục nghĩ về những người đã từng sống ở đây. Sao họ có thể chịu được sự đau buồn vì những điều họ yêu quý như vậy nhỉ?

Nàng đứng dậy và mặc quần áo, bước vào bóng tối dẫn ra hành lang và từ đó đến thẳng sân trong.

Sebastian quay lại khi thấy nàng đến gần. Ánh trăng tràn ngập khoảng sân, đủ sáng để nàng có thể nhìn thấy những con ngựa ở đằng xa, và giữa chúng, là những bóng dáng đang say ngủ của những người kị binh. Mặc dù vậy, chàng vẫn cảm theo một thứ giống như cây đuốc, một cái bát cong đựng một ngọn nến, và bao quanh nó, là một mảnh da phết dầu để khuếch đại ánh sáng, làm cho nó lan rộng. Nàng đã từng nhìn thấy một thứ tương tự qua một vài hình minh họa trong những quyển sách nàng sao chép, nhưng chưa bao giờ thấy tận mắt.

Nàng giơ tay ra và sờ vào cái tán đèn, sự hiền kì của nàng được thỏa mãn khi nàng để ý thấy những cái kẹp đã giữ cho mảnh da an toàn khỏi ngọn lửa từ cây nến, tạo thành một góc cong. Sau đó nàng mới ngược lên và bắt gặp nụ cười của chàng, lan toả trong bầu trời đêm sâu thẳm của đôi mắt chàng.

“Nàng không ngủ được à?”

Nàng lắc đầu.

Những con ngựa di chuyển không ngừng ở góc xa. Có tiếng ai đó lẩm nhẩm. Một tiếng ngáy, một giọng nói líu ríu, một tiếng ho, tất cả đều là những âm thanh quen thuộc với nàng sau nhiều tuần đồng hành cùng những người đàn ông này. Nàng biết một vài cái tên và một số chi tiết về cuộc sống của họ. Ai đã từng tham gia cuộc thập tự chinh, ai đã phục vụ cho cha của Sebastian, ai đã có vợ, số con cái, những chi tiết về cuộc sống cá nhân của một người được chia sẻ với người khác.

Nàng bước về phía trước, nhìn vào trong bóng tối. Thay vì một vùng đất khuất bóng trắng, khu thung lũng dường như bùng cháy với những ánh đuốc. Những đốm sáng vây quanh một khu trại rộng lớn hơn.

“Chúng nhanh chân hơn ta dự đoán,” Sebastian nói, không rời mắt khỏi cảnh tượng đó.

“Chúng là ai?”

“Quân Templar,” chàng quay lưng lại phía chúng, đối mặt với khoảng sân. “Còn ai khác nữa?”

“Chúng sẽ làm gì, Sebastian?”

Chàng ghé mắt qua vai nàng. “Ta không nghi ngờ gì rằng chúng muốn thách đấu với chúng ta. Chúng biết lực lượng của chúng ta và biết chúng ta không thể địch lại số lượng đông đảo của chúng.”

“Nhưng chúng ta đâu có làm gì để chúng cần thiết phải thách thức chúng ta chứ, Sebastian.”

Nụ cười của chàng bùng sáng một cách dị thường bởi ngọn đèn dầu. “dù chúng ta vô tội cũng chẳng ích gì đâu. Chỉ cần đứng giữa quân Templar và thứ mà chúng muốn là đã đủ lí do rồi.”

Những ánh đuốc dường như nháy mắt với nàng. “Chúng sẽ lại vây hãm Montvichet?”

Chàng ngửa đầu ra sau và nhìn lên trời. Đó là ánh trăng của vụ gặt, vàng rực rỡ. “Ta nghi ngờ điều đó. Nó không thể trụ vững thêm lần nữa đâu. Chúng chỉ việc đóng ngựa qua cánh cổng mở sẵn thôi.”

“Vậy chúng ta sẽ làm gì, Sebastian?”

“Chờ cho đến khi trời sáng. Đó là tất cả những gì chúng ta có thể làm.”

“Chàng nghĩ họ mất bao lâu để xây nên một nơi như thế này?” Juliana nhìn quanh quất pháo đài tối đen. Nàng ngồi trên mặt sàn đá, lưng tựa vào tường. Sebastian ngồi bên cạnh nàng. Màn đêm tràn ngập trên họ, những vì sao nhấp nháy như những đôi mắt đang chớp chớp phía trên, không khí tràn ngập thom nức với làn gió nhẹ mang theo mùi hương của gỗ thông.

“Nó còn phụ thuộc vào việc nàng muốn nói đến ai.” Sebastian đáp. “Ta nghĩ những người La Mã đã đến đây đầu tiên, hoặc có lẽ đã xây dựng pháo đài của họ trên nền móng của một kiến trúc cổ từ trước đó.”

“Vậy phải chăng con người luôn tìm kiếm sự bảo vệ?”

“Theo cách này hay cách khác.” giọng chàng trầm, nghe như một tiếng sấm câm lặng. Nó đã mê hoặc nàng ngay từ đầu.

Nàng cắn một miếng pho mát. “Nó rất ngon, đúng không?”

“Rất ngon.” Chàng đáp, có tiếng cười trong giọng chàng.

“Tu viện có một con dê, nhưng chúng em không làm pho mát. Bà tu viện trưởng nghĩ nó là một thứ xa xỉ, bọn em có thể sống mà không cần tới nó.”

“Bà ấy nghe có vẻ là một người rất thực tế.”

“Bà ấy đúng là như vậy đấy.”

Juliana im lặng trong khi cố nghĩ ra một chủ đề khác để nói chuyện. Nàng chưa bao giờ thấy khó khăn trong việc trò chuyện với chàng trước đó, nhưng một đêm trang nghiêm như thế này lại khác. Có rất ít những đề tài mà không đụng chạm, theo cách nào đó, đến cuộc sống của họ. Họ đã nói tất cả những điều có thể nói về tương lai. Lời chàng không thể thay đổi được. Cả những mong ước hay hi vọng của nàng cũng không thể biến chuyển nó. Nàng có thể cầu xin chàng đưa nàng theo, nhưng những lời như vậy sẽ chỉ làm hỏng giây phút chia tay của họ mà thôi; chúng sẽ không ảnh hưởng được Sebastian. Vì vậy nàng trao đổi với chàng những chuyện hàng ngày, những câu hỏi đơn giản lướt qua giữa những người quen biết tình cờ. Tất cả trong khi nàng muốn hỏi những điều mà không thể thốt ra. Tại sao, như thế nào và ở đâu, nhưng quan trọng nhất, khi nào chàng sẽ rời bỏ nàng?

“Ngài nghĩ họ làm cách nào để vận chuyển những cây gỗ lên đây?”

Chàng ngửa đầu ra sau như thể để đếm những cái xà rầm chống đỡ mái của những gian phòng ngủ. “Ta nghĩ họ chở bằng xe ngựa. Hoặc có lẽ đơn giản là họ đã kéo chúng.”

Nàng há miệng ngáp, một cử chỉ bất ngờ. Sebastian quay qua nhìn nàng trong bóng tối.

“Nàng nên đi ngủ đi, Juliana.”

Nàng đã cố chống chịu con buồn ngủ suốt cả đêm, mong muốn được trải qua những giờ phút cho đến khi bình minh lên bên cạnh chàng. Mỗi khoảnh khắc họ chia sẻ với nhau như là một hạt ngọc quý được góp nhặt lại và xâu vào thành một sợi dây. Nhưng sự im lặng dồn nàng lại, hiệp lực cùng với tình trạng mệt lử sau cuộc hành trình.

Nàng ngửa đầu ra sau tựa vào khối đá, thường thức sự gần gũi của chàng. Họ ngồi sát chỉ còn cách độ một bàn tay. Rất nhanh, nàng tự thấy mình chìm vào giấc ngủ. Giọng chàng cất lên bên tai nàng, một lời nói thì thầm dịu nhẹ. “Ngủ đi, Juliana. Ta sẽ ở đây bên nàng.” Sự cho phép và che chở, cả hai điều cùng một lúc.

Những giấc mơ ám ảnh nàng. Không phải về những cư dân đã yên nghỉ của Montvichet, hay về quân Templar đang chờ đến lúc bình minh trong thung lũng làm nàng khiếp sợ. Mà là những giấc mơ về Sebastian, những lời nói, vẻ mặt tươi vui và tiếng cười của chàng. Đôi tay chàng chạm vào nàng, đôi môi chàng đón lấy môi nàng trong một nụ hôn nồng cháy. *Intellige clamorem meum*. Những ngón tay ta sẽ khiến máu nàng nhảy vọt lên.

Nàng bùng tỉnh vì tiếng kêu nho nhỏ của chính nàng. Một âm thanh của sự khao khát.

Bình minh đã lên thật quá nhanh chóng.

Sebastian không còn ở cạnh nàng, nhưng nàng không đi kiểm chàng. Thay vì thế, nàng tìm đường đến phòng tắm của những người Cathar. Khi thấy nó lần đầu, nàng đã lấy làm kinh ngạc rằng họ đã sáng chế được ra một căn phòng như vậy. Một bể chứa trên mái, cả hai thứ vẫn còn nguyên vẹn, nước được dẫn xuống một cái bồn tắm. *Langlinois* đã là một nơi có nhiều cách tân, nhưng những người Cathar còn tinh tế hơn nữa. Một đường ống dẫn tới một cái bồn tắm bằng đá lớn. Tháo cái nút gỗ dưới đáy bồn, nước sẽ xả ra và sau đó chảy ào ào qua mặt sàn đá của căn phòng rồi đổ xuống một cái lỗ bí mật.

Nàng đã dành nhiều thời gian hơn bình thường vào việc tắm sáng của nàng. Nàng đặt một miếng vải ướt lên mắt cho đến khi sự đau nhức trong chúng lắng dịu đi. Nước mắt đã khiến chúng sưng mọng lên, và nàng đã khóc quá nhiều hôm qua. Nàng thay quần áo, mặc một chiếc váy màu vàng tươi mà nàng chưa từng mặc trước kia. Nàng chải tóc cho thật suôn và để chúng buông xuống tự nhiên. Động tác cuối cùng của nàng là băng bó lại hai bàn tay cẩn thận hết mức nàng có thể. Nàng sẽ không cần làm phiền đến Jerard để thắt lớp băng cuối quanh cổ tay.

Nàng ngáp ngừng tại lối ra của phòng tắm. Một phần trong nàng muốn ở lại trong căn phòng này, hoặc tự phòng thủ ở một nơi khác trong pháo đài Montvichet.

Lần duy nhất thế giới thực sự tươi đẹp là khi nàng tự giấu mình trong công việc và cứ ở mãi chỗ đó, lênh đênh trong những ý tưởng của những bộ óc vĩ đại và hiểu biết. Nàng đã như một con chuột rút trong hang, cảm thấy an toàn khi không lộ mặt ra khỏi lỗ. Nhưng cuộc sống trải qua ở một nơi như *Langlinois*, giữa những âm thanh của tiếng cười đùa và ca hát. Cuối cùng, đó mới thực sự là cuộc sống, trong từng ngày. Bất chấp địa vị, bất chấp hoàn cảnh.

Nàng bước ra khỏi phòng, đóng nhẹ cửa lại.

Nàng đã cảm thấy như thế nào trước khi đến *Langlinois*? những cảm xúc nào nàng đã từng trải nghiệm? như thể cô gái đó đã tồn tại trong một sự quên lãng vô thời hạn, chờ đợi cho đến khi bóng dáng lâu đài *Langlinois* thoáng hiện ra phía trước, không cảm thấy gì ngoài sự lo sợ. Vậy mà, giờ có cả một dòng cảm xúc tràn đầy để lựa chọn, tất cả đều được mang đến cho nàng nhờ có Sebastian.

Cổ lẽ nàng không hiểu tình yêu là gì. Nhưng nàng biết sự có mặt của nó. Nó là điều nàng sẽ cảm nhận được vào cái khoảnh khắc Sebastian rời xa nàng.

* * *

Chàng ngắm nhìn khi nàng bước vào sân. Mặt trời chảy tràn trên những khối đá màu vàng của Montvichet với luồng ánh sáng vàng, khiến cho những tảng đá phát sáng lấp lánh. Ánh sáng bao quanh Juliana như thể đón chào sự xuất hiện của nàng. Nàng mỉm cười, một cử chỉ chàng lưu giữ trong kí ức cho sau này. Còn giờ, đó là sức mạnh khiến chàng nhìn nàng không dứt và chiêm ngưỡng bức tranh về vẻ đẹp của nàng, tóc nàng đen bóng mượt, hai má nàng hồng hồng đỏ và môi nàng cong cong mềm mại. Một mũi nhọn của sự đau đớn đâm xuyên qua linh hồn chàng. Cái giá phải trả để được thấu hiểu nàng và yêu nàng.

Nàng đã trưởng thành trong những tuần qua. Nụ cười của nàng vẫn còn vẻ e lệ, nhưng nó luôn hiếm khi nở trên môi nàng. Nhưng trong đôi mắt nàng là cái nhìn chàng chưa từng thấy trước đây, một sự đề phòng, không phải vì phản kích, mà là cho sự đau khổ. Như thể nàng đã tự nhủ rằng nàng phải thận trọng, nhưng vẫn giữ lại đủ vẻ trong sáng để ngăn không cho ai lại gần.

Mái tóc đen của nàng buông xuống, tự do trải dài sau lưng nàng. Thứ trang sức duy nhất nàng mang trên người là một cái vòng nhỏ bằng vàng quanh trán. Nàng mặc một cái áo choàng ngắn vừa vặn với đôi vai nàng và rủ xuống sau. Những nếp vải màu vàng tươi dường như càng làm nổi bật màu đen nhánh của tóc nàng, như thể trong con người nàng màn đêm đã hội ngộ bình minh.

Chàng đã bị nàng mê hoặc từ khi nào? Đương nhiên, là từ buổi gặp gỡ đầu tiên của họ. “Ngài là thần chết sao?” nàng đã hỏi như vậy.

Cô dâu trinh trắng của chàng. Trong tất cả những điều khiến chàng hối tiếc nhất trong đời, không phải là vì họ đã không thành đôi. Mà vì chàng chưa bao giờ đem lại cho nàng niềm vui, chưa bao giờ làm nàng sung sướng đến tận đỉnh.

Có lẽ một ngày nào đó nàng sẽ tìm thấy một người nào đó để yêu, để tái hôn. Một cuộc hôn nhân thật sự và không chỉ trên danh nghĩa. Sẽ lại có những nụ cười ở Langlais. Và cả những tiếng vui đùa. Có lẽ nàng sẽ lấy tên chàng đặt cho một trong những đứa con của nàng, một dấu hiệu bày tỏ sự yêu mến và tưởng nhớ. Có thể sẽ có những người anh em chơi đùa trên cầu giống như chàng và Gregory đã từng làm.

Chàng ước cho nàng có được tất cả những thứ mà chàng đã không thể mang lại cho nàng.

Người con gái chào đón chàng trong buổi ban mai này không giống như người chàng đã kết hôn. Với người con gái này, chàng đã sẵn sàng giao phó cả quê hương của chàng mà không hề ngại ngần. Chàng biết rõ, nàng sẽ có thể quản lý Langlais, chu cấp cuộc sống ấm no cho những người sẽ phụ thuộc vào nàng. Trong mắt nàng, chàng có thể thấy bóng dáng của người phụ nữ đó. Một người phụ nữ sáng suốt, người sẽ thường đứng trên dinh tháp phía đông và đối mặt với thế giới. Nàng sẽ nghĩ đến chàng chứ? Đó là nguồn gốc của nỗi sầu khổ mà chàng cảm nhận được. Chàng sẽ không thể cùng nàng chia sẻ mỗi ngày, chàng sẽ không bao giờ nhìn thấy được những biến chuyển mà thời gian mang lại cho nàng.

Chàng trông thấy sự sùng sốt, sự thoái lui của nàng, biết thời điểm nàng sẽ trở nên ghê sợ thứ chàng mặc trên người. Không phải áo giáp, không phải áo tu sĩ, mà là trang phục của người hủi. Nó là một chiếc áo bằng len màu nâu đỏ với một chữ L (lepper- người hủi) đỏ thẫm thêu cả trước lẫn sau, để phân biệt và trông thật kinh khủng.

Đó là lần đầu tiên chàng hiện diện như vậy trước thế giới. Thậm chí từ bây giờ, nó đã có mùi địa ngục.

Những kỵ binh của chàng không biết rằng liệu trang phục đó có phải là thứ để giấu cọt, hay một mưu kế để đánh lừa quân Templar. Rốt cục, họ đã đồng hành với chàng trong nhiều tuần lễ qua và không nhận thấy chàng bị bệnh. Nhưng mọi người chỉ hay chú ý đến thứ họ muốn, và thường bỏ qua thứ mà họ không muốn thấy. Chàng không nghĩ ngờ gì sau buổi sáng hôm nay, họ sẽ tự làm dấu chữ thập trong khi nguyện rửa tên chàng.

Chàng tự hỏi quân Templar sẽ làm gì. Chàng sẽ trao chiếc chén thánh cho chúng, và hi vọng rằng đó là hành động sẽ bảo vệ Juliana và những người của chàng khỏi bị sát hại. Sau đó, khi chàng đã chắc chắn về sự an toàn của họ, chàng sẽ biến mất. Không quan trọng đích đến của chàng là đâu, chỉ cần cách xa Langlais hết mức chàng có thể.

Jerard dẫn con Faeren đến cho chàng, nhưng chàng lắc đầu. Chàng sẽ cưỡi một trong những con ngựa khác để đi tha hương. Faeren sẽ quay về Langlais và sống nốt phần đời của nó trong yên bình. Đó là sự đãi ngộ không nhiều lắm, đền đáp cho sự trung thành và kĩ năng mà con ngựa đã phục vụ cho chàng.

Juliana tiến về phía chàng, đầu nàng ngẩng cao, khuôn mặt nàng không biểu lộ cảm xúc gì. Đôi mắt nàng có một màu xanh thẫm như mặt hồ. Những giọt nước mắt âm thầm rơi trên mặt nàng. Nàng thậm chí còn không nhận ra điều đó. “Có nhất thiết phải sớm quá thế không Sebastian?”

“Vậy thì phải chờ đến lúc nào chứ, Juliana?” chàng hỏi dịu dàng. “Đừng khóc, phu nhân của ta. Hãy cho ta những phút cuối cùng này bên nàng mà không có sự buồn rầu.”

Những lời của chàng làm nàng không nói lên lời, nhưng vẫn không ngăn được nước mắt nàng trào ra. Nàng có biết rằng chỉ có ý chí kiên định nhất mới có thể khiến chàng chia tay với nàng không?

“Những người theo đạo Cathar tin rằng linh hồn sẽ sống lại,” chàng nói nhỏ. “thân thể chúng ta chỉ là những chỗ chứa đựng, để bị loại bỏ sau một kiếp người. Có lẽ một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại nhau, Juliana của ta. Ở một nơi mà ta sẽ có thể chạm vào nàng, nơi ta sẽ có thể ôm lấy nàng trong vòng tay.”

“Vậy thì hãy để nó đến thật nhanh đi. Sebastian,” nàng nói, giọng nàng rung động qua màn nước mắt.

“Không phải một trăm hay một nghìn năm, mà sẽ sớm thôi. Ta sẽ bước về phía con đường vĩnh cửu của ta để tìm kiếm nàng.”

Chàng ra hiệu và Jerard bước về phía trước, trao cho chàng dây cương con ngựa chàng sẽ cưỡi. Chàng buộc cái chén thánh vào yên. Chàng không lên lưng ngựa, vì những chú ngựa sẽ cần được dắt qua cây cầu. Chàng đã ra gần đến cổng trước khi chàng quay đầu lại. Với một tông giọng đầy khẳng định,

một lời tuyên bố có tình để cho tất cả những người đàn ông Langlais nghe thấy và nhắc lại nó, chàng nói, “Aristotle đã từng được hỏi rằng, ông định nghĩa thế nào là một người bạn. Ông đã trả lời rằng đó là một tâm hồn cư ngụ trong hai cơ thể. Còn tình yêu là gì? Ta cũng có suy nghĩ tương tự. Nàng chính là linh hồn của ta, Juliana yêu dấu.”

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

“Cảm động làm sao, ông anh.”

Sebastian nhìn lên phía giọng nói phát ra. Một cuộc tìm kiếm nhanh giúp chàng phát hiện ra ngay. Gregory đứng đó, không phải ở cổng chính dẫn vào Montvichet, mà là ở chỗ bức tường đổ vỡ ở phía bắc. Rõ ràng cậu ta đã trèo qua bức tường giống như những kẻ xâm lược cuối cùng đã làm khi kết thúc cuộc vây hãm.

Chỉ một loáng sau, cây cầu đã đông nghẹt những tên lính Templar trong những chiếc áo choàng màu nâu và đen. Chúng tràn vào sân trong, dồn người của chàng vào sát chân tường với những thanh gươm của chúng. Họ không còn lựa chọn nào khác ngoại hạ vũ khí xuống.

Đó không phải sự cảnh báo mà Sebastian cảm nhận được, mà là một cảm giác về vận mệnh nghiệt ngã. Việc chính em trai chàng đối địch lại với chàng quả là một sự mỉa mai không ngờ tới. Chàng đã đứng, khi nghĩ Gregory là người đứng sau thủ đoạn này. Một cái gật đầu nhẹ là sự thừa nhận duy nhất của hắn.

Em trai chàng trông rất ổn. Họ có dáng vóc và chiều cao tương tự nhau. Chỉ sinh cách nhau có mười tám tháng. Họ đồng trang lứa. Thời gian hai năm qua rõ ràng đã nhân nhượng với Gregory, một nhận xét khiến Sebastian phải bật cười.

“Tôi rất ngạc nhiên đấy, Sebastian, khi phát hiện ra anh định quay trở lại vùng đất bị nguyên rủa này. Tôi đã mong đợi rằng kho báu được cất giữ an toàn tại Langlais cơ. Nhưng anh đã rời Montvichet để đến vùng Đất thánh mà, đúng không nhỉ? Anh hẳn là không có đủ thời gian để bố trí nó theo cách khác.”

“Ta không phải đã có ý nghĩ như vậy đâu, Gregory. Thực ra, nếu không có lời đe dọa của người, thì nó đã ở lại đây vĩnh viễn rồi. Ta không có quyền mang nó đi.”

“Anh quả là người ngay thẳng đấy, Sebastian.”

“Cứ việc gán cho ta bất cứ cái gì người thích, Gregory. Ta không đánh giá một người đàn ông qua lời nói, mà bởi hành vi của anh ta.” Chàng tiến lại gần người em trai. “Và đó là hành vi phản bội của người khi đứng sau vụ tấn công phải không?” giọng chàng thấp xuống đủ để không ai nghe thấy được. Sự khích lệ cho lời thú nhận của Gregory chẳng? Nếu vậy, hẳn quả đáng thất vọng.

“Anh đang dựng chuyện đấy à, Sebastian? Mà anh cũng thừa biết rằng những con đường mòn thì có lúc nào an toàn đâu.”

“Và càng nguy hiểm hơn nhờ có người chứ gì? Ta không nghĩ ngờ gì điều đó. Người đã đạt được sự hợp tác của chúng bằng cách nào thế? Tra tấn hay là vàng?”

Gregory chỉ mỉm cười.

“Anh đã lấy kho báu ra chưa?” có một vẻ thoả mãn tốt bậc trên mặt người em trai của chàng khiến Sebastian chỉ muốn đấm cho hắn một trận. Nhưng hành động đó sẽ thật ngu xuẩn, nhất là khi họ đang bị bao vây bởi quân Templar với những thanh gươm chực sẵn.

“Ta sẽ chỉ giao nó ra với những điều kiện nhất định.”

“Anh không ở vị trí có thể đưa ra điều kiện đâu, Sebastian.” Gregory nói, giọng hắn ta đầy hóm hờ.

“Thả cô gái và những người của ta ra, và kho báu sẽ là của các người.”

Gregory mỉm cười, nhìn ra đằng sau chàng. “Quá muộn để trao đổi rồi, Sebastian. Kho báu đã được tìm thấy.”

Sebastian quay người lại. Chiếc rương được buộc chặt vào yên ngựa của chàng đã được tháo ra. Một tên lính quỳ trước nó, những ngón tay hắn run rẩy khi mở cái nắp ra.

Gregory đẩy hắn ra và chộp lấy cái chén. Hắn vươn tay, nâng nó lên một cách hoan hỉ, trông hãnh diện như một ông vua đang cầm vương trượng. Đám quân Templar nhìn chăm chăm vào hình ảnh của chiếc chén. Hắn nâng nó lên để ánh sáng mặt trời chiếu qua lớp kính. Nó tắm những khối đá của Montvichet trong một luồng sáng màu đỏ thẫm.

Với Sebastian, nó trông giống màu máu hơn.

Gregory bọc chiếc chén lại một cách tôn kính, ghì chiếc rương dưới cánh tay.

“Chiếc chén thánh của Chúa cứu thế, Sebastian. Quả đúng là một kho báu. Nếu anh không phải là người ái mộ những kẻ dị giáo, anh hẳn sẽ có thể được phong thưởng cho chiến lợi phẩm này rồi.”

“Ta sẽ để người vui với chiến thắng, Gregory,” chàng nói, sự chú ý của chàng tập trung về phía Juliana. Một trong những tên lính Templar đang chìa gươm vào nàng, dồn nàng vào sát tường. Vậy mà, nàng vẫn không hề có vẻ sợ hãi như nàng nên làm. Thay vào đó, vợ của chàng trông rất tức giận.

“Trò bịp gì thế này, Sebastian?” Gregory đeo theo một nụ cười trong khi bình phẩm Sebastian, như thể giờ hắn mới chú ý đến chiếc áo kì quặc chàng mặc trên người. “Tôi phải khen ngợi anh về mảnh khoé độc đáo này đây. Anh nghĩ chúng tôi sẽ dễ vượt anh chắc?”

“Không có trò bịp nào cả, Gregory,” chàng đáp, miễn cưỡng rời sự chú ý khỏi Juliana. “Sự thật đấy, có lẽ sống sượng và chẳng hay ho gì đâu.”

“Một tên hui ư?” có một sự nhạo báng trong câu hỏi. Có lẽ thậm chí cả sự hoài nghi.

Sebastian bước về phía đứa em trai, nụ cười của chàng đầy kiên quyết. Những tên lính Templar lùi lại và tránh xa chàng. Rõ ràng chúng không nghĩ đó là trò dối trá. Chàng còi găng tay một cách chậm rãi, quan sát nét mặt của Gregory biến đổi khi chàng tiến lại gần hơn. Về thích thú nhanh chóng chuyển thành sự khiếp sợ. Gregory giơ một tay lên, rồi bước lùi lại.

Sebastian bắt đầu kéo những sợi dây buộc chặt cổ chiếc áo choàng của người hui chàng đang mặc. Nó hờ ra, để lộ phần ngực của chàng, và những chỗ lở loét sẫm màu ở đó.

“Đủ rồi, Sebastian, tôi không cần thêm chứng cứ nữa đâu.” Khuôn mặt Gregory tái mét.

“Người nên lo lắng ngay bây giờ đi là vừa, Gregory, rằng liệu người đã chạm vào ta chưa. Hơi thở của chúng ta có bị chia sẻ, hay liệu người có bị nhiễm bệnh chỉ vì người là em trai ta hay không. Chúng ta nên làm một cuộc kiểm tra chứ nhỉ?” Sebastian tiến thêm một bước nữa, nhưng chàng đã bị chặn lại bởi mũi gươm sắc nhọn của Gregory.

Chàng bật cười, âm thanh của nó, đầy cay đắng và chua chát, vang vọng khắp khoảng sân. “Gì thế này, không có lời cầu nguyện nào cho ta sao, em trai? Không có những điều ước cho ta lành bệnh à? Người có biết rằng đó thường là một dấu hiệu của may mắn khi tình cờ đi ngang qua lối của người hui hay không? Người có nghĩ mình sẽ được ban phúc không, Gregory? Hay là bị nguyên rủa?”

“Anh mới là người bị nguyên rủa, Sebastian.”

“Ta ư? Người có mơ thấy những đứa trẻ đạo Cathar không, Gregory?”

“Chúng là bọn dị giáo.”

“Chắc người đã tự nhủ như thế khi người đứng nhìn chúng bị thiêu cháy cho đến chết?”

Gregory nhăn mày. “Anh nghĩ mình vẫn còn được sống sót khi thốt ra những lời kết tội đó vì là anh trai tôi chắc?”

“Ta không thấy người có ý định đâm xuyên qua ta trước quá nhiều nhân chứng như vậy.”

“Một mũi tên có thể đến từ bất cứ đâu, Sebastian.”

“Ta sắp chết rồi, Gregory. Giết ta hay không, cũng chẳng thành vấn đề. Ta chỉ yêu cầu người một điều, hãy tha cho cô gái và người của ta.”

“Nếu không thì sao?”

“Vậy ta sẽ van xin,” Sebastian chỉ nói đơn giản.

“Tập trung chúng lại.” Gregory nói với đám quân trước mặt hắn, sự chú ý của hắn không rời khỏi Sebastian.

Hai tên đàn ông kim chặt hay cánh tay Juliana, nhưng nàng vùng ra, rồi lại bị bắt lại một cách dễ dàng. Chúng kéo nàng ra cổng. “Không!” nàng hét lên. Chân nàng quờ quạng trên mặt sân đá khi nàng bị kéo về phía trước. Rồi, mất kiên nhẫn với sự không hợp tác của nàng, hai tên lính Templar nâng nàng lên và vác nàng về phía chiếc cầu.

Đầu tiên Sebastian không thể tin nổi điều nàng thốt ra. Rồi, những lời đó đâm mạnh vào tim chàng với lực của một tảng đá lớn.

“Tôi là người hui!” lời tuyên bố của nàng vang vọng trong không gian tĩnh lặng đột ngột của khu sân trong.

Nàng được thả rơi xuống mặt sân đá.

“Không, Juliana!” chàng tiến về phía trước nhưng thanh gươm của Gregory đã chìa vào họng chàng.

“Tôi là người hùi!” nàng khuyu xuống, giờ bàn tay băng kín của nàng ra làm bằng chứng. Những kẻ đứng bên cạnh nàng lập tức lui lại sát bức tường để tránh sự tiếp xúc với nàng.

“Tôi là người hùi!” nàng hét to, lần thứ ba. Không hề có sự ngập ngừng trong giọng nói của nàng, nhưng môi nàng run run, khuôn mặt nàng tái xanh. Nhưng sự quyết tâm vẫn hiện rõ trong đôi mắt nàng. Giờ, chàng đang được chứng kiến sức mạnh, vẻ kiên quyết luôn ẩn dấu trong đó.

Nàng sụp xuống, hai bàn tay nàng giờ cao như thể những lớp băng của nàng đang phủ trên những vết lõm loét quá ghê rợn nếu nhìn thấy.

“Chúng mình đi,” Gregory nói, thanh gươm của hắn chuyển từ Sebastian chỉ về hướng nàng.

“Người muốn ta tháo băng ở hai tay?” nàng trông sùng sốt.

“Người cần giúp đỡ à?” hắn nhìn quanh khoảng sân. “Ai sẽ giúp người đàn bà này tháo băng ở tay cô ta?”

Không ai bước lên. Sự tiếp xúc với một người hùi có thể gây hại đến tính mạng.

“Jerard,” Sebastian gọi, “giúp phu nhân của ta đi.”

Jerard bước tới, cúi người trước nàng. Juliana nhìn có vẻ bị tác động mạnh, như thể không thể tin chàng lại phản bội nàng.

“Không, Jerard,” nàng nói nhỏ. Anh ta không nói, cũng không nhìn vào mặt nàng khi anh ta chạm vào hai bàn tay nàng.

Nàng liếc về phía Sebastian. “Xin chàng, Sebastian.” Chàng biết nàng muốn gì. Được ở bên chàng, để chia sẻ nỗi đau của chàng. Để cùng nhau trải qua những đêm ngày trong địa ngục được ban phúc, kết hợp giữa niềm hạnh phúc và nỗi kinh hoàng. Chàng sẽ không đứng nhìn nàng chết trước mặt chàng, và sẽ không để lại cho nàng gánh nặng sau cái chết của chàng. Jerard sẽ tháo băng tay nàng và chứng minh nàng không nhiễm bệnh và việc đó sẽ cứu nàng khỏi vận mệnh mà nàng đã bốc đồng quyết định cho bản thân.

Chàng lắc đầu và với cử chỉ của chàng, nàng mỉm cười. Đó là một nụ cười không phù hợp với không gian hay thời gian, hoàn toàn không phù hợp với thời khắc nguy kịch như thế này. Nó dịu dàng và tươi tắn hơn như thể nàng bắt đầu cảm nhận được một niềm vui sướng lớn lao.

Chàng lẽ ra nên biết nàng định làm gì. Nhưng chàng không biết.

Nàng bước về phía trước, đẩy Jerard ra khi anh ta định ngăn nàng lại. Nàng lờ đi thanh gươm sượt qua áo choàng của nàng như thể nó không quan trọng hơn một cái mạng nhện.

Nàng không thèm để tâm đến những tiếng rì rầm, mệnh lệnh của Gregory, thậm chí cả tiếng hét của Sebastian với Jerard. Nàng di chuyển giữa những người đàn ông được huấn luyện cho chiến trận và chúng dạt ra cho nàng, im lặng không phải vì dấu hiệu nhiễm bệnh của nàng mà vì cái nhìn trong đôi mắt và nụ cười trên môi nàng.

Chàng đã nghĩ rằng nàng không giống với Magdalene, bà tu viện trưởng của nàng, hay Hildegard vùng Bingen, những người phụ nữ thông tuệ và kiên định. Nàng sở hữu tất cả những phẩm chất đó và còn hơn thế nữa, hoặc có lẽ đó chỉ đơn giản là sự can đảm trên mặt nàng đã làm câm lặng những người đàn ông trong sân và khiến chúng chỉ biết đứng đó quan sát nàng.

Nàng cuối cùng cũng tới bên chàng, nụ cười của nàng mềm mại và run rẩy, đôi mắt nàng tràn ngập vẻ dịu dàng, như thể nàng đã lại khóc nhưng nước mắt không trào ra.

“Hairetikos. Chàng đã từng nói với em một lần rằng nó có nghĩa là để lựa chọn. Em chọn chàng, Sebastian,” nàng thì thầm. Nàng làm chàng thảng thốt khi áp bàn tay nàng lên má chàng. Chàng cảm nhận được sự cọ xát của những lớp vải lạnh băng trên tay nàng, hít vào mùi thơm của nàng. Không còn mùi hoa hồng, mà là thứ gì đó khác. Có lẽ, là hương thơm của mùa xuân.

Rồi nàng kiễ chân lên, quàng hai bàn tay băng kín của nàng quanh cổ chàng. Sự sùng sốt khiến chàng bất động trong một thoáng, rồi khi chàng định đẩy nàng ra, nàng đã kéo đầu chàng xuống và đặt môi nàng lên môi chàng.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33

Ta cảm ơn người sống chúng với bất kì người phụ nữ nào không thuộc về người. Những lời đó tràn qua nàng với sức mạnh của một lời cầu nguyện.

Nàng không nghĩ bản thân mình có đủ dũng khí. Nhưng không phải lòng can đảm đã giúp nàng bước qua khoảng sân để đến với Sebastian, mà là nhờ những lời nói của chàng với nàng trước đó. Phải chăng nàng thực sự đã được truyền dạy sự sợ hãi? Juliana, con có thể sẽ bị mù vì quá ít ánh sáng như vậy đây. Đừng chạm vào cái cây đó, Juliana, nó sẽ cào xước da con đấy. Đừng đến gần con chó đó, Juliana. Nó sẽ cắn con mất. Giờ nàng đã nhận ra

rằng những lời khuyên ngăn của các bà sơ dành cho nàng vì nàng là cô dâu của Langlinois, và như vậy là để chăm lo và bảo vệ cho nàng. Nhưng nàng đã nghe những lời của họ và biến chúng thành những nỗi sợ hãi của nàng, và luôn run rẩy trước cuộc sống.

Nàng không còn thấy e sợ nữa. Vì vậy, nàng bước lùi lại khỏi chàng, mùi vị của miệng chàng vẫn còn đọng lại trên môi nàng và nàng tươi cười.

"Nàng vừa làm gì thế, Juliana?" tiếng thì thầm của chàng quẩn quại khó sở.

Nàng nghe thấy những tiếng ồn xung quanh, những con ngựa đang bị dắt đi, những tiếng nguyên rủa nghệt lại khi những kỵ binh của họ bị áp giải qua cổng với những thanh gươm chìa vào người. Nàng không quan tâm đến những điều đó, hay sự đau nhói nơi vai nàng khi nàng bị xô đẩy khỏi Sebastian. Tất cả những gì nàng biết lúc này là họ sẽ không bị chia lìa nữa.

Thanh gươm của Gregory đâm vào da nàng, đau đớn để Juliana phải quay lại nhìn hắn ta.

Cũng bóng dáng đôi mắt giống hệt Sebastian đang gườm gườm nhìn nàng. "Cô là một người hủi và là một người đàn bà ngu xuẩn. Cô quan tâm đến anh ta nhiều đến mức ấy sao?"

"Còn anh thì quan tâm ít vậy sao?" nàng hỏi lại.

"Để cô ấy đi, Gregory," Sebastian xen vào. "Cô ấy không bị mắc bệnh hủi."

"Thậm chí nếu không phải đi chẳng nữa, thì hành động của cô ta giờ cũng đã khiến cô ta lây nhiễm rồi." Gregory sầm soi nàng. "Cô cố tình làm thế. Tại sao vậy?"

Sebastian di chuyển, đứng chắn giữa nàng và Gregory. "Nếu người muốn Langlinois, nó là của người, Gregory. Cứ lấy nó đi. Nhưng hãy thả cô ấy ra."

"Anh sẵn sàng trao lại quyền thừa kế vì sự tự do của người phụ nữ này?"

"Đúng," Sebastian nói ngắn gọn.

"Tuy nhiên, đó vẫn chưa phải là một bản giao kèo." Gregory ra hiệu cho một tên lính đang bước tới. Gregory nói gì đó với hắn và một lúc sau, hắn quay lại, mang theo một văn bản. Hắn đặt nó trên mặt đất trước mặt Sebastian.

"Langlinois thuộc về anh, anh trai ạ. Không phải nó sẽ mang lại cho anh điều tốt lành gì, nhưng chúng tôi là những con chiên của Chúa, Sebastian, chúng tôi luôn giữ uy tín."

Sebastian không bình luận gì với lời tuyên bố này. Đó quả là một sự nhạo báng tốt bụng, nhất là, khi nó lại được thốt lên tại đây, tại Montvichet.

"Tôi sẽ đốt cầu, Sebastian. Một hành động sáng suốt để giam giữ những tên hủi. Sẽ có những kẻ khác muốn giết anh nếu họ có thể."

"Và người là một trong số chúng."

Một nụ cười phô ra trên môi Gregory. "Tôi không phải là Cain. Tôi không có hiềm thù nào với anh, Sebastian. Thật ra, tôi có thể cảm thấy thương hại cho số phận của anh. Tuy nhiên, tôi không sao hiểu được vì lý do gì anh lại muốn trao đổi chiếc chén thánh với một lãnh địa. Hay là anh không bận tâm gì nhiều khi biết rõ mình sắp chết."

"Langlinois sẽ được trao lại cho vợ ta, Gregory. Cô ấy sẽ được lợi từ thỏa thuận này."

Giọng Sebastian dường như cô cảnh báo Juliana giữ im lặng.

"Vậy là anh vừa kiếm được một người vợ lẽ như cha chúng ta." Gregory xem xét Juliana, nhưng không bình luận gì thêm.

Ra đến cổng, hắn ta quay lại, liếc thêm một lần nữa về phía anh trai. Trông như thể hắn muốn nói gì đó nữa, nhưng hắn ta quay đi và điều hành qua cây cầu.

Mấy phút sau, mùi gỗ cháy tụ lại lơ lửng như một đám mây trên bầu trời Montvichet.

Theo Kinh Thánh, Cain là một trong hai người con đầu của Adam và Eva. Cain làm nghề trồng trọt. Do một lần dâng hi lễ hiến tế cho Thiên Chúa, vì Thiên Chúa vừa lòng hơn với lễ vật của người em Abel, Cain đã nổi lòng ghen ghét và đã giết Abel. Vì thế Thiên Chúa đã trừng phạt Cain vì tội ngông cuồng và hiếu sát, tạo cho Cain một dấu ấn để luôn nhắc nhở Cain về tội lỗi của mình.

Ngay khi quân Templar rút hết, Sebastian chạy về một bên sân, đẩy những cây gỗ nằm chắn trên mặt sân đá ra. Một lối đi vuông vức lộ ra với những bậc đá dẫn thấp dần xuống một khoảng tối đen.

Chàng tự mình đi xuống lối đó, tìm kiếm một thanh búa. Nhưng không có. Chàng giang rộng cả hai cánh tay để lần theo bức tường. Những bậc thang phủ đầy rêu và chàng biết hẳn phải có một dòng suối ngầm gần đó. Nó sẽ cung cấp nước cho cái giếng phía sau nhà ăn.

Việc đi xuống khá khó khăn. Hai lần những bậc thang ngoặt xuống và dường như biến mất. Chàng lẽ ra nên nghĩ đến việc mang theo một ngọn đèn dầu hay một cây đuốc. Khi chàng đứng ở ngã ba của lối đi xuống, chàng đã chìm hoàn toàn trong bóng tối. Chàng tự nguyên rủa mình vì không lường trước

mọi thứ và quay trở lên sân. Đi lên có vẻ dễ hơn là đi xuống trong bóng tối. Chẳng tìm một ngọn đuốc, tia bớt phần tay cầm, thấp nó lên, và quay lại với bóng tối âm ỉ trong đường hầm.

Ở cuối đường, Sebastian tìm thấy thứ mà chàng mong đợi. Năm năm trước, chàng và Jerard đã thám hiểm lối vào thung lũng. Nó đã bị chặn bởi những tảng đá lớn được dựng lên, khiến chàng tin rằng vì phương pháp này mà những người đạo Cậthar đã bị cạn kiệt lương thực trong pháo đài của họ.

Chàng cúi mò hôi trên trán với mu bàn tay. Không khí ở đây có mùi hôi, sự ẩm ướt làm bóng loáng những tảng đá phía trước chàng. Mất bao nhiêu thời gian để tạo ra một lối đi qua một đường hầm nhỉ? thời gian nháy mắt đều căng với chàng từ những cái bóng khi cây đuốc nhấp nháy. Họ đã có một nguồn cung cấp thức ăn dồi dào từ những người dân làng. Những tên lính của Gregory đã không nghĩ đến việc lấy đi những lương thực dự trữ chưa được chất lên lưng ngựa. Họ sẽ có thể sống sót trong một thời gian.

Chàng cúi xuống và cắm ngọn đuốc vào trong một khe đá hờ giữa một bậc thang và bức tường, rồi lột bỏ chiếc áo choàng của người hủi ra. Chàng sẽ chỉ tập trung vào một nhiệm vụ duy nhất, đó là cứu sống Juliana.

* * *

Việc đi xuống thung lũng lẽ ra có thể thực hiện nhanh hơn. Những tù nhân không cản trở bằng những con ngựa. Con ngựa đỡ chứng của anh trai hủi là thứ cứng đầu nhất.

Gregory đã hỏi những tù nhân xem ai là người chịu trách nhiệm chăm sóc con vật hung bạo này và được chỉ đến người cận vệ. Hẳn tha anh ta để anh ta có thể dẫn con Faeren xuống núi.

Những người hủi bắt giữ tất cả đều là đồng hương với hủi, quê nhà mà hủi đã không quay lại suốt tám năm qua. Dù không hề nhớ nhưng gì, nhưng hủi vẫn không ngăn được mình tự hỏi liệu những người này có phải đã quen biết hủi từ khi hủi còn là một đứa trẻ. Phải chăng hủi đã lớn lên với một vài người trong số họ, hoặc đã từng uống say với họ? Một sự trở trêu lạ lùng là có lẽ hủi còn thân thiết với họ hơn là đám lính mà hủi đang chỉ huy.

Hủi có thể ra lệnh giết tất cả họ ngay bây giờ, hoặc thả họ về nhà. Hủi chọn về sau. Việc đó sẽ thu xếp cuộc phục kích của chúng với bên thứ ba, hơn là phải giải thích lý do giết hại mười ba người đàn ông vô hại. Mà rốt cuộc, họ đã thấy gì chứ? một tên hủi và người đàn bà của hủi bị giam cầm tại Montvichet. Chiếc chén thánh đã được trao lại cho những Hiệp sĩ Templar. Không điều gì khiến hủi phải thấy hổ thẹn hay bị ghét bỏ cả.

Tại khu trại, quân Templar cưỡi ngựa của chúng, nhưng vẫn áp giải những người đàn ông với những cánh tay của họ bị trói đằng trước. Tất cả ngoại trừ người cận vệ đang dắt con ngựa có đôi mắt hung dữ Faeren. Chỉ có Sebastian mới đặt tên con ngựa của anh ta là Nổi Kinh Hoàng, Gregory nghĩ thầm.

Chiếc rương chứa chén thánh được buộc chặt vào yên ngựa của hủi. Hủi sẽ không rời nó nửa bước cho đến khi chúng đến Courcy. Hủi đặt tay lên chiếc rương một cách kính cẩn. Không chỉ có mỗi lòng trung thành khiến hủi thấy kính sợ mà chính là cảm giác đầy quyền lực mà hủi đang cảm thấy vào lúc này. Với chiến lợi phẩm này, hủi có thể thăng tiến và trở thành người đứng đầu giáo hội.

Chúng đã hành quân được hai giờ đồng hồ trước khi hủi giờ tay ra hiệu tạm dừng. Hủi đóng ngựa quay lại chỗ những người tù, những đôi vai rũ xuống. Hủi nhìn qua họ, tới ngọn núi nơi pháo đài Montvichet ngự trên đó. Chắc đã đủ xa rồi.

Hủi tự tay cắt dây trói cho họ.

"Các người được tự do. Đi về phía trước, chứ không phải quay lại Montvichet." những lời bàn tán của họ hình như đều tán thành.

Khi hủi đến chỗ người cận vệ, hủi chăm chú nhìn anh ta. "Người sẽ đi tiếp? hay quay lại với anh ta?"

Người đàn ông không trả lời hủi, chỉ nhìn chăm chăm lên trên.

"Anh ta là dấu hiệu bất hạnh, người biết rồi đấy."

Đó, câu bình luận đó đã gợi ra một vài phản ứng. Có sự phẫn nộ trong mắt anh ta.

"Tôi sẽ quay lại, đồ quân Templar."

"Anh trai ta có phẩm chất gì, tên cận vệ, để có thể đạt được lòng trung thành như vậy từ người? Từ người đàn bà đó?" Hủi chỉ về phía ngọn núi.

Không có câu trả lời, nhưng thực ra hủi cũng không mong đợi. Gregory quay người bước đi.

"Một người đáng kính trọng."

Hủi quay lại. Ánh mắt người cận vệ sắc lém, không còn tập trung vào cảnh vật, mà chiếu thẳng vào hủi.

"Ngài ấy là một người vô cùng đáng kính trọng, tên Templar kia. Người nên tự lấy làm may mắn khi được làm em trai của ngài."

Trong một lúc lâu, hai người đàn ông gườm gườm nhìn nhau. Tên lính Templar và người cận vệ.

"Nói lại với anh ta, tên cận vệ kia, nếu người còn gặp lại được anh ta, rằng ta không hề có mặt tại Montvichet lần trước. Ta không biết gì về cuộc tấn công tàn sát họ. Nhưng nói với anh ta điều này nữa. Nếu ta có mặt lúc đó, ta vẫn sẽ thực hiện đúng nhiệm vụ của ta."

Gregory leo lên ngựa, một tay ép chặt lên cái chén như thể để đoan chắc với bản thân nó là có thật. Hấn ra hiệu cho những tên hiệp sĩ khởi hành.

Hắn không hề ngoái đầu lại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Beloved* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Nhiều phút trôi qua, và Sebastian vẫn chưa quay lại. Như thể mặt đất đã nuốt trọn chàng vậy. Juliana nhặt văn bản của quân Templar lên rồi bước tới mép của cái hầm.

Thậm chí không có lấy một đốm sáng làm hiện rõ những bậc thang. Nàng gọi tên chàng một lần, và được đáp lại với một phản ứng yếu ớt, nhưng tình trạng của nó thì nàng không thể đoán ra được. Ít nhất nàng cũng được biết rằng chàng vẫn ổn.

Không còn gì sót lại của cây cầu bắc qua hẻm núi. Không tro bụi, không than hồng. Thậm chí không còn lấy một đoạn thừng. Mọi thứ đã rơi xuống vực. Juliana đứng ở cổng và nhắm tính khoảng cách tới phía bên kia núi, rồi tự hỏi tại sao nàng lại tốn thời gian làm việc đó. Nàng không thể bám vào một sợi dây thừng và thật ngớ ngẩn khi nghĩ đến chuyện nhảy qua. Nàng quay lại phòng viết, sự chú ý của nàng tập trung vào cái giỏ đựng thánh tích dưới gầm bàn. Nàng có nên đem nó trở về chỗ cất giấu không? Thật kì lạ làm sao khi vì một chiếc giỏ có bề ngoài giống như hàng ngàn chiếc giỏ khác, vừa bình thường lại vô hại, mà giờ nàng mới biết quân Templar sẵn sàng giết người để đoạt lấy những biểu tượng của lòng trung thành trong đó. Song, nếu đó là sự trung thành chân chính thì chúng cần đến bằng chứng làm gì?

Sebastian đã không đã động gì đến nàng sau khi nàng hôn chàng. Chỉ trao ra tất cả những gì chàng có để đổi lấy mạng sống cho nàng. Vậy mà, khi quân Templar rút đi, họ không hề trao đổi với nhau một từ nào, không hề nhìn nhau. Như thể nàng không còn tồn tại nữa.

Nàng chậm rãi tháo những lớp băng quấn quanh những ngón tay nàng. Sau một lúc nàng để chúng phơi ra trong ánh nắng ngập tràn qua những ô cửa nhỏ trên trần. Sáng nay, nàng đã bắt đầu rửa chúng, và thay vì thấy khó chịu, nàng chỉ cảm thấy nhẹ nhõm vì thoát khỏi sự ngứa ngáy thường xuyên. Như thể hai bàn tay nàng đã bình phục trong khi trái tim nàng lại đang tan vỡ. Nàng phát hiện ra rằng nàng càng cử động những ngón tay, thì nó càng trở nên dễ dàng hơn. Vì vậy, nàng không thấy cần thiết phải thay lớp vải lạnh nữa.

Một tiếng ồn cảnh báo nàng. Sebastian đang đứng đó. Chàng vẫn mặc chiếc áo choàng của người hủi, nhưng mặt chàng ẩm ướt, còn tóc thì sưng nước. Khuôn mặt chàng đầy nghiêm nghị.

“Ta ước giá mà nàng vẫn cứ nhút nhát như trước, Juliana.” Chàng nói. “Nàng đã quyết định trở thành một đối thủ làm thoải chí như bất kì kẻ địch nào ta từng đối mặt trên chiến trường. Bên dưới những sự run rẩy của nàng ngự trị một ý chí sắt đá, tuy nhiên nó có thể khiến nàng lạc lối. Nàng thách thức số mệnh, nhạo báng quân Templar và tự tuyên bố mình là một người hủi với niềm tin là sẽ không bị trừng phạt.”

Nàng úp hai bàn tay lên nhau, và đặt trước bụng để chúng không phản bội nàng rằng nàng đang run rẩy. “Cuộc sống đôi khi rất nguy hiểm, Sebastian. Chẳng nhẽ em không được phép chọn sống theo cách của mình hay sao?”

“Nàng có lẽ đã có thể sống yên bình tại Langlinois.”

Nàng lắc đầu. “Vĩ lí do gì mà em sẽ quản lí lãnh địa của chàng chứ. Sebastian? Em sẽ bảo vệ nó vì ai nào? Vì con chúng ta ư?”

“Vĩ chính nàng, Juliana. Cho hạnh phúc và sự yên bình của chính nàng.”

“Em sẽ không thể nào hạnh phúc nếu thiếu chàng, Sebastian.” Nàng vênh cằm lên.

“Nàng sẽ học được cách làm việc đó thôi, Juliana.”

“Chúng ta đã chia sẻ hơi thở, Sebastian. Em đã hôn chàng.”

“Nàng nghĩ ta không nhớ chắc?”

Nếu chàng đã đang đứng gần, nàng nghĩ hẳn nàng có thể sẽ cảm nhận được sức nóng toả ra từ con giận dữ của chàng, nó dường như bốc cháy quá mạnh. Đã không còn bóng dáng người đàn ông với vẻ thấu hiểu và lòng trắc ẩn trong ánh mắt, và cả người chiến binh với đôi mắt u buồn. Đây là một thiên thần báo thù, người cầm một mũi tên loé lên như ánh chớp trong tay.

“Ta sẽ nhìn thấy nàng thoát ra khỏi nơi này, Juliana. Ta sẽ nhìn thấy nàng nguyên vẹn và sống và tràn đầy sự sống. Ta sẽ không chứng kiến nàng chết trước mắt ta. Trước đây khi nàng từng một lần chạm vào ta, chúng ta may mắn là không có chuyện gì xảy ra. Nhưng lần này, nàng đã đẩy sự việc đi quá xa, nàng liều mạng quá sức. Bất chấp tất cả những gì nàng mong ước và những gì nàng đã làm, ta sẽ không để sự việc lần này bắt được nàng. Đây là lối thể của ta.”

Nàng không nói lên lời, chỉ bước đến bên chàng. Đôi tay nàng, để trần và hoàn toàn tự nhiên, vươn về phía chàng. Không phải đến khi chạm vào chàng nàng mới nhận ra chàng không mang găng tay.

Đôi mắt họ chìm vào nhau.

Chàng chậm rãi rút tay ra.

“Ta sẽ không để nàng bị căn bệnh hành hạ đâu, Juliana.”

“Đừng thề dối với em, Sebastian. Đừng tránh né hay đuổi em đi. Em đã làm điều em phải làm bởi vì em không lựa chọn rời xa chàng.”

Nàng có thể chiến đấu với sự ngu dốt bằng cách sao chép lại những lời từ những bộ óc vĩ đại, bằng việc đóng góp thêm cho kho tàng tri thức của nhân loại. Nhưng nàng không thể chiến đấu với ý chí của Sebastian. Thử đó đứng chắn giữa họ, một bức tường thành ngăn cản bất cứ lời cầu xin nào nàng có thể sẽ thốt ra.

“Đó chưa bao giờ là quyền lựa chọn của nàng, Juliana.”

Chàng bước lùi lại và rời khỏi phòng mà không nói thêm lời nào.

Jerard chửi thề khi con Faeren cứ cố đập vào mông anh ta.

“May cho mày là lãnh chúa của tao giữ mày lại vì yêu mến mày đấy,” anh ta nói, lườm con ngựa.

Con ngựa của anh ta, thậm chí còn cáu kỉnh hơn, hầu như vượt lên một cách hào hứng. Anh ta đã cột chúng lại quá chặt, nhưng anh ta đợi xem quân Templar có hành động lựa lọc nào không và đợi để có thể chạy thoát thật nhanh.

Anh ta đã quay trở lại Montvichet khi Gregory cố tình chế nhạo, nhưng anh ta không cố tìm một lối đi qua hẻm núi. Thậm chí nếu anh ta có thể tạo ra phương tiện gì đó để đi qua, anh ta nghĩ là phu nhân Juliana có thể sử dụng được nó. Thay vào đó, anh ta đã đến chỗ đường hầm mà anh ta và Sebastian từng phát hiện ra, và bắt đầu dọn sạch đồng sỏi đá chặn đường nó.

Anh ta đã không mong đợi mình sẽ được phóng thích. Tại sao Gregory lại làm vậy nhỉ? Lúc đầu, anh ta nghĩ đó là vì tên Templar đó hối hận vì đã bỏ lại anh trai hắn trên Montvichet. Nhưng sau đó, Jerad nhận ra rằng đó đơn giản sẽ tốt hơn cho Gregory khi tổng khứ những người đã chứng kiến những hành vi của hắn. Cách thứ nhất là giết hết họ. Nhưng cách dễ nhất là gửi trả họ về Anh. Tất cả những người kị binh anh em hắn đã làm như thế. Họ đã biến mất như sương mù buổi sáng. Và họ sẽ không mất nhiều thời gian kể cho người dân Langlinais biết số phận mà lãnh chúa của họ phải gánh chịu.

Tương lai mà Jerad lo sợ là đây.

Anh ta sẽ mãi mãi ghi nhớ cái khoảnh khắc khi phu nhân Juliana nhìn anh ta như thể anh ta đã phản bội nàng. Anh ta đã muốn xin nàng tha thứ, nhưng lòng trung thành của anh ta, đã luôn và sẽ luôn dành cho Sebastian trước nhất. Bất động, anh ta nhận ra sự can đảm khi nhìn thấy nó và anh ta đã muốn ca ngợi nàng theo cách nào đó, vì cả biểu hiện trong đôi mắt nàng khi nàng nhìn lãnh chúa của anh ta.

Tình yêu, nó đã đến với cả hai người họ.

Anh ta đã không hiểu sự cáu kỉnh của Sebastian trong suốt chuyến đi. Nó đã thể hiện ra trong hàng trăm cách khác nhau. Một người đàn ông khác hắn đã nghĩ nó là sự ghen tuông đơn thuần, nhưng Jerad biết rằng nó bao gồm cả nỗi tuyệt vọng nữa. Anh ta cúi xuống để kéo một tảng đá khác ra khỏi lối vào. Quân lính của De Rutger đã lấp đường hầm từ phía này. Anh ta chỉ hi vọng rằng nó không bị chặn tất cả lối lên.

Nó sẽ khiến công việc phía trước khó khăn hơn, nhưng dù sao cũng nhất định phải hoàn thành. Anh ta thề như vậy.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Sebastian tránh mặt nàng cho đến hết ngày và cả hai ngày sau đó. Trong ba ngày, chàng cố thoát khỏi việc ở trong cùng một căn phòng với nàng. Chàng làm việc trong đường hầm, rời khỏi đó khi đêm xuống và lại bắt đầu lúc bình minh. Nàng tự hỏi liệu chàng có ăn uống đầy đủ không, rồi tìm thấy chứng cứ của nó trong căn phòng được thiết kế để chuẩn bị các bữa ăn cho những người đạo Cathar. Nếu chàng có ngủ, thì hắn trong một căn phòng ngủ nào đó; chàng không bao giờ lại ngồi với nàng trong khu sân trong nữa.

Nếu chàng cố ý muốn làm tổn thương nàng, chàng đã thành công. Vậy mà, với tất cả những lời phản đối, tất cả những lí lẽ, tất cả sự hi sinh của chàng, Sebastian chưa từng nói câu nói mà lẽ ra đã có thể can ngăn nàng không làm người đồng hành với chàng trong chuyến tha hương của chàng. Ta không muốn nàng. Nàng đã luôn có thể trông thấy dấu hiệu của sự cô đơn trong mắt chàng. Hoặc có lẽ đó chỉ là sự phản chiếu của chính nàng,

Nàng giết thời gian bằng các công việc lật vật. Nàng tắm trong cái bồn tắm bằng đá lớn. Cảm giác thật kì lạ, với làn nước mượt mà và đá kì. Nàng dọn dẹp những căn phòng ngủ trống không, như thể thăm gửi lời xin lỗi đến tất cả những người đã từng luôn sống ngăn nắp trong những căn phòng này. Một buổi sáng, nàng tìm thấy một con búp bê khắc bằng gỗ xinh xắn bên dưới một cái giường bị lật úp. Con búp bê khoe ra phần thân duyên dáng và khuôn mặt nở một nụ cười ngọt ngào. Trên má nó là một vết trầy sáng bóng, có lẽ do thường xuyên được vuốt ve. Juliana đặt nó nhẹ nhàng lên một cái gối như thể chủ nhân của nó sẽ sớm quay về và cần đến nó mới ngủ được.

Một hay hai lần nàng nghĩ rằng nàng đã nghe thấy những tiếng thì thầm. Nàng hầu như có thể tin chắc rằng, nếu nàng hoàn toàn trong trạng thái bất động, nàng sẽ có thể nghe trộm được những lời trao đổi đó, hay mỉm cười trước âm thanh của tiếng cười đùa.

Tuy nhiên, hầu hết thời gian của nàng là dành cho phòng viết. Nàng đã đem những thánh tích ra khỏi gỗ với đôi bàn tay run rẩy. Sự kính sợ và sùng sốt là những điều khiến nàng khó mà dám chạm vào chúng. Hơn hai trăm năm đã trôi qua kể từ khi những đồ vật này được sử dụng, vậy mà vẫn có một sắc thái linh thiêng toả ra từ chúng. Nàng cố làm mình bận rộn bằng cách chép lại một vài cuộn giấy da trước khi trả lại những thánh tích quý giá đó về chỗ của chúng.

Sebastian đã đứng khi nói rằng kho báu hàng đầu của Cathar chính là tri thức. Có một bộ sưu tập những truyện ngụ ngôn về các loài vật, mỗi câu chuyện mô tả những loại động vật kì lạ mà nàng chưa từng nhìn thấy. Những câu chuyện được gắn với một loạt các hình minh hoạ. Có cái thể hiện một loài động vật khổng lồ với một phần phụ cong xuống phía trước nó như cái chân thứ năm. Cái khác, là về một con thú có đốm với một cái cổ thon dài và cái đầu hình tam giác. Có một loạt những cuộn giấy đề là *Speculum Divinorum*, và một chương trình nghiên cứu viết thành một văn bản về lĩnh vực thuốc chữa bệnh. Một số cuộn giấy thì đầy những kiến thức về thực vật, gần như một cuốn bách khoa toàn thư bằng hình ảnh với những lời chú thích bên dưới hình minh hoạ. Một vài cuốn khác thì viết bằng tiếng Hi Lạp mà nàng không thể đọc được, nhưng phần lớn là bằng tiếng Latinh.

Nàng nhận thấy mình bị mê hoặc, vui sướng. Những từ ngữ làm nàng say sưa quên đi những khổ sở mà không thứ nào khác có thể làm được. Hàng giờ liền trôi qua trong khi nàng vui đầu vào đọc, mắt nàng tròn xoe khi đọc đến vài đoạn này, nụ cười của nàng tươi tắn với vài đoạn khác. Rõ ràng, những học giả từ rất lâu về trước đã để lại những lời ghi chú cá nhân ở bên lề, giống như nàng vẫn làm. Một vài câu làm nàng thích thú. “Hôm nay trời lạnh thật. Cũng tự nhiên thôi, đã sang đông rồi còn gì.” “Hôm nay mình thấy uể oải quá, không hiểu mình bị làm sao nữa.” Nhưng câu nàng thích nhất là lời tự khiển trách của một học giả có những cảm nghĩ đã nhiều lần tương đồng với nàng. “Anh chàng ấy, cái người không biết viết, cho là việc đó không thể coi là lao động, nhưng mặc dù chỉ có ba ngón tay dùng vào việc viết, nhưng toàn thân đều làm việc.” Đã bao nhiêu lần nàng thấy đau nhức từ đầu đến chân vì phải cúi xuống trên bàn viết cả ngày nhỉ?

Hôm đó khi nàng ra khỏi phòng viết khá muộn vào buổi trưa, Sebastian đang ở trong sân. Chàng đứng ở chỗ bức tường đồ nát, nhìn xuống thung lũng. Vì tầm nhìn dốc đứng, nên không thể thấy được con đường mòn từ đó. Cũng như họ không thể nhìn xuyên qua những rừng cây rậm rạp.

Nghe thấy tiếng bước chân của nàng, chàng bèn quay lại. Trong một thoáng, chàng tỏ ra bồn chồn, và nàng nghĩ chàng có thể sẽ viện lý do nào đó để bỏ đi. Nàng sẽ không cầu xin chàng ở lại. Lòng tự trọng khiến nàng lưỡng lự, nhưng việc yêu cầu chàng nhượng bộ sẽ chỉ càng cố thêm quyết tâm xa lánh của chàng mà thôi. Chàng đã quyết chí giải thoát nàng khỏi Montvichet và khỏi chính chàng nữa.

Nàng nhìn chữ cái L màu đỏ trên lưng và ngực chàng. Đáng mến (Loved), có lẽ vậy. Lãnh chúa (Lord) của nàng. Nàng vuốt nhẹ những ngón tay lên chữ cái viết hoa đó, cảm nhận hơi nóng từ cơ thể chàng qua lớp vải mềm. Nó được dệt thô hơn chiếc áo tu sĩ của chàng, nhưng lại mềm hơn rất nhiều. Bàn tay nàng ép lên lưng chàng, và chàng né người đi.

Một lúc lâu sau, nàng bước tới đứng bên chàng, thấy an ủi khi chàng không di chuyển hay rút lui xa hơn khỏi nàng.

“Chuyện gì sẽ xảy ra với Jerard và những người khác?”

“Ta không biết.”

“Vậy mà chàng định để em đi cùng anh ta.”

“Không. Ta chỉ chọn điều đỡ tệ hại hơn thôi.” Chàng nhìn thẳng lên trên.

“Ôi, Sebastian, sao chàng có thể nghĩ như thế được?”

“Ta đã nhìn thấy bằng chứng của điều đó trên chính da thịt ta, Juliana.”

“Chàng chưa từng nghĩ đó có thể không phải là một quyết định khôn ngoan hay sao, Sebastian?”

“Không đâu,” chàng nói, quay về phía nàng. “Nàng có tưởng tượng được ta đã suy nghĩ về chuyện đó trong bao nhiêu giờ không? Hàng tuần, Juliana ạ. Lâu như thế đó.”

“Em chẳng còn có thể nói gì nữa, đúng không?”

“Không.” Chàng quay đi.

“Chàng tìm thấy đường ra khỏi đây rồi, phải không? Cái hầm đó ấy.”

Chàng ngoái qua nàng. “Nó dẫn đến một loạt các đường hầm, một trong số đó kết thúc tại chân núi. Những người Cathar gọi nó là Cổng trời.”

“Tại sao họ không dùng nó để trốn thoát?”

“Montvichet là nơi trú ẩn của họ. Họ sẽ đi đâu được nữa? Cổng trời là dành cho những ai chọn gia nhập với họ. Nhưng họ chưa bao giờ nghĩ đến việc bỏ đi. Tuy nhiên, đường hầm đã bị chặn và cần phải khai thông.”

“Chàng sẽ lại xuống đó nữa chứ?”

Chàng gật đầu. “Ta sẵn sàng đi xuống địa ngục nếu nó có nghĩa là giải thoát nàng khỏi nơi này.”

“Em có làm gì giúp chàng được không?”

Chàng liếc nhìn nàng. “Ta kì vọng là nàng sẽ không lấp đá vào chỗ đó ngay khi ta quay lưng đi.” một cái nhếch môi của chàng làm nàng ngạc nhiên, khiến nàng phải bật cười.

“Em đang đọc những cuộn giấy da của họ.”

Chàng trao cho nàng một cái nhìn sắc sảo.

“Em rất kinh ngạc trước những bản viết suơu tầm của họ.”

“Một số đã cũ lắm rồi.”

“Em chưa đọc đến những cuốn đó.” Nàng nói, và những lời của nàng dường như làm chàng dịu đi.

Mặt trời buổi trưa dường như xuống thấp hơn trên bầu trời. Từ lúc họ rời khỏi Langlais, đã có sự chuyển mùa. Trời đã sang thu. Tại Langlais, giờ vụ thu hoạch hẳn đã hoàn thành. Grazie sẽ làm gì trong những ngày này nhỉ? Lâu đài sẽ trông như thế nào khi mà thiên nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng cho mùa đông?

Những câu hỏi đó có thể sẽ vô ích. Họ có thể bị kẹt ở đây cho đến hết đời. Không, thậm chí đến đó cũng phải vờ trước ý chí của Sebastian.

Nàng hỏi một câu hỏi khác đã ở trong đầu nàng nhiều ngày nay. “Quân Templar sẽ làm gì với chiếc chén?”

Chàng nhún vai. “Cho lan những tin đồn rằng chúng đang giữ chiếc Chén thánh, không nghi ngờ gì nữa. Thậm chí có thể sẽ có một cuộc chiến tranh nổ ra giữa nhà thờ và Giáo hội. Bất cứ bên nào giành được phần thắng thì cũng sẽ đạt được nhiều quyền lực hơn.”

“Không ai biết được đó chỉ là một biểu tượng giả hay sao?”

Chàng mỉm cười. “Quá khứ nhan nhản những điều không có thật, Juliana ạ. Các thi sĩ hẳn đã khiến nàng tin rằng Chúa giữ mặt trời đứng lại trên trời để Charlemagne có thể trả thù những kẻ đã giết cháu trai ông ta trong trận chiến. Việc kiểm tra là để dứt bỏ sự thật từ sự sai lầm.”

“Đó là sự trả thù của chàng với quân Templar phải không, Sebastian?”

Nụ cười của chàng biến mất. “Ta không có lí do nào để báo thù cho bản thân, Juliana. thực tế, chúng đã giúp ta có được lệnh phóng thích khỏi nhà ngục, thậm chí dù cho có những mục đích khác đằng sau. Nếu ta có báo thù cho người nào, thì đó là Magdalene.”

Đôi tay chàng chống lên tường, những ngón tay cào lên khối đá vỡ nát.

Hẳn phải tốn nhiều quyết tâm và sự kiên trì để chống chọi lại cuộc vây hãm đã phá hủy được bức tường này. Nàng không thể ngăn mình tự hỏi nó đã từng diễn ra như thế nào. Nàng nhìn xuống thung lũng, bị thu hút bởi một ước muốn lạ lùng là biết được những khoảnh khắc đó. Những máy bắn đá được dựng ở đâu? những người phụ nữ đã động viên con cái họ như thế nào? họ có nghe thấy âm thanh của những tảng đá ngay trước khi chúng va vào những khối đá hay không?

Nàng lơ đãng ngó xuống, những ý nghĩ của nàng tập trung vào những người phụ nữ và những ngày cuối cùng của họ. Nó đã diễn ra như thế nào với họ nhỉ?

Ánh mắt nàng bị thu hút về hai bàn tay của Sebastian. Có điều gì đó không bình thường.

Lúc đầu, nàng nghĩ đó là do Sebastian để trần hai bàn tay. Chàng không dễ dàng làm vậy, thậm chí ngay cả bây giờ. Chàng có thể đã tháo những chiếc găng sắt ra sau khi rời khỏi đường hầm. Nhiệt độ và hơi ẩm tổng hợp hẳn đã khiến chàng thấy khó chịu với đôi găng. Nhưng không phải vì việc chàng để trần đôi tay, hay thậm chí là mặt trời buổi trưa đã làm cho căn bệnh của chàng biểu hiện rõ một cách tàn nhẫn.

Đó là bởi vì không có thương tổn nào trên hai bàn tay của Sebastian. Chúng đã không chỉ đơn thuần mờ đi hay thay đổi tính chất. Những ngón tay đậu trên khối đá đỏ nứt rạn nứt và không hề có dấu hiệu của bệnh. Những vết lở loét không phải chỉ biến đổi, mà chúng đã biến mất. Sự hoài nghi loé sáng trong ngực nàng, ngay lập tức theo sau là một điệp khúc hi vọng nhỏ bé. Nó dường như lớn dần lên, cho đến khi nó cất vang tiếng ca từ trong mỗi đoạn xương cốt của nàng. Lay chúa, xin hãy để nó là sự thật.

Một nhu cầu bảo vệ khoảnh khắc này, giữ nó an toàn và không bị xâm phạm, nhắc nhở nàng thì thầm. “Sebastian, nhìn tay chàng kia.”

Chàng liếc xuống, rồi giữ tư thế bất động như thể da thịt chàng đã trở thành đá. Nhiều phút trôi qua tưởng như vĩnh cửu, chàng đặt bàn tay trái cạnh bàn tay phải, xoè rộng cả hai bàn tay trước mặt. Chúng run lên bần bật.

Chàng hạ chúng xuống, ánh mắt chàng giờ hướng về phía đường chân trời xa xa.

Chàng không để lộ biểu cảm gì, nhưng có một sự ló rạng của điều gì đó mà nàng chưa từng nhìn thấy trước đây trong mắt chàng.

Cuối cùng chàng cũng quay lại, bước với những bước chân chậm rãi và cẩn thận, như thể chàng bị mù và đang dò đường đi, tới giữa sân. Chàng ngắm nghía hai bàn tay với mỗi góc độ của bóng râm và ánh sáng, giữ chúng vươn rộng lên cao. Cả hai lòng bàn tay đều được dò dẫm với những ngón tay của bàn tay kia. Sau đó, chàng đưa chúng đến sát mặt như thể không chắc chắn về những gì chàng trông thấy.

Cuối cùng, chàng hạ chúng xuống hai bên sườn và đứng đó trong một lúc lâu, đầu cúi xuống. Chuyển động đầu tiên của chàng là túm lấy cổ chiếc áo của người hủi, kéo nó ra từng inch một, xé lớp vải bằng một lực thận trọng. Chiếc áo tách ra, tụt xuống đến vai. Chàng lắc vai và nó rơi xuống sàn.

Chàng lướt hai bàn tay lên da thịt như để kiểm tra lại nó. Ngực chàng phủ những sợi lông giống như một trong những loài vật nào đó trong bộ sách ngụ ngôn, nhưng không có nhược điểm nào trên đó. Những ngón tay chàng cong lại và chạy dọc từ bụng xuống tới đùi. Chàng cúi xuống chạm vào bàn chân, mỗi ngón chân một, rồi lại nhanh chóng đứng thẳng dậy.

Chàng nhắm nghiền hai mắt, hít một hơi thở dài, run rẩy, rồi lại mở mắt ra và trình diễn cuộc thăm dò của chàng lại lần nữa. Chàng chà hai lòng bàn tay thật mạnh lên hai đùi và đầu gối và ngực, như thể để lột bỏ lớp da giấu căn bệnh khỏi tầm nhìn của chàng. Nhưng không có vết rạn, không có dấu hiệu nào khác ngoài những vết thương do chiến đấu mà ra.

Nàng cảm thấy nước mắt trào qua mi, rơi xuống mặt sân đá một cách lặng lẽ. Khi nàng quan sát, chàng khuyu gối xuống trong luồng ánh sáng trắng rực rỡ của mặt trời ban trưa. Hai bàn tay chàng siết chặt, ép lên đùi. Đầu chàng không cúi xuống mà ngửa ra sau, như thể chàng đang tìm kiếm khuôn mặt của Chúa trong một ngày quang đăng, sáng sủa. Chỉ lúc đó nàng mới nhận ra những sự run rẩy mãnh liệt đang làm người chàng rung lên.

Sebastian của Langlinois đang bật khóc.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Nàng quỳ trước chàng, áo choàng của nàng loà xoà trên hai đầu gối để trần của chàng.

Như thể có đến hàng ngàn cây nến xuất hiện đằng sau đôi mắt chàng, chúng dường như đang rực sáng. Niềm hạnh phúc—nguyên sơ và rạng rỡ.

Nàng vươn những ngón tay run rẩy chạm vào má chàng, hai giọt nước mắt của nàng rơi trên mặt chàng. Chàng không ngăn ngại, cũng không rút người ra. Những ngón tay nàng dạo từ má qua sống mũi, ra thái dương rồi xuống quai hàm, một cử chỉ ban phúc dịu dàng đầy kinh ngạc. Chàng cúi đầu xuống, nhẹ nhàng áp cả hai lòng bàn tay nàng lên mặt chàng như để khuyến khích nàng tìm hiểu chàng, độ mịn màng của da chàng, sự ấm áp của thân thể chàng. Như thể nàng đem đến cho chàng sự sống qua những cái vuốt ve của nàng.

Họ đã giữ nguyên tư thế quý gối và nhìn vào mắt nhau như thể trong bao lâu nàng cũng không rõ nữa. Mặt sân đá hần đã làm trầy đầu gối, còn mặt trời đã đốt cháy làm da họ. Thay vào đó, khoảnh khắc đó dường như vô tận, một bong bóng hoàn hảo lơ lửng trên thế gian lặng thinh. Sự sinh ra và chết đi thường đồng hành với cùng nỗi kinh sợ, như thể những thời khắc này là một sự hiến tặng không lời cho những linh hồn của sự sống. Như thể một số cảm xúc sở hữu một thứ sức mạnh mà có thể bất chấp cả khả năng con người có thể truyền tải hết hay không.

Kì tích là một từ quá nhỏ bé để bao hàm hết.

Nàng thì thầm nó nhỏ nhẹ, phá vỡ sự yên lặng. Chàng không nói gì, chỉ lướt những ngón tay lên môi nàng khi nàng thốt ra từ đó một lần nữa.

Nàng khép mắt lại, cảm nhận những ngón tay chàng trên mi mắt phớt nhẹ như cánh bướm. Chàng vuốt lên hai hàng lông mi của nàng, lau đi những giọt nước mắt trên má nàng. Nàng mở mắt ra để quan sát chàng, trái tim nàng quá tràn đầy với một giây phút như thế này. Như thể nó sẽ nứt ra và rơi xuống nền đá khô cằn của Montvichet.

Chàng đã sống trong những căn phòng tối và mặc những chiếc áo choàng đen, vậy mà giờ đây chàng đang quỳ đó khoả thân và không hề ngượng ngùng trước mặt nàng giữa ban ngày sáng chói. Một chiến binh, người có những ngón tay run rẩy khi chạm lên môi nàng.

Hai bàn tay chàng khum lấy khuôn mặt nàng, những ngón tay nàng ép lên ngực chàng, cũng run rẩy như chàng, “Juliana.”

Nàng nhắm mắt lại khi nghe thấy tiếng chàng, cảm nhận sự tiếp xúc đầy dịu dàng của đôi môi chàng trên trán nàng. Một giọt nước mắt nữa lăn xuống mặt nàng.

Hai bàn tay nàng vươn ra chạm vào cổ tay chàng, để lướt nhẹ lên mu bàn tay chàng. Nàng đã từng nhớ mong muốn được chạm vào chàng từ rất lâu rồi đến nỗi nàng thấy ngập ngừng với sự tự do không ngờ tới này. Nàng muốn lướt tay lên người chàng, qua những đường nét bằng phẳng và lồi lõm đến hoàn hảo của cơ thể chàng. Không phải trong sự hoài nghi thô bạo mà là sự kinh ngạc đến choáng váng.

Nàng chưa từng chứng kiến một kì tích bao giờ. Những gì các bà sơ tại tu viện Thánh nhân từ từng dạy cho nàng là những hành vi thể hiện lòng trung thành thường ít hơn những hành vi để đáp ứng nhu cầu cá nhân. Bệnh nhân chính là người thầy lớn, tự bản thân sự siêng năng đã là một phần thưởng, lòng khoan dung sẽ không còn giá trị nếu làm việc nghĩa mà mong được đáp lại. Nàng đã miệt mài với việc viết lách và chế tạo mực. Nàng đã học tiếng Latinh và trở nên thông thạo với việc giải mã những bản viết tay khó đọc của các học giả từ những thời đại khác nhau. Nàng đã sao chép và minh hoạ, nghiền nhỏ và chuẩn bị những mảnh giấy da, chế biến ra những màu mực khác nhau. Nàng đã nghiên cứu cách để lưu giữ các bản ghi và để tạo ra nền, sà phòng và cả giám sát những người hầu nữa.

Nhưng nàng chưa bao giờ được học về những điều kì diệu.

“Chúng ta có nên cầu nguyện không, Sebastian?” nàng thì thầm.

“Anh đang làm rồi đây.”

Câu nói của chàng quá nhẹ đến mức nó bị cuốn vào trong vòng xoáy hỗn loạn của tâm trí nàng như những chiếc lông chim. Nàng nhìn thẳng vào khuôn mặt chàng. Quá đáng mến, quá đẹp. Giờ còn rất tương xứng với cơ thể hoàn hảo của một chiến binh như chàng nữa.

“Em đã một lần nghe thấy những lời cầu nguyện của anh.” Nàng thú thật. Những ngón tay chàng len qua phần tóc nơi thái dương nàng, gỡ chiếc vương miện của nàng ra. “em không cố tình nghe lén. Em chưa bao giờ quên những lời anh nói, hay giọng anh nghe buồn bã đến mức nào.”

“Anh sẽ còn cả một đời để nghĩ đến những lời cầu nguyện hạnh phúc hơn.”

“Anh có nghĩ chúng ta sẽ đạt được điều đó không?”

“Có chứ,” chàng nói dịu dàng. “nếu em được ban cho cả thế giới, thì em còn cần ước có một đụn cát làm gì nữa ?”

“Lãnh chúa?” tiếng vọng yếu ớt của Jerard vang lên bất thành linh và không ai ngờ tới.

Sebastian mỉm cười, đứng lên, và bước về phía cái hầm. Nàng nghe tiếng chàng gọi to, nhưng không nghe rõ lời chàng. Thay vào đó, nàng còn đang bận sững sờ trước vẻ đẹp của chàng. Không hề có sự thiếu tự nhiên trong tư thế, không hề có sự ngượng ngập về tình trạng không mảnh vải che thân của chàng. Một lần nữa nàng nhớ đến bức tượng mà những người dân làng đã khai quật được.

Chàng quay lại bên nàng, xòe một tay ra cho nàng. Lần đầu tiên chàng làm việc đó. Nàng đặt những ngón tay nàng vào trong lòng bàn tay chàng. Nàng đã được kết hợp với người đàn ông này từ khi lên năm, đã trải qua không biết bao nhiêu năm làm cô dâu của chàng. Nhưng cho đến lúc này, khi chàng giúp nàng đứng lên, nàng vẫn chưa thực sự hoà thành một với chàng. Chưa bao giờ động phòng.

“Đường như hai ta đều được ban phúc vào hôm nay,” chàng nói, nhìn xuống nàng.

Nàng gật đầu, sững sờ trước sự huyền bí, những kì tích và sự kì diệu nơi chàng.

Trong bàn tay trái của nàng là chiếc giỏ rom đựng kho báu của Cathar. Trong tay phải, là chiếc túi còi chứa quần áo của nàng, và một ít lương khô. Nàng cũng mang theo một vài túi da các loại mực của Cathar mà nàng có thể sẽ nghiền cứu khi có thời gian rỗi. Sebastian đứng bên trên chỉ cách nàng vài feet, tay chàng giang rộng để đỡ nàng xuống những bậc thang đầu tiên. Nàng trao cái giỏ và cái túi cho chàng, bước ra khỏi cửa hầm.

Nàng không giải thích gì cho chàng, chỉ đi chuyển ra giữa sân, tới chỗ Sebastian vừa quỳ chỉ một giờ trước. Nàng từ từ quay một vòng, khuôn mặt nàng không cười. Nàng gần như có thể nghe tiếng nói của họ, những âm thanh của sự sống, giờ im lặng mãi mãi. Trong tâm trí của nàng, nàng vẫn có thể nhìn thấy họ, như nàng có thể nhìn thấy Magdalene, người phụ nữ với trái tim vĩ đại mà đến bây giờ vẫn được yêu mến.

Nàng đã nghĩ quá nhiều về việc đi tha hương với Sebastian đến nỗi nàng giật mình thảng thốt khi nhận ra họ sẽ quay trở lại Langlinois. Ở đó, họ sẽ tạo dựng tương lai, không còn phải che giấu trong khiếp sợ, mà sống đầy khoáng đạt.

Nàng không tin nơi đây sẽ còn được nhớ đến. Hoặc nếu nó có xảy ra đi nữa, cuộc vây hãm Montvichet sẽ không được nhắc lại. Sẽ không có ai biết điều họ đã trải qua, điều đã xảy ra với những người phụ nữ này trong sáu tháng kinh hoàng khi họ phải đối mặt với De Rutger trong thế đối lập kiên cường.

“Tôi sẽ không bao giờ quên,” nàng nói nhỏ, giọng nàng vang vọng trong sự tĩnh lặng ám ảnh của khoáng sản. Như thể sự im lặng cũng đang mỉm cười.

Nàng quay lại, và Sebastian vẫn đứng đó, quan sát nàng. Bộ áo giáp của chàng lấp lánh trong ánh nắng chiều khi chàng đến bên nàng. Chàng chìa tay ra và bao lấy cả hai bàn tay nàng trong tay chàng. Chàng đưa chúng lên môi và nhẹ nhàng hôn lên từng đầu ngón tay nàng. Nàng không thốt được lên lời khi thấy cái nhìn của chàng. Đôi mắt Sebastian chan chứa yêu thương.

Sebastian gọi một lần nữa, tiếng đáp lại to và rõ.

Một lúc sau, tảng đá cuối cùng đã được đẩy sang bên. Sebastian bước ra khỏi đường hầm, theo sau là Juliana, mắt họ chớp chớp trong ánh sáng đang nhạt dần.

Chàng siết lấy cánh tay Jerard. Biểu hiện trên khuôn mặt người đàn ông trẻ tuổi hơn rất khó truyền tải. Nó là sự kết hợp của sự ngạc nhiên, rồi sững sốt khi ánh mắt anh ta lướt xuống bàn tay của Sebastian.

“Lãnh chúa, ngài đã khỏi bệnh rồi,” anh ta nói với vẻ kính sợ.

“Đúng đây,” Sebastian đáp, gật đầu.

Jerard đưa tay lên ngực, rồi khụy gối xuống. “Một kỉ tích, thưa chủ nhân.”

“Để dành sự tôn sùng của anh cho những vị thánh ấy, Jerard. Ta, như anh biết rõ, không phải thần thánh gì đâu.” Chàng nhìn quanh anh ta. “Còn những người khác đâu rồi?”

Jerard trông có vẻ tiêu ngưu, như thể anh ta đã lòng hòng một nhiệm vụ đơn giản. “Họ sẽ không ở lại đâu, thưa lãnh chúa. Họ sợ. Mặc dù tôi đã giữ lại được hai con ngựa.”

“Nói với ta một trong số chúng là Faeren và ta sẽ nghĩ anh là người mang lại may mắn đấy.”

Với cái gật đầu của viên cận vệ, Sebastian tươi cười. “Làm tốt lắm, Jerard. Nhưng dù sao, anh vốn vẫn luôn là một người trung thành.” Chàng nhìn anh ta trong một thoáng. “Vợ ta đã nhắc nhở ta rằng đây là một trách nhiệm đã bị bỏ sót lâu nay. Thứ lỗi cho ta vì điều đó, Jerard, và vì chưa ban được cho anh nghi lễ mà anh xứng đáng được hưởng.”

Jerard trông thẳng thốt khi anh ta vẫn quỳ trước chàng.

Thay vì một thanh gươm mới, thứ mà chàng sẽ cho chuẩn bị ngay khi về đến nhà, Sebastian giờ thanh gươm của chàng lên. “Xin Chúa ban phúc cho thanh gươm này, để nó sẽ có thể che chở được cho những nhà thờ, goá phụ và trẻ mồ côi, và cho tất cả những bầy tôi trung thành của Người.”

Chàng nhìn xuống Jerard. Đó không phải là lúc thích hợp để thấy thích thú, nhưng chàng đã làm như vậy, sôi nổi hẳn lên khi nó kết hợp với cảm giác yêu mến. “Giờ anh hãy nói ‘Xin sự ban phúc từ Đấng tối cao người đã tạo nên đôi tay và những ngón tay của con để chiến đấu và chiến thắng.’”

Jerard lặp lại câu nói đó với một giọng rõ ràng mạch lạc.

“Jerard, Người có thể sẽ phục vụ ta như một chư hầu, hiến dâng cho ta lòng trung thành và cả mạng sống của người không?”

“Tôi xin thề, thưa chủ nhân.” Câu nói thốt ra rõ ràng, không hề ngập ngừng.

“Ta cũng xin thề một lời thề tương tự. Vì người đã thề trung thành với ta, ta cũng sẽ đáp lại tương xứng.”

Sebastian cúi xuống và đặt cán thanh gươm của chàng vào bàn tay phải của Jerard, rồi thu lại. Sau đó thay vì áp nó qua má anh ta, chàng ấn sống gươm lên cổ Jerard.

“Hãy đứng lên, Sir Jerard của Langlinais, và đón nhận những trách nhiệm của người với tư cách là một hiệp sĩ.”

Chàng cắt thanh gươm vào chỗ cũ, rồi quay đi khi Jerard đứng lên, và chìa tay ra với Juliana, người đang đứng mỉm cười mơ màng với chàng.

“Giờ, chúng ta cùng về nhà thôi.”

Câu nói mà chàng chưa từng nghĩ chàng sẽ thốt ra.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

"Nó thật lộng lẫy," Thống chế thì thầm.

Chiếc chén đứng trước chúng trên một cái bàn nhỏ. Một luồng sáng chiếu rọi làm nổi bật sự khéo léo của người thợ kim hoàn đã sáng tạo ra chiếc hòm đựng thánh tích này. Bên trong là một cái chén gỗ. Thống chế sờ vào nó, những ngón tay ông ta run rẩy chạm vào phần mép vành.

"Còn anh trai của anh thì sao? hấn giao ra một vật như thế này dễ dàng như thế sao?" cái liếc của ông ta dường như để nhìn thấu Gregory.

"Để đổi lại Langlinais, thưa Thống chế."

"Vậy hấn ta đúng là kẻ ngu xuẩn. Chúng ta thì hấn đã sẵn sàng giao nộp hết tất cả những thái ấp ở Anh để có được kho báu này." Ông ta vuốt ve miệng

cốc.

Gregory không trình báo lại với ông ta việc Sebastian đã sẵn sàng từ bỏ cả quê hương của anh ta vì sự an toàn của một người phụ nữ. Và cô ta, để đáp lại, đã từ bỏ cả mạng sống vì anh ta. Một sự hiến dâng mà hẳn không thể nào hiểu được.

Thậm chí ngay cả khi hẳn ta đã cam kết hi sinh tính mạng cho quân Templar, nếu được hỏi, hẳn không tin tưởng vào những động cơ của họ nhiều bằng tin vào bản thân mình.

Anh có làm việc dựa vào lòng trung thành, anh có xuất thân chính thống và từ một gia đình danh giá hay không, anh còn độc thân hay là đi tu? Anh đã trả hết các món nợ chưa, có khoắc lác về bản thân không, và không dùng biện pháp ép buộc nào để đạt được quyền gia nhập vào Giáo hội chứ? Hẳn đã phản ứng lại với những câu trả lời đúng mực, đã được hướng dẫn tuyên thệ chấp hành theo mệnh lệnh của những người đứng đầu hàng ngũ quân Templar và những cấp trên của hẳn.

Một lời thề dễ dàng, một lời thề mà một hiệp sĩ sẽ dâng lên cho vị lãnh chúa của anh ta. Họ không hỏi là liệu hẳn ta có tin vào sự ràng buộc linh thiêng của Giáo hội hơn những khả năng của chính hẳn không, hoặc liệu hẳn có tự tin là có trí tuệ sâu sắc và tài giỏi hơn tất cả những người đã cố hết sức để dạy hẳn cách chiến đấu hay không.

"Anh trai anh, anh ta liệu có kể với ai về việc này không?" bàn tay của Phillipe dừng lại trên cái chén như thể ông ta thấy khuấy khoả chỉ với việc chạm vào nó. Gregory cũng đã có cảm nhận tương tự trên đường hành quân về Courcy.

"Nếu anh ta làm vậy, thì cũng có sao đâu, thừa thống chế? Chúng ta đã có Chén thánh.

chẳng nhẽ chúng ta không muốn mọi người đều biết đến chuyện này hay sao?"

"Nhưng không phải theo khía cạnh chúng ta đã tước đoạt nó. Chúng ta không muốn Giáo hội có dính dáng với bọn Cathar, Gregory ạ. Chúng ta có nên cử những đạo hữu tới quê nhà của anh ta một cách bí mật không nhỉ? để đảm bảo anh ta sẽ không bép xép?"

Đó là cơ hội hoàn hảo để nói với ngài Thống chế rằng anh trai hẳn ta sẽ chẳng thể kể cho bất kì ai. Rằng anh ta đã bị kẹt trên núi giống như những tên theo đạo Cathar, nhưng như thế cái chết của anh ta sẽ không đến mau lẹ, mặc dù nó có thể sẽ vô cùng khổ sở.

"Không cần đâu, thừa thống chế. Sebastian đã giữ bí mật trong năm năm qua, thì giờ anh ta chắc sẽ không kể ra đâu. Ngoài ra, Langlinois được canh gác rất cẩn mật, và chúng ta sẽ chỉ chuốc lấy sự chú ý bởi một hành động như vậy và như thế sẽ gây thiệt hại cho chúng ta." Đó, Sebastian, với những lời này tôi đã bảo vệ cho người vợ góa của anh rồi đấy. Luong tâm của tôi đã được thanh thản.

Phillipe đứng dậy, cất chiếc chén vào cái trap của nó. "Rất tốt. Hãy chuẩn bị lên đường thôi, Gregory."

Gregory cúi mình, hẳn ta không thắc mắc về đích đến. Làm vậy sẽ biểu lộ ra sự hiếu kì, và những hành vi như thế là những sai lầm thiếu cân nhắc sẽ vi phạm tới sự tuân theo mệnh lệnh đúng quy định. Hẳn không phải loại người phục tùng. Song, tốt hơn hết là cứ ra về như vậy, vì lợi ích của những mục tiêu trong tương lai.

"Chúng ta sẽ mang chiếc chén thánh tới Cyprus, Gregory. Tới chỗ Thủ lĩnh tối cao."

D'Aubry mỉm cười và vỗ vào lưng Gregory. Một dấu hiệu bảo đảm của sự tán dương.

Gregory không thể ngăn mình tự hỏi tại sao nó lại làm hẳn ta thấy bức bối. Có lẽ bởi vì hẳn biết rằng mình không phải người dâng chén thánh lên cấp trên, và sự tán thưởng cho những chiến công này sẽ phải chia sẻ với ngài thống chế. D'Aubry đã bảo trợ cho những bước tiến này như ông ta cam kết nhưng lại chỉ giấu mình trong bóng tối, sẵn sàng chối bỏ việc biết đến bất cứ hành động nào của Gregory nếu có chuyện không hay xảy ra.

Chỉ là vấn đề thời gian thôi. Hẳn ta sẽ đảm bảo rằng những người đầy quyền lực đó sẽ sớm nhận ra ai mới là người thực sự giành được chiếc chén thánh.

"Tôi sẽ chuẩn bị cho chuyến đi ngay," hẳn ta nói, và cúi đầu.

Juliana ngồi lọt thỏm trong lòng chàng trên con Faeren. Yên ngựa của chàng với phần tròn nhô lên phía trước và phần đuôi vênh lên đã được đổi sang cho Jerard. Chàng bỏ đi biện pháp bảo vệ tránh bị ngã ngựa để có thể đổi lại việc được ôm Juliana sát vào chàng. Dây cương của con Faeren được quấn vào tay phải chàng, trong khi tay trái chàng vòng qua eo nàng.

Chàng dường như lúc nào cũng muốn có được nàng. Giờ chàng chỉ cảm thấy một nỗi khao khát quá lớn đến mức chàng nhắm mắt từng dặm đường về Langlinois trong từng hơi thở.

Chàng đã rất bức bối với việc Jerard có thể chạm vào nàng một cách đơn giản trong suốt cuộc hành trình tới Montvichet, vì chàng biết rõ bản thân chàng sẽ không bao giờ có thể làm như vậy. Khoảnh khắc chàng nhìn làn da mình và nhận ra rằng chàng đã khỏi bệnh không phải chỉ nhờ có cầu nguyện. Nó cũng bao gồm cả sự phấn khởi, khi biết rằng chàng lại có thể là một người đàn ông. Nhưng dường như không đúng đắn khi phút trước thì tỏ ra giữ gìn và phút sau đã trở thành con lợn đực lên con. Pháo đài đầy ám ảnh đó không phải là nơi thích hợp để biến nàng thực sự thành vợ chàng. Cũng như trong chuyến đi, dù họ có ở một mình với nhau và không ai nhòm ngó. Với lại, chàng không muốn lén lút thân mật với nàng khi có Jerard đứng nhìn.

Dù sao cũng tạm bằng lòng, dù chỉ vừa đủ thôi, được nằm cạnh nàng vào mỗi đêm. Thỉnh thoảng chàng lại ngắm nhìn khi nàng đã ngủ say. Một lần, chàng đã cúi xuống trên nàng, miệng của chàng chỉ cách miệng nàng đúng một hơi thở. Sự cảm dỗ của nàng cũng đủ để khiến chàng thao thức gần như suốt đêm.

Buổi sáng, chàng đôi khi tỉnh dậy và nhận ra nàng đang ở trong vòng tay chàng, như thể họ đã đến với nhau, tìm kiếm nhau trong giấc ngủ. Trong ánh sáng ban mai chàng cúi bỏ trang phục để kiểm tra thân thể, quan sát phản ứng của nàng qua khoé mắt. Lúc đầu nàng hiếm khi nhìn chàng. Giờ thì nàng dường như tàn phá chàng bằng mắt. Nàng không bao giờ biết được rằng hơi thở của chàng bị nén chặt khi mặt nàng càng ứng đỏ hơn.

Chàng luôn phải quay đi trước, mặc dù trước khi nàng có thể nhận ra những biểu hiện của nàng đã tác động lên chàng đến mức nào.

Giờ thì nàng đang tựa người vào chàng, và đầu chàng nghiêng xuống, đặt một nụ hôn lên thái dương nàng. Hơi thở của nàng giạt lên thật mạnh. Trái tim chàng cũng vậy. Juliana.

Một hơi thở thoát ra từ một ý nghĩ, một sự vọng lại nổi khao khát của chàng

Nàng vỗ chàng một cái nhẹ, cử chỉ mà nàng đã bắt đầu có vài ngày trước, một cái vỗ về nhẹ trên cánh tay hay đầu gối chàng như thể để cam đoan với bản thân nàng rằng làm thế là chấp nhận được.

Chàng tập trung vào tuyến đường, thay vì những đường cong mềm mại của Juliana đang áp vào chàng. Cách đó hứa hẹn một chuyến đi không dễ chịu gì.

Jerard cất tiếng gọi, chỉ về phía một thung lũng cây cối rậm rạp. Một dòng suối uốn lượn giữa những ngọn đồi nhấp nhô, bị lấp dưới một rừng cây. Chàng giờ tay ra hiệu đã thấy. Họ sẽ dừng chân ở đó để ăn bữa trưa.

Mỗi buổi sáng và tối Sebastian đều tự cởi bỏ chiếc mũ và áo giáp sắt của chàng và yêu cầu Jerard kiểm tra xem các dấu hiệu của bệnh còn xuất hiện không. Một lần, Juliana vô tình đã đến gần họ, và mặc dù nàng đã vội quay người bước đi ngay lập tức, nhưng nàng đã kịp lưu lại hình dáng cơ thể chàng trong đầu. Bức tranh đó bổ sung thêm vào cảnh tượng ở Montvichet, khi chàng đứng khoả thân trong ánh mặt trời.

Khi nàng cho phép những ý nghĩ của nàng dừng lại ở chàng, nàng mừng rỡ lại bắt đầu, khuôn ngực và hai cánh tay cường tráng của chàng, tất cả những chỗ khác đều làm nàng mê mẩn. Nàng muốn đặt tay lên người chàng, vuốt ve khuôn ngực và đùi của chàng và cả cái nơi che giấu sự thiếu hiểu biết của nàng.

Nàng muốn hôn lên da thịt chàng.

Hơi thở của nàng thất chặt trong lồng ngực thậm chí ngay cả khi trái tim nàng dường như chậm lại và mạch máu nàng nhảy loạn xạ.

Người đàn ông đã từng lo sợ việc làm nàng nhiễm bệnh nay khác sâu nàng với một loại bệnh khác. Một trong những ý nghĩ, sự ham muốn và cảm giác âm áp gần như khiến nàng mong chàng đừng chạm vào nàng nữa. Một bàn tay đặt lên vai nàng khiến nàng muốn ngẩng mặt lên nhìn chàng. Một cái siết tay thúc giục nàng hôn lên những ngón tay chàng.

Một ngón tay lướt dọc theo gáy nàng tạo ra những sự run rẩy suốt dọc cơ thể nàng.

Thỉnh thoảng, nàng lại bắt gặp chàng ngắm nhìn nàng, biểu hiện trong mắt chàng vừa dữ dội đồng thời cũng rất dịu dàng âm áp. Nhưng chàng chưa từng hôn nàng, và những cái chạm nhẹ của chàng không mạnh hơn một hơi thở của gió. Họ bị cám dỗ chứ không hoảng sợ.

Chỉ có rất ít thời điểm nàng thoát ra được khỏi những ý nghĩ về chàng. Trong giấc ngủ, nàng đứng kiễng chân và kéo đầu chàng xuống cho một nụ hôn, cảm nhận sự âm áp của đôi môi chàng, ghi nhớ mùi vị trong những nụ hôn của họ. Bằng cách nào đó, trong giấc mơ, nàng không còn lóng ngóng và thiếu kinh nghiệm, mà rất thoải mái và dứt khoát, một người đàn bà, một sự thèm muốn. Không còn là một cô gái non nớt. Nàng đã đặt hai bàn tay to lớn của chàng lên hai bầu vú nàng, và thở một hơi dài với cảm giác đó, chuyển người trong sự ôm ấp của chàng khi chàng lướt tay khắp những đường cong nơi hông và bụng nàng. Nàng đã bị quét sạch bởi ý nghĩ phô bày cơ thể nàng để chàng chạm vào, và thường xuyên nhớ lại cái đêm mà nàng đã ngồi trần truồng trước mặt chàng.

Vào buổi sáng, nàng tỉnh dậy và nhận ra mình đang nằm trong vòng tay chàng. Một nụ cười nở trên môi chàng, và chàng nhìn vào mắt nàng như thể soi thấu tâm hồn nàng.

Chàng quá dịu dàng với nàng đến mức đôi khi nàng ước giá mà nàng có thể nói với chàng rằng nàng không cần sự chăm sóc tận trọng như thế. Nhưng nếu nàng có đủ can đảm để nói ra những lời đó, thì nàng cũng đã có thể bảo chàng rằng nàng đã chán ngán việc làm một trinh nữ rồi. Nàng mong muốn làm nghĩa vụ của một người vợ cơ.

Nàng biết người đàn ông ẩn khuất trong bóng tối, người đã thì thầm những lời cầu nguyện đầy thống khổ. Nàng đã thấu hiểu vị lãnh chúa quản lý và giám sát lãnh địa của anh ta, người học trò, người đàn ông sở hữu trí tuệ và sức hấp dẫn huyền ảo. Nàng kính trọng con người đầy sức mạnh đó, đã lĩnh hội được ý chí kiên định của chàng. Nàng đã cảm thấy thương xót, động lòng trắc ẩn, lo sợ rồi đến rơi vào lưới tình với người đàn ông vận trang phục tu sĩ màu đen, sợ hãi và kính phục người chiến binh dũng cảm.

Nhưng người đàn ông này cứ quyến rũ, dụ dỗ và trêu ngươi nàng.

Chàng nhảy xuống ngựa trước rồi giờ tay đỡ nàng. Không ngần ngại, nàng trượt vào cái ôm của chàng.

Khi nàng đứng trước chàng, bàn tay nàng tự nguyện vươn ra và chạm vào ngực chàng. Nàng đã không băng bó nữa từ khi rời Montvichet, và những ngón tay nàng, cả mười ngón nhạy cảm, dạo một đường từ áo giáp lên đến vai chàng. Nàng phải dùng cả hai bàn tay mới ôm được hết bề rộng của cánh tay chàng. Bộ áo giáp dây xích của chàng nóng hổi dưới những ngón tay chàng. Nàng ước giá nàng có thể lại được áp lòng bàn tay lên thăm lồng quần quăn rồi bù trên vòm ngực chàng.

Thay vào đó, Sebastian bước lùi lại, hơi thở của chàng cũng gấp gáp như nàng.

Trước khi nàng kịp thức mắc, chàng đã bỏ đi, sai những bước dài đến chỗ Jerard đang dọn thức ăn của họ ra.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Beloved* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Juliana đi dọc theo con suối cho đến khi nó uốn cong dưới những tảng đá lớn và biến mất. Nàng nâng váy lên, dò dẫm qua những tảng đá phủ đầy rêu một cách thận trọng. Tới đó nàng đứng đợi.

Nàng kiểm tra hai bàn tay dưới ánh mặt trời. Nàng sẽ luôn còn những vết sẹo, nhưng nàng đã có thể sử dụng lại bàn tay phải. Ngày nào đó, có lẽ sớm thôi, nàng sẽ lại cầm bút.

“Không khôn ngoan khi cứ biến mất mà không báo trước như thế đâu, Juliana.” Sebastian nói, nhấn nhó.

Nàng ngược lên, hồn nhiên. “Em biết anh sẽ đi tìm em mà.”

“Em có thể sẽ bị tấn công đấy?”

“Bởi những con thú và sóc ư?” nàng cười với chàng, nhưng chàng không bị dỗ ngọt cười đáp lại nàng. Thay vào đó, chàng đứng im lặng ở bờ bên kia của dòng suối. Một hiệp sĩ đầy uy quyền với khuôn mặt cứng như đá.

Giờ là lúc nên sợ chàng rồi đây.

Nàng không thể gọi lên cảm xúc đó, không khi mà nàng còn đang bị thừa thãi với một cảm giác khác mãnh liệt hơn nhiều. Tình yêu. Nó dường như tràn qua nàng, chỉ với sự xuất hiện của chàng.

Nàng đứng dậy, cúi xuống và túm lấy mép váy, kéo nó qua đầu.

Bất động, chàng không hề di chuyển. Xin anh, Sebastian, đừng cự tuyệt em. Nàng phải dốc hết can đảm để quyến rũ chàng đến với nàng theo cách này, và thậm chí còn cần nhiều dũng khí hơn để thực hiện việc mà nàng đã lên kế hoạch tiếp theo đây.

Không một đám mây ám vào sự tinh khiết nguyên sơ của bầu trời xanh. Không có một chuyển động nào trên mặt đất ngoài những chiếc lá phát pho trên những ngọn cây, dòng suối chảy dưới chân họ.

Mỗi người vẫn giữ nguyên sự im lặng, Adam vận áo giáp và Eve tự thoát y.

Nàng cúi xuống và tháo giày, đứng trước chàng trong tình cảnh mà nàng chưa từng làm trước đây, không có gì che thân ngoài một chiếc váy ngắn mỏng dính. Không đứng, trước đây nàng đã từng ngồi khoả thân trong khi chàng quan sát. Một lần trước đây nàng đã run rẩy dưới ánh mắt chàng.

“Em làm gì thế, Juliana?” Niềm đam mê trong cái nhìn của chàng tương xứng với sự âu yếm trong giọng chàng.

“Khoảnh khắc này đã được chờ đợi quá lâu rồi, Sebastian.”

“Phải không?” chàng không di chuyển đến chỗ nàng.

Nàng cò nót chiếc váy ngắn ra với một cử động mau lẹ, như thể tự thách thức chính nàng. Một thoáng sau nàng đã đứng hoàn toàn trần trụi trước chàng.

“Juliana.” Chàng bắt đầu, cái nhìn trên trán chàng sâu thêm.

“Không,” nàng xen ngang. Bàn tay nàng giờ lên như thể để ngăn những lời của chàng lại. “Đừng trừng phạt em, Sebastian. Đừng nói với em rằng em không biết rõ cảm xúc của mình, hay em không có sự lựa chọn. Anh mới là người không có quyền lựa chọn trong vấn đề này.”

Chàng đứng nhìn nàng chằm chằm, ngắm nhìn nàng trong ánh mặt trời tràn ngập trên nàng. Bất thình lình chàng nhảy qua những tảng đá đầy rêu, theo đúng lối của nàng, qua dòng suối. Hai bàn tay chàng đặt lên thắt lưng nàng và nàng lơ lửng phía trên chàng, tiếng cười của chàng vang vọng qua trăng cỏ tuyệt đẹp này. Nàng chống tay lên vai chàng, ngó xuống khuôn mặt đáng yêu của chàng.

“Vậy cô nàng Juliana nhút nhát của anh đã đi đâu mất rồi?” chàng hỏi, môi chàng cong lên thành một nụ cười, ngọn lửa trong mắt chàng biểu lộ những cảm xúc khác ngoài sự hài hước.

“Cô ta đã rời đi vĩnh viễn rồi,” nàng thành thật, kết hợp nụ cười của chàng với nàng. “Anh có thấy nhớ cô ta không?”

“Thật ra anh đã bao giờ trông thấy cô ấy đâu. Chỉ nghe kể về sự tồn tại của cô ấy từ em thôi. Người phụ nữ anh quen hỏi liệu anh có phải Thần chết không và tuyên bố với thế giới nàng là một người hời hợt ở lại bên anh. Và giờ thì tự tay cởi bỏ trang phục và nói anh đã lỏng lẻo với nhiệm vụ làm chồng.”

“Ôi, Sebastian,” nàng thốt lên nhẹ nhàng, trái tim nàng chan chứa, “anh không biết rằng chính anh là người đã khiến em can đảm hay sao?”

Chàng nhìn nàng chăm chú, vẻ dữ dội trên khuôn mặt chàng là của một chiến binh. Sự dịu dàng nàng cảm nhận được bất ngờ rùng mình biến thành thứ gì đó khác. Cảm xúc này không dịu dàng hay mềm yếu—nó được kích động bởi hơi nóng chạy qua nàng và làm cháy xém chỗ nó chạm đến.

Chàng áp trán vào giữa hai bầu vú nàng. Nàng có thể cảm nhận được sự áp sát của hơi thở chàng phá lên da nàng, sự cọ xát của đôi má lõm chòm râu của chàng. Một cái hôn nhẹ lên chỗ dốc của vú nàng gợi nên một tiếng rên rỉ thoát ra từ giữa môi nàng. Chàng vẫn giữ nàng lơ lửng bên trên. Không làm được gì và bất lực không phải là điều nàng muốn.

Đôi môi chàng đưa gần với một núm vú căng mọng ngay trước khi chàng ngậm nó vào miệng và mút thật mạnh. Bầu vú nàng nhức nhối với một cảm giác chạy rần rật như một ngọn lửa xuyên suốt cơ thể nàng. Hai lòng bàn tay nàng ép lên đầu chàng; hơi thở dồn dập yếu ớt của nàng vừa háo hức vừa khuyến khích.

Chàng hạ nàng xuống từ từ, hai bầu vú để trần của nàng chà xát nhẹ nhàng qua mặt chàng, rồi lên ngực, trên chiếc áo giáp của chàng. Chàng mặc áo giáp còn nàng thì trần truồng. Sự đối lập thật đáng kinh ngạc. Nàng cảm thấy một luồng hơi nóng dâng trào lên quá nguyên sơ đến mức nó ganh đua cả với lửa.

Những ngón tay nàng dò dẫm trên áo trong của chàng, trượt qua những mối nối thủ công khéo léo của chiếc áo giáp xích. Nàng muốn cảm nhận chàng, sờ lên da thịt chàng. Bị ngăn trở, nàng phát hai tay lên ngực chàng. Nụ cười của chàng bùng nổ thành một tràng khúc khích.

Chàng lồng những ngón tay vào tóc nàng, bàn tay to rộng của chàng giữ đầu nàng bất động, nụ hôn của chàng là tất cả những gì chàng đã hứa hẹn và còn hơn thế nữa, khéo léo, đầy cảm dỗ, và chiếm hữu. Lưỡi chàng đưa vào miệng nàng, lồi cuốn và cắn đoán. Chàng dẫn dắt nàng chào đón chàng, hôn sâu hơn cho đến khi nàng nhìn thấy những vì sao dưới mi mắt. Nàng nghĩ nàng đang khóc thút thít, nhưng hành động đó cũng có thể chỉ là một cảm xúc nữa trong vòng xoáy của khoảnh khắc này.

Chàng lùi lại, đầu lâu để kéo chiếc áo choàng qua đầu. Nàng phủ một trận mưa những nụ hôn lên vùng ngực vẫn mặc giáp của chàng, đứng kiễng chân lên để hôn vào cổ chàng, rướn cao hơn và kéo đầu chàng xuống một cách dữ dội khi chàng trì hoãn quá lâu.

Nàng như nuốt cả tiếng cười của chàng, biến nó thành một tiếng rên rỉ tắc nghẹn. Nàng cắn lên môi chàng, quỳ gối với lưỡi chàng, thu vào luồng không khí mà chàng thở ra.

Chàng cởi bộ áo giáp, rồi đến xà cạp, ném những thứ trang phục nặng nề đó sang phía bên kia dòng suối. Những thứ còn sót lại trên người chàng cũng được cởi bỏ nhanh chóng, và chàng đứng trước nàng, trần trụi.

Cơ thể chàng hoàn hảo với những cơ bắp, làn da chàng mượt mà. Người đàn ông đang ở độ sung mãn nhất. Hai cánh tay chàng cuộn cuộn phát triển đặc biệt để cầm guom, đùi chàng rắn chắc nhờ thường xuyên cưỡi ngựa. Cơ thể chàng đã được mài như một công cụ chiến đấu, những vết sẹo của chàng chứng nhận cho kỹ năng của những địch thủ. Một vết sẹo mảnh chạy từ lưng kéo lên trên và kết thúc dưới cánh tay chàng. Một vết khác sượt từ đầu gối lên đùi trên.

Nàng đã làm, chàng không hề giống với bức tượng mà những người dân làng đã tìm thấy. Có một phần trên người chàng lớn hơn rất, rất nhiều. Một hơi thở thoát ra khỏi nàng, một hơi thở sừng sốt. Bàn tay nàng nhấc lên và sờ vào chàng. Nàng giật mạnh tay lại khi nghe tiếng rên rỉ mềm uớt của chàng. Những ngón tay chàng cuộn quanh bàn tay nàng, đặt nó trở lại trên chỗ căng cứng của chàng. Máu đỏ nhuộm trên đôi gò má cao của chàng, và hơi thở của chàng gần như cũng gấp gáp như nàng. Nàng quan sát khuôn mặt chàng khi bàn tay nàng trượt trên chàng, ánh mắt họ chìm vào nhau và nóng chảy trong một ngọn lửa.

Và em với anh hoá làm một, mạch máu chúng ta đập cùng nhịp, hơi thở của chúng ta ăn khớp với nhau, đam mê dâng cao, tình yêu của chúng ta được sẻ chia qua cả tâm trí lẫn thể xác. Ai đã nói thế nhỉ? Hay đó là một ý nghĩ được tạo ra tức thời? nàng không thể nhớ, không thể biết được.

Chàng kéo nàng trượt dọc suốt chiều dài cơ thể chàng. Hai núm vú của nàng cọ lên vùng ngực phủ lông của chàng, xúc cảm quá sắc nét đến đau đớn. Hai bầu vú nàng dường như căng lên, nhức nhối vì muốn được đụng chạm. Nàng kéo đầu chàng xuống, dúi dất đôi môi chàng đến với núm vú của nàng.

Chàng già on ngay lập tức, bú mút nàng, hai má chàng hõm lại. Nàng ngửa đầu ra sau, hơi thở của nàng hỗn hển đầy khao khát. Những ngón tay nàng túm lấy tóc chàng, giữ chàng ở nguyên chỗ đó.

Hai bàn tay chàng vòng qua và siết nàng lại gần hơn. Rồi, nàng muốn nữa. Như thể đã nghe thấu lời nàng, chàng khum lấy mông nàng và nhấc nàng lên người chàng, miệng chàng vẫn khóa chặt trên vú nàng.

Làn da chàng nóng rẫy, mỗi phần trên cơ thể chàng đều quá nóng bỏng đến nỗi nàng nghĩ chắc nàng có thể sẽ bị đốt cháy khi tiếp xúc với chàng. Nhưng đầu óc nàng giờ trống rỗng, không thể chú ý đến gì khác nữa. Những móng tay sắc nhọn của nàng bám chặt vào vai chàng vì thèm muốn. Nàng vẫn đứng trên đầu ngón chân, đẩy người sát hơn vào chàng, vật căng cứng của chàng ép vào khe hình chữ V giữa hai chân nàng.

Nàng không thể thở được nữa, bị tóm gọn trong một làn sương của sự đam mê, mãnh liệt hơn bất cứ thứ gì nàng từng đọc hay từng mơ tới. Nàng sẵn sàng chết vì điều này, nàng biết thế, ngay khi nàng nhận ra rằng hơi thở của nàng mau đến mức đau đớn, máu nàng nhảy quá nhanh.

Chàng nhấc nàng lên và mang nàng tới chỗ rêu phủ dày nhất, đặt nàng nằm xuống trên mặt đất được mặt trời sưởi ấm. Ánh mắt nàng không hề rời khỏi chàng. Người chiến binh của nàng. Chàng được vẽ nên bởi mặt trời, dường như làm nó cũng phải lu mờ. Nàng rướn người lên để kéo chàng xuống với nàng bằng đôi tay tham lam.

Nàng đã được chuẩn bị cho sự tiếp xúc với chàng từ nhiều tuần trước, chàng đã nói những lời khiến máu nàng tăng nhịp. Chàng đã xâm chiếm tâm trí nàng với sự thèm khát, chuẩn bị nàng cho khoảnh khắc này. Nhưng không thứ gì, không lời nói nào, không cử chỉ nào, cảnh báo trước cho nàng về chuyện này, sự thèm khát còn cao đến tuyệt vọng này đã trở thành mọi thứ mà nàng đang và sẽ luôn cảm nhận.

Những móng tay nàng ghim chặt làn da chàng. Nàng muốn hấp thu chàng, thu hết chàng về dưới móng tay nàng, nuốt vào hơi thở của chàng. Trở thành một với chàng, nếu cần thiết. Nàng điên cuồng với cảm giác này, trôi giạt trong nó. Bắp vai chàng, khuỷu tay chàng, cổ tay rắn chắc của chàng và đôi bàn tay mạnh mẽ, vòm ngực rộng, tất cả trở thành mục tiêu cho nàng ve vuốt. Nàng hôn như mưa lên người chàng, cắn vào cổ cứng cáp, vào vai chàng.

Sebastian như phát sốt. Chàng trượt răng dọc theo bên dưới hai bầu vú nàng, hai bàn tay chàng vuốt ve từ cổ tay lên vai nàng, từ mắt cá chân lên đến hông. Những nụ hôn của chàng trở nên điên dại nóng bỏng.

Chàng tách hai chân nàng ra và đẩy đầu gối vào giữa. Nàng ngước lên và bắt gặp ánh mắt của chàng. Vẻ mặt chàng sắt lại, đôi mắt xanh bùng cháy như những ngọn lửa.

Rồi nàng bị xâm chiếm bởi chàng, căng ra như chàng đã một lần cảnh báo, để làm quen với chàng. Nàng muốn hét lên. Nàng không thấy đủ. Vật nam tính của chàng đã đẩy vào trong nàng, nhưng vẫn chưa đủ sâu. Nàng muốn nữa.

Chàng hôn nàng, một nụ hôn dữ dội khiến nàng căng cháy bùng hơn nữa. Nàng như ở trong lửa, và chàng thì vẫn quá thận trọng.

Nàng rướn hông lên, bất thành linh tự giúp chàng đâm sâu hơn vào trong nàng. Nàng rên rỉ khi cảm thấy nó, sức ép đau nhói và một thứ gì đó hơn thế nữa. Nó chỉ khiến cho sự nhức nhối của nàng tăng thêm, chứ không làm dịu đi.

Chàng trượt hoàn toàn vào trong nàng, và nàng hét lên. Chỉ một thoáng thôi, sự đau đớn khiến nàng khó có thể chịu được. Chàng thì thầm những lời cổ xoa dịu nàng, nhưng đó không phải điều nàng thực sự muốn. Chỉ có thứ gì đó vẫn chưa được khám phá. Điều gì đó đang đến gần và sắp đạt tới.

Chàng rún người xuống và kéo chân nàng mở rộng hơn, lún sâu hơn vào bên trong nàng. Nàng mím chặt môi lại để ngăn tiếng rên rỉ sắp bật ra. Chàng tiếp tục tách nàng ra, rướn tới để chà xát những ngón tay chàng lên điểm nối giữa hai đùi nàng, cho đến khi chàng chạm vào một chỗ quá nhạy cảm và căng phồng đến nỗi nàng gần như lại hét lên lần nữa. Không phải vì đau đớn, mà vì khoái cảm. Kết thúc việc này đi. Đó vừa là lời cầu xin vừa là nhu cầu bức bách. Nàng không thể sống thiếu nó và nàng không biết nàng có thể kìm nén thêm được nữa không. Chàng dùng những ngón tay để tách nàng đôi nàng, khám phá điểm đến cho những cái vuốt ve của chàng. Lần này khi chàng đưa vào trong nàng, nàng cũng cảm thấy chàng ở đó, mỗi sự mon trón khiến nàng phát điên.

Nhu cầu vô vọng làm nàng run lên bần bật. Mọi giác quan của nàng chỉ có thể cảm nhận được nhịp đập thành thục dữ dội của trái tim nàng và cơ thể chàng nhấp nhô trên nàng. Chàng chiếm lấy và đòi hỏi, căng nàng ra, mở rộng nàng để cho chàng thâm nhập. Đó là một cử chỉ mang đầy tính chiếm hữu, đàn ông, đói khát và không ngừng nghỉ.

Nàng nhức nhối vì nó. Nhức nhối vì đau đớn và thèm muốn. Nàng đang nức nở, và những móng tay nàng cào lên người chàng. Hơi thở của nàng bật ra thành những tiếng hỗn hển, nhưng sự dày vò vẫn cứ tiếp diễn, nỗi đau chôn sâu trong ngọn lửa của cơ thể nàng. Nàng cảm thấy như thể nàng đang bị xâm lược, bị vây hãm.

Hai bàn tay nàng siết chặt cánh tay Sebastian. Làn da chàng trơn trượt vì mồ hôi.

“Juliana.” Tên nàng được lặp đi lặp lại; nó trở thành một nhịp phách đánh dấu từng cú thúc của hông chàng.

Nàng cảm thấy cơ thể mình như bị xé ra làm hai. Con đau nhói lên và bùng cháy sâu trong điểm trung tâm của nàng. Nhưng còn một cảm giác khác nữa. Nó bắt đầu giữa hai chân nàng, nơi những sự mon trón của Sebastian khẳng khẳng đồ dòn dập lên da thịt nàng, biểu lộ sự hoan hỉ lan tới hông, bụng và đầu gối. Lan rộng ra nữa để bao quanh đôi vai, bàn chân, lòng bàn tay nàng. Đó là một ngôi sao rực cháy không lồ màu đỏ rực rỡ, trong đó nàng không có lựa chọn nào khác ngoài việc đồ ngục xuống. Nó là một phần của nàng, hoặc nàng chính là một phần của nó, và thứ duy nhất giữ nàng lại mặt đất là Sebastian.

Giọng chàng khàn đặc, những lời nói của chàng rất khó hiểu. Hai bàn tay nàng đập dòn trên vai chàng, có một âm thanh như tiếng thờ đốc hay tiếng rên rỉ thoát ra từ môi nàng. Một tiếng khóc nữa, lần này là đòi hỏi.

Hông nàng cong lên, hai bàn chân nàng bấu xuống nền đất làm đòn bẩy. Đôi tay nàng quặp lấy cổ chàng, mọi ý nghĩ khác bị cuốn sạch chỉ còn sót lại sự kết hợp này, hành động này, sự ham muốn mãnh liệt này. Nàng tự nhún người lên đón nhận chàng, mời gọi sự xâm chiếm của chàng, thúc giục nó. Và rồi chuyện đó đã xảy ra.

Cả thế gian biến thành màu trắng.

Cơ thể nàng run rẩy liên tục. Những cơn co thắt làm nàng vỡ vụn khi hông nàng rướn lên khỏi mặt đất. Nàng không còn trông thấy gì nữa, không nghe được gì nữa, chỉ có thể cảm nhận sự dâng trào của luồng khoái cảm dữ dội đến mức nó tạo ra một tiếng rên khàn khàn, trầm đục từ giữa đôi môi mím chặt của nàng. Cảm xúc vẫn tiếp diễn rất lâu đến nỗi nàng trở nên chỉ còn biết cảm nhận, rên rỉ vì khoái cảm như một con thú mê man chìm đắm trong cuộc giao hợp.

Nụ hôn của chàng vừa thôi thúc vừa xoa dịu nàng, kết nối nàng với chàng và để nàng bay bổng. Sau đó, ngay khi nàng nghĩ nàng không thể chịu đựng thêm nữa, Sebastian đâm vào nàng gấp rút một lần cuối, cơ thể chàng rung lên, một tiếng rên trầm khàn đục phát ra đồng hành với sự giải phóng của chàng.

* * *

“Anh làm em đau.”

Nàng nằm vắt trên người chàng, má nàng áp vào ngực chàng. Nàng nhấc đầu lên để nhìn chàng. Khuôn mặt nàng đỏ bừng, nhưng mắt nàng vẫn ghim chặt vào mắt chàng.

“Đầu có,” nàng nói, lắc đầu một cách yếu ớt.

“Em chắc chứ?”

Một nụ cười nhẹ thoáng qua trên môi nàng. “Vâng, Sebastian. Rất chắc chắn.” mặt nàng dường như càng đỏ hơn khi thấy chàng quan sát.

“Có lẽ việc sum họp của chúng ta bị hoãn lại cũng là một điều tốt,” chàng nói, lồng những ngón tay vào món tóc ở thái dương nàng. “Anh hẳn sẽ không thể từ chối sự quyến rũ của em nếu chúng ta biết rõ nhau từ trước đó.”

Nàng dụi đầu vào ngực chàng, úp trán vào cổ chàng. Hơi thở của nàng phả lên da thịt chàng. Môi chàng nhếch lên thành một nụ cười.

“Đừng có nói là em lại trở nên bẽn lèn nữa rồi đấy nhé, cô vợ yêu quý của anh.”

Chàng thấy cực kì thú vị khi người phụ nữ đã gần như làm chàng chết ngất bởi sự cuồng nhiệt của nàng giờ lại lặng tránh trong im lặng.

“Những con thỏ và sóc không nghi ngờ gì nữa, hẳn đã bị làm cho chết khiếp bởi tiếng hét của em,” chàng lên tiếng, che dấu nụ cười với một nỗ lực tuyệt vời.

Nàng ngẩng đầu lên và nhìn nhó với chàng. Có một vẻ ngượng ngùng ghê gớm trong mắt nàng mà chàng hiếm khi trông thấy. Nụ cười của chàng lộ hẳn ra.

Nàng hé mắt nhìn chàng, rồi thông thả kéo một sợi lông trên ngực chàng.

Chàng chỉ đơn thuần xoa xoa chỗ đó rồi lại tiếp tục cười toe toét với nàng. Nàng lắc đầu và đổ sụp xuống ngực chàng, nằm im lặng.

“Juliana,” chàng gọi nhỏ. Nàng cựa quậy và định ngẩng đầu lên, nhưng bàn tay chàng đã đưa ra sau gáy nàng như thể để giữ nàng gắn chặt vào chàng.

“Juliana duy nhất của anh,” chàng nói. Chàng vòng tay quanh nàng, siết nàng thật chặt đến mức một tiếng gió xào xạc cũng không thể tách họ ra. Mặt trời tắm họ trong ánh nắng tràn ngập, vị chiến binh và người đàn bà của anh ta.

Nàng không nhúc nhích, chàng cũng không, chỉ nằm đó thưởng thức sự mãn nguyện với khoảnh khắc kì diệu này.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Jerard lắng nghe tiếng cười đùa của họ và giữ mắt gắn chặt xuống đất một cách chịu đựng mà không than vãn gì. Anh ta đã mắc sai lầm khi lơ nhìn lên một lần và trông thấy lãnh chúa của anh ta đang hôn vợ ngài, và phu nhân Juliana đáp lại nồng nhiệt.

Anh ta vừa thấy ngượng nhưng cũng rất tò mò. Có một vẻ lộng lẫy trên khuôn mặt phu nhân Juliana, và một vẻ thoải mái sâu sắc trên khuôn mặt ngài lãnh chúa đến nỗi không thể hiểu được điều gì đã làm họ phải trì hoãn chuyện đó. Anh ta đã dọn xong bữa chiều từ lâu và ngồi tựa vào một cái cây, biết rằng chỗ này là chỗ dừng chân qua đêm của họ.

Thật kì lạ khi trở về Langlinois theo cách này. Không phải trong bộ đồ tang hay nỗi thương tiếc cho số phận của ngài lãnh chúa, mà với một Sebastian đã hoàn toàn thoát khỏi bệnh tật và tương lai tươi sáng của chàng. Mặc dù có đôi lúc nụ cười của chàng còn chưa thực tươi tắn, nhưng nói chung, vị lãnh chúa của Langlinois đã hoàn toàn đổi khác. Không chỉ đơn thuần vì sự biến mất của căn bệnh đã khiến chàng như vậy, Jerard không tin điều đó lắm. Mà chính là nhờ phu nhân Juliana.

Jerard đã từng sống chung với những sự ham muốn nhiều rồi. Khi còn nhỏ, anh ta đã ngủ trong một căn phòng với hai mươi người khác. Nhiều đêm thường bị quấy rầy bởi những cuộc tâm tình của một người đàn ông với vợ anh ta, hay một người đàn bà với người tình.

Những hành động không diễn ra bí mật. Chính cha anh ta cũng vì tình dục mà biến một con điểm làm vợ. Chỉ có ở Langlinois anh ta mới có được sự riêng tư để thưởng thức những hoạt động giải trí của riêng anh ta.

Anh ta đã vui vẻ với những trò giải trí xác thịt với nhiều người đàn bà khác nhau trong suốt cuộc đời, một số sống ngay tại Langlinois. Anh ta không có được cái vẻ oai nghiêm như chủ nhân, cao ngang bằng ngài, nhưng ngực và cánh tay không rắn chắc bằng. Tuy nhiên, đôi mắt anh ta, dường như là điểm thu hút những người phụ nữ quen biết anh ta, vì chúng có một màu hoàng ngọc khá hiếm có.

Anh ta yêu thích đàn bà, như cách họ chuyển động và có mùi thơm và xinh đẹp, và có lẽ chính sự biết đánh giá đó đã giúp anh ta có được sự chú ý của họ. Những tiếng cười nho nhỏ của vị lãnh chúa của Langlinois và vợ ngài khiến anh ta nhớ đến việc anh ta đã phải chịu tình trạng chay tịnh trong cuộc hành trình này, dù không phải là một kỉ công khó khăn gì khi một người phải quan tâm đến sự sống còn của anh ta trước nhất. Tuy nhiên, những tiếng cười và lời chònh ghẹo nhau và cả những nụ hôn thâm kín vẫn gợi nhớ cho anh ta thứ đầy hứa hẹn anh ta khi về nhà.

Anh ta đã chứng kiến cách mà Sebastian ngắm nhìn phu nhân Juliana khi nàng không để ý, một cái nhìn dữ dội và đầy che chở không thể che dấu hoàn toàn nỗi tuyệt vọng của chàng. Giờ thì sự ham muốn đã cháy giữa họ, nhưng nó bắt nguồn từ một tình yêu tràn ngập.

Tương lai của anh ta giờ đã đảm bảo hơn bao giờ hết. Anh ta sẽ ở lại Langlinois, không phải với vị trí là một người làm thuê chính thức phục vụ cho ngài lãnh chúa, mà với tư cách là một hiệp sĩ. Một thành viên của đội ngũ những chiến binh cao quý. Anh ta chưa từng dám nghĩ đến việc được phong tước hiệp sĩ, xuất thân của anh ta tạo ra một sự ngăn trở ghê gớm để được kính trọng. Cũng không phải những năm tháng chiến đấu bên cạnh Sebastian trong cuộc thập tự chinh đã chứng tỏ anh ta xứng đáng với nó. Anh ta đã chiến đấu dũng mãnh như bất kì người đàn ông nào, nhưng không có được sự tinh thông hay về uyên chuyển không thể tin được như ngài lãnh chúa của anh ta.

Vậy mà, Sebastian của Langlinois đã phong anh ta làm hiệp sĩ, xác nhận những nỗ lực của anh ta. Sir Jerard của Langlinois. Anh ta cười toét miệng và có lẽ đi đôi tình nhân mà anh ta phục vụ.

* * *

Chuyến đi trở về Langlinois diễn ra chậm hơn vì lí do cản trở của họ. Không có toán vũ trang nào bao vây họ đột ngột chớp nhoáng. Nhưng họ không bắt chuyện với ai trong suốt cuộc hành trình, một thực tế chỉ dẫn đến sự đoan chắc của Sebastian về nguồn gốc cuộc tấn công lần đầu. Mặc dù Gregory không xác nhận, nhưng chàng đã nhận thấy rõ em trai chàng có nhúng tay vào việc sắp đặt cuộc phục kích đó. Chàng sẽ không bao giờ tha thứ cho hắn vì một lý do rất đơn giản: Juliana suýt nữa đã mất mạng.

Sự xuất hiện của Langlinois ở khu thung lũng giữa rừng cây bên dưới họ nhắc Sebastian nhớ tới một vấn đề mà chàng đã quên khuấy mất. Cuộc hồi hương này có thể có tính quyết định về cuộc sống của chàng sau này. Langlinois không chỉ là một quân thể kiến trúc; sự quan trọng của quê hương là ở chính những người dân. Người chủ cối xay với tính kiêu căng làm chàng bức bối, Grazide huyền thuyên luôn miệng, nhưng lại có một trái tim nhân ái và dịu dàng, ông lão Simon luôn chào đón chàng mỗi ngày. Người đầu bếp, bác thợ rèn, anh thợ thuộc da và những cậu nhóc học việc. Tất cả những con người này và cả những người khác nữa đã tạo nên quê hương chàng, lòng tốt của họ trợ giúp cho sự tồn tại của nó, sức khỏe và mức sống của họ là sự quan tâm của chàng. Người của chàng hẳn đã đoan chắc rằng mọi việc đều tốt đẹp, rằng chàng đã thoát khỏi căn bệnh và sẽ không mang lại nguy hiểm cho họ.

Khi họ đến gần căn chòi gác cổng, chàng xuống ngựa, giơ tay đỡ Juliana. "Ồ lại đây với vợ ta," chàng nói, quay sang Jerard.

"Anh định làm gì thế, Sebastian?"

"Chờ ở đây, Juliana," chàng đáp thay vì trả lời nàng.

Chàng bước về phía căn chòi gác cổng. Ông lão Simon ở đó, cặp mắt ướt đầm của ông mở to và nhìn chăm chăm, như thể ông trông thấy một con ma. Ông lão đã từng rất bệ vệ, nhưng năm tháng đã lấy đi vóc dáng của ông và để lại một bộ da xệ xuống như một sự gợi nhớ đến chu vi của ông trước đây. Giờ khuôn mặt ông lão lắc lư khi di chuyển, đôi mắt đen chuyển thành một nỗi buồn rầu bọc lộ ra bên ngoài. Nhưng không điều gì có thể thay thế được sự thật. Ông lão Simon rất thích những đêm vui vẻ ở Langlinois, và nhất là rượu cất tại Langlinois.

Sebastian đã luôn giành một sự yêu mến cho ông lão, bất chấp sự thật là ông thường lơ là nhiệm vụ canh gác cổng. Luôn phải có những người đứng canh trên những ngọn đồi dẫn xuống thung lũng Langlinois. Vì lí do đó, Sebastian cho phép ông lão lưu lại vị trí đó, bất chấp thực tế là ông ấy thường hay ngủ ngày.

"Có ai vượt qua những cánh cổng này không, ông Simon?"

"Chỉ có những người đã từng giao dịch với Langlinois thôi, thưa Lãnh chúa."

"Không có người lạ?"

Ông lão lắc đầu, và bầu điều của ông cũng lắc lư theo.

Vậy là quân Templar đã không đến. Đó là mối lo trước nhất của chàng. Những vấn đề khác có thể sẽ khó làm dịu hơn.

Chàng bước trở lại nơi Juliana và Jerard đứng đợi. Chàng rút gươm ra trước, trao nó cho Jerard người đón lấy nó mà không thắc mắc gì. Tiếp đó chàng cởi áo choàng, rồi đến áo giáp, áo xích dài đến đùi. Chàng chỉ mặc một cái áo lót trong áo giáp mỏng bên dưới, và cả cái này chàng cũng cởi ra nốt.

"Sebastian?"

Juliana đang nhìn chàng với vẻ mặt giống hệt ông lão Simon. Tuy nhiên, Jerard gật đầu với chàng, hoàn toàn hiểu rõ. "Các kị binh Langlinais, thừa phụ nhân," anh ta nói với Juliana.

"Họ hẳn đã quay về với những tin tức về tình trạng của Đức ngài."

"Và anh đang tự coi bỏ trang phục, để chứng minh anh không còn phải chịu đau đớn nữa sao, Sebastian?"

"Em có nghĩ được cách nào hay hơn không?"

"Lời nói của anh thôi vẫn chưa đủ ư?" có một biểu hiện đặc biệt nhất trên khuôn mặt nàng. Chàng mỉm cười khi thấy màu đỏ đang lan trên má nàng, rồi lướt môi chàng lên đó, như thể để kiểm tra nhiệt độ.

"Anh không muốn có lời đồn đại nào làm phiền chúng ta trong tương lai, Juliana ạ."

"Nhưng anh cứ phải phô bày ra như thế trước tất cả phụ nữ trong lâu đài hay sao?"

Chàng bật cười, đầy vui sướng. Trong tất cả những thời điểm để biểu hiện sự ghen tuông, đây có lẽ là kì lạ nhất.

"họ nghĩ anh là người hủi mà, Juliana. Anh nghi ngờ việc đầu óc họ sẽ còn chỗ trống để chứa những ý tưởng khác."

"Vậy em cũng phải làm thế à? Vì rốt cục, em cũng đã tuyên bố mình là người hủi trước tất cả bọn họ rồi còn gì."

Chàng nhướng mày lên. "Nhưng em suýt nữa thực sự bị mắc bệnh vì anh rồi, phu nhân của anh ạ. Đó là trách nhiệm của anh ngăn chặn bất cứ lời phản bác nào."

Chàng ra hiệu cho ông lão Simon mở cổng.

Không nghi ngờ gì họ đã làm thành một đoàn diễu hành kì quặc tiến vào Langlinais. Chàng với bộ ngực trần để chứng minh với người của chàng rằng chàng không mang lại nguy hiểm hay bệnh tật cho quê hương. Jerard vừa mới được phong làm hiệp sĩ và đầy hãnh diện. Và Juliana với đôi má như một đoá anh túc rực rỡ, ánh mắt nàng gườm gườm vào đám phụ nữ họ lướt qua như thể nàng sẵn sàng thiêu cháy họ bằng mắt.

Chiếc gió lầy từ Montvichet nhún nhảy bên hông yên ngựa của Jerard, một sự nhắc nhở về sự nguy hiểm của chúng. Juliana sẽ nói gì khi biết bí mật thực sự của Cathar? Sau cùng đó không phải là những thánh tích. Chàng vẫn chưa quyết định được liệu có nên phá hủy, chôn nó đi để nó sẽ không bị phơi bày giữa ánh sáng ban ngày vĩnh viễn, hay để sự hiện diện của chúng được biết đến. Tất cả những gì chàng biết đó là nó có thể chỉ là một thần thoại, nhưng nếu không phải, thì nó có lẽ là những văn bản nguy hiểm nhất trong lịch sử thế giới.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Tu viện thánh nhân từ là một nơi âm đạm, Jerard nghĩ. Nhưng những khối đá màu xám của nó sinh động hơn nhờ màu xanh non của cỏ cây mọc xung quanh, thậm chí dù đã vào cuối năm. Lần đầu tiên đến đây, anh ta đã trông thấy những khu vườn xanh tốt phía bên trong cách cổng sắt cao ngất. Anh ta đã được cử đến tu viện để hỏi xem có cách nào giúp hai bàn tay của phu nhân Juliana bớt đau đớn và sơ Agnes đã nhận nhiệm vụ. Bà sơ là một người đồng hành kì lạ. Bất chấp sự gấp rút của chuyến đi, bà sơ cứ liên tục bình phẩm về mọi loại cây, bụi cỏ hay giống thực vật và các tác dụng chữa bệnh của chúng, và về sự khác biệt giữa tu viện và Langlinais.

Anh ta giờ đứng trước cổng, chờ bà tu viện trưởng đến. Anh ta chăm chú nhìn những khu vườn, không rực rỡ với những loại hoa nở rộ như lần trước song vẫn được chăm sóc cẩn thận như thể nó đang chờ đợi đến mùa đông một cách kiên nhẫn.

Một tiếng chuông vang lên, những tiếng chân đi dép có quai lạo xạo bước qua khu hành lang đến nơi làm lễ. Một giờ đã trôi qua. Nhưng anh ta vẫn phải đợi.

Cuối cùng, bà tu viện trưởng cũng xuất hiện, bóng dáng gầy gò của bà chứng thực cho sự thiếu thốn thực phẩm ở tu viện lẫn phương pháp rèn luyện quy củ của bà.

Bà sơ chào đón anh ta với sự dè dặt cho đến khi nhận ra anh ta. rồi, những đường nét trên mặt bà sắc lại vì lo lắng. "Juliana? Cô ấy có khỏe không?"

"Thưa sơ trưởng, phu nhân rất khỏe."

"Còn hai bàn tay cô ấy thì sao rồi?"

“Chúng đã bình phục. Phu nhân đang luyện tập viết lách mỗi ngày. Tôi nghĩ, cô ấy vẫn gặp chút khó khăn, nhưng cô ấy không hề e ngại.”

“Cô ấy là một cô gái búrig binh.” Bà sơ nói, mỉm cười. “Nói với ta, cô ấy có thấy hạnh phúc khi ở Langlinois không?”

“Có chứ.” Anh ta nói đơn giản.

Phu nhân Juliana lúc nào cũng luôn miệng ngân nga và cười tươi tắn. Đôi lúc, trong khi đi dạo qua thung lũng, nàng sẽ nhảy nhót một lúc, nâng váy lên và nhảy chân sáo không khác gì một đứa trẻ. Và lãnh chúa của anh ta nữa. Jerard mỉm cười, cúi xuống nhắc cái rương mà anh ta đã đặt một cách cung kính trên mặt đất lên. Sebastian thì như một cậu trai, vênh tai lên lắng nghe đầy khao khát và yêu thương.

Có một lỗ hồng hình vuông trên tấm phen sắt của cánh cổng. Thông qua đó anh ta chuyển cái rương cho bà tu viện trưởng. “Có một lá thư trong đó sẽ giải thích mọi điều, thưa sơ trưởng. Nếu sơ không phiền, tôi xin phép được ra ngồi đợi đằng kia.” Anh ta chỉ về phía một cái cây toả bóng râm.

Bà sơ gật đầu, nhấn mảy, sự chú ý của bà không dồn vào anh ta mà vào chiếc rương.

Anh ta đi về phía cái cây và ngồi bên dưới nó, co một chân lên. Vùng đất này được phác thảo thành những ngọn đồi trùng điệp và những khu thung lũng nông, nhưng anh ta gần như vẫn có thể trông thấy Langlinois.

Gertrude đặt chiếc rương lên cái bàn trong căn phòng nhỏ của bà. Bà là một người có tính hiếu kì, một cảm xúc mà bà luôn trải nghiệm hằng ngày. Có quá nhiều thứ trên thế giới không chỉ để xem cho vui, thậm chí nếu chỉ là tại sao những con ong lại chỉ bị hấp dẫn bởi một loại hoa nhất định hơn so với các loại khác. Bà cảm thấy cũng tương tự như thế lúc này khi bà mở nắp của cái rương gỗ giản dị và rút lá thư ra. Bà để nắp rương khép hờ lại, giờ để tâm đến bức thư từ Lãnh chúa của vùng Langlinois hơn là thứ đựng trong rương. Bà lướt qua lá thư của chàng thật nhanh. Sau một vài câu thể hiện hi vọng của chàng rằng bà vẫn khoẻ và chúc tu viện thịnh vượng, chàng tiếp tục. Câu tiếp theo của chàng khiến bà mỉm cười, và bà sẽ giúp đỡ chàng hết sức có thể. Tuy nhiên, sự thích thú của bà không được chuẩn bị cho phần thân lá thư.

Tôi vừa tìm được những vật trong rương, và mặc dù vẫn còn nhiều nghi vấn về giá trị đích thực của chúng, tôi tin chúng là thật. Giữ chúng tại Langlinois và che giấu chúng khỏi thế giới sẽ một việc làm kiêu ngạo. Juliana thường đề cập đến sơ với lòng yêu mến và bản thân tôi đã chứng kiến tâm hồn rộng lượng của sơ khi cử sơ Agnes tới giúp chúng tôi. Vì vậy, tôi tin rằng không có người nào xứng đáng hơn để giữ gìn những vật thiêng liêng này. Sẽ có những kẻ sẵn sàng lợi dụng những thứ giờ đang nằm trong tay sơ để đạt được quyền lực hơn là để củng cố lòng trung thành. Vì lý do đó, tôi xin nhờ sơ đừng nhắc đến Langlinois trong bất cứ thư từ nào dính dáng đến những vấn đề này, và xin sơ đừng đề cập đến việc làm cách nào sơ có được tám vài niệm và những mảnh của cây thánh giá sự thật.

Gertrude đặt lá thư sang bên và đưa hai bàn tay run run vào trong rương. Bà đứng đó nhìn chăm chăm vào tám vài nằm bên dưới những ngón tay trong một lúc lâu. Bà không thể nghĩ được gì, những ý nghĩ đã bị chôn vùi dưới sự kính cẩn lẫn lo sợ.

Thực vậy, ngài lãnh chúa của Langlinois đã nói đúng. Bên dưới hai bàn tay bà là những thứ chứa đựng quyền lực lớn lao nhất, mà đến các vị vua và các giám mục cũng mong ước và thêm muốn. Song, cũng có tiềm năng dùng vào việc tốt trong chiếc rương, bênh vực cho đức tin, xây đắp cho lòng trung thành. Tu viện thánh nhân từ dường như là một nơi quá nhỏ hẹp và khiêm tốn cho những thứ như thế này. Những thánh tích này thuộc về thế giới. Nhưng ai sẽ bảo vệ và cất giữ chúng một cách thiêng liêng vì mục đích cao cả của toàn nhân loại?

Bà đóng rương lại một cách kính cẩn, rồi mang nó đến thánh đường. Nó sẽ được đặt ở đó cho đến khi bà có đủ thời gian để nghĩ cho thấu đáo. Có lẽ bà sẽ nhận được vài lời khuyên từ các vị thánh như nên gửi những thánh tích này đến đâu? hoặc có lẽ chúng nên lưu lại đây, trong một tu viện nhỏ bé của những người phụ nữ cống hiến hết mình cho những việc làm nhân đạo và những nhiệm vụ mang lại niềm vui. Chỉ có thời gian mới trả lời được.

Một giờ sau, một cô gái vận một chiếc áo choàng dành cho người mới tu mang đến cho Jerard một cái traps lớn. Cô ta cũng đưa ra một gói đồ nhỏ bọc kín. “Thức ăn cho chuyến đi của ngài, thưa ngài. Và rượu nữa, phòng khi ngài thấy khát.”

Anh ta nhận cả hai, cười tươi khi nói lời cảm ơn.

“Tôi chuyển lời giúp sơ trưởng rằng sơ rất biết ơn ngài và những người sống tại Langlinois. Bà gửi lời chúc phúc đến các ngài và nói rằng bà sẽ tán thành những đề nghị của các ngài. Bà cũng muốn tôi nói lại với ngài rằng bà sẽ cầu nguyện cho các ngài luôn gặp nhiều may mắn.”

“Chúng tôi đã thực sự gặp rất nhiều may mắn.” anh ta nói, vẫn tươi cười, rồi quay ngựa hướng thẳng về Langlinois.

* * *

Gregory giữ cho mặt mình không biểu lộ gì. Nhiều năm trời tỏ ra quy lụy giờ đã phát huy tác dụng. Nụ cười của hắn thoải mái, mắt hắn nhìn xuống. Không có dấu hiệu nào để lộ rằng tay hắn đang run rẩy, không điều gì bên ngoài phản bội sự phản kích ghê gớm đột ngột của hắn.

Ngài thống chế đang trở tài hùng biện bóng bẩy với một vài đạo hữu khác. Họ, như thường lệ, lắng nghe một cách chăm chú, gật đầu ở những chỗ họ tán thành.

Không phải ngày nào ngài thống chế cao quý cũng đến thăm tu viện, mà ở một mình để chăm sóc thánh tích thiêng liêng. Ông ta dành nhiều thời gian để chiêm ngưỡng chiếc chén thánh, và giờ nó được đặt trên bàn trong căn phòng ngủ của riêng ông ta. Mặt trời rơi vào hòm đựng thánh tích và khiến nó lấp lánh màu vàng và đỏ. Nhưng mặt trời cũng toả sáng trên cái chén gỗ đặt bên trong cái bát vàng. Hắn đã tự hỏi liệu một vài tu sĩ thân quen có sợ hãi xuống để tỏ lòng tôn kính khi nhìn thấy nó không nhỉ?

Hắn, bản thân hắn, không thể rời mắt khỏi chiếc chén. Như một người quan sát hững hờ, không phải vì hắn khúm núm trước sự hiện diện của nó, mà vì hắn đột nhiên rất chắc chắn rằng nó là một hình mẫu tuyệt vời cho một sự lừa đảo.

Tại Langlinais, có một người đàn ông có thể khắc được mọi thứ. Hắn và Sebastian đã cùng chơi đùa với những hiệp sĩ khắc bằng gỗ của ông lão Simon trong vô số những cuộc tập trận giả trên sàn đại sảnh. Mặc dù, ông lão có một thói quen là khoét một lỗ để cắm lưỡi dao của ông, nhờ thế mà ông lão có thể biết được nó ở đâu sau một đêm say mê. Rất nhiều hiệp sĩ gỗ của họ cũng có những vết như thế.

Có một vết đục tương tự trên cái chén gỗ nằm trong hòm đựng thánh tích. Nó hầu như quá mờ nhạt để chú ý tới, hoặc có thể dễ dàng được giải thích là do tuổi tác của nó. Thậm chí một vật thiêng liêng như chiếc chén thánh cũng có thể ngẫu nhiên bị đánh dấu lăm chừ. Hoặc, có lẽ, nó đã như thế từ đầu rồi, một chiếc chén do một người thợ mộc hoàn thành vội để sử dụng ngay, không nghĩ đến việc trang hoàng hay thiếu sót của nó.

Song, anh ta vẫn biết rõ nó là giả. Khi nhìn thấy nó lần đầu trong ánh sáng, anh ta đã biết việc Sebastian làm. Hòm đựng thánh tích có lẽ là rất có giá trị, nhưng giờ anh ta nghi ngờ thậm chí cả tuổi tác lẫn tính xác thực của nó.

Anh trai hắn đã đánh lừa quân Templar. Anh ta đã tạo ra một trò cười vào mặt những người đàn ông mà đến các vị vua cũng phải run rẩy. Sự táo bạo của hành động này làm hắn choáng váng và sững sờ.

Tại sao Sebastian làm thế? Câu trả lời đơn giản như hành động càn rỡ này. Để bảo vệ cho Langlinais. Hắn đã trao cho ông anh trai một cơ hội hoàn hảo, đã bị đùa giỡn trong đôi tay của anh ta. Bằng việc suy đoán Sebastian có thể sẽ muốn trao đổi thứ anh ta đã tìm thấy ở Montvichet vì sự an toàn của quê hương, hắn đã gần như khuyến khích Sebastian thực hiện việc này. Ngay lúc đó, một đám mây che khuất mặt trời, và ánh sáng rực rỡ đỏ rực trở nên khuếch tán như thể thiên đường đã nghe được ý nghĩ của hắn.

Trong một vài ngày hắn và ngài thống chế sẽ đáp thuyền đến Cyprus, nơi chiếc chén thánh sẽ được lưu giữ. Quyền lực của quân Templar có thể sẽ được gia tăng chỉ với việc để mọi người biết rằng họ là những người nắm giữ chén thánh.

Đó quả là một sự mỉa mai cực kỳ cười nhạo. Cơ hội của hắn sẽ đến, không phải vì phẩm chất can đảm của hắn, mà nhờ mảnh khoé của Sebastian. Hắn đã tốn phần lớn quãng thời gian trưởng thành của hắn để cố vươn lên trong phẩm cấp quân Templar. Và giờ hắn sẽ len lỏi được vào những vị trí quyền lực cao nhất nhờ vào một thứ không phải đồ thật.

Đột nhiên, hắn biết rõ hắn phải làm gì.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Sebastian tìm thấy nàng, không phải trong phòng ngủ nơi người ta thường mong đợi tìm thấy vợ mình, hay trong căn gác nơi nàng thường ở đó hầu hết thời gian, mà là ở sân trong. chàng dừng bước và quan sát nàng. Nàng đang cúi người trước một cái vạc lớn, khuấy cái gì đó với một cành cây cao gần bằng nàng và sốt sắng giảng giải vài điều cho hai cô gái trẻ đứng trước mặt. chàng tự hỏi liệu nàng có biết rằng mình đang gây kinh hoàng cho những người phụ nữ ở Langlinais. Nàng là nữ chủ nhân của họ, ngâm nga những điều xa lạ với họ.

Nhận thức được tình yêu của chàng dành cho nàng lớn đến mức nào giống như một cú đâm mạnh vào ngực chàng. Không, đó là một sự lựa chọn từ người nghèo nàn. Cảm giác chàng có với Juliana lớn hơn bất cứ điều gì mà một nhà thơ có thể viết ra.

Ta thuộc về nàng từ đầu đến chân. Vĩnh viễn.

Chàng chưa bao giờ dám nghĩ đến khoảnh khắc này, sai bước qua thung lũng Langlinais trong trạng thái hoàn hảo và không còn bệnh tật. Chàng đã tự mình đi tìm dũng khí, và biết chàng sẽ có thể đủ can đảm để chấp nhận số mệnh của chàng. Nhưng chàng không một lần tin rằng lại có khả năng thay đổi được nó.

Có lẽ, không khôn ngoan khi tra vấn một kỉ tích. Nhưng chàng vẫn thường làm vậy. Chàng đã tốn cả năm qua để chuẩn bị cho cái chết của chàng, một vài tuần trước lễ ra đã là thời điểm để chàng lên đường tha hương.

Mọi người hắn sẽ biến mất ngay khi nhìn thấy chàng, nghe thấy tiếng bước chân của chàng. Những cánh cửa sẽ đóng sập lại, trẻ con bỏ chạy khỏi lối đi của chàng. Vậy mà, chỉ trong một khoảnh khắc, tương lai của chàng đã hoàn toàn thay đổi. Một kỉ tích. Tuy nhiên, chàng vẫn không ngăn được mình sầm soi hai bàn tay, chà lên làn da ngực, phân vân không hiểu sao chàng lại may mắn đến thế.

Tương lai đang rộng mở trước mắt chàng, vẫn đề trắng và chưa được tạo ra. Thậm chí còn chưa bao giờ mơ tới một việc như thế này. Có lẽ chàng cảm thấy được một nỗi lo sợ khi nhìn vào sự trống rỗng phía trước. Chàng đã sắp đặt quá sốt sắng cho cái chết, giờ thì chàng lại phải sẵn sàng cho sự sống.

Chàng đã cố gắng thực hiện những lời răn theo tinh thần hiệp sĩ—không tham gia vào các âm mưu làm phản, tôn trọng phụ nữ và sẵn lòng giúp đỡ họ hết mình. Cho đến khi chàng bắt đầu mắc bệnh và phải cảnh giác với Giáo hội, chàng đã luôn lắng nghe dân chúng mỗi ngày và chàng vẫn ăn chay vào mỗi thứ sáu. Chàng đã cố xử sự công bằng, để làm những điều đúng đắn trong đời. Nhưng chàng đã phạm lỗi, những hành vi mà chàng phải cầu xin sự xá

tội. Những phẩm chất nên có ở một hiệp sĩ như sự khoan dung, lòng trắc ẩn, một tâm hồn tự do, ngay thẳng, và sự nhả nhận còn khó đạt được hơn. Chẳng đã tiếp tế cho người nghèo và sẵn sàng bảo vệ Juliana bằng mạng sống của chàng. Lòng trắc ẩn của chàng được dùng để phục vụ cho những người yếu đuối hơn và không có khả năng bảo vệ bản thân. Nhưng tâm hồn chàng không tự do, và những bí mật chàng nắm giữ ngăn trở bản tính ngay thẳng của chàng.

Chàng không phải là người mẫu mực về tinh thần hiệp sĩ. Chàng biết điều đó quá rõ. Chàng xem thường những việc đã xảy ra với những người theo đạo Cathar, trong khi một hiệp sĩ thực thụ lẽ ra phải ngăn cản những hành động của giáo hội thậm chí dù chỉ trong ý nghĩ. Chàng đã giao một cái chén thánh giả mạo cho quân Templar dù biết rằng nó sẽ được tôn sùng như một thánh tích. Chàng sẵn lòng mặc cả thứ chàng biết để bảo vệ những người chàng yêu quý và Langlais. Và chàng đã mang nguy hiểm về nhà trong lót một chiếc giỏ rom. Chàng không xứng đáng là một hiệp sĩ cao quý và thực thụ.

Vậy, tại sao chàng lại được miễn thứ?

Phải chăng vì chàng đã chạm vào những thánh vật? phải chăng chúng có một sức mạnh vượt qua cả sự tồn tại của chúng như bằng chứng của lòng trung thành của chàng? Hay là vì thực tế là chàng đã không mặc áo choàng len, mà là áo giáp?

Có một suy đoán có thể chứng thực, nhưng chàng không thể chịu được ý nghĩ phải mặc áo choàng tu sĩ vào một lần nữa. Hay là nhờ vào thứ thuốc mà sư Agnes đã trao cho Juliana? Chàng đã thực sự dùng thứ thuốc đó. Có thể nó sở hữu một vài khả năng mà chưa được biết đến? hay, có lẽ, điều khó tin nhất là, liệu có phải tên thầy lang người nhìn thấy chàng lần đầu và phán rằng chàng bị hủi không thực sự có năng lực? có thể là ông ta đã nhầm lẫn chăng?

Sao chàng lại cứ phải tự đoạ đầy với những phân vân này nhỉ? Sao không chấp nhận nó mà không thắc mắc gì? một nụ cười lướt qua trên mặt chàng khi chàng nhận ra là mình đã vừa định nghĩa được ý nghĩa đích thực của một kì tích.

Đúng lúc đó, Juliana quay người lại và tươi cười với chàng. Những người học việc của nàng lui đi ngay khi thấy chàng. Họ e thẹn, và chàng thì quen với việc đem lại sự khiếp sợ hơn là niềm vui thích. Hơn nữa, chàng không có kiên nhẫn cho những thứ ngăn cách chàng với vợ chàng.

Chàng bước lại gần cái ấm đun, dừng lại khi ngửi thấy một mùi lạ. Chàng khịt mũi. "Cái mùi khó chịu đó là gì thế?"

"Đó là nguyên liệu em dùng để làm ra những mảnh giấy da." Nàng đáp.

"Sao nó lại có mùi ghê thế?"

Nàng mỉm cười. "Anh không muốn biết đâu, Sebastian."

Chàng nhướn mày lên.

"Đó là nước đậy, Sebastian."

"Nước ư?" chàng nhòm vào trong vạc, thứ chàng nhận ra từ bộ sưu tập của người thợ rèn. Thứ đựng trong đó có màu vàng nhạt và sủi bọt, trong một thoáng, chàng không nói lên lời. Trông như thể hầu hết mọi người trong lâu đài đã ném những cái bỏ đi tiểu đêm của họ vào cái vại ấy. Chàng quay lại và nhướn một bên mày lên với cô vợ đang mỉm cười của chàng.

"À, cũng không phải chỉ có nước," nàng thú thật.

"Sao em lại dùng một thứ như vậy?"

"Nó giúp loại bỏ những sợi lông còn sót lại khỏi tấm da sống, Sebastian ạ."

"Vậy, chúng ta sẽ phải chịu cái mùi này trong bao nhiêu ngày?"

"Một vài ngày," nàng thành thật. "nhưng anh sẽ quen với nó thôi mà."

"Anh á?"

"Sau khi tắm da sống được luộc trong đó. Mùi của nó cũng đỡ hơn nhiều đấy," nàng cười tươi roi rói. Tóc nàng lệch sang một bên, những lọn tóc ẩm ướt bết vào thái dương nàng.

Mắt nàng sáng rực với lòng nhiệt tình, má nàng đỏ bừng đầy lộng lẫy. Chàng thậm chí không cố che dấu sự say mê của chàng.

"Em có vui lòng dành cho anh một chút thời gian và tạm nghỉ khỏi những cái mùi ghê rợn này không?"

Khi chàng ngắm nhìn, màu đỏ trên má nàng càng sẫm màu hơn. Chàng bật cười, kéo nàng vào trong vòng tay chàng, và hôn nàng cho đến khi cả hai tai nàng cũng đỏ lựng lên.

Chàng không nói thêm gì nữa, chỉ chộp lấy tay nàng và kéo nàng đi theo chàng, gật đầu đáp lại nhưng khuôn mặt tươi cười mà chàng lướt qua. Chàng hoàn toàn biết rõ họ đang nghĩ gì, và chàng đã dự tính sẵn cho cả điều đó rồi, nhưng chàng muốn dành cho nàng một sự ngạc nhiên trước đã.

"Sao em lại phải nhắm mắt lại?" nàng thắc mắc khi chàng dẫn nàng vào trong phòng ngủ đã từng là của nàng. Chàng không trả lời, chỉ đẩy nàng vào giữa

phòng.

"Anh biết em đang luyện tập," chàng dịu dàng, "cho cái ngày khi em sẽ có thể viết lách lại. và khi em làm vậy, em nên có những vật dụng tốt nhất."

Phòng ngủ cũ của nàng đã được sửa sang lại thành một phòng viết, nhưng không phải bất kì nơi nào một học giả cũng có thể làm việc được. Đây là một căn phòng sáng bừng lên nhờ những tia sáng mặt trời, rọi qua những lăng kính ngự trên trần nhà. Nhưng đó không phải là kì công duy nhất của những người theo đạo Cathar được sao chép lại. Cửa sổ trước đây nhìn xuống khu vườn bếp đã được thay thế bằng một loạt những lỗ hồng cho phép không khí trong lành tràn vào căn phòng. Nhưng nếu những lỗ hồng ở Montvichet được mở ra cố định, thì những lỗ hồng này có những mái hắt nhỏ có thể đóng lại được trong thời tiết giá lạnh.

Tuy nhiên, chiếc bàn làm việc mới là cuộc cách mạng lớn nhất. Thay vì chỉ là một mặt phẳng nhẵn nhụi mà nàng có thể ngồi viết, thứ đồ dùng này được tạo nên từ ba phần, một bộ phận ở trung tâm và hai bên hông có cùng độ cao.

Một cách chậm rãi, nàng bước quanh nó, rồi ngồi trên cái ghế đầu độn bông và nhìn quanh. Bên phải nàng là nơi để chứa những bột màu mực của nàng. Còn bên trái, một cái giá cho những mảnh giấy da để trống. Mặt chính của bàn chia làm hai phần, một bên cho những mảnh giấy da nàng đang sao chép, bên kia là để những bản gốc, cả hai phần đều nghiêng về một phía. Có hai cái lỗ khắc trên đỉnh à trong đó đặt hai cái chén bằng thủy tinh, một sẽ đựng hỗn hợp mực nàng trộn trong ngày, cái còn lại để cầm những cây bút lông ngỗng của nàng.

Trên bàn còn có một cái traps lớn. Nàng nhìn chàng dò hỏi, nhưng chàng chỉ mỉm cười. Nàng từ từ mở cái nắp ra. Bên trong là một cái khay được chia làm hai phần. Nàng nhấc cái khay ra, và đặt nó sang bên. Phần thân traps bị choán hết bởi một cái hộp vuông. Chàng không nói gì khi nàng liếc sang, chỉ lắc lắc đầu.

Chàng tựa người vào tường, khoanh tay lại, bị mê hoặc như nàng. Không phải vì món quà, mà vì phản ứng của nàng.

Chiếc hộp được tráng men, các góc của nó thon tròn. Nàng mở cái hộp ra một cách thận trọng. Một mảnh giấy da mỏng nằm trên cùng, một tiếng thờ gấp kinh ngạc thoát ra từ nàng. "da của thợ dát vàng," nàng thì thầm đầy kính sợ. Bên dưới tấm màng cứng mỏng là một trăm chiếc lá bằng vàng gò thành hình.

Nàng ngược nhìn chàng, vẻ mặt nàng là điều mà chàng ao ước giá chàng có thể lưu giữ mãi mãi. Sự kinh ngạc và niềm sung sướng, cả hai chan chứa trong mắt nàng và vẻ mặt sững sờ của nàng. "Làm sao anh biết được. Sebastian? Làm thế nào mà anh lại biết em luôn muốn làm việc với vàng?"

"Bà tu viện trưởng của em đã chuẩn bị nó đấy. Anh đã nhờ bà ấy gửi cho em tất cả những thứ mà một học giả sẽ mơ ước có được."

"Nhưng em chưa bao giờ làm việc với vàng, Sebastian. Em có thể sẽ làm phí phạm nó mất."

"Rồi em sẽ học được thôi," chàng nói, nụ cười của chàng xuất phát từ sâu thẳm bên trong chàng. Nàng trông quá nghiêm túc, quá chân thật. Nếu nàng có lãng phí một vài lá vàng thì có sao đâu chứ? Chàng còn có thể trao cả tính mạng chàng cho nàng.

"Đây là một vụ thu hoạch bội thu, Juliana. Và món tiền chuộc của anh đã hoàn trả hết rồi. Đừng nói với anh em sẽ trở thành một cô vợ ư ờa cần nhân đấy nhé, cứ luôn miệng nói với anh là anh sẽ phải tiêu tiền của mình vào đâu?"

Nàng lắc đầu, mắt nàng mơ màng.

"Em còn chưa xem hết mà," chàng nói, lời nói phải đi qua tảng đá chặn trong cổ họng chàng để thoát ra.

Nàng nhìn vào trong cái khay. Có năm cái túi da buộc dải rút, mỗi túi chứa một loại bột khác nhau. "Thần sa." Nàng thì thào khi mở cái túi đầu tiên ra. Nàng ngược nhìn chàng.

"Sebastian, anh có biết chỗ này đáng giá bao nhiêu không? chỉ có bà tu viện trưởng mới được phép sử dụng nó."

Chàng nhướng mày lên. Nàng mỉm cười và quay lại với cái khay. "đá da trời và địa y, bột azurit và thư hoàng," nàng nói, sau khi mở hết tất cả.

"Chúng sẽ cho ta những màu gì?"

"Đá da trời và bột azurit là màu xanh da trời, những sắc xanh da trời đẹp nhất. Và thư hoàng là màu vàng. Thần sa, dĩ nhiên là màu đỏ tươi."

"Còn địa y thì sao?"

"Màu đỏ tía," nàng nói nhỏ. Những ngón tay nàng đùa nghịch trên cái khay, và khi nàng cuối cùng cũng quay qua nhìn chàng, nụ cười của nàng sáng chói.

"Anh có làm em hạnh phúc không?" chàng hỏi, và bước một bước về phía nàng, kéo nàng khỏi ghế và ôm nàng vào lòng.

"Ôi, Sebastian, dù anh không làm gì thì em vẫn thấy hạnh phúc mà."

"Vậy cứ để anh làm theo ý mình nhé," chàng nói, áp má nàng vào ngực chàng.

Một ngày thật tươi sáng, không khí trong lành, đã vào mùa thu hoạch và không có bóng quân Templar xuất hiện ở chân trời. Chàng đã đem lại cho vợ chàng niềm vui.

Chàng nhắm mắt lại. Một người đàn ông nên hài lòng với một ngày như thế này. Nhưng vẫn có những cuộn giấy, và một cuốn sách chép tay mà sự hiện diện của nó ngày một rộn ràng hơn như thể một thực thể có sự sống.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

“Tôi cũng thấy nghi ngờ nhiều lắm đấy, thưa phu nhân,” Grazide nói, xông vào phòng viết mang theo một cái khay. Bà đẩy cửa bằng móng, nhấn nhó với Juliana. “Khi tôi không thấy cô hay chủ nhân ngồi ở bàn ăn, tôi đã biết hẳn rơi vào một trong hai trường hợp. Hai vị đã quyết tâm tạo ra cho Langlinois một người thừa kế, và đây cũng là một thời điểm thích hợp nữa.” Juliana có thể thấy mặt mình đỏ bừng, “hoặc là ngài ấy ở khu tập luyện và cô thì ở đây.”

“Vậy tôi có thể đoán được là chồng tôi đang luyện tập với những hộ vệ của anh ấy đúng không?”

Grazide đặt cái khay tay lên ghế của Juliana. “Không đâu, ngày hôm nay quá ẩm ướt và giá lạnh cho việc đó. Tôi không biết ngài ấy ở đâu, thưa phu nhân. Thật ra, tôi đã nghĩ là ngài ấy đang ở bên cô đấy chứ. Không nghi ngờ gì chắc ngài ấy lại đang ở chỗ mấy tay thợ xây hoặc loay hoay với cái cửa đặc biệt của ngài.” Không còn bí mật nào tồn tại ở Langlinois khi Sebastian đã giải thích về cánh cửa bí mật của những người theo đạo Cathar cho những người thợ xây để họ có thể làm một cái tương tự.

“Nhưng để phòng trường hợp hai người nấp ở đây, thưa phu nhân, tôi mang cho cho hai người thứ gì đó để bỏ bụng. Vài ổ bánh mì với pho mát và một ít bia loại ngon nhất của Langlinois. Nó sẽ làm đầy dạ dày và giúp hai vị có nhiều ý tưởng sáng tạo hơn.”

Juliana nháy mắt với bà, nhưng nàng vẫn nghiêm túc bưng cái tách trong khay lên. Sebastian đã cười vang với cái khái niệm rằng nàng là một người nhút nhát, tán thưởng sự táo bạo bất chợt của nàng, nhưng đứng trước Grazide nàng vẫn cảm thấy mình không thể chống đối lại như một đứa trẻ.

Giờ người phục vụ riêng của nàng đang đứng trước nàng, nhịp chân xuống sàn và cau mày với nàng, vì vậy Juliana không còn lựa chọn nào khác là chộp lấy một mẩu bánh mì và bắt đầu nhấm nháp. Juliana thờ dãi, dù là kín đáo thôi. Mỗi ngày nàng lại càng tiến bộ hơn trong việc lại có thể tạo nên những chữ cái của nàng. Đến mức nàng tha thiết luyện tập đến đau đớn. Thậm chí ngay lúc này nàng cũng có thể cầm bút với góc độ chính xác, và nàng đã có thể vẽ nét trang trí, mặc dù nó không được trau chuốt như thường lệ. Nhưng có lẽ sự nghi ngại sẽ khiến việc viết lách dễ dàng hơn khi nàng trở lại làm việc.

“Anh biết ngay là mình có thể tìm thấy em ở đây,” Sebastian nói khi chàng mở cửa. “Anh đâu có xây nên nơi này để giam cầm em, Juliana.” Grazide mỉm cười đồng tình với lời bình luận đó trước khi rời khỏi phòng. Juliana chỉ đảo mắt và tiếp tục ăn.

“Em ngồi trong phòng này quá nhiều. Em cần một sự thay đổi ngoài việc đọc sách đấy.”

Nàng hé mắt nhìn chàng. “Tại sao em lại thấy là anh không hoàn toàn thật thà nhỉ, Sebastian? Em nghĩ là anh muốn phục thù lại ván cờ mà chúng ta chơi hôm qua thì đúng hơn.”

Chàng mỉm cười. “Nếu em có thời gian.”

“Anh không thích việc em thắng anh.”

Cái vẻ nhăn nhó hiện giờ của chàng giống hệt như cái vẻ mặt mà chàng mang suốt ngày hôm qua. “Anh là một người đàn ông rộng lượng hơn thế, Juliana. Ngoài ra, chỉ mới một lần duy nhất thôi.”

“Vậy sao anh lại bỏ đi khi em thắng?”

“Jerard cần hỏi ý kiến của anh.”

Nàng không còn giấu nụ cười nữa.

Chàng lại gần, nghiêng người nhìn đĩa thức ăn của nàng. Nàng cầm một mẩu pho mát đưa lên miệng chàng và chàng cắn cả thức ăn lẫn những đầu ngón tay nàng.

Nàng cười vang và rút tay lại.

“Anh bắt đầu biểu hiện bản tính chuyên quyền của mình rồi đấy, Sebastian.” Nàng nói nhỏ.

“Thật sao?”

Chàng đi vòng quanh bàn, kéo nàng ra khỏi ghế. Nàng rơi vào vòng tay chàng. Chàng cúi xuống và trong một chuyển động làm nàng giật mình, cời đai

lưng nàng, rồi túm lấy gấu áo nàng và kéo nó qua đầu nàng.

Nàng thở dốc. “Sebastian, Grazide...” nàng chỉ thốt ra được đến đó trước khi môi chàng khoá miệng nàng lại.

“Tĩnh chuyên quyền à?” chàng lầm nhấm khi nàng thức tỉnh khỏi nộ hôn. “Có lẽ em nói đúng, Juliana. Ngay lúc này anh thấy mình bạo ngược lắm.”

Chàng bước lùi lại và lóng ngóng tìm những cây bút lông của nàng, chọn lấy một cái vừa mới được gọt tía. Những ngón tay chàng nắm lấy nếp áo lót của nàng, chiếc bút lông xuyên qua lớp vải dễ dàng. Chàng luồn một ngón tay vào và từ từ kéo lớp vải tách ra cho đến khi nó hở ra một khoảng đủ cho một bàn tay lọt vào. Mắt nàng mở to khi những ngón tay chàng luồn vào trong đùa giỡn trên làn da nàng. Một hơi thở gấp thoát ra từ nàng khi một lòng bàn tay ấm áp áp lên một bầu vú nóng bỏng của nàng.

“Vậy ra không có ván cờ nào,” nàng nói thăm. “nhưng lại là một trò chơi khác.”

“Em không thể đổ lỗi cho anh được, Juliana. Anh có một cô vợ có khả năng biến anh thành nô lệ như một phù thủy ấy.”

Đầu nàng ngửa ra sau khi những ngón tay chàng mon trón da thịt nàng.

Hai bàn tay chàng xé toang lớp vải của chiếc áo lót của nàng đến tận đường viền. Một cái giật mạnh và nó rách làm hai mảnh. Chiếc áo lót không tay chỉ còn vương lại trên vai nàng, và chàng luồn tay vào trong, hai lòng bàn tay chàng lướt trên da thịt nàng.

“Em có biết là anh từng luôn mơ về em không?” chàng hỏi, tâm trí chàng chú mục vào sự ửng hồng đang bao phủ hai bầu ngực nàng. Một ngón tay đùa giỡn với một núm vú, như thể khuyến khích nó dựng đứng lên. Nàng lắc đầu. Hai bàn tay nàng túm chặt cánh tay chàng.

“Không phải chúng ta nên lui về phòng ngủ sao, Sebastian?”

Chàng mỉm cười. “Chiều anh đi mà. Juliana. Chẳng lẽ em chưa từng muốn hư một chút sao?”

“Chỉ có trẻ con mới hư thôi,” nàng đáp. Mắt nàng dõi theo chàng, mở to khi chàng nhặt cái hộp tráng men và từ từ mở nó ra. Chàng giữ nó chỉ cách người nàng một inch, cúi xuống và thổi nhẹ. Một lớp vàng lá rung rinh bay ra từ bên trong và đậu khê lên lòng bàn tay mở sẵn của chàng. Chàng đặt lớp vàng dát mỏng ngang qua ngực nàng. Một hơi thở nhẹ đã khiến lớp vàng vụn ra và trải dài in lấp lánh trên làn da nàng. Một ngón tay chạm vào và phết nó từ đường cong của bầu vú đến núm vú, khiến nó trở thành cứng như san hô và vàng óng.

“Giờ em không còn là trẻ con nữa, vợ của anh.”

Nàng lắc đầu, mắt nàng run rẩy nhắm lại khi đầu ngón tay nhuộm màu vàng của chàng chải vuốt nhẹ nhàng giữa hai bầu vú nàng, bao phủ làn da nàng. “Sebastian, em tin chắc chúng ta nên lui về phòng ngủ.”

“Em có bao giờ tỏ ra nhút nhát khi nằm trong vòng tay anh đâu, Juliana. Vậy mà bây giờ em lại muốn như vậy sao?”

Mắt nàng vụt mở. “Chúng ta đã làm tình trong gần như mọi căn phòng ở Langlinais, Sebastian. Một cô vợ nhút nhát sẽ không dám làm thế.”

“Ồ, nhưng đó mới là Juliana khoả thân của anh. Không có quần áo, nàng là người đàn bà quyến rũ nguy hiểm. Còn khi che kín, nàng lại nhút nhát và trầm tĩnh.” Chàng cúi xuống để bắt giữ miệng nàng. Nụ hôn của họ nóng bỏng và đầy nhục dục, đồ dành nàng tỏ ra cuồng nhiệt hơn. Như bất cứ khi nào chàng chạm vào nàng.

“Có lẽ cô ấy chỉ đang có âm mưu trong sự im lặng,” nàng đáp, lui lại khỏi chàng, một nụ cười nho nhỏ xuất hiện trên môi nàng. Nàng tìm tới bàn tay chàng và áp nó lên ngực mình. Nụ cười của chàng rộng hơn. “Có lẽ cô ấy lại đang đọc Ovid và nghĩ về mọi thứ mà cô ấy sẽ có thể làm với một người chồng là một vị hiệp sĩ với nụ cười tình quái và đôi tay đầy tài năng.”

Chàng xoè rộng bàn tay tới vai nàng. Ngón cái nhuộm vàng của chàng vuốt lên cổ nàng, để lại một vệt sáng lấp lánh.

“Vậy thì cứ làm gì với anh như em muốn, Juliana. Trong lúc ấy, anh cũng sẽ làm thỏa mãn giấc mơ mà anh có.”

“Anh mơ về em?” câu nói của nàng nghe nóng rực, nhưng chàng lại có cái khả năng làm khuấy đảo nàng, tóm gọn nàng để nàng không nghĩ được điều gì khác ngoài chàng, để bện lấy nàng trong sự đam mê. Thỉnh thoảng nàng lại trở nên hụt hơi chỉ với việc nhớ lại cảm giác của nàng khi chàng đi vào nàng, cách cơ thể nàng chào đón chàng, nói lòng cho chàng.

“Em luôn tràn ngập trong những đêm của anh từ khi em đến Langlinais.” những ngón tay chàng vun lại quanh bầu vú nàng. Chàng cúi đầu xuống và hôn lên vai nàng nơi bàn tay kia của chàng đang áp lên, rồi lướt môi xuống ngực nàng.

Một cơn rung mình dường như nổi trên suốt làn da nàng với sự đụng chạm của chàng. Hơi thở nàng nhanh dần lên.

“Ấm áp và hấp dẫn.” lưỡi chàng nếm thử làn da lấp lánh giữa hai bầu vú nàng. Lòng bàn tay chàng chà xát lên một núm vú nóng hổi và căng cứng. Một ngón tay cái chà lên nó khi chàng ban tặng một nụ hôn phớt lên một bên cổ nàng.

Chàng lại hôn nàng, chà xát nhẹ lên miệng nàng. Những vết màu vàng nhỏ lấp lánh trên môi chàng và nàng vươn tới và lướt lưỡi qua môi chàng, làm sạch chàng.

Nàng kéo chiếc áo lót rách toang rơi khỏi vai, đứng trần truồng trước chàng. Nụ cười của nàng đầy thách thức. Mắt chàng dường như sẫm lại khi chàng ngắm nhìn nàng, nhưng nàng không hề chuyển động để che cơ thể mình.

“Hình ảnh trong giấc mơ của anh là một bản sao của em lúc này, Juliana.” Chàng nói, giọng chàng khàn khàn.

Nàng quỳ xuống trước chàng, gom những mảnh áo lót của nàng lại để làm thành một tấm đệm cho họ. Chính nàng là người tìm đến tay chàng và thúc giục chàng cúi xuống với nàng, sự đứng mực và tính nhút nhát đã bị lãng quên.

Chàng hôn nàng, di chuyển trong một cơn lốc của bóng tối và khao khát. Chàng cởi áo chùng và nàng lại hôn chàng. Mỗi phần trang phục mà chàng cởi bỏ đều được đánh dấu và tán thưởng bởi một nụ hôn bùng cháy.

Chàng đỡ nàng nằm xuống, rồi vọc những ngón tay óng ánh vàng vào trong tóc nàng, giữ nàng bất động trong khi chàng cướp lấy miệng nàng.

Nàng giữ mình nằm yên, hơi thở nàng bị bắt giữ trong một hơi thở dài khi chàng ngồi dậy, vươn tới lấy cái hộp men và mở nó. Một hơi thở lại làm bật một lớp vàng nữa. Nó rơi lên bụng nàng trong một cái phát phor rụt rè. Những ngón tay chàng lại làm nó vỡ vụn ra, lòng bàn tay chàng quét nó lên nét cong của hông nàng, rồi tạm dừng nơi điểm nối giữa hai chân nàng.

Chàng quan sát nàng khi một cái chạm nhẹ của hai ngón tay lấp lánh vàng của chàng chải vuốt những bụi vàng qua những lọn xoắn mềm mại của nàng, chạm vào nàng một cách mật thiết.

Một hơi thở gấp nhẹ, tự nhiên, thoát ra khỏi nàng. Nàng nhắm mắt lại khi chàng son phết nàng với một hơi thở và một sự tiếp xúc mong manh sắc sảo của đầu ngón tay. Hai chân nàng mở rộng, chào đón chàng mà không cần nói. Nhưng chàng vẫn cứ tiếp tục dịu dàng mon trón nàng. Những ngón tay chàng dịu nhẹ nhưng đòi hỏi. Nàng mở chàng mắt ra và thấy chàng đang mỉm cười với nàng.

Sự đam mê đang bùng cháy, khoảnh khắc sớm đến khi thể giới nóng lên và trắng xoá và nàng tan vỡ thành trăm mảnh. Nhưng nàng chưa bao giờ cảm nhận điều đó mà không có chàng.

“Không.” đầu nàng quay từ bên này sang bên kia.

Nụ cười của chàng quyen rũ một cách tình quái, nhưng cương quyết.

“Có chứ.”

“Xin anh, Sebastian.” Hơi thở của nàng đang bật ra quá nhanh, có một cảm giác như có lửa cháy trong máu nàng, sự nặng nề nơi giữa hai chân nàng, cảm xúc quá mãnh liệt để chịu đựng quá lâu.

“Ngay bây giờ ư?”

“Vâng.” một hơi thở hỗn hển nhẹ. Nhưng chàng không vào trong nàng. Thay vào đó, miệng chàng hạ xuống để ban tặng những nụ hôn nơi kín đáo nhất của nàng. Một cái đánh lườm xâm nhập ném nàng vào một vùng chân không trắng toát. Nàng gọi tên chàng và chàng nâng người lên và giữ nàng thật chặt, ở lại đó khi nó kết thúc và nàng lại một lần nữa trở nên trọn vẹn.

Nàng run rẩy, nhưng không phải vì sợ hãi. Những tiếng nức nở của nàng làm chàng mềm yếu, sự đạt đến cực khoái dễ dàng của nàng bao phủ chàng trong cảm giác tự hào. Nàng rời rã trong vòng tay chàng, và nó mê hoặc chàng.

Chàng đã kết hôn với nàng khi còn là một cậu bé. Chưa từng biết đến nàng cho đến một vài tháng ngắn ngủi trước, nhưng trong khoảng thời gian đó, nàng đã thay đổi đời chàng, khiến nó bùng sáng. Nàng đã mang đến cho chàng niềm vui, sự chấp nhận và nỗi hiểu kì. Phải chăng chàng đã luôn yêu nàng, hay chính vì phải qua sự nhận thức về cái chết nên chàng đã thay đổi từ tuổi trẻ bông bột thành một người đàn ông xứng đáng với nàng? Có phải chàng đã nhìn thấu tâm hồn nàng thông qua vẻ đẹp của nàng? Phải chăng chàng biết rằng khi nàng cười, đó gần như là một dấu hiệu của sự kinh ngạc, như thể âm thanh đó làm nàng sửng sốt? Phải chăng chàng đã nhìn thấy rằng nàng có một sự say mê công việc? Nàng đã khóc vì những người phụ nữ và trẻ con của đạo Cathar, với một tấm lòng bao dung mà chàng đã chứng kiến và làm chàng thấy mình thật thấp kém. Liệu có phải chàng đã đánh giá đúng, người đàn ông chưa được kiểm chứng này, chính là người nàng yêu sâu sắc và không hề kiểm chế? Hay có lẽ những thắc mắc như vậy rút cục cũng không còn quan trọng nữa. Nàng đã ở đây và chàng cũng vậy, trọn vẹn và tươi mới.

“Em có hài lòng không, Juliana?”

“Không,” nàng đáp, giọng nàng buồn bã. Ngạc nhiên, chàng nhắc đầu lên nhìn nàng.

“Không nhiều như khi anh ở trong em, Sebastian.” Đôi mắt nàng sáng dịu, khuôn mặt nàng đỏ bừng, và có một nụ cười nhẹ trên môi nàng. Chàng đã bao giờ tin rằng nàng lại có thể nói những lời đó với chàng, hoặc ánh mắt nàng lại tràn đầy sự quở trách như thế chưa nhỉ? Juliana nhút nhát ư? Cô gái ấy có thực từng tồn tại?

Nàng đẩy chàng nằm úp lưng xuống và giữ chàng ở đó, một lòng bàn tay đặt lên ngực chàng. Cái hộp lại được mở ra. Nàng liếm hai ngón tay và ấn chúng lên lớp vàng lá. Nó quyen vào những ngón tay nàng.

Chàng thêm muốn được ở trong nàng, nhưng chàng cố hãm mình lại, tò mò với việc nàng định thực hiện. Nàng phủ lớp vàng lên chỗ giữa hai chân chàng, lên vùng da thịt căng cứng và dựng đứng của chàng. Chàng nhắm nghiền mắt khi cảm nhận những ngón tay nàng ve vuốt trên chàng, bao bọc chàng như chàng đã vừa làm với nàng. Một sự tiếp xúc ngập ngừng làm chàng lại mở mắt ra.

Nàng dường như đang nghiên cứu chàng, kiểm tra sự trắng trẻo của nàng trên cơ thể chàng thật gần như nàng làm với một trong những bản sao chép của nàng. Chàng nâng đầu lên và tự nhìn mình. Chàng óng ánh như một tượng thần.

Những ngón tay nàng vòng quanh chàng, siết nhẹ.

“Em có ý nghĩ kì cục nhất, Sebastian,” nàng nói, những ngón tay nàng là lướt trong sự tra tấn làm say mê trên da thịt chàng. “Chỗ nam tính của anh không khác gì một cái bút lông ngỗng, em nghĩ thế đấy.” Nụ cười nhẹ thách thức của nàng làm chàng giật mình. Tròng cười sôi sục trong lồng ngực chàng cũng vậy. Khoảnh khắc dường như quá tràn ngập với đam mê đến mức cảm thấy sự hài hước là một cảm xúc thật lạ lùng. Nhưng chàng nuốt nó vào trong, trao cho nàng sự điềm tĩnh.

“Anh về căn bản không lớn hơn một cái bút lông ngỗng á?” nụ cười của chàng giải phóng một vài niềm hạnh phúc ngớ ngẩn mà chàng đang cảm thấy.

Đầu nàng cúi xuống và nụ hôn nhẹ, riêng tư của nàng làm tan biến sự hài hước của chàng. Một tiếng rên rỉ không lời thoát ra.

“Anh viết nên những vần thơ tình tuyệt đẹp, Sebastian.” nụ cười lấp lánh vàng của nàng trêu chọc và đầy hứa hẹn.

“Nếu đó là kết quả của việc em đọc sách, vợ của anh, anh sẽ viết thư cho bà tu viện trưởng,” chàng nói, câu nói được bật ra từ một đám mây nhục thể dữ dội, “và cầu xin bà ấy gửi cho anh thêm nhiều những nguyên bản táo bạo nhất của bà.”

Nàng quay lại với nhiệm vụ, và chàng được thết đãi với cảm giác kì lạ nhất khi đôi môi tươi cười của nàng mon tron trên chàng.

Chàng nâng người lên và lăn lộn với nàng cho đến khi nàng nằm xuống và chồm lên người nàng.

Nàng dập dờn bên dưới chàng, cạ hai bầu vú nàng vào ngực chàng, hông và đùi nàng cong lên, một sự đụng chạm trên người.

Chàng nhìn xuống nàng, đứng người trong sự sững sờ bởi hình ảnh mà mình nhìn thấy. Đôi mắt nàng nhắm nghiền, khuôn mặt nàng đỏ bừng. Trên đôi má nàng là dấu vết của một vết sáng lấp lánh kéo xuống tận hai bầu vú căng đầy của nàng. Hai núm vú nàng căng mọng và lấp lánh vàng, hai đùi mở rộng của nàng cũng lấp lánh ánh vàng.

Chàng cố kìm mình lại, để kéo dài khoảnh khắc này, để làm cho sự kết hợp của họ thậm chí còn đáng thèm khát và sôi sục hơn. Nhưng đầu đó giữa những từ ngữ của ý nghĩ đó lên vào một ý nghĩ khác---chàng phải vào trong nàng ngay giờ hoặc nếu không chàng chết mất.

Chàng di chuyển người lùi lại, quỳ xuống, và kéo nàng lên trên chàng, hai chân nàng vòng qua hông chàng. Tư thế đó giúp chàng đâm sâu hơn vào trong nàng, nhưng nàng đã trơn trượt và sẵn sàng cho chàng.

Hai cánh tay nàng vòng quanh cổ chàng khi nàng bám sát vào chàng. Nàng rên rỉ, không phải trong sự đau đớn nhiều như sự khao khát. Hai bàn tay chàng ấn xuống trên hông nàng khi chàng nhấc người lên bên dưới nàng.

Chàng bao phủ bầu ngực nàng với những nụ hôn, xúc dầu lên cổ nàng bằng những cái cắn nhẹ, thò vào tai nàng những lời mà chàng đã từng nghĩ đến với với sự dữ dội tương tự. “Của anh, Juliana. Em là của anh.”

Tiếng thì thầm không rõ ràng của nàng đã đủ để xoa dịu sự đòi hỏi chiếm hữu mãnh liệt và bất ngờ của chàng. Khi nàng hét lên trong niềm hoan lạc, chàng bao bọc lấy môi nàng trong môi chàng, để giữ lấy âm thanh mê mẩn của nàng bí mật và thuộc về riêng chàng mà thôi. Không bao lâu sau chàng hoà vào với nàng, môi chàng nén lại một tiếng hét đòi hỏi được nghe thấy. Chàng lạc lối trong cảm nhận cơ thể nàng, lênh đênh trong những đợt sóng nổi kết cơ thể và buộc phần kết nguyên sơ của linh hồn họ với nhau.

Sau đó, rất lâu sau đó, chàng hạ người xuống trên mặt sàn, kéo nàng lại gần. Đầu nàng dựa vào vào vai chàng, tay nàng vắt ngang qua ngực chàng. Chàng vuốt tay lên bụng nàng, quét những ngón tay dính bụi vàng lên tới hai bầu vú vẫn còn run rẩy của nàng. Cả hai người họ đều quá kiệt sức để có thể di chuyển.

Nàng thì thầm những lời nói lên làn da chàng. “Bây giờ thì em sẽ không cảm thấy có tội nữa dù em có lãng phí một hay hai lớp vàng.”

Tiếng cười của chàng lại tái sinh và vang vọng khắp căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43

Nàng thấy lạnh, mặc dù căn phòng rất ấm áp. Cái giá lạnh đến từ trong người nàng và chỉ mới vài giờ trước.

Juliana rời khỏi ghế và leo lên cầu thang xoắn ốc để lên tới dinh tháp. Nàng giờ đã có thể đứng ở bức tường có những lỗ châu mai và ngắm cảnh.

Làn gió mùa thu thổi tung váy nàng quanh mát cá chân, chải ngược tóc nàng ra sau mặt. Langlaniis đắm chìm trong thứ ánh sáng của mặt trời buổi chiều muộn, màu vàng cam khiến cho những phiến đá cũng ngả sang màu vàng. Từ đâu đó vọng đến âm thanh của những tiếng cười đùa, một lời nói đùa giỡn và một câu chuyện hài hước vô thường vô phạt.

Sebastian đang đứng trong khu tập luyện, huấn luyện cho một vài hiệp sĩ tương lai. Chàng dùng anh chàng Jerard tội nghiệp làm ví dụ cho bài học. Jerard cao và rắn chắc, nhưng anh ta vẫn không thể sánh với vị lãnh chúa của anh ta cả về sức mạnh lẫn bề rộng. Điều làm nên giá trị của Jerard không phải hoàn toàn là tài năng của anh ta khi dùng kiếm mà ở lòng trung thành.

Trí tuệ của Sebastian làm nàng say mê, còn tính hài hước của chàng làm nàng sùng sốt. Sức mạnh của chàng khiến nàng thấy mình thật nhỏ bé. Khi chàng chạm vào nàng, tất cả mọi thứ ngoại trừ những suy nghĩ về chàng đều bị thổi bay khỏi đầu nàng. Nàng sẵn sàng chết vì chàng. Nhưng chàng không yêu cầu nàng điều đó. Thay vì thế, chàng thách thức trí óc nàng và làm cơ thể nàng mê mệt.

Sebastian của Langlaniis là một người đàn ông phi thường.

Những người dân của Langlaniis dường như không còn nhớ đến hình ảnh sùng đạo của chàng nữa. Chàng thường cười vang nhiều lần, và nụ cười của chàng hầu như lúc nào cũng thường trực trên khuôn mặt. Chàng dành nhiều thời gian để tiếp xúc với người dân, giúp họ đưa ra quyết định, mời một vài thành viên của những nhóm phường hội định cư ở đó. Chàng cho phép những chàng trai nghèo khó nhất tham gia tập luyện, và hứa bỏ nhiệm cho họ những vị trí như hộ vệ hay thậm chí là cả tước hiệu hiệp sĩ nếu họ chứng tỏ mình xứng đáng. Không phải là chàng không hiểu danh giới giữa tầng lớp quý tộc và nông nô. Đó như thể là chàng khôn khéo thay đổi nó từng chút một, cho phép những khuynh hướng đó ngày một tiến bộ hơn.

Chàng dường như say sưa với việc khám phá sức mạnh của mình, thực tế chàng có thể ra ngoài mà không cần áo giáp. Những kị binh mà chàng tập luyện cũng rất háo hức chứng tỏ kỹ năng của họ, nhưng việc ai là người giành thắng lợi thì đã quá rõ ràng. Tuy nhiên, vẫn có những lúc chàng trở nên trầm ngâm, khi chàng chìm đắm vào những suy nghĩ. Có quá nhiều lần, chàng đứng trên tháp và quay mặt về phía nam, như thể chàng đang chờ đợi quân Templar đến xâm lược vùng đất của chàng. Đó quả là một thực tế đáng buồn rằng họ sẽ luôn cần phải chuẩn bị trước cho tình trạng náo động đó. Và có lẽ, cho cả quân Templar nữa.

Về kiêu ngạo đã lộ diện từ bên dưới nỗi tuyệt vọng của chàng, và không ai ngoài nàng có đủ can đảm để nói với chàng đang đè nén mình quá mức. Chàng sẽ nhướng mày lên và trông rất cao quý trong những dịp đó, và nàng sẽ run rẩy, nhưng không hề thấy sợ hãi trước chàng. Đúng hơn là nàng càng thấy yêu chàng nhiều hơn. Cảm xúc đó, nàng biết, cũng được vang vọng mạnh mẽ trong chàng.

Có những lần khi nàng chỉ đơn thuần quan sát chàng. Thành thật, chàng đang ở giữa cuộc thảo luận và ngược lên như thể cảm nhận được ánh mắt nàng. Chàng sẽ đi tìm nàng ngay lập tức, ánh mắt họ bắt gặp nhau giữa đám đông bao quanh họ. Có một biểu hiện trên khuôn mặt chàng mà nàng chắc chắn rằng mình cũng có biểu cảm y như vậy, một sự sùng sốt đến choáng váng rằng một điều như vậy lại có thể xảy đến với họ. Và vào những lúc đó, nàng lại có một suy nghĩ giống như trước rằng họ có thể trao đổi với nhau trong tâm trí. Người yêu đầu.

Chàng giờ đang ngược nhìn lên, như thể chàng đã nghe thấu lời nàng.

* * *

Sebastian đương nhiên đã biết. Chàng hẳn phải biết. Đây mới chính là điều tuyệt mật thật sự, kho báu thật sự. Không phải là những thánh tích. Mà chính là những văn bản mà nàng đã đọc với đôi mắt mở to và không thể tin được vào mắt mình.

Nàng nhắm mắt lại, cố ép mình thở sâu. Phải chăng đây mới là lý do khiến De Rutger quá liều lĩnh với việc tàn sát những người theo đạo cathar? Không phải vì kho báu, không phải vì họ là những kẻ ngoại đạo, mà vì điều mà họ đã tin tưởng? nếu thế, cùng mối nguy hiểm đó cũng đã chuyển sang Langlaniis. Nàng rung mình, một cử chỉ do suy nghĩ hơn là do phản ứng của cơ thể.

Nàng ngó xuống khu huấn luyện. Sebastian đã không còn ở đó nữa. Với một linh cảm mà nàng đã có, nàng biết chàng đang đến chỗ nàng. Có phải chàng đã thấy nàng trên đỉnh tháp? Có phải bằng cách nào đó, chàng biết điều nàng đã khám phá ra?

Nàng quay về phòng viết, lại ngồi vào bàn làm việc. Bản kinh thánh chép tay lưu lại trên bàn, lớp bìa gỗ đã được đóng lại. Nàng đã tìm ra nó, nằm nép dưới những cuộn giấy, đã khép ngay nó lại khi đọc đến lời chú giải cho một danh sách dài những cái tên. Nàng lại mở quyển sách ra lần nữa, đọc những dòng chữ Latinh nằm ở ngay đầu.

Kính thưa đức giả, nhân danh tình yêu kính Chúa xin lượng thứ cho tôi, và tha lỗi cho sự cả gan của người đã viết nên điều này, và biến những sai lầm của anh ta thành những điều thiện. Một lời tựa nàng đã từng đọc thấy trước đây, một ngụ ý thường được sử dụng bởi các học giả kỹ tính.

Bản chép tay là một loạt những trang giấy da bó lại với nhau và chứa trong một cái bìa gỗ. Lời mở đầu khẳng định rằng quyển sách là những bản biên dịch tiếng Latinh của những cuộn giấy lâu đời nhất, những cuộn giấy viết bằng tiếng Hi Lạp và Do Thái. Những cuộn giấy tương tự đã được cất trong một cái tráp đã hàn kín trong phòng ngủ của họ. Chỉ mới tuần trước chúng vẫn còn được để trong phòng viết để nàng có thể nghiên cứu.

Cuộn giấy trước mặt nàng là một trong những cuộn cổ xưa nhất trong hơn trăm cuộn giấy vốn được nhét trong cái giỏ. Một vài chỗ trên cuộn giấy da đã bị ẩm, và do đó bị cong lên ở các góc.

Nàng không đọc được tiếng Hi Lạp. Không có ai ở tu viện có thời gian hay đủ kiến thức để dạy cho nàng. Nàng cũng không biết thứ ngôn ngữ còn lại, một loạt những chữ cái cong cong rất đẹp được sắp xếp thành một tổ chức có liên quan. Nàng phỏng đoán đó hẳn là tiếng Do Thái.

Nàng thậm chí còn không dám đặt những ngón tay lên cuộn giấy. Nó quá giòn đến mức một mảnh đã tróc ra dính vào những ngón tay nàng. Nó đã có từ

bao giờ thế nhỉ? một nghìn năm? Ít hơn? Hay là lâu hơn thế?

Liệu đó có phải là nguyên do mà những học giả Cathar đã sao chép lại nó, vì nó quá dễ bị huỷ hoại? hay vì hầu hết giới giáo sĩ đều có thể đọc được tiếng Latinh?

Một trong những cuộn giấy bao gồm những bản viết tay chồng lên trên bản gốc, một bản viết trên da cừu nạo. Màu mực càng mới thì càng dễ bị tẩy xóa. Bản thân nàng cũng thường tái sử dụng những mảnh giấy da, bằng cách đơn giản là tẩy sạch mực viết, rồi cẩn thận thấm ướt bề mặt, phơi khô, sau đó nhẹ nhàng nghiền vụn nó. Công đoạn đó không có tác dụng với màu mực đã cũ, vì nó đã thấm sâu vào lớp da. Cuộn giấy trông như thể đã được giữ lại, không phải vì những từ ngữ viết lên sau đó mà bởi vì những kí tự viết trước đó vẫn chưa hoàn toàn bị tẩy sạch.

Nàng ngẩng đầu lên và Sebastian đã đứng đó, phủ đầy bụi, tóc chàng ướt đẫm mồ hôi, mũ giáp của chàng không hiểu bằng cách nào đã đang được tháo ra và quăng sang một bên.

Chàng rướn người tới chỗ nàng và trong một lúc nàng chẳng còn nghĩ được gì nữa. Chỉ biết đến miệng chàng đang thấp dần đậu xuống trên miệng nàng, đôi môi mát lạnh của chàng nhanh chóng trở nên nóng hổi.

Chàng lui lại, nhìn qua nàng tới những cuộn giấy mở ra trên mặt bàn, và bản chép tay bên dưới tay trái nàng.

“Vây là cuối cùng em cũng tìm ra nó.”

Nàng nhìn chàng mà không hề thấy ngạc nhiên. “Anh biết là em sẽ tìm ra.”

Chàng gật đầu.

“Em có tin vào điều em vừa đọc được không?” chàng hỏi.

“Anh đã từng có lần hỏi em rằng em sẽ làm gì nếu em thấy bầu trời có màu xanh lá. Rằng nó vốn vẫn luôn là màu xanh lá, thậm chí cả khi em nghĩ nó là màu xanh nước biển. Đây chính là bầu trời màu xanh lá của em, phải không Sebastian?”

Chàng mỉm cười. “Đúng thế. Anh đã giữ kín bí mật này quá nhiều năm rồi. Anh đã liều lĩnh bước đến rìa nguy hiểm khi hỏi em câu hỏi đó.”

“Nhưng đó là về dòng dõi huyết thống của chúa cứu thế, Sebastian.” Nàng nhẹ nhàng chạm vào mép của cuộn giấy. Sự kinh hoàng nàng vừa trải qua lúc đầu đã dịu dần thành trạng thái tê liệt.

“Từ những gì anh hiểu được về niềm tin tôn giáo của họ, thì những người theo đạo Cathar tin rằng con người thực chất là quỷ dữ. Và như thế, Chúa Giê-su cũng là một con người, nên không thể thành thần thánh. Một giáo lý như vậy đã đặt họ vào thế đối đầu với Giáo hội.”

“Anh có tin chuyện đó không?”

“Không, nhưng anh cũng tin rằng nó cũng chẳng ảnh hưởng gì đến đức tin của anh hay em, Juliana ạ.” Chàng nói. “Những người Cathar thì lại tin, và đã tiến xa tới mức chứng minh rằng Chúa Giê-su đã kết hôn và vợ con Người đã bỏ trốn khỏi Jerusalem. Họ tin rằng họ đã lần theo được dòng dõi đó gần như đến tận ngày nay.”

“Sao anh không kể cho em điều này từ trước, Sebastian?”

Nụ cười của chàng dịu dàng. “Những cuộn giấy này có thể làm tan vỡ những nền tảng căn bản nhất của thế giới khi chúng ta biết đến nó, Juliana. Thậm chí dù chỉ một dấu hiệu sự tồn tại của chúng thôi cũng đã đủ để mang lại cho chúng ta nguy hiểm. Anh không muốn em phải chịu số phận như những người đạo Cathar.”

“Vây sao giờ anh lại kể cho em?”

“Vi em là Juliana,” chàng đáp, nụ cười biến mất, một vẻ âm trầm thay thế nó. “Vi em là vợ anh. Vi em xứng đáng được biết mọi hiểm nguy mà anh đã mang lại cho Langlinais. Vi nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra cho anh, em phải được chuẩn bị trước. Và vì những lí do lớn lao nhất. Đã có quá nhiều những sự giấu diếm trong cuộc sống của chúng ta. Anh không muốn có thêm bí mật nào tồn tại giữa chúng ta nữa.”

“Anh có nghĩ họ biết về những cuộn giấy không?”

“Quân Templar hay là Giáo hội?”

“Cả hai.”

“Anh không tin là quân Templar biết, nếu không thì chúng hẳn đã không chấp nhận chiếc chén quá dễ dàng như thế. Còn với Giáo hội, anh có nhiều nghi ngờ, nhưng không có bằng chứng.”

“Có phải anh đã tham gia cuộc Thập tự chinh để đi tìm đức tin của mình không, Sebastian?”

“Có lẽ vậy,” chàng đáp, lướt những ngón tay qua đầu đuôi của mảnh giấy da cong vênh lên. “Chuyện này có làm em bị đảo lộn không, Juliana? Hay chỉ khiến em thêm chắc chắn hơn bao giờ hết rằng những điều em hằng tin tưởng là đúng?”

Nàng suy nghĩ về câu hỏi của chàng. “Đức tin của em không hề lay chuyển, Sebastian. Đức tin là một điều mà chúng ta tin vào mà không dựa vào bằng chứng. Bản thân nó tự tồn tại và tự đứng vững.”

“Vậy mà người ta vẫn truy tìm những đồ vật,” chàng nói, “để củng cố cho những đức tin đó. Những mảnh của cây thánh giá sự thật, hay tấm vải niêm của Chúa cứu thế.”

“Những thánh tích mà đang cất trong phòng của chúng ta.”

“Chúng không còn ở đó nữa, Juliana.” thấy nàng nhìn, chàng mỉm cười. “Anh đã mang chúng ra khỏi cái traps. Bà tu viện trưởng của em hẳn giờ đã nhận được chúng từ vài mấy tuần trước rồi. Chúng thuộc về thế giới, chứ không phải chúng ta. Rốt cuộc, anh đoán chắc, chúng sẽ tự tìm được cách để được biết đến thôi.”

“Sao anh không trao chúng cho Giáo hoàng?”

“Và chêm đầu cho cuộc chiến vốn đang âm ỉ hay sao, Juliana? Không, bà tu viện trưởng của em sẽ đưa ra quyết định khi thời điểm chín muồi. Anh tin là bà ấy sẽ lựa chọn nơi thích hợp nhất cho những thánh tích.”

“Vậy còn những cuộn giấy da, Sebastian? Chúng thuộc về nơi nào?”

“Vậy chúng đến từ đâu?”

Câu hỏi của chàng làm nàng ngạc nhiên.

“Anh không tin những người Cathar đã tạo ra chúng. Anh nghĩ là, trên đường viễn du để tập hợp những thánh tích, họ đã tình cờ biết được sự tồn tại của chúng. Những học giả của họ biên dịch bộ sách kinh chép tay, nhưng những cuộn giấy da thì đã có từ lâu rồi. Chúng xuất phát từ đâu được nhỉ?”

Nàng lắc đầu. “Không có gì khác ngoài những thắc mắc, đúng không, Sebastian?”

Chàng tươi cười. “Nhiều câu hỏi hơn là câu trả lời, Juliana. Những người giáo phái Cathar vốn có mọi lý do để củng cố một câu chuyện thần thoại, nhất là khi nó kết hợp vô cùng tương ứng với những đức tin của chính họ. Hoặc có lẽ họ đã cân nhắc đến sự thật. Suy đoán của anh là, cho dù họ tin vào điều gì, họ cũng có kế hoạch sử dụng nó để làm mất uy tín hay thậm chí là xáo trộn Giáo hội.”

“Sao họ không dùng những cuộn giấy để đổi lấy sự an toàn cho họ?”

“Anh nghĩ họ biết đã quá muộn. Vì sao phải trao ra kho báu một khi họ đã biết chắc mình sẽ bị sát hại? Em nhớ không, khi đó, những người đàn ông vừa mới bị hỏa thiêu trên cọc.”

“Đó là lý do vì sao Magdalene đã gửi thư cho anh, để bí mật đó sẽ được lưu giữ đúng không?”

“Anh đã tự hỏi mình câu hỏi đó trong suốt thời gian bị tù đầy.” Chàng mỉm cười, một biểu hiện kì lạ vào lúc này. “Tại sao bà ấy lại tin tưởng giao điều tuyệt mật của họ cho anh? Thậm chí sau một năm, anh vẫn không thể nào tiếp cận gần hơn với câu trả lời.”

“Có lẽ bà biết anh tôn trọng tri thức, Sebastian. Và rằng anh không thuộc phe những kẻ cố chấp với những điều bất đồng với suy nghĩ của họ.”

Chàng chống tay lên hông. Chàng đã tháo bỏ găng tay, nhưng mặt khác vẫn giữ lại bộ áo giáp. Thanh gươm của chàng đang đưa bên sườn, chàng hoàn toàn thoải mái với nó, thư thái với sự thật là chàng có thể đưa ai đó đến gặp thần chết với một đường vung của nó.

“Anh cũng mắc sai lầm như bất kì người đàn ông nào thôi, Juliana. Nhưng cái chết của Magdalene khiến anh ước rằng một việc như vậy sẽ không bị lặp lại. Và có lẽ anh không thể phá hủy chúng chính là vì bà.”

Chàng liếc nhìn xuống một đoạn mà nàng đã xem chăm chú. Nó bắt đầu từ một dòng dãi tồn tại gần một nghìn năm, một bản ghi chép kĩ càng về những ngày sinh, hôn phối và những cái chết kết thúc vào hai trăm năm trước. “Anh tìm thấy quyển sách kinh chép tay trước nhất. Nó nằm ngay trên cùng bên trong giỏ, như thể Magdalene đã muốn anh phát hiện ra nó. Anh còn nhớ rõ cái khoảnh khắc khi anh đọc đến những chỗ này.”

Nàng nhìn về phía bàn.

“Chúng ta làm gì với chúng, Sebastian?”

Chàng mỉm cười. “Những lựa chọn xảy ra dễ dàng với em cũng như với anh thôi. Gửi chúng cho Giáo hội một cách bí mật, nhưng phải chuẩn bị cho những câu trả lời chưa từng lường trước được. Gửi chúng cho quân Templar và quan sát chúng được sử dụng để vỗ béo thêm cho quyền lực bọn đó. Phá hủy chúng.”

“Hoặc lại đem giấu chúng đi.”

“Cố lẽ đó là một cách không hay lắm.”

“Hoặc là cách khôn ngoan.”

“Anh mới là người lựa chọn,” chàng buồn rầu nói.

“Đó là lý do anh cất chúng ở Montvichet, phải không?”

“Anh không thể nghĩ ra được nơi nào thích hợp hơn. Một pháo đài hoang phế là nơi mà hiếm ai nghĩ đến để truy tìm một kho báu.”

“Thế vì sao chúng ta lại không để lại chúng ở đó, Sebastian?”

“Em muốn có một lời thú nhận từ anh? được thôi.” Chàng bước về phía những cái lỗ thông hơi trên tường, giờ đã được đóng lại để ngăn gió thu. Trời vẫn chưa đủ lạnh để dùng đến cái lò sưởi quá cỡ làm ấm căn phòng vào mùa đông. “Trước đây rất lâu, anh đã nghĩ rằng mình chỉ việc lấy đi những thánh tích và để những cuộn giấy da lại Montvichet. Nhưng ngay trước khi chúng ta rời pháo đài, anh đãx lại đổi ý. Anh, cũng muốn sử dụng kho báu của Cathar.” Chàng liếc nhìn nàng qua vai. “Những mục đích của anh cũng không trong sáng gì, Juliana ạ. Mặc dù anh tôn trọng giá trị của tri thức, đó không phải là lý do anh muốn giữ những cuộn giấy da an toàn. Anh sẽ làm bất cứ việc gì phải làm để bảo vệ em và cung cấp cuộc sống ảm đạm cho những con người đã tin tưởng giao phó chính họ dưới sự chăm lo của anh. Một dấu hiệu về nội dung của chúng thôi cũng sẽ đảm bảo việc lôi kéo cả Giáo hội hoặc quân Templar đến Langlinais.”

“Họ sẽ đến chứ, Sebastian?”

“Lại một câu hỏi nữa mà anh không thể tìm thấy câu trả lời,” chàng đáp.

Juliana nâng quyển kinh chép tay lên. Nàng đã đọc nó kĩ càng bốn lần liền sau khi nàng và Sebastian quyết định lại mang cất giấu những cuộn giấy da.

Một tài liệu nguy hiểm, một thứ sẽ mang lại điều không lành cho họ.

Nàng đang sống trong một thế giới đầy rẫy những sự phân cách. Quý tộc và nông nô. Tín đồ sùng đạo và người theo dị giáo. Học giả và người thiếu tri thức. Những dòng chữ được viết ra để phân biệt người này với người kia. Nàng, chính bản thân nàng, đã cảm nhận sự găm nhám của sự mô tả kĩ càng ấy. “Cô là đàn bà, đầu óc thiên cận. Cô không thể đạt được thành công trong những công việc quan trọng.” Những câu mà vị linh mục người thường ghé thăm tu viện nói với nàng khi ông đặt nghi vấn về khả năng trở thành học giả của nàng.

Việc chuyển từ thế giới này sang thế giới khác thật khó khăn. Jerard đã biến đổi từ một nông nô thành một hiệp sĩ, một phần thưởng đặc biệt cho lòng trung thành của anh. Nàng đã tiến bộ từ một người thiếu hiểu biết thành một học giả, chỉ nhờ cá tính bướng bỉnh của nàng. Giờ phải chăng nàng đang tự tìm nguy hiểm cho chính mình, bước ngang từ tín đồ sùng đạo sang người theo dị giáo, qua việc từ chối phá hủy những sản phẩm lao động như thế này?

Có vô số những văn bản tiếng Latin mà nàng từng sao chép đã viết ra bởi những người đàn ông tôn thờ Chúa và các thánh thần. Song tác phẩm của họ vẫn sót sáng tồn tại với thời gian. Tại sao? Họ không phải cũng là những người dị giáo hay sao?

Sebastian không phải là người duy nhất quan tâm đến sự an toàn của chúng. Nàng không thể nào sống mà thiếu chàng, không thể chịu đựng nỗi suy nghĩ chàng sẽ có thể gặp hiểm nguy. Nàng sẽ thực hiện vai trò của nàng để bảo vệ chàng và những người dân Langlinais.

Một lần nữa, những câu nàng từng thì thầm với Sebastian ở sân pháo đài Montvichet quay trở lại tâm trí. Hairetikos có nghĩa là lựa chọn. Một lần nữa nàng đưa ra chọn lựa. Chỉ có tương lai mới khẳng định được liệu nó có đúng đắn hay không.

Nàng đặt cuốn sách xuống, và nhẹ nhàng co duỗi những ngón tay. Công việc sẽ tốn nhiều thời giờ hơn trước, nhưng nàng sẽ thận trọng và cẩn mẫn như những học giả đạo Cathar. Không một từ nào bị bỏ sót, và ngoài những lí giải của chúng trong cuốn kinh chép tay, nàng sẽ thêm vào một vài bổ sung của chính nàng. Nàng sẽ thuật lại câu chuyện về các thánh tích có thật, về chiếc chén của quân Templar, và về sự lựa chọn đã phạm phải để bảo vệ cả kho báu của Cathar và lâu đài Langlinais.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 44

Ô cửa sổ lớn màu xanh của khu nhà nguyện đã được thay thế bởi một công trình nghệ thuật bằng kính đầy màu sắc. Người thợ thủ công đã sáng tạo nên cửa sổ đồ xuất thân từ một gia đình có truyền thống cha truyền con nối, ông và cha anh ta làm việc trong một thánh đường lớn ở Pháp. Nó mô tả một tu sĩ quý gồi trước một màu trời rực sáng. Trên mặt đất bên cạnh anh ta là một thanh gươm và một cái giỏ đầy kín. Nó sẽ là tác phẩm duy nhất ghi lại kỉ tích của Langlinais được trưng bày cho công chúng, và bí mật mà họ sẽ mãi mãi giữ kín. Cửa sổ thay thế đã được hoàn thành ngay vào ngày hôm trước, và mùi chì lẫn đất sét hầu như vẫn còn nồng như mùi sáp nến. Ngày mùa đông không đủ nắng để làm sáng căn phòng, và ánh sáng mập mờ của chúng tạo thêm không khí thuộc thế giới bên kia cho căn phòng.

Một bức màn trang trí sau bàn thờ, chia làm ba phần, được cuộn lên, hình vẽ mới được trang trí trên đó là về khu vườn Eden. Một bên là hình ảnh quyến rũ của Eve. Còn phía bên kia là cảnh Adam và Eve bị trục xuất khỏi khu vườn. Nhưng phần nền chính giữa mới là cái thu hút nàng. Nó thể hiện cả Adam và Eve đang quý gồi để thể hiện sự sùng bái với Chúa trời. Cả hai đều đang cười, như thể được chào đón quay trở lại khu vườn. Khi nó được treo lên

bàn thờ, Juliana đã rất lấy làm kinh ngạc, rồi sau đó là ngỡ ngàng khi chú ý thấy sự tương đồng của Adam và Eve với Sebastian và nàng. Sebastian đã cười vào mũi Giáo hội theo những cách hết sức tài tình.

Khu nhà nguyện chật cứng người, mọi người đã tề tựu đông đủ theo yêu cầu của Sebastian. Có một sự ngạc nhiên dành cho Jerard, một thanh kiếm ban phúc, niềm vinh hạnh này chuẩn bị theo lệnh của Sebastian. Toàn bộ dân chúng của Langlinois đều đã biết trước về nghi thức, giống như với món quà là căn phòng viết mà Sebastian tặng cho nàng. Giống như với nàng, họ đã phải tốn rất nhiều công sức để làm chệch sự chú ý của Jerard khỏi thứ rành rành trước mắt. Ngày hôm qua, thanh gươm đã được hoàn thành, một kết quả của nhiều ngày đêm miệt mài quai búa trong gần hai tuần lễ để kịp làm xong món vũ khí này.

Một người đàn ông vận trang phục áo choàng tu sĩ đen đứng ở một bên bàn thờ. Đạo hữu Thomas là cư dân mới của làng, và của cả Langlinois. Anh ta có một đôi mắt xanh thông thái cho một người còn quá trẻ tuổi, và một nụ cười mà Juliana nghi ngờ là sẽ không bao giờ mím lại trong sự chỉ trích. Anh ta tiến đến trước, cái đầu trọc lóc lộ ra sau một động tác gạt mũ trùm đầu xuống.

Juliana chợt nhớ lại lần đầu nàng gặp Sebastian, giấu mình trong bóng tối với cùng chiếc áo chùng như thế, cách biệt trong sự cô độc. Nàng đặt tay nàng vào tay chàng và chàng dường như cũng thấu hiểu khi chàng siết chặt lấy nó.

Jerard bước lên phía trước, vẻ mặt của anh ta rất thận trọng. Họ rõ ràng là đã thành công trong việc giữ kín sự kiện này với anh ta. Sebastian lấy ra thanh gươm đã được giấu sau một cái trụ. Một viên ngọc lục bảo to bằng ngón tay cái được nạm vào cán, và bên dưới là từ trewe khắc sâu vào mặt kim loại. Đáng tin cậy. Không còn sự mô tả nào dành cho Jerard thích hợp hơn thế.

Jerard quỳ xuống, khuôn mặt tràn đầy vẻ hoài nghi ngờ ngàng.

Sebastian giờ thanh gươm lên cho đến khi ánh nền lan toả trên lưỡi gươm, rồi đặt nó trước mặt đạo hữu Thomas.

“Xin ban phúc cho thanh gươm này,” chàng ngâm nga. “để nó có thể trở thành công cụ bảo vệ cho nhà thờ, những goá phụ và trẻ mồ côi, và cho tất cả những bề tôi của chúa trước những sức mạnh ngoại đạo. Ta ra lệnh cho ngươi, hiệp sĩ Jerard, thực hiện mọi nghĩa vụ một cách trung thành và tận tụy. Ngươi có đồng ý không?”

Jerard gật đầu.

Sebastian mỉm cười, rồi thì thầm bảo anh ta đứng lên. Chàng bước tới, buộc đai gươm quanh thắt lưng của Jerard.

“Hãy xứng đáng với nó, Jerard.”

“Tôi sẽ bảo vệ nó, thưa lãnh chúa. Bằng cả mạng sống của tôi.”

Lời thề của anh ta là dấu hiệu kết thúc trong sự im lặng đầy kính cẩn.

* * *

Sebastian đóng cánh cửa sau lưng Jerard. Bên dưới họ là những âm thanh vui vẻ, khi những người dân Langlinois tổ chức ăn mừng. Juliana đã ở lại trong đại sảnh, một nữ chủ nhân bất đắc dĩ nhưng vẫn vô cùng sáng chói. Hai người đàn ông giờ chỉ còn một mình, như họ vẫn thường làm trước đây, những ngày đó dường như đã nhạt nhòa trong sự hồi tưởng.

“Ngươi đã phục vụ ta rất tốt trong suốt những năm qua,” Sebastian nói, nụ cười của chàng không dễ dàng như chàng tưởng.

Jerard sụp xuống trước chàng. “Thưa chủ nhân, tôi thấy quá đỗi bất ngờ. Việc được ban tặng tước hiệu dù tôi chỉ là một nông nô thấp kém quả thật là một niềm vinh dự quá lớn lao. Nhưng ban cho tôi thanh gươm lòng lầy này là quá nhiều ạ.”

Sebastian mỉm cười. Người thanh niên chàng gặp lần đầu tiên ở Pháp nay đã trở thành một người đàn ông khiêm nhường và trung thành. Tuy nhiên, quá khiêm nhường trong giờ phút này.

“Như ta đã nói, ngươi đã phục vụ ta rất tốt, Jerard ạ.” Chàng vỗ lên vai người hầu cận. “Nhờ có ngươi, Langlinois vẫn giữ được sự phồn vinh và người dân sống an bình trong suốt quãng thời gian ta bị cầm tù. Ngươi đã giữ bí mật về căn bệnh của ta và làm bạn với ta khi mà cả thế giới có lẽ đã quay lưng với ta. Ta không quan tâm đến xuất thân của ngươi. Ngươi là một người dân Langlinois, và sẽ mãi mãi là như thế.”

Jerard cúi xuống nhìn mặt sàn gỗ.

“Nhưng ta cần ngươi chứng tỏ lòng trung thành một lần nữa.”

Anh ta ngước lên. “Bất cứ việc gì, thưa chủ nhân.”

Sebastian nghiêm nghị. “Đừng hứa dễ dàng thế. Yêu cầu ta đưa ra cho ngươi không đơn giản đâu.”

Chàng đi chuyển tới một góc phòng nơi đặt một cái bàn nhỏ và hai cái ghế, ngồi xuống và ra hiệu cho Jerard ngồi vào chiếc ghế còn lại. “Ta muốn ngươi rời khỏi Langlinois,” chàng nói, và khi thấy vẻ mặt chần chừ của người hầu cận, nụ cười của chàng trôi tuột mất.

“Phải chăng tôi phạm phải lỗi gì, thưa chủ nhân?”

“Ngược lại, Jerard, người là người duy nhất ta có thể tin tưởng để giao cho nhiệm vụ này.” những ngón tay của chàng gõ nhịp xuống cạnh bàn.

“Người biết về những cuộn giấy của người Cathar rồi đấy,” chàng nói, “những người vẫn chưa biết nội dung của chúng.” Một giờ sau đó, chàng giải thích cặn kẽ những nội dung đó, trả lời những thắc mắc của Jerard với tất cả những gì chàng nắm được. Đó là một quyền lợi, người sẽ nắm giữ chúng cũng phải được biết rõ về sự nguy hiểm của chúng.

“Người là một trong ba người duy nhất đang sống biết được bí mật này,” Sebastian nói. “Những điều đó hẳn sẽ mang lại nguy hiểm cho người. Ta không muốn xem nhẹ việc này, Jerard.”

Anh chàng trông choáng váng.

“Ta sở hữu một khu đất ở phía nam Langlinais.” Tài sản duy nhất ngoài Langlinais chàng còn giữ lại được sau khi trả món tiền chuộc cho quân Templar, nhưng chàng không nói điều đó với Jerard. “Ta đã cho xây một lâu đài cho người ở đó, tạo dựng cho người lãnh địa riêng. Hãy mang theo những cuộn giấy và bảo vệ chúng. Đó là một nhiệm vụ thiêng liêng mà người giờ đã được biết, Jerard. Một việc có ý nghĩa quan trọng hơn nhiều so với là người hầu cận hay là bạn của ta. Người chấp nhận nó chứ?”

Jerard hắng giọng hai lần trước khi câu trả lời bật ra. “Vâng, thưa chủ nhân, tôi sẵn sàng. Và cả đời con tôi cũng sẽ giữ vững nhiệm vụ đó. Đó sẽ là gia tài thừa kế của chúng khi được canh giữ những cuộn giấy.”

“Người có muốn mang theo ai đó nữa ở Langlinais không? Một người phụ nữ mà người sẽ có thể lấy làm vợ chẳng hạn?”

Jerard lắc đầu. “Không, thưa ngài.”

“Nghĩ kĩ đi, Jerard. nếu người muốn, cô ta sẽ có thể đi cùng người với những lời ban phúc của ta. Và một món hồi môn nữa, để hỗ trợ cho cả hai.”

“Không có ai đâu, thưa ngài.”

Yên lặng, trong khi Sebastian thăm dò phản ứng của Jerard. “Chúng ta vẫn luôn đùa giỡn về sự thành thạo của người với đàn bà cơ mà. Không có ai trong số những người mà người đã chinh phục được khiến người muốn lấy hay sao?”

“Không, thưa ngài. Người phụ nữ tôi muốn lấy làm vợ phải có hiểu biết và trung thủy. Cô ấy sẽ thông minh và can đảm, và có trái tim nhân từ nhất.”

Sebastian nhướng một bên mày. “Người vừa mới mô tả vợ ta đấy,” chàng nói, cố giữ cho giọng mình bình tĩnh.

Khuôn mặt Jerard tái nhợt, rồi ngay lập tức sạm màu đồng. “không đâu, thưa ngài,” anh ta vội nói. “Tôi luôn kính trọng phu nhân như nữ chủ nhân của mình.”

“Tốt nhất là người luôn làm như thế.”

Chàng đứng lên, lại vỗ vào vai Jerard. “Ta sẽ nhớ người đấy, bạn của ta. Cũng hãy ghi nhớ điều đó. Còn giờ, đến lúc nhập cuộc với những người khác rồi. Ta chắc chắn ông lão Simon lại đang bắt đầu lễ chúc mừng của ông ấy.”

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

“Tiếng ồn gì thế?” Nàng ngược mắt nhìn lên trần nhà của khu đại sảnh. Sebastian đưa cốc của chàng cho nàng thay vì trả lời. Nàng lắc đầu.

Rượu của Langlinais mạnh nổi tiếng. Nó không phải là một sản phẩm của lâu đài, hiếm khi được chất lọc và làm bớt gắt cho đến khi vị đắng dịu đi và vị ngọt còn lưu lại sau khi nếm. Công thức được những người ủ rượu bảo mật cẩn thận, họ cũng chịu trách nhiệm tổ chức những buổi liên hoan chè chén.

Buổi tối đã được lên kế hoạch cho lễ chúc mừng. Hoa quả trong vườn đã được hái xuống, còn củi, quả đầu và hạch sồi được thu lượm từ những khu rừng của vùng Langlinais. Những ngày này, không khí mù mịt do màn bụi sản sinh từ công tác đập lúa mì. Những công việc chuẩn bị thông thường cho mùa đông sắp đến.

Nhưng buổi lễ không chỉ tổ chức để chúc mừng cho vụ mùa, mà còn nhằm tỏ lòng thành với một trong những người con của mảnh đất. Jerard đã gần như trưởng thành trên đất Langlinais, cống hiến hết mình, với vị trí là một quản gia công tâm. Không phải ngày nào cũng có một người đàn ông xuất thân nông nô vươn lên hàng ngũ hiệp sĩ, và được ban thưởng ba con ngựa và một thanh gươm tuyệt đẹp.

Một tiếng thịch âm vang một lần nữa làm rung rinh trần nhà, nhưng không ai trong phòng dường như chú ý đến nó ngoài nàng.

“Anh không nghe thấy tiếng đó sao, Sebastian?” Nàng đứng dậy và định rời bệ để đi tìm hiểu nhưng chàng đã kéo nhẹ nàng trở lại ghế.

Chàng ra dấu bằng một tay và một người hát rong tiến đến trước, cúi chào rồi ngồi lên một cái ghế đầu được đặt đối diện với những người khác. Anh ta vắn vơ gảy năm sợi dây của chiếc đàn Ud, một dạng đàn lướt tay cầm ngắn, khi anh ta thuật lại một bản anh hùng ca về Charlemagne (Sắc-lơ đại đế) và mười hai vị tướng lãnh vĩ đại của ông.

Mọi người trong đại sảnh đều bị hấp dẫn bởi câu chuyện của anh ta. Ngoại trừ Juliana, người vẫn còn lẩn cấn về tiếng động nàng vừa nghe thấy, và đương nhiên cả Sebastian, người đang thực hiện những hành động không gắn liền với các hiệp sĩ.

“Lần này anh lại muốn giấu em điều gì thế, Sebastian?”

Bàn tay phải của chàng cầm cốc rượu, tay trái luồn vào dưới áo choàng và áo lót trong của nàng. Những ngón tay chàng đột nhiên rờ rẫm trên làn da trần của nàng.

“Sebastian!” Tiếng thì thầm của nàng dường như tuyệt nhiên không hề làm chàng mấy may bối rối, và nếu là một sự quở trách, nó cũng tổn công vô ích. Biểu cảm của chàng là của một người đàn ông đầy mãn nguyện, một nụ cười nhếch lên trên môi chàng như thể chàng thấy rất hài lòng với câu chuyện chàng đang lắng nghe. Một món tóc rủ xuống trên trán làm tăng vẻ trẻ trung của chàng, gần như khiến chàng trở nên tình quái. Nhưng ánh mắt chàng cảnh báo rằng nàng sẽ thất bại trong việc ngăn cản những hành động của chàng. Chúng mang một vẻ biếng nhác, gần như là mơ màng, một biểu hiện chàng thường có. Không phải ánh mắt của một con thú săn, mà là của một người đàn ông muốn lên giường với vợ mình.

Nàng có thể cảm nhận được làn da mình ấm dần lên. Nếu nàng là một người phóng đảng khi tỏ ra háo hức với sự đụng chạm của chàng đến thế, thì chắc nó là thế.

“Có một biểu hiện lạ trên mặt em, vợ yêu,” chàng nói, lời thì thầm của chàng không lớn hơn một hơi thở thổi vào tai nàng. “Em có thấy đói không?”

Nàng lắc đầu từ bên này sang bên kia. Thậm chí giọng nói của chàng cũng ẩn chứa quyền năng, khiến không khí nóng hổi và đặc quánh lại hơn quanh họ. Như thể khiến nàng thấy khó thở.

“Em chắc không? Em trông như đói đến cồn cào rồi. Lại đây,” chàng nói, đứng dậy và chìa tay ra cho nàng. “Mim cười và xin thứ lỗi vì đã rời bàn tiệc quá sớm, vợ yêu của anh.”

Nàng làm như được bảo, không thắc mắc thêm về sự khao khát tràn trề quanh cả hai người. Chạm vào em. Chạm vào em đi. Nó như một bài ca mà nàng hát trong tâm trí, một bài ca mà chàng dường như nghe thấu dễ dàng.

Chàng dẫn nàng qua tầng lầu có phòng ngủ của họ. Việc chia sẻ một chiếc giường đơn giản hơn nàng nghĩ. Tuy nhiên, chàng quá to lớn, đến mức nhiều lần trong đêm, nàng tỉnh dậy thấy chàng lăn nàng đến tận mép giường. Một đầu ngón tay cũng đủ để đẩy chàng ra, và chàng lại lăn về phía góc giường của chàng. Tuy thế, đôi lần, chàng choàng mở mắt khi nàng chạm vào như thể chàng vẫn tỉnh như sáo. Sau đó, chàng vươn đến chỗ nàng và ý nghĩ về giấc ngủ biến mất ngay khỏi tâm trí họ.

Trên đỉnh ngọn tháp phía đông, chàng kéo nàng vào trong cái ôm ghì của chàng, miệng chàng phủ lên miệng nàng trước khi nàng kịp thốt lên lời. Chàng có một cách hôn như cướp lấy hơi thở của nàng. Tất cả những gì nàng quan tâm trong những thời khắc đó là Sebastian và chiếc miệng tài tình của chàng. Chàng rải một trận mưa những nụ hôn lên khuôn mặt nàng, hơi thở của chàng gấp gáp, tay chàng ghì lấy tóc nàng không chút nhân nhượng.

Chàng rút ra, lướt theo đường nét gương mặt nàng với những ngón tay. Thậm chí đến giờ nàng vẫn kinh ngạc với sự tiếp xúc của làn da chàng với nàng, không hề có rào chắn giữa họ.

“Anh thường ngồi đây và ngắm nhìn em, Juliana, và tự hỏi sẽ có cảm giác như thế nào khi được chạm vào em”

Một luồng hơi ấm tràn qua nàng với những lời của chàng.

Chàng đặt cả hay tay lên eo nàng, rồi quay nàng lại để lưng nàng tựa vào chàng. Kéo nàng sát vào gần, chàng vòng một tay quanh thắt lưng nàng. Tay kia tiến lên tháo dải nơ buộc tóc nàng.

Khi chàng làm xong, và tóc nàng như một đám mây phủ quanh vai, bàn tay chàng khum lấy bầu ngực nàng, “Anh thường phân vân liệu ngực em có mịn màng như làn da em, liệu chúng có giống như hai ngọn đồi trắng như tuyết với đỉnh nhũ màu hồng thanh nhã.” Ngón tay cái của chàng lướt qua vú nàng, và khi nó dựng đứng lên và thắm màu lại với sự cọ xát của chàng, chàng cười nhẹ. “Rồi anh phát hiện ra vào một đêm rằng đúng là như thế. Mềm mại và trắng như tuyết.”

Nàng gợn tay lên và vòng ra sau cho đến khi chạm vào mặt chàng. Chàng hôn lên những ngón tay nàng, rồi cúi xuống để đặt một nụ hôn dịu dàng lên trán nàng. Những ngón tay nàng len vào tóc chàng.

“Em đã nghĩ là mình sẽ chết mất, em khao khát được cảm nhận sự đụng chạm của anh quá mức.” Một sự thú nhận nhỏ nhẹ. Đó là lần đầu tiên họ nhắc lại về cái đêm chàng xen ngang giờ tắm của nàng.

“Anh cũng đến mức đó.”

Chàng quay người nàng lại và cúi đầu xuống để chạm môi lên cổ nàng. “Em có hương vị của những đoá hồng, Juliana.”

Chàng nhấc đầu lên, hơi thở của chàng nhanh như của nàng. Nàng vùi đầu vào khuôn ngực chàng. Chàng cảm một tay nàng đặt lên chàng. Chàng cảm nhận thấy sự cương lên và nặng nề của chàng bên dưới lòng bàn tay. Nếu không phải nó đã xảy ra, nàng chắc sẽ chắc phản ứng đó là không thể. Không có gì đáng ngạc nhiên, vì sao nàng lại thấy bị kéo giãn và tràn ngập khi chàng vào trong nàng.

Những ngón tay nàng bắt đầu một cuộc khám phá chậm rãi trên chỗ khuấy động của chàng. Nàng đã phát hiện ra rằng nàng có thể khiến chàng run rẩy, hay hít vào một hơi thở trầm, rung động.

Chàng ngả nàng nằm xuống trên mặt sàn gỗ của toà tháp, một nơi không phù hợp làm chốn khuê phòng cho cuộc hẹn hò của họ. Nhưng những cơn mưa đã đến từ khi trời còn sớm, và không khí giờ tươi mát và trong lành. Không có bụi, và như đôi lúc nó vẫn xảy ra, màn đêm dường như rõ ràng hơn sau cơn bão. Nàng ngược nhìn lên trời để thấy hàng ngàn vì sao lấp lánh, như những ngọn đuốc từ xa xa. Nhưng không có ngọn lửa nào trên trời có thể thu hút sự chú ý của nàng một khi Sebastian đã nằm xuống bên cạnh nàng.

Chàng chống người trên một khuỷu tay, và lần lượt, cời bỏ trang phục của nàng, xé bung những mối nối của hai ống tay áo ôm sát khi chúng không dễ tháo ra. Nàng không hề phản đối, Ai mà dám chống lại một người lính thập tự chinh. Ánh trăng tạo nên những cái bóng trên mặt chàng, hoàn lại vẻ tuyệt đẹp trong phong thái bình dị. Nàng đưa tay lên để áp vào má chàng. Chàng tạm dừng chiến dịch đầy quyết tâm.

“Gi thế, Juliana?” Chàng quay đầu lại, ban tặng một nụ hôn nhẹ giữa lòng bàn tay nàng.

“Giá mà em có thể giữ mãi giây phút này an toàn, Sebastian. Cho đến tận cùng của thời gian.” Những lời đến từ nơi sâu thẳm trong nàng, một nơi bí mật được cất giấu và dễ tổn thương.

Nụ cười của chàng sáng chói trong ánh trăng, nụ hôn của chàng mời mọc nàng tự lạc lối trong vòng tay chàng, một lần nữa bị cuốn vào đam mê cháy bỏng.

Chàng đã chỉ hi vọng làm xao lãng sự chú ý của nàng khỏi những tiếng động do những người thợ xây tạo nên. Khi phòng viết của nàng được xây, việc đó khá dễ dàng; chàng chỉ việc giữ nàng bận rộn trong thung lũng hay trong phòng ngủ. Nhưng căn gác đang được sửa sang thành phòng tắm, hoàn thành với một bồn tắm bằng đá tương tự như cái ở Montvichet.

Tất cả những dự định làm xao lãng trôi tuột khỏi đầu chàng khi gặp mắt nàng và chàng nhận thấy bản thân mình rơi vào nỗi ham muốn quá nhanh chóng. Quá sâu sắc đến nỗi chàng bắt chập cả những tiếng cười đuổi theo họ khi rời đi, hoặc việc họ đã bị đem ra bàn tán với những nhận xét khôi hài thô tục.

Chàng là một người đàn ông rất thông thạo quyền lực của mình. Một chiến binh hiểu rõ những điểm mạnh, và cố gắng để hạn chế những điểm yếu. Vậy thì, tại sao chàng lại thấy mình như một cậu trai thiếu kinh nghiệm mỗi khi nàng mỉm cười với chàng, hay thu mình trong vòng tay chàng? Có lẽ điều chàng cảm nhận trong thời khắc này không chỉ là sự ham muốn, chàng nghĩ, khi ngó xuống nàng. Tình yêu chăng? Một từ quá nhỏ bé, một ý nghĩ quá yếu ớt. Chàng biết chàng sẽ cảm nhận về người con gái này như vậy cho đến cuối cuộc đời và có lẽ sẽ là bất diệt.

Chàng không thể trì hoãn thêm để được chạm vào nàng, vì vậy mối nối cuối cùng trên chiếc váy lót của nàng bị xé toạc không thương tiếc. Nàng nằm đó, trần truồng, những mảnh trang phục nằm rải rác quanh nàng như một cái nền làm tôn lên vẻ đẹp của nàng. Ánh trăng tắm nàng trong một luồng sáng, tạo nên một đường cong huyền ảo cho đôi môi, một tia sáng nhấp nháy ra hiệu cho đôi mắt nàng.

Không hiểu sao dường như thật đúng đắn và phù hợp khi họ cùng nhau đến đây, dùng nơi này làm khung cảnh cho sự khao khát lớn nhất của chàng. Không biết đã bao nhiêu đêm chàng ngồi quan sát nàng và cảm nhận nỗi đau thể xác quá lớn đến mức chàng không thể chịu hơn được?

Để đền bù cho người đàn ông đó, chàng cúi xuống và hôn lên bầu ngực nàng, nếm nấp sự cứng chắc của một núm vú. Vì người đàn ông đó ước ao được tìm hiểu, mơ mộng về những điều này, chàng cuốn nó vào giữa hai làn môi chàng, lắng nghe tiếng thở gấp mềm ướt của nàng khi chàng dùng răng nhay nhay phần da thịt nhạy cảm của nàng.

Người đàn ông cũ trong chàng quỳ bên cạnh, một bóng ma của khao khát và ham muốn. Chàng nghe thấy những mệnh lệnh trong đầu, sự hồi thúc, và trượt hai tay lên khắp người Juliana. Chàng biết rõ từng phần trên cơ thể nàng tương tự như cơ thể chàng. Chỗ lõm nơi eo nàng nối với hông đặc biệt nhạy cảm. Những ngón chân nàng uốn lại khi chàng chà xát lên đỉnh của chúng. Hơi thở nàng nín lại khi những ngón tay chàng lướt lên đùi và sau đó là chỗ nối giữa hai chân nàng. Thay vì tự khép chặt mình lại, đôi chân nàng tách ra, một sự mời mọc không lời.

Chàng cời bỏ áo dài, thắt lưng, bít tất trang trí hoa văn. Chẳng mấy chốc chàng cũng trần trụi, cơ thể chàng hoà vào bóng tối khi màn đêm phủ xuống họ như lớp bụi mù.

Những ngón tay chàng tỏ ra tài năng vượt bậc trong lúc này, thấm nhuần bản năng hay có lẽ là sự dễ dàng ngon ngọt của người đàn ông quá khứ trong chàng, người đã dùng nhiều giờ liền mừng rỡ ra một dịp như thế này. Chàng đụng chạm vào nàng dịu dàng, với sự kim chế sinh ra từ những niềm mong ước. Đôi môi chàng phủ lên bầu vú nàng, cổ, cánh tay nàng. Chàng yêu nàng bằng miệng, làn da nàng được xúc dầu với những nụ hôn và những hơi thở hắt, như thể hơi thở của chàng không thể đến đủ sâu hay đủ gấp.

Nàng ghi chặt cánh tay chàng, hai bàn tay nàng vươn ra, đầu nàng lật từ bên này sang bên kia. Háo hức và phản đối, trong cùng một lúc. Chàng cảm nhận được nàng, căng mọng và ẩm ướt, và sờ vào nàng dịu nhẹ, rồi gia tăng dần với những cái vuốt ve gấp rút hơn.

“Juliana ngọt ngào,” chàng nói trên môi nàng.

Sự kéo dài bị quên lãng, sự khao khát lên tới tột bậc. Chàng trượt sâu vào trong nàng, nghe hơi thở run rẩy của nàng bật ra. Chàng tựa người ra sau, chống đỡ trên hai đầu gối, lướt mu bàn tay lên người nàng, ngay phía trên nơi họ hoà làm một. Chàng nhấn nhá dịu dàng, khi nàng cong người bên dưới chàng. Rồi lại một lần nữa, khi một tiếng nức nở mềm mại thoát ra từ đôi môi nàng.

“Anh muốn nghe tiếng hét của em,” chàng nói, ngắm nghía nàng. “Anh muốn em thêm muốn, đói khát, Juliana.”

Chàng đu đưa cùng nàng, những cú đâm nông và nhanh. Cơ thể nàng cong lên để nhận được nhiều hơn từ chàng. Đôi tay nàng cầm vào cánh tay chàng. Chàng luôn một tay xuống dưới nàng, đẩy quần áo của nàng chèn ở dưới, rồi lại tự nâng người chàng lên. Góc độ của cơ thể nàng lúc này đưa chàng gần hơn đến với điểm trung tâm của nàng. Lại một lần nữa, chàng chuyển động, nhu cầu của chàng như một phiến gỗ nặng để phá thành, còn những ngón tay chàng là chìa khoá.

Những âm thanh nho nhỏ thoát ra từ môi nàng, những tiếng rên rỉ hay nài xin, chàng cũng không biết nữa. Chàng tự hạ người xuống, bắt đầu những cú đâm dài hơn, rút ra gần như hoàn toàn, rồi sau đó đưa vào tới nơi sâu thẳm nhất của nàng.

Hai mắt nàng mở to, ánh mắt nàng tha thiết và đầy ham muốn.

Chàng đột nhiên nhận ra ý nghĩa của khoảnh khắc này. Chàng có thể trao cho nàng sự cuồng nhiệt nhưng đó là vì chàng đang chế ngự nàng. Chàng không muốn sự quy phục từ Juliana.

Chàng đã quá gần như choáng váng trong vòng tay nàng. Hơi thở của chàng trở nên gấp gáp, nhu cầu chạy qua chàng thành những đợt sóng rung động. Chàng tự hạ thấp người xuống, và lăn tròn cho đến khi nàng ở bên trên chàng, cơ thể họ vẫn nối kết.

“Đưa anh đến đỉnh cùng với em, Juliana,” chàng thì thầm.

Những móng tay nàng rê trên ngực chàng, đầu nàng ngửa ra sau khi toàn bộ cơ thể nàng dường như run rẩy.

“Sebastian.” Tên chàng là một tiếng thờ dài.

Đôi tay chàng siết chặt hông nàng, nâng nàng lên, rồi hạ xuống trên chàng. Một bài học nàng tiếp thu rất nhanh. Những chuyển động tiếp theo là của nàng, khi nàng quỳ hai đầu gối xuống mặt sàn, nâng lên và tự trêu chọc trên chàng. Cảm xúc quá tràn đầy, đẩy chàng gần hơn tới đỉnh điểm.

“Chiếm lấy anh, Juliana,” chàng hét lên. Chàng nhắm nghiền mắt, cơ thể chàng đưa ra mệnh lệnh thúc giục chàng đi sâu hơn vào nàng, kết thúc việc này. Tâm trí chàng lại giục giã sự kìm chế. Chàng không muốn biết liệu bên nào sẽ thắng, thể xác hay lí trí.

Nàng mở rộng chân, dẫn người tới hơn trên chàng. Làm thế nào mà chàng trước đây lại chưa từng phát hiện ra rằng sự mê mải lại có thể gần với sự tra tấn nhỉ?

Nàng nẩy người lên lần cuối, niềm khao khát trong sự siết chặt của nàng cũng liên tục như chàng. Những móng tay nàng gần như đâm vào da chàng. Chàng cảm thấy cái rừng mình của nàng bao quanh chàng, khi cơ thể nàng thúc giục chàng đi đến cuối cùng.

Cuối cùng, tiếng hét của nàng báo hiệu sự thăng hoa. Nó quá sắc nét đến đau đớn, nhưng tràn ngập sự sung sướng. Một khoảnh khắc sau đó nữa, và nàng đổ dài trên chàng, nụ hôn của nàng nuốt trọn tiếng rên rỉ của chàng khi nàng đồng hành với chàng đến thiên đường.

Người đàn ông chàng đã từng, lay lắt và cô độc, biến mất vĩnh viễn, thể xác chàng khuây khoả và tâm hồn chàng trọn vẹn.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Một trong những lợi ích với cấp bậc mới của hắn – sĩ quan phụ tá cho ngài Thống chế - là quyền được phép vắng mặt trong các buổi tụ tập với lí do đi thực hiện công việc mà ngài Aubry giao phó. Nhưng chuyến đi quay trở lại Montvichet của Gregory không phải là việc công mà là vì mục đích riêng của hắn. Hắn muốn khám phá ra sự thật về chiếc cốc thánh, và người duy nhất có thể chứng minh mối nghi ngờ chính là anh trai hắn.

Hắn đứng phía bên kia ngọn núi, gọi với qua hẻm núi. “Sebastian!” m thanh cái tên anh trai hắn phản hồi bật lại. Hắn anh ta không muốn đáp lại, và quá yếu do thiếu thức ăn và nước uống.

Hắn đã mất gần trọn cả ngày để làm một cái thang đơn giản. Sau nhiều lần kiểm tra để đảm bảo nó có thể chịu được trọng lượng của mình, hắn ngã nó nằm ngang qua hẻm núi. Hắn quăng thanh grom sang chỗ lối vào Montvichet, rồi từ từ trườn qua cái thang tự tạo.

Khi đã sang đến bên kia, hắn kéo cái thang đến chỗ an toàn và dựng nó tựa vào bức tường thành bằng đá. Hắn cúi xuống nhặt thanh grom lên, thận trọng bước vào khu sân trong.

“Này ông anh!” Không có phản ứng nào, chỉ có tiếng vỗ cánh của một con chim lo âu trong tổ.

Hắn chĩa thanh grom về phía trước, phòng thủ trước chuyện có thể xảy ra. Nhưng có những thứ mà một thanh grom cũng không thể chống lại. Những

tiếng thì thầm, nhẹ hẫng và không rõ rệt, âm thanh tiếng khóc trẻ con. Đó chắc hẳn là do gió, con gió nhẹ xào xạc quanh quần trong pháo đài. Thậm chí dù đã tự trấn an như thế, hẳn vẫn không hết thảng thốt.

Hắn đi qua từng phòng ngủ, để ý thấy mọi thứ đều trông ngăn nắp và gọn gàng. Một con búp bê nằm trên một cái gối, và hẳn không dám nhìn. Phòng ăn trống không, không thấy dấu hiệu của thức ăn hay thậm chí là dấu hiệu có người sống. Cuối cùng, hắn đi đến phòng viết. Lốp bụi ở đó không đóng dày như ở những chỗ khác, và trông như thể chiếc bàn ở góc phòng đã từng được lau chùi và sử dụng.

Hắn quay lại sân, sự bối rối ngày càng tăng. Sebastian không ở đó. Cả người đàn bà đó cũng không.

Khi nhìn thấy cái hầm, hắn bước về phía nó, nụ cười của hắn rộng mở hơn với mỗi bước chân. Hắn trèo xuống những bậc thang chậm rãi, nhận thấy lối đi mỗi lúc một tối đen. Xuống được nửa đường, ánh sáng yếu ớt soi rõ lối đi. Một lát sau, hắn trồi lên mặt đất từ cuối đường hầm, gần ngay sát nơi hắn đã buộc con ngựa lại.

Hắn quay trở lại, đi ra cổng, và hất cái thang tạm bợ xuống hẻm núi. Nơi này không cần thêm bất kì sự xâm nhập, hay vị khách bất thường nào nữa. Thực vậy, nếu hắn có thể chôn lấp nó với bụi và khoá kín sự tồn tại của nó khỏi thế giới, hẳn cũng sẵn sàng lắm. Có dấu hiệu của những thứ mà hắn không hiểu nói và một không khí u ám đáng sợ ăn sâu vào xương tủy hắn.

Hắn quay người và lại leo xuống những bậc thang kín. Trước khi đi xuống, hắn quay đầu nhìn xung quanh. Hắn lấy làm mừng rằng mình đã không dự phần vào cuộc vây hãm Montvichet trước đây.

Phải chăng chiếc áo của người hủi và căn bệnh lại là trò lừa dối khác của Sebastian? Hắn thấy ngưỡng mộ sự nhanh trí của ông anh một cách bất đắc dĩ. Anh ta đã chơi cho cả lũ một vở đau.

Hắn có nên cử quân đến Anh để cưỡng ép sự thật từ Sebastian? Nếu làm thế, những kẻ khác sẽ phát hiện ra hắn đã bị lừa. Hắn chẳng được lợi gì nếu nói ra sự thật. Mà chỉ thành trò cười cho thiên hạ mà thôi. Không, tệ hơn ấy chứ. Hắn sẽ bị giăng vào một vòng quay liên miên những cuộc thẩm tra, đi đêm cừu hay bò và chỉ bảo những đạo hữu cách giữ những bản sao lưu.

Nếu hắn giả vờ chiếc chén thánh là đồ thật, sự nghiệp của hắn sẽ thăng tiến, và danh dự của quân Templar sẽ được đảm bảo. Chỉ có hắn và Sebastian biết được chiếc chén thánh chúng thu được là một thánh tích giả. Và ai tin lời Sebastian, một kẻ ngưỡng mộ bọn dị giáo, và dám đối đầu với một người lính Templar? Hắn không mất nhiều hơn một giây để đi đến kết luận, và quyết định, khi không còn gì vướng mắc, hắn nở một nụ cười toe toét.

Gregory bước xuống những bậc thang và biến mất khỏi tầm mắt.

Con gió bắt đầu vi vu, cuốn bụi và liệng vào trong không khí, xoay tít những mẫu lá khô cong và làm rung rinh những bụi cây và những đoá hoa nở muộn mọc trên mái nhà và giữa những kẽ đá.

Từ đâu đó vang lên tiếng cười, một tiếng vọng bồi hồi và xăm. Rồi một lần nữa chỉ còn lại sự im lìm bao phủ Montvichet.

* * *

Có một vẻ như ghê sợ trên mặt Sebastian khiến Juliana bật cười. chàng nhăn nhó trước điệu bộ vui vẻ của nàng, rồi lột một miếng mủ sồi nữa từ trên đầu cành cây.

“Có ai bắt anh ăn chúng đâu, Sebastian.” Nàng nói.

“Ít ra may là em không nhờ anh nghiền đồng da sống của em. Việc đó đã xong chưa?” Vẻ mặt ác cảm của chàng khiến môi nàng run lên vì nén cười. Ai mà nghĩ được rằng chàng hiệp sĩ vĩ đại Sebastian của Langinais lại yếm thế vì những thứ đơn giản chứ?

Nàng gật đầu.

“Hắn phải có phương pháp tốt hơn để làm gãy da chứ. Và tạo mực nữa. Anh cũng không hiểu tại sao lại cần pha chế chúng thường xuyên thế.”

Nàng nhún vai. “Nó sẽ không được tốt, Sebastian, cũng như rượu.”

“Nhưng đây là lũ bọ.” Chàng quắc mắt nhìn xuống cái hỗn hợp trong tay và giữ giữ những ngón tay trên miệng giở.

Tiếng cười của nàng vang vọng khắp khu rừng.

“Chúng ta sẽ xem em có còn cười được nữa không khi đi săn chim ưng trưa nay.”

Đó là một thoả thuận họ lập ra. Nàng sẽ phải vượt qua ác cảm với khu chuồng trại và chim chóc, và chàng thì giúp nàng thu lượm mủ sồi từ các thân cây.

“Chúng ta phải làm thật sao?” Juliana đã thể sẽ tránh xa các chuồng chim ưng, một nơi được xây riêng biệt với những cách cửa vòng cung và những khe hở để làm chúng trông rộng hơn thực tế. Nàng chưa bao giờ đi săn chim trước đây, nhưng những con chim ưng, chim cắt, điều hâu, tất cả chúng đều bỏ nhào từ trên trời xuống bắt trộm ngỗng và vịt trông như những tạo vật đầy cuồng nộ và dữ tợn. Có hai người nuôi chim ưng, một ông lão và anh chàng học việc, thường dành ra hai giờ đồng hồ để giới thiệu cho nàng về nhiệm vụ của họ và giải thích các công đoạn huấn luyện khác nhau. Mặc dù nàng mỉm cười và nói lời cảm ơn với những thông tin họ cung cấp, nàng vẫn thấy mừng khi được rời khỏi căn nhà đó.

“Chúng ta phải làm,” chàng nói, cười với nàng. Chàng nắm một cành và tự tung người lên cây. “Có muốn tham gia cùng anh không, vợ yêu? Cảnh này chắc lắm.” Chàng ngồi lên cành cây, một chân vắt dọc theo cành, chân kia đu đưa lơ lửng. Nụ cười rộng của chàng dễ lây, lời mời của chàng quá hấp dẫn để từ chối. Nàng đặt cái giò lên mặt đất, chìa tay trái ra cho chàng và tìm thấy một chỗ đặt chân trên một cái gờ lớn của cây sồi. Sebastian chỉ cần kéo nàng lên chỗ đó, túm lấy thắt lưng nàng và giữ nàng thẳng bằng cho đến khi nàng đã yên vị.

Nàng ngồi trên nhánh cây, chân đứng đưa dằng trước. Một tư thế không phù hợp với vị trí nữ chủ nhân của một lâu đài tráng lệ, chắc chắn là thế. Nhưng chàng lãnh chúa của Langlinois đang ngồi cạnh nàng, nhả nha cuộn đầu dài nơ buộc tóc của nàng.

“Ned đang định đóng gì thế, Sebastian?” Nàng quan sát người thợ mộc, và vợ con anh ta đang nhặt những cành cây từ bìa rừng.

“Không gì cả. Anh ta đang lượm gỗ để làm than củi.”

Nàng nhăn mày, bối rối. “Một người thợ mộc cần than củi để làm gì?”

“Anh ta chuyển chúng cho người thợ rèn, và để trả công, bác thợ rèn sẽ mài sắc những dụng cụ làm việc của anh ta. Không có việc gì trong lãnh địa của chúng ta mà không liên kết với nhau theo cách nào đó, Juliana ạ.” Chàng sửa lại tư thế sâu vào cái hõm cây, phóng tầm mắt ra quang cảnh phía trước họ. Những nhánh cây trụi lá của cây sồi cao lớn cho phép họ nhìn ngắm bao quát toàn cảnh Langlinois, thung lũng phía trên, khúc quanh đầu tiên của dòng sông, và cả ba ngọn thảo cao. “Cối y được bảo trì nhờ người dân Langlinois, và người chủ cối xay, để đáp lại, chỉ nhận một chi phí nhỏ để y lúa mì vận chuyển đến chỗ ông ta. Người thợ dệt cung cấp quần áo có chất lượng tốt cho lâu đài, và ngược lại, khung cửi của anh ta sẽ được người thợ mộc sửa chữa chu đáo. Mỗi cá nhân đều có một nhiệm vụ, và mỗi nhiệm vụ lại dẫn đến một cá nhân khác. Thậm chí nếu một người thất nghiệp, anh ta sẽ được giao cho việc lợp mái nhà, tưới phân, hay quét vôi tường thành.”

“Vậy còn lãnh chúa Langlinois? Nhiệm vụ của chàng ta là gì?”

Chàng mỉm cười nhìn xuống nàng, đứng đưa chân bên cạnh chân nàng.

“Có lẽ là nặng nề và khó khăn nhất. Làm hài lòng phu nhân của anh ta. Bỏn phận hiện tại của ta, ngoài việc thu lượm lũ bọ, là thuyết phục nàng cùng tắm chung trong phòng tắm mới.”

Nàng quay đầu lại nhìn chàng. Có một nụ cười trẻ con tinh quái trên mặt chàng, và đôi mắt chàng dường như sẫm màu lại với sự láu lỉnh. Nàng lắc đầu và dời mắt khỏi chàng. “Anh sẽ bảo Jerard không để nước quá nóng. Để hai chúng ta làm ấm nó,” chàng nói trong một giọng điệu dễ ngọt.

Nàng vươn người tới và cấu vào đùi chàng.

Chàng chỉ bật cười.

“Anh là một người đàn ông ham muốn vô độ, Sebastian của Langlinois. Giờ thì em đã biết rồi, Có lẽ thậm chí là một người cuồng dâm.” Cái nhăn mày chế nhạo của nàng làm nhẹ những lời nói.

Chàng kéo nàng lại sát bên chàng, cúi xuống và hôn lên mũi nàng, một cử chỉ dịu dàng làm nàng bất ngờ. Nàng tươi cười với chàng.

“Em có hạnh phúc không, vợ của anh?”

Giọng chàng đã biến đổi quá nhanh từ hài hước sang âm trầm đến mức nàng biết đó là một câu hỏi nghiêm túc. Nàng rướn người lên và đặt tay nàng lên ống tay áo của chàng. “Em không thấy bất cứ ai hạnh phúc hơn em.”

Chàng dường như nghiên cứu nàng trong ánh nắng ban trưa. “Anh nhớ có một lần, tại Montvichet, anh nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ còn có thể nhìn thấy hay nghe tiếng em cười nữa.”

“Đó là nguyên do cho những sự hào phóng của anh với em phải không? Lí do khiến anh tặng cho em những thứ như mực quý và một phòng viết rồi xây cả phòng tắm nữa.”

“Để được ngắm nụ cười của em ư? bất cứ món quà nào cũng không đáng kể.”

“Có sự rộng rãi nào như thế giải thoát em khỏi những chuồng chim ưng không?” nàng hỏi, nụ cười của nàng đã quay trở lại.

Chàng lắc đầu. “Em sẽ học được cách tôn trọng các loại chim, Juliana.”

“Giờ em tôn trọng chúng rồi.”

“Vậy em sẽ trở nên thích những con chim ưng thôi.”

“em á?”

“Em phải tin anh trong những chuyện này. Em không để ý thấy mình đang ngồi trên cây đúng không? bất chấp nỗi sợ độ cao của em?”

Nàng ngoảnh xuống mặt đất bên dưới chân họ. Thật ra, họ không ở cao lắm.

“Em đã từ bỏ những nỗi sợ rồi, Sebastian. Em nghĩ anh đã đứng về tất cả. Em nghĩ nỗi sợ hãi là do em học được.”

“Anh quả là một người sáng suốt,” chàng nói tự mãn.

Nàng làm mặt vói chàng. Tiếng cười vang của chàng làm nàng nhăn nhó.

“Đúng nàng đây rồi, cô bé mà anh từng biết.” Những ngón tay chàng khum lấy cằm nàng khi chàng quay mặt nàng sang bên này rồi bên kia. “Anh biết cô ấy sẽ lại đến nếu anh kiên nhẫn.”

“Cô ấy đã lớn rồi, Sebastian, và giờ có một người chồng kiêu căng và ngạo mạn.”

“Đi săn chim ưng cùng anh,” chàng nói trong chất giọng dụ dỗ nhất. “Em sẽ có thể trở nên yêu thể thao. Nhưng ít nhất, em phải thử nó đã.” Chàng lại cười, và ngực nàng một lần nữa được lấp đầy với tình yêu. “Anh muốn chia sẻ cuộc sống của anh với em, niềm vui cũng như những sở thích.”

Nàng nhìn tránh đi. Có vài điều họ vẫn chưa thể chia sẻ. Không phải bây giờ, chưa đến lúc. Nàng thấy một thoáng tội lỗi vì không tỏ lộ với chàng. Chàng đã nói chàng không muốn thêm bí mật nào giữa họ. Nhưng bí mật này cần được giữ kín khoảng một hay hai ngày nữa. Đó là tất cả thời gian nàng cần, và sau đó nàng sẽ nói với chàng mọi điều.

“Juliana?”

Chàng liếc sang chàng. “Được rồi, Sebastian, nhưng trước khi chúng ta vui đùa với những con chim quý hoá của anh, cái giỏ rỗng của em vẫn cần được lấp đầy với mũ sồi.”

Về ghê sợ trên mặt chàng khiến nàng thích thú khi chàng giúp nàng xuống khỏi nhánh cây.

Juliana tránh đi khi thấy sự xuất hiện của người trưởng đội thợ xây, một người đàn ông nghiêm nghị với khuôn mặt cứng rắn như những khối đá mà ông ta chạm trổ. Nàng đi men theo khu tháp phía bắc, vượt qua cánh cửa giờ được đóng bằng gỗ. Trong nhiều tháng trời người thợ xây và các thợ học việc đã sửa chữa lại khu tháp bắc. Giờ, công trình, từng một thời là kho vũ khí, hoàn toàn trống rỗng.

Những người công nhân, như những người dân Langlinois khác, vẫn đang dùng bữa trưa tong đại sảnh. Nàng phải khăn trương lên. Bất cứ lúc nào, Sebastian cũng có thể đi tìm nàng để ngồi cùng chàng trên bệ. Hôm nay là ngày Gerard rời Langlinois mãi mãi, và nàng phải có mặt ở đó để chào tạm biệt anh ta.

Nhưng trước hết, nàng phải tìm ra một chỗ hoàn hảo.

Một phương pháp để sửa chữa sự phá huỷ bởi con lũ là phá huỷ toà tháp hoàn toàn và xây lại nó, một công việc tốn kém. Phương pháp còn lại được cho phép là toà tháp được giữ trống không, nhưng thậm chí như vậy cũng không chấp nhận được, vì thế nào cuối cùng toà nhà cũng vẫn bị sập. Cách đơn giản nhất giải quyết vấn đề nền móng đổ nát là xây một bức tường nội địa. Nó sẽ như là chèn một cái ống lồng ngỗng vào trong một cái khác, nhờ đó khiến cả hai vững chắc hơn.

Một lát sau, nàng tìm thấy thứ nàng cần. Khối đá dày hơn đặng sau dãy cầu thang đầu tiên. Khoảng trống giữa công trình nề với lớp đá cũ đủ rộng để cất giấu một cái trap. Trong đó là những bản sao cuốn kinh chép tay của nàng, cùng với những ghi chú giải thích việc những bản gốc đã được tìm thấy như thế nào và câu chuyện về chiếc chén thánh. Nàng quỳ xuống và nhét nó vào chỗ đó, rồi vuốt phẳng lớp vữa mà nàng vừa đựng vào.

Graziide nhăn nhó khi nàng bước vào đại sảnh. “Thưa phu nhân, cô lạnh cóng rồi, và những thứ như thế không tốt cho cô. Mau vào chỗ có hơi ấm và thưởng thức buổi liên hoan. Tôi đã báo lại với lãnh chúa là cô đi dạo quanh lâu đài, nhưng không biết đích đến của cô cũng như mục đích chuyến đi, và ngài không ngừng hỏi tôi suốt hơn một giờ rồi.”

Nàng tháo dây buộc mũ khỏi cằm, và trao mũ cho Graziide, người nhận nó, rồi chìa tay để chỉnh lại nơ cài tóc cho Juliana.

“Không phải là tôi muốn biết, thưa phu nhân, nhưng tôi được giao nhiệm vụ chăm sóc cho sức khoẻ của cô. Cô muốn làm gì là toàn quyền của cô, tất nhiên là thế, nhưng khi ngài lãnh chúa hỏi tôi thường xuyên, tôi cảm thấy ngu độn nếu trả lời là không biết.”

Juliana bước đi bên cạnh Graziide, hướng về phía lễ đài. Sebastian ngồi đó, ánh mắt chàng ghim chặt vào nàng. Nàng thấy ảm áp với cái nhìn của chàng. Họ không ngủ được nhiều đêm qua, hàng giờ liền dùng để cười đùa và yêu đương. Nụ cười bất chợt của chàng nhắc nàng lại về nó.

Nàng không còn là cô gái từng ngồi trong đại sảnh lo sợ trước tương lai. Juliana Nhút nhát, Juliana Chuột nhắt đã được thay thế bởi một người phụ nữ hiểu rõ bản thân mình. Nàng yêu công việc, và sẽ luôn biết ơn vì có thể tiếp tục làm việc. Nhưng nó sẽ không còn là tất cả với nàng, không còn là cách duy nhất để nàng đánh giá cuộc đời mình.

Thay vào đó, sẽ là Langlinois, và những người dân nàng biết và yêu quý. Tương lai trước mắt, đầy hứa hẹn, bắt chấp những mối đe dọa mà họ phải đối mặt. Nhưng trên hết, nàng có Sebastian.

Nàng cảm nhận một tình yêu tràn đầy lai láng với người đàn ông đang ngồi nhìn ngắm nàng, một nụ cười nhỏ nhẹ nở trên môi chàng. Chàng cao quý không chỉ nhờ dòng dõi mà còn vì danh dự. Đó không phải là danh tiếng hay một loạt những chiến thắng trong các cuộc thi đấu làm nên sự vĩ đại của chàng. Mà chính là đức tính của chàng, sự cao thượng của chàng. Sebastian đã hi sinh sự tự do của chàng để một người thuộc hạ được giải thoát, đã dự tính đi lưu vong còn hơn là đẩy nàng vào tình trạng hiểm nghèo, đã sẵn sàng trao đi quyền thừa kế của chàng để che chở cho nàng.

Nàng vẫn chưa làm gì được để đền đáp cho chàng.

“Và tôi đã nói với ngài rằng tôi đảm bảo là cô không ở gần dòng sông, thừa phụ nhân, nhưng chúng tôi tìm kiếm cô khắp khu sân trong và vẫn không thấy cô đâu cả.”

Juliana quay lại, mỉm cười với người hầu của nàng. Giọng nàng dịu dàng, những từ ngữ hiền từ. “Grazide, bà không bao giờ, chưa từng giữ im lặng được lâu phải không?”

Người đàn bà thấp bé trông như bị dội ngược, nhưng chỉ trong một thoáng. “Ông chồng của tôi thường hỏi tôi vài câu tương tự, thừa phụ nhân. Tạo sao ư, ông ấy thỉnh thoảng ngồi nhìn chăm chăm vào ngọn lửa trong khi tôi nói chuyện với ông ấy, không nói một từ nào. Như thể là ông ấy không ở trong cùng một căn phòng, còn thứ tôi nhìn thấy là thể xác ông ấy mà thôi. Mãi cho đến ngày qua đời, ông ấy trông vẫn y như thế. Có những lúc tôi thấy thất vọng vì ông ấy không chịu trả lời tôi.” những lời cuối cùng rớt thành một đoạn bọc bạch đồng dài.

Ngang qua chiếc bàn, nàng và Sebastian trao đổi một cái nhìn hài hước. Rõ ràng, có những thứ không bao giờ thay đổi, bất chấp việc nàng có trở nên can đảm thế nào.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

“Anh ta đi đâu vậy, Sebastian?” Juliana đứng bên chàng trên đỉnh tháp phía đông, nhìn theo bóng Jerard dong ngựa qua cổng lâu đài Langlinois. Anh đi chậm rãi, bất chấp thời tiết giá lạnh, thường xuyên liếc nhìn xung quanh như thể muốn khắc sâu vào trí nhớ anh ta hình ảnh quê nhà yêu dấu nơi anh ta đã thân quen trong suốt bảy năm trời. Ông lão Simon đứng ngay ngoài chòi gác cổng, vờn người tới để vỗ một tay lên đầu gối anh, rồi lùi lại và dõi mắt theo anh ta, như họ đang làm, đi vượt qua cánh cổng.

Juliana thấy nước mắt làm mờ tầm nhìn của nàng. Sebastian nắm chặt tay nàng trong tay chàng, những ngón tay họ lồng vào nhau. “Anh đã trao cho anh ta khu điền sản phía bắc. Một vùng đất mà anh đã thắng được trong một trận thi đấu và lẽ ra đã bị hiến cho quân Templar.”

“Em sẽ nhớ anh ta.”

“Lòng trung thành là một đức tính đáng quý trọng, nhưng lại rất khó tìm. Anh ta là một trong những hiệp sĩ trung thành nhất,” Sebastian đáp, quan sát khi Jerard phóng ngựa qua chỗ ngoặt và biến mất khỏi tầm nhìn.

Nàng rút tay ra khỏi tay chàng, bước lùi lại. Liệu chàng có cho rằng những việc làm của nàng là bất trung không? Nàng sẽ không phải chờ lâu để biết điều đó.

“Em đã làm đôi điều, Sebastian, mà anh sẽ không chấp nhận.”

Chàng quay đầu lại và nhìn nàng, môi chàng cong lên thành một nụ cười. “Em đã ăn nằm với người đàn ông khác à?”

Nàng nhăn nhó, rồi lắc đầu.

“Bòn rút tiền của anh chăng?”

“Không, Sebastian.”

“Vậy em đã làm gì nào?”

“Đó là tất cả phiền phức với anh, rằng em có thể lấy cắp tiền hay dan díu à?”

“Thực ra,” chàng đáp, một cánh tay vòng quanh thắt lưng nàng, “tiền bạc không làm anh quan tâm như vấn đề kia. Anh ghét phải quỳ cả ngày trước bệ thờ cầu xin sự xá tội.”

“Sao anh lại phải làm thế, Sebastian?”

“Vì anh sẽ giết chết hán ta, vợ yêu ả.” Chàng cúi xuống, hôn lên đầu mũi nàng. “mắt em mờ to quá, Juliana. Em không nghĩ anh sẽ làm mọi cách để canh giữ tình yêu của mình hay sao?”

“Nếu em cũng có cùng cảm xúc như vậy, anh sẽ thông hiểu cho em chứ?”

“Em đã làm gì?” Nụ cười của chàng không hề tan biến.

“Sao chép lại các cuộn giấy da.”

Thấy chàng im lặng, nàng sửa lại lời khẳng định. “Thực ra, chỉ cuốn sách kinh chép tay thôi.”

Chàng rời mắt khỏi nàng, nhìn xa xăm về hướng bắc, nơi Jerard đang rong ruổi.

“Tại sao, Juliana?” Chàng lên tiếng về xa cách. Chàng không hài lòng?

“Vì nhờ có chuyện xảy ra với Jerard. Hay những cuộn giấy có thể bị phá hủy. Hoặc, nhờ chúng ta bị bao vây và cần chúng trong tay để làm một cuộc trao đổi.”

Chàng quay lại nhìn nàng. “Sao em không nghĩ đến tất cả những tranh luận này trước khi chúng ta quyết định gửi những cuộn giấy đi cùng Jerard?”

“Không phải có thêm một bản sao chép thì tốt hơn sao, Sebastian? Vì cùng những nguyên nhân đó?”

“Anh đã không cân nhắc đến khả năng đó,” chàng nói, nâng bàn tay phải của nàng lên. “Em có đủ sức làm việc không? Em không thấy đau chứ?”

Có vài vết sẹo trên đôi tay nàng. Nàng không thể phủ nhận sự tồn tại của chúng; nàng sẽ luôn phải chịu đựng chúng. Cũng như nàng sẽ không đủ lực ở những ngón tay như trước, nhưng đó không phải điều nàng muốn đề cập đến với chàng.

“Em làm việc chậm hơn trước,” nàng công nhận. “nhưng không thấy khó khăn. Thậm chí nếu có, em vẫn sẽ hoàn thành nó.” Nàng đứng hiên ngang trước chàng, nhìn chàng trực diện. “em sẽ không để anh gặp nguy hiểm, Sebastian.”

“Thế mới là Juliana dữ dội của anh,” chàng nói, đưa những ngón tay nàng lên môi và đặt một nụ hôn lên đó. “khi lần đầu em bước vào đời anh,” chàng nói dịu dàng. “anh đã cầu nguyện cho sự an lành của em, để em có thể được che chở khỏi quân Templar và chính anh. Anh là một hiệp sĩ, được huấn luyện cho chiến tranh, vậy mà em lại muốn đứng giữa anh và sự nguy hiểm.”

Chàng chạm lên má nàng bằng một đầu ngón tay. “Anh không chắc là anh đồng tình với việc em làm, Juliana, nhưng anh quý trọng lý do đằng sau những hành động đó. Nếu có kì tích thực sự trong đời anh, đó chính là em.”

“Sebastian, làm sao anh có thể nói như vậy? Anh suốt nửa đời đã chuẩn bị cho việc lưu đày và một cuộc sống dờ chết.”

“Nếu anh không bị bệnh hủi thì sao?” chàng hỏi nhẹ. “nếu như gã thầy thuốc xem bệnh cho anh và phán anh bị hủi đã nhầm lẫn?”

“Anh định thắc mắc về bản chất của một kì tích hay sao, Sebastian?”

“Anh đã không ngừng làm việc đó,” chàng thú nhận, nhìn xuống nàng. Đôi mắt chàng, đôi mắt xanh đẹp đẽ của chàng, dường như sầm lại khi ngắm nàng. “anh đã tự hỏi liệu một việc như vậy đã xảy ra nhờ anh đã chạm vào những thánh tích. Hay là vì mặt trời đã tiếp xúc với da anh lần đầu tiên trong suốt những năm qua? Hay nhờ món thuốc của sư Agnes? Hay có lẽ vì anh đã mặc áo giáp, thay vì cái áo chùng đáng nguyên rủa đó?”

“Việc anh biết rõ có quan trọng không, Sebastian? Nếu anh không bao giờ hiểu rõ thì sao?” bàn tay trái nàng áp lên mặt chàng.

Chàng lại nâng tay nàng lên, lật nó lại, cúi đầu xuống, và đặt một nụ hôn lên lòng bàn tay nàng. Nụ cười của chàng thay thế một cách tự nhiên, dường như để lưu giữ lại niềm vui sướng thuần khiết nhất. “Vậy thì anh sẽ sống mỗi ngày và tạ ơn Chúa vì sự giải thoát của chúng ta, dù cho là nguyên do gì.”

Chàng vòng tay quanh người nàng, áp má chàng lên mái tóc nàng.

Khoảnh khắc tồn tại trong im lặng, những ý nghĩ của mỗi người họ đều có chung cảm xúc. Có lẽ việc nắm bắt một kì tích không quan trọng, mà là chứng kiến, ghi nhớ và chứng tỏ nó. Có lẽ điều kì diệu tuyệt vời nhất là sự tiếp xúc của vòng tay thân ái và niềm hạnh phúc của con tim. Họ thuộc về nhau, và sự thật rằng họ đang đứng đây hoà vào với nhau là bằng chứng xác thực nhất cho những điều đôi khi xảy ra ngoài lẽ thường. Trong tâm trí, cơ thể và linh hồn, họ nối kết và có lẽ, sẽ luôn là như vậy cho đến khi thời gian kết thúc công việc đo đếm sự lướt qua của những thập kỉ và sự tấn công của những thế kỉ.

Em, lẽ sống của anh, hứa hẹn rằng mối tình của đôi ta sẽ được sẻ chia đến vĩnh hằng. Cảm ơn Chúa toàn năng, vì đã sắp xếp để sự thật này được lên tiếng, và để khẳng định sự thành thật từ sâu thẳm trái tim yêu, ban tặng cho chúng con sự tiếp nối cuộc sống cùng với thoải thuận về mối quan hệ bất khả xâm phạm.

Catullus

84-84 trước công nguyên

Hồi kết

Gertrude đón nhận bức thư với cảm xúc trộn lẫn giữa nỗi tò mò và sự cảnh giác. Phải chăng lãnh chúa Langlais mong muốn nhận lại những thánh tích? Bà ngày càng trở nên quen thuộc với sự hiện diện của chúng trong tu viện trong nhiều tháng qua, không còn lạ lẫm với cảm giác sùng kính mỗi khi nhìn ngắm chúng, mà không còn thiếu tự nhiên hay bất tiện nữa.

Bà mở lá thư với chút lo lắng, nhưng rồi mỉm cười khi đọc được nó.

Tôi xin đặt hết lòng tin vào sơ và mong rằng món quà mà chúng tôi đã tặng cho tu viện không gây bất cứ phiền hà nào cho sơ.

Cám ơn sự giúp đỡ của sơ khi đã cung cấp cho tôi những loại mực tốt nhất cho phòng viết của phu nhân yêu quý của tôi. Nàng sử dụng chúng hết sức khéo léo.

Mục đích của tôi khi viết thư cho sơ là để đặt tu viện chuẩn bị cho phu nhân của tôi những bộ váy đẹp đẽ và rực rỡ nhất. Những thứ phù hợp với vẻ duyên dáng và làm nổi bật màu sắc của đôi mắt nàng, nhưng với ống tay áo vừa khít và đủ ngắn để nàng có thể tiếp tục làm việc trong phòng viết mà không bị dây mực.

Tôi cũng rất mong có một vài trang phục cho lễ rửa tội của đứa con đầu lòng của chúng tôi.

Nhưng điều quan trọng nhất, mong sự độ lượng của sơ sẽ cho phép sơ Agnes ghé qua chỗ chúng tôi lần nữa, trong tháng Tám này. Con chúng tôi theo dự kiến sẽ chào đời vào khoảng thời gian đó, và tôi muốn vợ mình có ai đó có tay nghề ý thuật thành thạo ở bên cạnh nàng lúc lâm bồn. Xin cam đoan với sơ Agnes rằng tôi sẽ tuân theo mọi chỉ định của bà, thậm chí cả việc khép mồm khép miệng. Nhưng xin chuẩn bị trước tinh thần cho sơ ấy rằng tôi kiên quyết từ chối việc bị tách ra khỏi vợ mình trong bất cứ hoàn cảnh nào.

Gertrude bật cười. Có lẽ điều huyền bí ở Juliana cuối cùng đã được giải quyết. Tài năng của cô gái có thể nằm trong phòng viết, nhưng món quà tuyệt vời nhất là khả năng biết yêu thương. Điều đó đã được chứng thực rõ ràng trong giọng điệu của lá thư. Tình yêu sâu sắc của vị lãnh chúa Langlinois với vợ là không thể chối cãi.

Hai câu kết của lá thư làm bà không nhịn được cười. Bà đọc lại nó lần nữa.

Liệu sơ có tình cờ sở hữu bất cứ bản viết tay nào của Ovid mà sơ có thể vui lòng bổ sung cho thư viện của tôi không? hoặc bất cứ tác phẩm nào của một nhà thơ tên là Catullus?

Bà gấp lá thư lại, đứng lên và bước xuống khu hành lang vắng lặng, đích đến của bà là căn phòng rộng lớn tràn ngập ánh mặt trời nơi những nữ tu làm công việc thêu thùa. Bà sẽ truyền lại yêu cầu và sau đó thu xếp những cuốn sách sẽ được gửi tới cho lãnh chúa Langlinois. Bà mỉm cười một lần nữa, đoán chắc cả hai mục đích sẽ làm vừa lòng đôi vợ chồng.

Bạn đang đọc truyện *My Beloved* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.